

ALLISON SAFT

New York Times Çoksatar Yazarı

Disney
WINGS
OF
STARLIGHT
LIGHT

YILDIZ IŞIĞINDAN KANATLAR

O. PERİ ADASI'NIN KRALİÇESİ OLMADAN ÖNCE,
GÖREVLERİ İLE KALBİ ARASINDA SEÇİM YAPMAK
ZORUNDA KALAN GENÇ BİR PERİYDİ...

A sırlardır, sıcak mevsimlerden bir peri Kış Ormanı'na geçmemiştir. Çoğunluk, donmuş topraklarda pusuya yatmış canavar efsanelerinden korksa da Clarion, Kış'ın dingin güzelliğinin çekimine karşı koyamıyordu. Ne var ki tahttaki hükümdarın ve sarayın Mevsim Bakanlarının sıkı gözetimi altındayken gündüz düşlerine kendini kaptıracak vakti yoktu. Taç giyme törenine sayılı günler kalmıştı.

Kıştan Bahar'a bir canavarın geçtiği haberi saraya ulaştığında her şey değişti. Clarion bu tehdidi yok etmeyi, yeni rolüne layık olduğunu gösterme fırsatı olarak gördü. Ancak Kış sınırında bir canavar yerine, Kış Ormanı'nın genç gardiyanı Milori'yi buldu. Birlikte, ülkelerini kurtarma mücadelesinde sıra dışı bir bağ kurdular.

Paydaşlıkları daha fazlasına doğru evrilirken bir sıcak peri ile kış perisinin neden birlikte olmaması gerektiğini acı bir şekilde öğreneceklerdi. Farklılıklarının bedeli, Kış Ormanı'nda sinsice gezen canavarlar kadar ölümcül olabilir miydi?

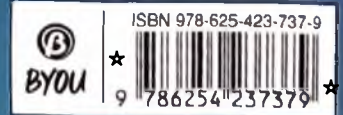
Kapak tasarımı: Gegham Vardanian
Kapak illüstrasyonu: Charlie Bowater

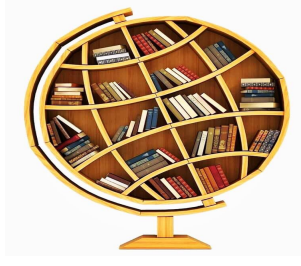
Copyright © 2025 Dragon Enterprises, Inc.

18+

Yetişkin okurlar içindir.

Disney
WINGS
OF
STARLIGHT

YILDIZ IŖIĖINDAN KANATLAR

Duзенleme
Ny.ozlem

Disney

WINGS OF STARLIGHT

YILDIZ IŖIĖINDAN KANATLAR

ALLISON SAFT

Duzenleme

Ny.ozlem

BYOU

Ninova

Türkçe adına Disney Wings of Starlight - Ay Işığından Kanatlar
ALLISON SAFT

Kitabın özgün adı:

Disney - Wings of Star Light

1. baskı: Aralık 2025

ISBN: 978-625-423-737-9

Çeviren: Bige Turan

Editör: Sibel Doğru

Son okuma: Gökçe Demir

Grafik tasarım: E. Bahar Düzen

Baskı ve cilt: Ömür Baskı Ambalaj A.Ş.

Beysan Sanayi Sitesi Yakuplu Mah.

Birlik Cad. No.:20/1 Beylikdüzü 34524 İstanbul TÜRKİYE

Tel: 0212 422 76 00 Faks: 0212 422 46 00

Sertifika no: 47944

Copyright © 2025 Disney Enterprises, Inc.

Türkçe yayın hakları Beta Basım Yayım Dağıtım A.Ş.'ye aittir.

Beta Basım Yayım Dağıtım A.Ş.

Sertifika no: 49286

İkitelli OSB Altıntaş İş Merkezi Eski Turgut Özal Caddesi

D Blok No: 8 Kapı No: 405 İkitelli/Başakşehir/İSTANBUL

www.betayayincilik.com

Yayın hakları ve izinler ile ilgili her türlü soru için:

bilgi@betayayincilik.com

Tüm hakları saklıdır. Tamamının ya da herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılması yasaktır.

Dünyayı olabileceği şekilde, daha parlak
ve sihir dolu görenler için.

Herkesten saklı olan bazı şeyler vardır ki, sadece tam nereye bakmasını bilenlere görünürler. Alacakaranlığın ilk saatlerinde, dünya hâlâ uykudayken pencereden dışarı bakarsanız yazın son yaprakları arasında uçuşan bir ışık halesi dikkatinizi çekebilir. Bu hale değdiği her yaprağı kırmızı boyar. Havada inceden altın rengi kurdeleler seçebilirsiniz, buzu yeni çözölmüş topraktan çıkan sümböllerin az üstünde ışıldarlar. Hatta belki, eğer sahiden iyi bir gözlemciyseniz, her bir kar tanesinin kristal oya işinin üstüne çizilmiş heykeltıraş çiziklerini beğeniyle izleyebilirsiniz. Ancak pek az kişi bu kadar iyi gözlemcidir. Dolayısıyla, pek az kişi gerçek mucize ile karşılaşır. Pek azı en sıradan gündelik olayların bile –ayın inceleme evresinin, gelgitin çekilişinin, kaybettiğiniz takının tesadüfen mutfak masasının altından çıkıverişinin– aslında sihir olduğunu bilecektir.

Elbette bunların hepsi, var olmayan ülke perilerinin işidir.

Tek gecede mevsimlerin değişimini düzenler, yönetir ve sonra evlerine dönerler. Derler ki sağdan ikinci yıldızın yanından uçarak geçip sabaha kadar dümdüz giderseniz, siz de oraya, Peri Adası Kraliçeliği'ne ulaşabilirsiniz. Yukarıdan bakıldığında Peri Adası, dört cömert dilime bölünmüş bir pastaya benzer. Tam merkezinde Peri Tozu Ağacı yer alır, karanlıkta yanan bir mum gibi ıslıl ıslıl ve altınımsıdır. Doğusunda Bahar Vadisi, her daim açmış çiçekleriyle durur. Güneyde, uyuklayan bir kedi gibi aylakça gerinerek uzayan günleriyle Yaz Düzlüğü vardır. Batıda, rengârenk pırıldayan, serin ve soğuk Sonbahar Ormanı.

Ardından, kuzeyde, Kış Ormanı yer alır.

Sıcak mevsimlerin sakinleri, Kış Ormanı'm zihinlerinden kazımak için ellerinden geleni yaparlar. Ancak dağın muazzam gölgesinin altından bir parçacık gözlerine ilişti mi, iskelete benzer ağaçlarını, ay ışığında çıplak vampir dişleri gibi parlayan buz sarkıtlarını ya da böylesi gri ve cansız bir yerde kimlerin yaşadığını düşünmeden edemezler. Kış perilerini kendi karlı inzivalarında bırakmak en iyisidir, diye kanaat getirir sıcak periler. Asırlardır kendi yağlarıyla kavruluyorlar nasılsa. Ayrıca, oradaki soğuk hava öyle kuru, öyle zalimdir ki bir sıcak perinin kanadını anında paramparça ediverir. Oranın sınırından geçmekten hiçbir hayır gelmez.

Elbette, korkularının çoğu temelsiz batıl inançlara dayanır. Yine de sıcak mevsimler bilmese de karanlık güçler sahiden de Kış Ormanı'nda yaşarlar. Bir yer vardır, orada bütün ağaçlar arkaya yatık durur, altlarında uzanan donmuş gölden irkilerek kaçarlar. Orada,

hava ateşli hastalık teri gibi ağır ve yanlı bir biçimde oturur. Oraya kimsecikler uğramaz. Akli başında olan hiç kimse uğramaz en azından. Kış Ormanı'nın genç bekçisi hariç.

Eğer yeterince cesur ya da ahmaksanız, buzun üstüne basabilirdiniz. Altındaysa su bulamaz, kımıl kımıl kımıldanan karanlık görürdünüz. İçinize basan daralmaya bir saniyeden fazla katlanabilmeniz bile, buna bir anlam veremezsiniz. Gölgeleler ancak ara sıra tanınabilir bir şekil alarak bir araya toplanırdı. Şurada bir diş. Burada bir göz, orada bir pençe.

Yo, pek azı böylesi dehşeti yaşırdı. Yine de işte, bu soğuk, ay ışısız gecede –tıpkı Kış Ormanlarının Bekçisi'nin yaptığı gibi– bir şekilde o göle yolunuz *düşmüşse*, onun gördüğünü siz de görebilirsiniz: buzun yüzeyinde küçük bir çatlağın belirlediği anı. Dallarda kalmış kar taneciklerini sallayıp döken o kıymık kadar ayrılmayı duyabilirdiniz. Ormanın ta kendisinin beklentiyle titreyişini hissedebilirdiniz.

Ardından –gölge demeye bin şahit isteyecek– bir şey kırık buzun arasından duman gibi göğe yükseldi. Kıvrıldı, kendisini doğuran kâbustan hatırladığı şekle büründü. Karanlığın içinde, görmek neredeyse imkânsızdı ancak ayak izleri, toprağa ağır ağır bastı. Sonra, âdeta korkunç, kadim bir içgüdü tarafından mecbur bırakılmış gibi, sıcak mevsimlere doğru hantal hantal ilerledi.

Gündüz düşleri kurmak için yaratılmış bir öğleden sonrasıydı: Güneş ışığı ve peri tozu havayı altın rengine boyamıştı, çayırdan inceden bir arı vızıltısı işitiliyordu. Clarion bir meşe ağacının dalına tünedi, yaprakların hışırtısı ve iç çekişinin ortasındaydı. Yalnız kalmak, –en azından on beş muhteşem dakika boyunca– yapacak hiçbir işinin olmaması ne tatlıydı.

Ne kadar hoş olursa olsun, böyle düşündüğü için hemen pişman oldu. Kraliçe Elvina'nın tepkisini hayal etmek çok kolaydı. O asil sesi kulağında cınladı: *Peri Adası Kraliçesi işler güçler dururken boş boş oturmaz.*

Ancak Clarion, Peri Adası Kraliçesi değildi –henüz değildi yani– ve Yaz Bakanı ile haftalık randevusu, beklenmedik şekilde erken bitmişti. Bu nadir özgürlük kırıntısını ziyan etmeye hiç niyeti yoktu.

Taç giyme töreni yaklaştığından her anı dersler, provalar, terzi randevuları ve mümkün olduğunu sanmadığı kadar çok toplantıyla doluydu. Hepsi çok gerekli, diye düşündü, ne de olsa Elvina'nın yüzlerce yıllık bilgeliğini içselleştirmesi için son bir ayı kalmıştı. Gelgelelim Peri Adası engindi, harikuladeydi ve Clarion bazen hakkında hiçbir şey bilmediğinden şüphe ediyordu. Bütün ömrü burayı uzaktan gözlemlemekle geçmişken nasıl bilebilirdi ki zaten?

Clarion, içinde hasrete benzer tehlikeli bir duyguyla Ayçiçeği Tarlası'na doğru uzun uzun baktı. Altın saat iyice yaklaşırken ışık perileri belirdi, günün en yoğun saatlerinin kontrollü kaosunu göğüslemeye hevesli ve heyecandan ıslı ıslıldılar. Clarion yaprak örtüsü arasından polenle dolu havada uçuşmalarını, peşlerinde peri tozu bırakmalarını izledi. Kimileri güneş ışınlarını ufuk çizgisine biraz daha yaklaştırmak için ekipler hâlinde çalışıyor, "Biraz daha sola!" ve "Hayır, sana göre sola!" gibisinden bir şeyler bağıırıyordu. Kimileri ise ellerini güneş ışığının içine batırıp ışınları bir kuyudan su çeker gibi rahatlıkla sepetlerine dolduruyordu. Bir gün batımının her günkü sihrinin içine ne kadar çok minik detay katıldığını görmek Clarion'ı her seferinde huşu içinde bırakırdı. Yakında, yaz gün dönümü gecesinde, bütün bunlardan sorumlu olacak olması imkânsız geliyordu. Bu gerçek, itiraf edemeyeceği kadar dehşete düşürüyordu Clarion'ı.

Düşüncelerini tiz bir vızıltı deldi. Ardından, bir şey önünden hızla geçiverdi: Göz kamaştırıcı gökyüzünün önünde ince bir siyahlık. Clarion arkaya doğru sendeledi, neredeyse dengesini yitirecekken bir dala tutunup kendini sağlama aldı.

Yıldızlar adına, *o da* neyin nesiydi?

Küt küt atan yüreğinin üstüne elini koyup yaprak perdesinin arasından aşağı doğru baktı. Uçarken yalpalayan bir arı pat diye yere düştü ve suspus oldu. Bir saniye sonra kanatları titreşti ve Clarion rahat bir oh çekti. *Yaralı değil öyleyse*, diye düşündü. Zavalılık kendini çok yormuş olmalıydı. Arılar çalışkan hayvanlardı ve sınırlarını bilmeme eğilimindeydiler, özellikle burada yaz ortası sıcağındayken. Şansına, bir kaşık şekerle çözülebilecek bir durumdu ve Peri Adası şeker kaynıyordu. Bu saatte kuşkusuz her türlü tatlıyla dolup taşan mutfak ta saraydaydı. Daha iyisi, arı kovanı ve içindeki bütün bal, tarlanın hemen ilerisindeydi.

Basit bir çözümü olan, basit bir sorun.

Yine de Clarion duraksadı.

Kraliçelikte yaşanan en ufak bir sorunu bile çözmek için yanıp tutuşurdu. Bir zamanlar bu eğilimin, harekete geçmemekte ısrar eden yönetim perisi sihrinin bir kıvılcımı olduğuna inanırdı – bütünün ona nihayet anlamlı gelen bir küçük parçasıydı bu. Ancak artık içgüdülerine –şefkatine– güvenilmeyeceğini anlıyordu.

Peri Adası Kraliçesi, tebaasının arasına karışmamalıdır.

Kendinden önceki tüm Peri Adası kraliçeleri gibi düşen bir yıldızdan çıktığı gecedен, yani oraya gelişinden beri, Elvina farklı olduğunu Clarion'ın kafasına kazımişti. *Onların* farklı olduklarını, yıldız tozuyla sonsuza dek işaretlendiklerini. Elvina hariç, bütün Peri Adası içinde Clarion tek yönetim perisiydi.

Clarion çayıra doğru baktı, hayvan perileri ve bahçe perileri takımları arı sürülerini güdüyordu. Bir arının eksikliğini fark ederler miydi? Fark etseler bile, arama çalışmaları bütün gecelerini alırdı.

Belki de bir arıyı kurtarmak kadar sıradan ve basit bir iş onun ilgisine layık değildi ancak şimdi buradan ayrılma düşüncesi içine sınılmıyordu. Tebaasının en ufak üyesinin bile acı çekişine sırt çevirirse, nasıl bir kraliçe olurdu?

Şimdi geriye yalnızca bu ağaçtan aşağı inme işi kalıyordu.

Ağır bir pelerin omuzlarının üstüne atılmış, ağırlığıyla kanatlarını sıkıştırıyordu. Bütün periler inceden bir aura yayardı –bu aura ruh hâllerine göre parlar ya da sönükleşirdi– ancak Clarion’un kanatları sayesinde pırıltısı hiçbir zaman bastırılamıyordu. Her ne kadar burada, Yaz diyarındaki ışık perilerinin auraları da onun gibi altın rengine meyilliye de benzerlikleri güpegündüz saklanabileceği kadar belirgin değildi. Herhangi birinin onun kanatlarını görmesine izin vermekle, *Peri Adası’nın müstakbel Kraliçesi geliyor*, diye bas bas bağırmak aynı şeydi.

Eğer biri Elvina’ya onun burada, tek başına olduğunu söylesse... Yo, düşünmeye bile kalbi dayanmıyordu. Clarion uçmak yerine ağaca tutunarak inmek zorundaydı. Hiç uygun değildi, evet. Tehlikeliydi, hem de nasıl. Ancak Elvina’nın bir başka nutuk çekmesindense, düşme riskini göze almayı tercih ederdi.

Clarion kendini hazırlayıp daldan dala aşağı indi. Kasları yanıyordu, ağaç kabuğu ellerini sıyrıyordu ancak bir mucize sonucu, ayçiçekleri denizinin içine inerken ayak bileğini burkmadı. Ayçiçekleri tepesinde hafif esintide usulca salınıyor, çimenlere yer yer gölgeleri vuruyordu. İşte orada, sadece birkaç metre ötede, arı sarı bir gün ışığı havuzunun ortasında yatıyordu.

Clarion temkinlice yaklaşıp yanına çömeldi. “İyi misin?”

Arının anteni yorgun argın ona doğru döndü, Clarion bunu bir *evet* olarak yorumlamayı tercih etti.

Hayatında hiç bir arıyla iletişim kurmadığı kafasına dank etti. Birçok peri arıları evcil hayvan olarak beslerdi; insan arıları ne kadar evcilleştirebilirse tabii, sonuçta canları istediği zaman gidip gelirlerdi. Periler pencere pervazlarına bıraktıkları kaplarca nektar ve onların en sevdiği çiçekler olan kedi nanesi, lavanta ve güneş şapkası dolu ev bahçeleri aracılığıyla arılarla arkadaşlık ederdi. Elvina hiçbir zaman böyle şeyleri *yasaklamamıştı* elbette ancak teşvik de etmemişti. Başkalarının Peri Adası'nın hayvanlarıyla kurduğu rahat ilişki, Clarion'ın hiç öğrenmediği şeylerden biriydi.

"Hadi, seni tekrar havaya salalım," dedi. Bir arıyla ne dediğini anlayabiliyormuş gibi konuştuğu için kendini biraz şapşal hissetti. Sadece hayvan perileri, hayvanlarla gerçekten iletişim kurabilirdi. Yine de ne olur ne olmaz diye ekledi: "Lütfen beni sokma."

Arıyı dikkatlice kucığına aldı. Arı ona hiç karşı koymadı. Clarion, o bitkin gözlerde minnet gördüğüne yemin edebilirdi. Kürkü şaşırtıcı derecede yumuşacıktı ve inceden bir koku salıyordu: Limonun tazeliği ve polenin toprak aroması. Bu kadar yakından bakarken Clarion ilk kez arı kanatlarının tebaasının kanatlarına ne kadar benzer olduğunu fark etti. Cam kadar kırılğan ve nadideydiler ve üzerleri karmakarışık bir damar deseniyle kaplıydı. Bunu görmek, içinde yanan o korumacı içgüdülerin iyice kuvvetlenmesine neden oldu.

Arıyı göğsüne bastırıp ayçiçeği tarlasında yürüdü. Tepelerindeki yaprak tentesinin arasından, uçuşan periler gözüne çarptı.

Peri tozları havada tembel tembel uçuşuyor, kahkahalarının parıltılı sesi kulağına çarpıyordu. Clarion'ın içi mutluluk, özlem ve de berbat bir yalnızlık hissiyle doldu. Aynı yeteneği paylaşan bütün periler birlikte yaşar, birlikte çalışır, birlikte oynardı. Başkalarıyla da haşır neşir olurlardı elbette ancak aynı amaç için yaratılmış olanlar arasında içsel bir anlayış vardı. Bazen Clarion bir yere ait olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordu; ihtiyaç duyduğunda sırtını yaslayabileceğin, seni tamamen anlayan bir sürü kişi olmasının.

Tarlanın bitimine vardılar, ulu bir akça ağacın uzun gölgesi üstlerine düştü. Gövdesindeki oyuk –yerden birkaç metre yukarıdaki yuvarlak delik, altın rengi bal petekleriyle muntazamca doluydu– Clarion'ın gözüne çarptı: kovan.

Clarion arıyı nazikçe çimenlere koydu. “Birazdan dönerim.”

Arı cevaben kanatlarını hafifçe çırttı. Belki de onu bir şekilde anlıyordu.

Clarion ağaca dönüp derin bir nefes aldı. Bugün zaten bir ağaca tırmanmıştı. İkincisinden mi korkacaktı? Ağaç kabuğunun girintilerine ve gövdede bitmiş bal mantarlarının şapkalarına ayaklarını koya koya kendini yukarı çekti. Sonunda budak deliğinin ucuna kadar tırmanmıştı. Arıların yatıştırıcı uğultusu göğsünde titreşti ve bal mumu ile nektarın rahatlatıcı, çiçeksi kokuları etrafını sardı. Clarion kovanı mühürleyen bir parça bal mumunu dikkatlice kaldırdı. Anında yüzeyde bal birikti. Akşamüstü güneşinde neredeyse pırıldıyordu. Clarion daldan bir yaprak kopardı, sonra kovandan ağır ağır damlayan balı bu yaprağa topladı.

Aşağı iniş yolu tek elle olduğundan tehlikeliydi ancak Clarion düşmemeyi başardı. Arısının yanına apar topar koştu ve yaprağı yanına koydu. “Al bakalım.”

Clarion balı içişini kaygıyla izledi. Arı yavaş yavaş hareketlenmeye başladı. Önce dikkatlice, âdeta narin bacakları onu taşıyacak mı diye deneyerek ayağa kalktı. Ardından besbelli yüreklenererek havalandı. Havada tek ayak üzerinde döndü, Clarion’ın etrafında daireler çizerken sanki *Bana katılsana*, diyordu.

“Keşke yapabilseydim.”

Clarion ister istemez sııttı. Yeteneğini kontrol edemese de belki iyilik yapabilirdi.

“Mel?” diye seslendi birisi, panik dolu bir sesle. “Mel?”

Arı, adını duyunca kulak kesildi.

Clarion kafasını kaldırıp, bakınca bir hayvan perisinin çılgına dönmüş hâlde ayçiçeklerini taradığını gördü. “Bunu mu arıyorsun?”

Perinin incecik çehresi taş yaprakların arasında belirdiğinde yüz hatlarında şaşkınlık okunuyordu. Önündeki boş alana gözlerini kırparak baktı. “Orada biri mi var?”

“Aşağıdayım.”

Peri afalladı, neredeyse oturduğu yapraktan küt diye yere düşecekti. Clarion yüzünü buruşturdu. Bir periyi ayakta dururken görmek kuşkusuz nadirdi. Clarion mahcup olmuş gibi pelerinini düzelitti. Neyse ki yaz güneşinin parlaklığı, kanatlarının yaydığı ışığı bastırıyordu. Yakasının altından azıcık kaçan parlaklık sadece cildine yansıyor, ancak çenesinin altındaki sarı çiçeğin yansıması kadar belli oluyordu. Sırtından ter damlaları dökülüyor, sıkışmış

kanatlarının arasından aşağı kayıyordu. Şu pelerinden kurtulmayı gerçekten iple çekiyordu – ve hatta şu sıcaktan.

Hayvan perisi kendine gelince bakışları arıya kaydı. “Mel!”

Mel son sürat periye doğru yalpaladı ve tam son saniye durakladı. Hayvan perisi gözünü bile kırpmadı, sanki böylesi gösterilere alışkındı. Mel bir ayçiçeğinin içine dalarken gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

“Bugün kadife çiçeklerini tozlaştıрман gerekiyordu,” diye homurdandı peri ancak Clarion, perinin yüzündeki ifadeden Mel’i bulduğuna sevindiğini okuyabiliyordu.

Mel polene bulanmış hâlde yeniden yüzeye çıktı. Fazlasını ıslak bir köpek gibi üstünden silkeledi, ardından kovanının geri kalanına katılmak üzere uçup gitti. Clarion bile kendine çekidüzen verdiğini anlayabiliyordu.

“Tam bir haylaza benziyor,” diye yorum yaptı Clarion.

“Ah, gördüğün ne ki!” Hayvan perisi hoşnut bir bıkkınlıkla başını iki yana salladı, sonra Clarion’a döndü. “Yaptığın çok nazikçeydi.”

Clarion gafil avlanmıştı ve bu övgü karşısında bir miktar kızarıp bozardı. Pek az peri, önce hitap edilmeden onunla konuşurdu. Elvina öyle bir buyurgan aura yayıyordu ki Clarion da korumasının altında kayboluyordu. Clarion’ı koruyordu evet ancak diğer herkesi de uzak tutuyordu. Clarion maalesef sohbet etme konusunda hiç idmanlı değildi.

Resmî bir edayla konuşmamak için savaş vererek, “Hiç dert değildi,” dedi.

“Yine de teşekkürler.” Hayvan perisinin gülümsemesi, yaz kadar sıcaktı. “Yoldan çıkmış arıların peşine düşmeden de yeterince meşgulsündür eminim.”

Clarion hassasça gülümsedi. “Bir şey değil.”

“Seni daha önce bir yerlerde gördüm mü?” Peri kaşlarını çatı, yüz hatlarından kim olduğunu çıkarmaya çalışır gibi suratını inceledi. “Şeye çok benziyorsun...”

“Clarion’a mı?”

Clarion adını –ve Yaz Bakanı’nın tanıdık sesini– duyunca yüzünü buruşturdu. *İfşa olmuştu*. Bakan’la yüzleşmek için dönerken her yanını dehşet sarmıştı. Aurelia hafif bir şaşkınlıkla, hemen arkasında havada asılı duruyordu. Koyu siyah tenliydi ve peri tozu kadar altın rengi gözlüydü. Saçları bukle bukle omuzlarına kadar iniyordu. Bugün üstüne civanperçeminden bir elbise giymişti; kat kat etekleri pembe, turuncu ve beyaz öbekler hâlinde düzenlenmiş bahar çiçekleriyle dolu ve kabarıktı.

“Burada hâlâ ne arıyorsun?” diye sordu. “Şu ana dek saraya dönmüşsündür sanıyordum.”

“Yolu biraz uzattım,” diye cevap verdi Clarion bön bön. “Dinlenmek için?”

Aurelia bunu duyunca neşelendi. Sonsuz bir yaz öğleden sonrası ile yoğrulmuştu, huzur ve sessizliğe her şeyden çok önem veriyordu. Burada, Yaz Düzlüğü’nde her zaman bir şekerleme yapmaya ya da bir bardak limonata içmeye vakit vardı. Ancak gün ortası sıcağında onlar uyuklarken, geceleri bütünüyle canlanıyorlardı. Yaz, hiçbir zaman tam anlamıyla uyumayan tek mevsimdi. Clarion burada yeterince uzun oyalanırsa, ay ışığının altında yaşayanlar –

ateş böceği perileri ve yıldız sayma perileri– tembel uykularından uyanıp ortaya çıkacaklardı.

“Benim zeki öğrencim,” diye mırıldandı Aurelia. “Gördün mü? Yaz hakkında bir şeyler *öğreniyorsun* işte.”

Bu takdiri kulağa içi boş geliyordu ancak Clarion zoraki bir sevinçle cevap verdi. “Teşekkürler Bakanım.”

Bakan muzipçe gülümsedi. “Şimdi, müsaadenle. Işık perilerimi kontrol etmeliyim.”

Bunu dedi ve yanlarından ayrıldı. Clarion istemeye istemeye hayvan perisine doğru baktı, perinin beti benzi atmıştı. Bir şey demek için, *herhangi* bir şey diyerek onu rahatlatmak için ağzını açtı. Ancak çok geçti. Diğer perinin kafasına dank ediş anına şahit oldu. Tam aynı anda, şoku utançtan yerin dibine girmeye ve hayranlık benzeri bir duyguya dönüştü. Clarion daha fazla dayanamayacaktı.

“Prenses Clarion,” dedi nefes nefese. “Çok özür dilerim.”

Clarion mütevazı bir şekilde ellerini kaldırdı. “Özür dilemeye gerek yok.”

“Ama var.” Hayvan perisi başını yerlere kadar eğdi. “Majesteleri, lütfen küstahlığım için beni bağışlayın. Eğer bilseydim...”

Clarion ile asla konuşmazdı.

Başka söyleyecek ne vardı? Clarion sessizce, “Bağışlandın,” dedi.

Hayvan perisi tekrar başını öne eğdi. Nefesi kesik bir teşekkür mırıldanarak kaçıp gitti. Şüphesiz işine geri dönüyordu – ve arkadaşlarının yanma.

İşte yine o tanıdık yalnızlık sızısı, çöken bir yıldız gibi Clarion’ın içini dağladı. Birkaç kıymetli dakika boyunca neredeyse kim oldu-

ğunu unutmuştu. Burada, onu belli bir mesafeden takip eden bekçiler yoktu. O geçerken kafasını çevirip hazır olda duran kimse yoktu. O yaklaşırken sonlanan konuşmalar yoktu. Arkasından yükselen fısıldaşmalar yoktu. Ancak günün sonunda hiçbirisinin bir önemi yoktu. Burada bile, kim olduğundan kaçamıyordu.

Bunu istiyor olmalıydı: saygı, hürmet, yargısız mesafe. Ama istemiyordu işte. Her şeyden çok, hakikaten imkânsız olan tek şeyi istiyordu: *tanınmayı*. Elvina hayatta...

Elvina.

Ah, yıldızlar aşkına. Eğer derhâl yola çıkmazsa geç kalacaktı.

Boğazındaki broşu açtı ve seyahat pelerinini omuzlarından attı. Çabucak kollarına topladığı gibi havalandı, ayçiçeklerinin arasından altın ışık ve altın rengi yaprak patlaması bırakarak fırladı. Etrafta aylak aylak dolanan birkaç arı, ondan kaçınmak için yolunu değiştirdi.

Clarion gökte iyice yükselirken arkasında bir polen izi bıraktı. Bir saniye dönüp arkasına bakmaya izin verdi kendine ve anında buna pişman oldu. Işık perileri görünüşe göre, o akşamüstü için işlerini bitirmişlerdi. Takımlara ayrılmışlardı ve bir ışık topunu, voleybol oynar gibi ağ üstünden birbirlerine atıp tutuyorlardı. Clarion bu mesafeden bile kahkaha çığlıklarını duyabiliyordu. Takımlardan biri puan kazandığında zaferle hüsrân karışımı bağırışlar yükseldi.

Tebaasının bu kadar bütün ve basit bir mutluluk yaşadığını görmek ona zevk vermeliydi. Ancak şu anda, kraliçeliğin yalnızlığının acı veren bir anımsatıcısıydı sadece. Clarion ne kadar isterse istesin, hiçbir zaman gerçekten onlara karışamayacaktı.

Peri Tozu Ağacı uzakta tüm heybetiyle yükseliyordu, bulut gibi yaprakları etrafa yayılmış, yüce ve yemyeşildi. Yıldız ışığı kadar altın rengi ve parlak peri tozu, en yüksekteki dallarının merkezinden dalga dalga dökülüyor ve gövdesinin ortasında birikiyordu. Uzuvarı korumacı bir edayla Peri Tozu Kuyusu'nun etrafına kıvrılıyor, oradan zarif kemerler ve tuhaf bukleler oluşturarak uzaklaşıyordu. Clarion hep ağacın dallarının birinin ters duran bir kalbe, diğerinin meraklı bir kedinin kuyruğuna benzediğini düşünürdü. Kuyunun hemen altında, ağacın kadim gövdesindeki bir oyukun içinde saray bulunurdu. Her biri içeriden aydınlatılmış pencereler ise ağaç kabuğunun üstünde benekler gibi görünürdü.

Clarion ta buradan bile yatak odasında açık bıraktığı ışığın parıltısını seçebiliyordu, cam balkon kapısının ardında yumuşacık süzülüyordu. Çaktırmadan içeri sızılsmayı bu küçük maceranın en

zor kısmı diye hesaplamıştı ancak geç kalmış olmanın verdiği fazladan zorluğu öngörmemişti. Gerçekten de son derece dakikti hep. Elvina, bu zincirin kırıldığını gördüğüne çok üzülecekti.

Clarion keşke ışınlanmada ustalaşabilseydi, yönetim perileri için en kullanışlı becerilerden biriydi bu. Elvina yaptığında hep çok kolay görünüyordu: girdap gibi dönen bir peri tozuna dönüşmek, ardından odanın başka bir yerinde yeniden belirmek. Clarion bir keresinde sol elini kaybetmeyi başarmışsa da eli tekrar hınçla geri dönmüştü. Sihir konusundaki geçmişi göz önüne alındığında, elinin sonsuza dek yok olacağına ya da bedeninin geri kalanına bağlı kalmadan odanın karşı tarafında ortaya çıkacağına kısmen inanmıştı.

Balkonun önündeki karmakarışık dalların içine indi ve pırıltısını azalttı. Şansı varsa, hiç kimse bu yaprak dal karışımı arasında altın rengi bir parıltı var mı diye bakmıyor olurdu... Hoş, bir yanı da halkı son derece ağırbaşlı Peri Adası Prensesi'nin kendi odasına gizlice girmeye çalıştığını görse nasıl tepki verirdi diye hayal etmekten gizli bir zevk duyuyordu. Ancak Elvina'nın tepkisini hayal etmek hiç komik değildi. Şükür ki balkon kapısını kilitlemeden bırakacak kadar öngörü sahibi olabilmişti. Dikkatlice kapıyı açtı, sonra hemen odasına sıvıştı. Kapıyı arkasından sürgüyle kapatır kapatmaz koridordan boğuk sesler duydu. Clarion, Petra ve Artemis'in seslerini hemencecik tanıdı.

"...biraz hasta gibi..." *Petra'nın sesi*, diye hoş bir şaşkınlıkla fark etti. Uydurduğu yalanın etkisi altında çatlıyordu.

En eski –daha doğrusu, *tek*– arkadaşı, bu tür durumlarda hep çok kötüydü. Üstelik Artemis'in –Clarion'ın korumasının– bunca yıl sonra bile, onu hâlâ heyecanlandırabilmesi de işini kolaylaştır-

miyordu. Clarion, Petra'dan onun arkasını kollamasını istemediğini göz önüne alarak kızın çabalarına minnettar oldu. Hatta bugün onun gelmesini bile beklemiyordu.

Ne kadar talihli bir zamanlama.

Clarion hemen tuvalet masasının yanına gidip aynanın önünde durdu, masanın üstü kokular ve kozmetik şişeleriyle doluydu. Aynaya hızlıca bir bakış atınca, burnuna bulaşmış polen ya da saçlarına karışmış çiçek yaprakları olmadığını gördü. Daha yeni uçtuğu için yüzü biraz kızarmıştı ama bunu açıklamakta ne vardı? Petra zaten biraz hasta olduğunu söylemişti sonuçta. Clarion bu bahaneye sığınarak dersi yapmamayı rica etmeye meyilliydi ancak kaçınılmazı geciktirmenin bir manası yoktu. Elvina onu eğitmeye başladığından beri sihir konusunda bir arpa boyu yol katetmişti ve bir sonraki derse kadar çığır açmayı beklemiyordu.

Göz ucuyla gördüğü titrek ışık dikkatini çekti. Bulutlar yer değiştirmişti, odanın içine güneş ışığı sızıyordu. Balkon kapısının camlarının ardından, Kış Ormanı'nın tepesinde acımasızca nöbet tutan o dağların tanıdık manzarasıyla karşılaştı. Pelerin gibi üstlerine serilmiş karlar, altın saatin sıcaklığı altında pırıl pırıl, bembeyazdı. Clarion kaç defa bakarsa baksın, o soğuk, ciddi güzellik her seferinde nefesini kesiyordu. Ne kadar saçma olursa olsun, Clarion o dağları yakından görme hasretiyle yanıp tutuşuyordu. Zirvesinin üstünde dikildiğini neredeyse gözünde canlandırabiliyordu: Rüzgâr saçlarını savururken, etrafında kar tanecikleri uçuşa uçuşa, o muazzam yükseklikten Peri Adası'nı tüm güzelliğiyle görmek. Ne kadar şahane olurdu.

Elbette Elvina, Kış Ormanı hakkındaki tüm soruların önünü kesmişti. Hâl böyleyken bile Kış, Clarion'ı olması gerektiği kadar korkutmuyordu. Kendi odasının sıcak, korunaklı güvenliğinin içinden son derece huzurlu –ve korkunç derecede yalnız– bir hâli vardı.

Tıpkı onun gibi.

Sıcak mevsimlerden hiç kimse, yüzyıllardır Kış Ormanı'nı ziyaret etmemişti. Elvina doğmadan önce bile bu böyleydi ve *bunun* ne kadar eskiden olduğunu kim tam olarak tahmin edebilirdi? Yönetim perileri uzun yaşardı. Clarion, Elvina'nın meraksızlığını hiçbir zaman anlayamamıştı. Hakkında hiçbir şey bilmedikleri koskoca bir diyar vardı, içi hiç kimsenin bir kere bile konuşmadığı perilerle doluydu. Sadece ilkbahar ve sonbahar perileri, kış perilerini görmüştü, o da sadece her mevsim dönüşünde Var Olmayan Ülke Denizi'ni geçerlerken uzaktan.

Mevsimleri kadar soğuklar, diye anlatmışlardı, bizden tarafa bakmıyorlar bile.

Clarion onları çelik rengi gökyüzünün altında kasvetli, tek renk periler olarak gözünde canlandırmaya çalıştı ancak bu kıt detaylar onu hiç tatmin etmedi. Cevaplarına hiç erişemeyeceği sorularla kavruluyordu. Öylesine sert bir yerde yaşamak nasıl bir duyguydu? Ne tür sorunları vardı? Peki ya Kış Ormanı Bekçisi nasıl biriydi?

Artemis'in sesi koridordan yükseldi: “Çekil önümden Tinker.”

Boğuk bir karşı koyma sesi duyuldu, ardından kilidin yerinde tuttuğu kapı tokmağı sertçe titredi.

“Prenses Clarion,” diye seslendi Artemis, “sizi Majesteleri'nin odasına götürmeye geldim.”

Daha fazla kaçış yoktu demek. Artemis kafasına koydu mu –ya da Clarion'ın sahiden tehlike altında olduğuna inandı mı– kapıyı menteşelerinden sökmeye bile kadirdi.

Clarion kapıyı ardına kadar açtığında Artemis'in kapıyı tıklatmak için kaldırdığı eliyle burun buruna geldi. Belli ki onu alıkoymak için cengaverce bir çabaya girişmek üzere olan Petra kolunu tutmak için çırpınıyordu. Artemis anında dikkat kesildi. Petra şaşkınlıkla ufak bir çığlık attı. Soluk, çilli burnunun üstü al al olmuştu.

Artemis ile Petra'nın zıtlıklarını hep çarpıcı bulmuştu: Artemis geniş omuzlu, uzun boyluyken Petra bir sinek kuşu kadar narin kemikliydi. Ancak ikisi de saçlarını ne yapacağını öğrenmekle uğraşmamıştı. Artemis çene boyunda kesmişti ve zeytuni yüzünü siyah, küt tutamlarla çerçeveliyordu; sanki sıkıntıdan ya da sırf gerekli diye kör bir bıçakla biçmişti onları. Petra ise göz kamaştıran kızıl kıvrırcık bukleleriyle övünürdü. Çoğunlukla bu bukleler kafasının tepesinde toplanmış ve atölyede her ne bulduysa, onunla tutturulmuş olurdu. Bugün bir çivi seçmişti mesela; metal parçası ışığın altında parlıyordu. Clarion'a göre bu bir güvenlik tehlikesiydi.

"Ekselansları," dedi Artemis toparlanınca, "iyi misiniz?"

Ekselansları. Clarion kaç kere rica etmiş olursa olsun, Artemis resmiyeti elden hiç bırakmazdı. İzci peri, bildi bileli Clarion'ın gölgesiydi: Onu ya arkasından takip ediyor ya da Clarion'ın halk önüne çıktığı durumlarda görev bilinciyle yanında duruyordu. Ancak esasında Clarion korkutucu derecede kabiliyetli ve dakiklikte ısrarcı olması dışında onun hakkında şok edici ölçüde az bilgiye sahipti. İkisi de duygularını diğeriyle paylaşma alışkanlığını geliştirmemişti.

“Çok daha iyiyim, teşekkürler.” Clarion, Petra’nın panik içindeki yüz ifadesini Artemis’in omzunun üzerinden gördü. Şimdi neredeyse kesinlikle dersine geç kalacaktı ancak Petra’nın zihninde canlandırdığı en kötü senaryoyu besleyip büyütmesine izin veremezdi. En otoriter sesini toplayıp ekledi: “Bana bir saniye müsaade eder misin? Petra ile konuşmam gerek. Baş başa.”

Bir randevuya bir dakika bile geç kalmanın, ağza alınmaz dehşetini düşündüğü her hâlimden belli olan Artemis ızdırap içindeydi. Buna rağmen, “Tabii ki Ekselansları,” dedi.

Koridorun başına çekildi ve geçit töreninde rahat komutu almış gibi ellerini arkasında bağladı. Yüzüne kasıtlı olarak kayıtsız bir ifade oturtmasına rağmen, kuşkusuz onlara kulak misafiri olacaktı. Bütün izci periler iflah olmaz derecede meraklıydı ancak Clarion’a göre, işlerinde bu kadar iyi olmalarının nedeni buydu.

Clarion, Petra’yı yatak odasına sokup kapıyı arkalarından kapattı. Petra anında Clarion’ın koluna yapıştı. Tiz bir fısıltıyla derhâl sordu: “Nerelerdeydin? Merhaba demek için uğradım, kapıyı açmadın. Sonra Artemis beni köşeye kısıtıp seni gördüm mü diye sordu ve ben de bir şey uydurmak zorunda kaldım.”

“Özür dilerim. Ve teşekkür ederim. Şey oldu...”

Clarion tek kelime daha edemedi Petra yere yığıldı. Yeşil akçağaç yapraklarından dikilmiş elbisesi etrafında bir yaprak birikintisi oluşturdu. Uzun uzun inledi ve başını ellerinin arasına aldı. Clarion topuzunu tutan sivri nesneyi ona hatırlatacak gibi olduysa da vazgeçti. Şu anda başka dertleri olduğu çok açıktı.

“Onunla nasıl her gün baş başa kalabiliyorsun, bilmiyorum,” dedi Petra. “Çok *ciddi* biri. Bir şeyi kafasına koyduğunda yoluna çıkıp araya girmeyi denedin mi hiç?”

“Aslına bakarsan...”

“Elimden geldiğince seni idare ettim,” diye devam etti Petra, “fakat bu yaptığımı Elvina’ya rapor ettiği anda, buradaki günlerim sayılı olacak.”

“Beni idare ettiğin için teşekkür ederim,” Clarion araya girmeyi başardı. “Ama eminim bu hiç...”

“Belki de kaçmak için çok geç değildir.” Petra bir kere başladı mı, onu durdurmak pek mümkün değildi. Ağzından her kelime müthiş bir aceleyle taramalı tüfekten fırlar gibi fırlıyordu. “Bazı perilerin başka yerlerde geçindiğini duymuştum, korsan gemilerinde saklandıklarını ya da...”

Clarion son söylediklerini neresinden tutacağını bilmiyordu. Onun yerine önerisini sahiden etraflıca düşünür gibi yaptı. “Bak, bu iyi bir fikir. Bir gemide Tinker için bir sürü iş olmalı.”

Petra’nın ağzı açık kaldı. “Benden kurtulmaya çalışıyorsun!”

Clarion kendini tutamayıp gülümsedi. “Ağları yamar, geminin gövdesini onarırsın, tencere tavaları düzeltirsin...”

“Pekâlâ,” diye hırslandı Petra, ancak hınçlı değildi. “Anladım.”

Clarion hafif bir kahkaha attı ancak Petra’nın yüzündeki tuhaf, acı tatlı bakış karşısında hemen toparlandı. Clarion çok iyi anlıyordu. Birbirlerini birkaç haftadır görmemişlerdi ancak yine de aradan hiç vakit geçmemiş gibiydi. Aynı kahkahadan doğmamalarına rağmen, Clarion bazen kardeş olduklarını hissedirdi. Her zaman

birbirlerini çok iyi anlamışlardı: İkisi de dışarıdan görüldüğü gibi değildi.

Yalnızca söylediği aksi şeyleri fark etmeye tenezzül ettiklerinden olacak, perilerin pek azı Petra'yı ciddiye alırdı. Ancak Clarion onun zihninin hayalî bir makine gibi vızıldayarak çalışmasını izlemeyi hep sevmişti. Hatta, felaket senaryoları yazmayı Petra'nın pek çok etkileyici yanından birini olarak görüyordu çünkü artık onu bu hâlden nasıl çıkaracağını biliyordu. Tüm bu tavrının altında, çok zeki, komik ve sadıktı; korkuları ne kadar güçlü olursa olsun onlara yenilmeyen bir periydi.

Ah, Petra'yı nasıl özlemişti, tam yanı başında bile ona hasretti.

Yıllar önce –Elvina, Clarion'ı özgürce serserilik etmekten menetmeden, görevleri bütün boş vakitlerini doldurmadan önce– ikisi ayrılmaz ikiliydi. Çaktırmadan kaçarlardı –daha doğrusu Clarion, Petra'yı çılgık çılgığa atölyesinden çekip sürüklerdi– ve Artemis eziyet içinde peşlerinde dolanırken etrafı keşfederlerdi. Şimdiyse Clarion eğitim görüyordu ve Petra çalışıyordu.

Petra ince metal işçiliğinde uzmanlaşmıştı ama tamir edemeyeceği ya da yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Yıllar içinde takıdan mutfak aletlerine, heykellere kadar her şeyi tasarlamıştı ve hâlâ büyük hayaller kuruyordu. Bir defasında koca bir akşamı, protez bir uzvun şema çizimini açıklayarak geçirmişti. Doğal olarak Elvina onun hem sanatına hem hünerlerine tutulmuştu ve onu Kraliyet'in Tinker'ı olarak atamıştı. Clarion, Petra'nın ne kadar gururlandığını hâlâ hatırlıyordu, heyecandan nasıl da ışıl ışıldı. Clarion ömrü boyunca hissetmediği kadar yoğun bir neşe duymuştu. Clarion eskiden pay-

laştıkları o tasasız günleri ne kadar özlese de Petra bu başarısını hak etmişti.

Mutluluğu hak ediyordu.

Clarion, Petra'ya ellerini uzattı. Petra ellerini tutunca Clarion onu yerden kaldırıp tekrar havaya yükseltti. "En yakın zamanda görüşeceğiz." Bir saniye sonra ekledi: "Denizde bir hayat kurmak için kaçman gerekiyorsa, sana haber veririm."

Petra yürek parçalayan bir sesle inledi. "İyi."

Clarion yatak odasının kapısını açtı. Son kez dertli dertli iç geçirdikten sonra Petra koridora doğru uçtu. Sadece bir saniye durup Artemis'e uzun bir bakış attı. Artemis ise kendi adına son derece kayıtsız kaldı ancak Clarion omuzlarındaki gerginliği gözden kaçırmamıştı.

Cidden. Clarion bir ara ikisini de kenara çekip adamakıllı konuşacaktı. On yıl boyunca ümitlenmek de fazla oluyordu.

"Hazırım," dedi.

Yatak odasının kapıları kocaman bir odaya, ağacın gövdesinde oluşmuş bir oyuga açılıyordu. Ahşap yürüme yolları ve merdivenler, çevresinden dolanıyor, kıvrılarak inerken gövdenin tam merkezindeki som ağaca dönüşüyordu. Bunun altında ağacın yaşayan kalbi yer alıyor, içinden bir reçine gibi sihir akıyor ve yapraklarının en daracık damarlarına, en uzaklara uzanan köklerinin ucuna kadar ulaşıyordu.

Birlikte, Elvina'nın odalarına doğru kıvrılan merdivenlerden yukarı çıktılar. Duvarlar zamanla aşınıp pürüzsüzleşmişti ve sayısız marangoz eliyle oyulmuştu. Clarion buradan her geçişinde hayran-

lık duyacak yeni bir şey buluyordu. Sağda solda bir görüntü gözüne çarpıyordu: süslü püslü bir iris çiçeği, bir baykuşun yuvarlak gözleri, Peri Adası'nı ortasından bölen nehrin kıvrımları. Kimi yerde bu sanatsal çalışmalar, yosun parçaları ve çiçeklenen sarmaşıklar tarafından örtülmüştü ancak Clarion, altından pırıldayan, içine peri tozu karıştırılmış boyayı görebiliyordu. Hiç kimse burada biten çimleri kazımadı; Peri Tozu Ağacı'nın da tabii ki tasarımında söz hakkı olmalıydı.

Elvina'nın odasının girişinde yer alan devasa kapıların önünde durdular, her bir kapının üzerine Peri Tozu Ağacı'nın bir yarısı nefes kesici detaylarla kazınmıştı. Artemis kapıları ona açtı, geç akşamüstü güneşi girişi bıçak gibi kesti. Clarion sinirlerini sakinleştiren bir nefes çekip içeri girdi ve portreler duvarıyla karşılandı.

Kendisinden önce gelen bütün kraliçelerin portreleri ona bakıyordu, hepsi dimdik ve güçlü duruyordu. Aralarında asırlar bulunan her bir kraliçenin portresi, radikal olarak farklı stillerde yapılmıştı ancak hepsi saygılı bir el tarafından hazırlanmıştı. Clarion'ın içini sessiz bir hayranlık kapladı. Kendi portresinin de günün birinde onlarınkinin yanına asılacak olması ona imkânsız geliyordu. Küçükken oturup her birini ona benziyorlar mı diye inceledi. Kimileri onun gibi açık tenliydi ya da göz kapakları düşük, mavi gözlüydü, kimileri ise bal köpüğü saçlıydı. Ancak her birinin kanatları aynıydı: kral kelebeği kanadı şeklinde, ışıltılı ve altın rengi. Şimdiyse, çok yakından bakarsa yüzlerinde hayal kırıklığı görmekten korkuyordu.

Clarion portrelerden bakışlarını kaçırdı. Sıranın en sonunda silüeti güneş ışığıyla yıkanmış pencereye vuran Elvina geliyordu. Geniş, fırfırlı etekli, altın rengi bir tuvalet giymişti; kumaşı içine dokunmuş peri tozuyla pırıldıyordu. Elbisesinin kuyruğundan altın zerrecikleri süzülerek yerde ışıltıyor ve havada özgürce dönüyordu. Bir taç –Clarion, Petra'nın tasarladığı taç olduğunu fark etti– başının üstünde oturuyordu; yüksekti ve bir keçinin boynuzları gibi arkaya doğru kıvrımlıydı. Elvina bu tacın altında otoriter görünüyordu, tıpkı bir yönetim perisinin görünmesi gerektiği gibi.

“Geç kaldın,” dedi temkinlice. Bir suçlamadan çok, durumun ifadesiydi. Daha önce de yaşanmıştı bu. İkisi de tekrar yaşanacağına farkındaydı.

Clarion, memnuniyetsizliğinin altında sinmemek için elinden geleni yaptı. “Özür dilerim.”

Elvina dönüp yüzüne baktı. Clarion, Kraliçe'nin bugün ne kadar yorgun görüldüğünü fark etmeden edemedi. Kahverengi saçlarının arasına gri teller karışmıştı ve elbisesinin parlaklığı, beyaz teninin soğuk alt tonlarını silip götürüyordu. Bu hâldeyken bile, yüz ifadesi tartışmaya ya da açıklamaya kapalıydı. Yeşil gözlerinin içinde bilinemez bir şey, yüz ömür yaşamış bir perinin geçit vermez ve mesafeli bakışları saklıydı. Bazen, kendi geleceğine dair bu resmi görmek Clarion'ın gözünü korkutuyordu.

“İyi bir nedeni vardır diye düşünüyorum,” dedi Elvina.

“Ah evet. Çok iyi bir nedeni var.” O neden *neydi*, henüz bilmiyordu. Ancak çok dürtülürse, mantıklı bir açıklama bulabilirdi.

Elvina ayrıntılar onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi başından sa-

van bir ses çıkardı. Clarion şansına inanamıyordu. “Konuştuğumuz teknikleri çalıştın mı?”

Clarion evet anlamında başını salladı. Çalışmıştı. Tabii ki pratiklerini yapmıştı. Ancak son birkaç aydır fazla ilerleme kaydettiğini söyleyemezdi; bu gerçek onu üzüntüden kahrediyordu. Bir peri gözünü açtığı ilk andan itibaren yeteneğinin ne olduğunu bilirdi. Sihir eğiliminin, hayat amacının, kendisine nefes almak kadar kolay gelen şeyin. Yetenekler, çoğu perinin deyimine göre, Peri Adası’ndaki herkese bir amaç ve bir neşe verirdi. Clarion kendi yeteneğinin bu kadar çabası olacağı bir zamanın geleceğinden şüpheliydi.

Elvina ona yönetim perisi sihrinin duygulardan –ya da daha çok, duyguların yokluğundan– güç aldığını anlatmıştı. Yalnızca mükemmel berraklıkta bir zihin ve tam bir odaklanmayla, içinde parıl parıl yanan yıldız ışığını yönlendirme özgürlüğüne erişebilirdi. Ancak Clarion ne kadar denerse denesin –ister nefes çalışmalarıyla ister egzersiz ya da sırf irade kuvvetiyle– o duyguları içinden atamıyordu. Bağ kurma açlığından bir türlü kurtulamıyordu.

“Güzel,” dedi Elvina. “Göster bana.”

Clarion’ın elleri anında gerginlikten buz gibi oldu. Hayır, henüz çaresizliğe kapılamazdı. Belki bu kez farklı olurdu. Elini uzattı. Göğsünün derinlerinde bir yerde, sihrin sonsuz kaynak pınarını hissediyordu. Eğer yeterince baskı uygularsa, tüm gücüyle tutunursa onu iradesine göre bükebilirdi.

Odaklan, diye düşündü. Kontrol et.

Bir an için avucunun ortasında altın rengi bir ışık filizlendi. Rüzgârda kalan bir mum ışığı gibi titrese de Clarion’ın içinde umut

kıvılcımı yandı. Kendini zorlamaktan başı dönüyordu ancak azıcık daha...

Işık tekledi, sonra da söndü. Clarion oflayarak nefes verdi ve engel olabilirmiş gibi sönen korun üstüne parmaklarını kapattı. Hayal kırıklığını yüzünden belli etmemeye çalıştı.

Odanın karşı tarafında parlak bir ışık harlandı. Clarion bakışlarını kaldırdığında Elvina, gücünden parıl parıl aydınlanmıştı. Avucunun ortasında minyatür bir yıldız gibi dengede duruyor, yüz hatları ile bütün odayı yalın bir rahatlamayla aydınlatıyordu. Öylesine parlaklık ve sıcaklık yayıyordu ki Clarion kolunu kaldırıp kendini koruma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

Işık perilerinin aksine, yönetim perileri bir ışık kaynağını yönlendirmeye ihtiyaç duymazdı. Düşen yıldızlardan doğdukları için yıldız ışığı kaynağını içlerinde taşırlardı. Sihirleri, mutlak karanlığı ve yoluna çıkan hemen hemen her şeyi delip geçebilirdi. Kraliçeliği korumak için bir kalkana dönüşebilirdi. Her şeyden öte bir semboldü: Peri Adası vatandaşlarının inanabileceği bir şeydi.

Elvina avucunu sıktı ve ışık söndü. "Clarion."

İşte başladık. Clarion sıradaki nutuğa hazırlanırken suratına nötr bir ifade takımmaya çalıştı.

"Taç giyme törenine bir ay kaldı."

Clarion başını öne eğdi. "Evet."

"Sihrimizin en temel becerisinde hâlâ ustalaşmadın."

"Ustalaşmadım," dedi Clarion, sesi hafif çatlayarak.

Peri Adası Kraliçesi olmak, siyaset, örgütlenme ve liderlik becerilerine hâkim olmanın yanı sıra yönetim perilerine özgü sihre de

hâkim olmayı gerektiriyordu. Clarion'ın, eğitimi resmen başladığından bu yana öğrenmekte zorlandığı bir sihirdi bu. Işınlanamıyordu. Ufacık bir mum ışığından fazlasını yakamıyordu. Belli ki halkının ödünü patlatmadan tek bir *arıya* bile yardım edemiyordu.

Elvina gergin bir andan sonra sordu: “Neredeydin?”

Saklamanın ne manası vardı? Clarion yenilgiyle iç çekti. “Yaz Düzlüğü’nde.”

Elvina'nın dudakları incecik oldu. Clarion, hayal kırıklığının tüm ağırlığını hissetmesi için Kraliçe'nin konuşmasına gerek yoktu. Gözlerindeki bakış diyordu ki, *Çocukça şeyleri bir kenara koymanın zamanı geldi de geçiyor*. “Toplantıdan sonra neden buraya dönmedin?”

“Buraya vaktinde gelme niyetindeydim, gerçekten. Ancak tam oradan ayrılırken bir...” Elvina'nın istediği ya da gerekli olmayan detaylarda kaybolmadan önce kendi lafını kesti. “Bir hayvan perisine yardım eli uzatabilirim diye düşündüm.”

Elvina'nın şaşkınlığı elle tutulur derecede somuttu. “Bu senin işin değil. Eminim o peri işlerini gayet güzel hallediyordu.”

“Ama bana teşekkür etti,” diye itiraz etti Clarion. “Belki de ihtiyacı vardı...”

“Rolümüzün seni kısıtladığını hissediyorsun, anlıyorum. Ancak her ihtiyaç hâlindeki periye yardım edemezsin ve kesinlikle hepsiyle arkadaşlık edemezsin. İyi bir kraliçe, elindeki göreve odaklanmalıdır ve *ölçülü* yardım yapmalıdır. Burası koskocaman bir kraliçelik.” Elvina pencereye doğru uçarak süzüldü. Burada, Peri Tozu Ağacı'nın en yüksek dalından bakınca Peri Adası alabildiğine uzanıyordu. “Tüm bunlar senin sorumluluğun. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?”

“Elbette anlıyorum.”

“Sen daha gençsin.” Elvina kaşlarını çatı. “Çatışma görmedin – koruman altındaki herkesi tehdit eden *gerçek* çatışma. Hazırlıklı olmalısın. En temel yeteneklerde ustalaşana kadar, ilk bakışta göründüğünden çok daha karmaşık sorunları çözmeye kalkışamazsın. Ben sahip olduğum her şeyi sana emanet ediyorum.”

Ses tonunda konuşulmayan bir şeyler kalmıştı. Boşluklara doldurabileceği bir sürü söz vardı. *Bunu çarçur etmene göz yumamam. Kaldırabileceğine inanmıyorum.*

“İyi bir kraliçe olmak demek...”

“Doğduğun yıldız kadar soğuk ve mesafeli olmak demektir,” diye cümlesini onun yerine tamamladı Clarion. Elvina’nın hükümdarlık felsefesinin dayandığı temeldi bu, Clarion’a oraya geldiği ilk günden beri dayatılıyordu.

Elvina dümdüz bir bakışla gözlerinin içine baktı. “Biliyorum, sana kolay gelmiyor. Ancak nesnelliği koruyabilmenin tek yolu budur. Adilce hüküm sürmen için gereken hesaplamaları yapabilmenin tek yolu budur.”

Peki, madem tek yol buydu, o zaman Clarion geldiğinde neden *böyleydi*? Yıldızından ilk çıktığında, içinde bir amaç duygusu dolaşıyordu. O kendinden eminlik, artık Clarion’a çok uzak görünüyordu. Bazen taç giyme töreni yaklaştıkça sihir kullanımında kötüleştiğinden şüpheleniyordu. Bazen, derinde bir yerde, belki günün birinde, yeni bir yıldızın dünyaya düşeceğinden ve Elvina’nın kendisi kadar kusursuz bir yeni vârisin ortaya çıkacağından endişe ediyordu. Clarion’ın olmayı başaramadığı kadar kusursuz.

“Anlıyorum,” diye mırıldandı.

Elvina’nın katı ifadesi yumuşadı. “Çok büyük bir baskı altında-sın. Ama gücün sana gelecek Clarion.”

İyi de ne zaman? Bu düşünce sandığından daha derinden onu yaraladı. “Teşekkürler.”

“Git, biraz dinlen,” dedi Elvina. “Yarın konsey toplantısını yönetmen gerekecek.”

Clarion neredeyse unutmuştu. Haftada bir Mevsim Bakanları toplanıp, diyarlarındaki devlet işlerinin nasıl gittiğini tartışırdı. Kavgalardan kaynak ricalarına kadar her şey, Elvina’ya getirilirdi.

Yarından itibaren, o kişi Clarion olacaktı.

Yarındı, o hâlde. Yarından itibaren, Clarion Peri Adası’nın ihtiyaç duyduğu kraliçe gibi davranmaya *çaba* gösterecekti.

Ertesi sabah, Elvina'nın azarlamaları hâlâ kulağında çınlarken konsey toplantısına hazırlandı Clarion. Tek başına yöneteceği ilk toplantıydı bu. Ne olur ne olmaz, son kez çalışma masasındaki kâğıtları karıştırıp düzenledi, hepsi bakanlarının kısa notlarından derlenmişti. Bugünün takvimi insafli ve şaşırtıcı derecede hafifti. Peri Adası, mevsim değişimlerine yaklaşan haftalarda en yoğun zamanını yaşıyordu. Gündönümüne bir ay kaldığından baharın son zamanları hiç de durgun geçmiyordu.

Ayrıca bir de taç giyme töreni vardı.

Onun taç giyme töreni. Düşündükçe sınırları yeni bir gerginlikle parlıyordu. Çok geçmeden kraliçeliğin olması gerektiği gibi işlemesi ve mevsimlerin hiç teklemenden değişmesi için gerekli olan kararları Clarion alacaktı. Ona bağlı olup güvenen yalnızca Peri Adası değildi, aynı zamanda Anakara ve üstünde yaşayan insanlar da öyleydi.

Üstünde çok fazla kafa yorarsa, baskıdan çatlayabilirdi. Bunun yerine Clarion, Elvina'nın tavsiyesini kullandı ve elindeki işe odaklandı. Eğer bir sihir patlaması açığa çıkaramazsa, en azından eşi benzeri görülmemiş bir duruşla toplantıyı yönetebilirdi. Bugün, Elvina onda en ufak bir kusur bulmayacaktı.

Ayağa kalktı ve kalkar kalkmaz bütün bedeninden bir ürperme geçti. Clarion döndü, kısmen balkon kapısının camının arkasından onu izleyen birisini –ya da *bir şeyi*– görmeyi bekliyordu. Ancak kendisine bakan yalnızca iç içe geçmiş dallar tarafından bir portre gibi çerçevelenmiş kendi temkinli yansımasıydı ve ardında da Kış Ormanı'nın dağları. En yüksek dağ, kıvrımlı zirvelerle yükseliyordu ve her biri hilal şeklinde birbirine doğru uzanıyordu. Erken sabah güneşinde, bütün karlar bir deniz kabuğu gibi pespembeydi. Bazen Clarion, bu dağların ona gözünü dikmiş baktığını hayal edebiliyordu.

Bütün ömrü boyunca, ona kış perilerinin güvenilmez olduğu öğretilmişti. Aralarındaki anlaşmazlığın kaynağını açıklayan pek az hikâye vardı ancak Clarion, dünyalarını ikiye ayıran bu soruna değinen bir iki tiyatro performansı seyretmişti. Elvina'nın yanında –ellerini opera locasının tırabzanını tutan parmakları bembeyaz olana kadar sıkıp, nefesini tutmuş hâlde– oturuşu, Peri Adası'nın en yetenekli hikâye anlatıcısı Saga'yı Peri Adası'nın ilk kraliçesi Titania'nın efsanesini aktarırken izleyişi hâlâ aklındaydı.

O konuşurken görüntüler arkasında altın tozundan bir bulutun içinde pırıldamıştı. Buz sarkıtından hançerler ve tüylü oklar yanıp sönmüştü. Peri Tozu Ağacı rüzgârda eğilen bir fidandan fazlası de-

ğildi. Kış Ormanı Bekçisi ve onun zalim, tırtıklı tacı, ulu bir karanlık tarafından oyulmuştu.

Clarion içten içe bu dramayı son derece romantik bulmuştu. Bu sırada Elvina ise, Titania'nın en güvendiği danışmanlarından biri trajik bir biçimde ölünce burun kıvırmıştı. Ancak bütün teatralliliğine rağmen bu efsane, Clarion'ın arzuladığı detaylara inmemişti. Yalnızca iki hükümdar arasındaki muğlak bir anlaşmazlıktan ve Kış Ormanı Bekçisi'ni tüketip bitiren bir karanlık güçten bahsediyordu. Sıcak mevsimlerde yaşayan vatandaşların çoğu için bu, komşuları hakkındaki herhangi bir merakın dallanıp budaklanmasını engellemeye yeterdi.

Clarion notlarını topladı ve balkon kapılarının sürgüsünü açtı. Serin hava üstüne esti ve kımıldayarak uyanan Peri Adası'nın sesleri tepeden aşağıya süzüldü. Clarion kanatlarını şöyle bir titreştirerek balkonunun tırabzanlarına, oradan da havaya atladı.

Yaprakları ve çalı çırpıları kenara iterek Peri Tozu Kuyusu'nun kaynağını görene kadar yükseldi. Ufak bir delikten altın rengi toz akıyor, bir zambağın pembe taç yapraklarına dökülüyordu. Taşan bu birikinti istiridye mantarı taraçalarına damlıyor ve nihayetinde, ağacın uzuvlarının sarmal merkezinde yuvalanmış kuyuya boşalıyordu.

Peri tozu –topluluklarının can damarı– ağacın kalbinin derinliklerinde üretiliyordu. Hiç kimse nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordu, gerçi tozologlar asırlardır ağır, kalın kalın akademik ciltler kaleme almış ve teoriler üzerine dirsek çürütmüştü. Clarion'ın kesin olarak bildiği tek şey, sihrin ağacın içinden aktığı, engin kök ağı sa-

yesinde Peri Adası'na tepe tepe yettiği idi. Eğer kendine bir an için durma izni verse, her yanında sıcacık ve rahatlatıcı varlığını hissedebilirdi. Havanın kendisine bile tatlı bir koku yayıyordu, ballı çay ve fırından yeni çıkan tarçınlı çörek gibiydi. Bıraktığı varla yok arası his, onu her zaman hayretler içinde bırakırdı.

Bu kadar erken saatte, herkes günlük toz miktarını almak için sıraya girmeye başlamıştı: Bir çay fincanı dolusu, bir damla fazlası değil. Toz taşıyıcı periler, Peri Tozu Kuyusu'nun sığ kısımlarında ayak bileklerine kadar batmış vaziyette durur, fincanlarını havuza batırırdı. Clarion'ı hayran bırakan bir hünerle, her bir perinin üstüne dökerlerdi. Bu toz olmadan uçuş imkânsızdı; bir perinin kanatları, yardım almazsa bütün yükünü taşıyıp destekleyemezdi. Bütün sıra boyunca periler dedikodu yapıp gülüyordu. Bazıları ellerinde karahindiba çayı dolu fincanlar tutuyor, enerjilerini arttırıyorlardı; bazıları da gece vardiyalarının enerjisiyle hâlâ vızır vızırdılar. Aşağıdaki erkek perilerden biri, bir yaprak perdesinin arkasında yarı saklanmış hâldeyken onu fark etti. Clarion mahcupça tek elini kaldırdı. Adamın beti benzi attı, sonra bakışlarını kaçırdı ve elindeki çimen parçasıyla çok karışık ve çalışkan görünen bir şeyler yapıyormuş gibi tavırlar takındı.

Clarion hayal kırıklığıyla sararıp solmamaya çalıştı. Petra ona hep yüz ifadesinin ve ses tonunun belli bir *kraliçelik* taşıdığını söylerdi. İkisi hakkında da Clarion'ın elinden bir şey gelmezdi ne yazık ki.

“Ekselansları.”

Clarion şaşkınlıkla nefessiz kaldı. Boynunu uzatınca Artemis'in hemen üstündeki dallardan birinde oturduğunu gördü. Artemis

her zaman ulu orta yerde saklanmayı başarırdı. Etkileyici, ara sıra da dehşet verici bir yetenektir bu.

“Günaydın,” dedi Clarion, nefes nefese.

Koruması, neredeyse acımaya yakın bir yüz ifadesi taşıyordu. Metanet adlı incelikli sanatta ustalık seviyesine ulaşmış Artemis'i okumak her zaman zordu. Ancak bazen Clarion, Artemis'i diğer izcileri, gözlerinin içinde hasrete benzer bir ifadeyle seyrederken yakalardı. Clarion bir keresinde bunu sorduğunda Artemis tamamen içine kapanmıştı. Bazı yaraların kabukları, diye düşündü Clarion, hiç koparılmamalıydı.

“Samimi bir kraliçeye alışık değiller,” dedi Artemis aksi aksi. “Sana sundukları yalnızca saygı.”

Saygı mıydı bu? Clarion bunu isteseydi bile, kendini buna değer bile bulmuyordu ki. Yine de Artemis'in onu rahatlatmak adına yaptığı sakar girişimler her zaman biraz neşe getirirdi. Artemis elbette bunu asla itiraf etmezdi fakat Clarion, o soğukkanlı, profesyonel dış cephesinin arkasında bir yerde hassas bir ruhun gömülü olduğundan şüpheleniyordu. Kim bilir, belki de günlerden bir gün bunu açığa çıkarabilirdi.

“Tabii.” Clarion zoraki bir sevinçle, “Gidelim mi?” diye sordu.

Artemis başıyla onayladı.

Clarion gözden ırak kalmak için elinden geleni yaparak onları Peri Tozu Kuyusu'nun hemen altında yer alan konsey odasına götürdü. Kapı falan hak getireydi; aksine, kubbeli tavanın yanları öyle bir oyulmuştu ki açık gökyüzü parçaları pencere pervazı işlevi görüyordu. Kılı kırk yararak parşömenlere yayılmış tasarımlar, pırıldayan peri tozu boyasıyla sabitlenmişti ve her bir pervazın ara-

sında kalan incecik ağaç gövdesi parçalarını süslüyordu. Desenlerin arasına her mevsimin sembolü saklanmıştı: Bahar için herdem yeşil çiçeği, Sonbahar için dolunay, Yaz için gökkuşağı ve Kış için kartanesi. Bu, Clarion'ın her zaman ilgisini çekmişti: Eğer diyarları her zaman birbirinden ayrıdıysa, sanat perileri neden tasarımlarına Kış'ı da dahil etmişti?

Yaklaştıkça, kendi aralarında atışan bakanların boğuk sesleri açık tavandan Clarion'a ulaştı. Sabahın bu saatinde bu kadar tartışıp kavgadecek ne olabilirdi, Clarion'ın aklı almadı. Herhâlde sonsuz uzunluktaki iş ilişkilerinin bir sonucu, diye düşündü. Geçmişten çıkarıp kurcalanacak o kadar çok ufacık ağız dalaşı ve siyasi restleşme vardı ki Clarion bunların kökenini, Geliş'inden beri birleştirdiği parçalardan ancak belli belirsiz çıkarabiliyordu. Her hâlükârda, hangi mevsimin en önemli mevsim olduğu tartışmasından hiç bıkmıyorlardı. Clarion odaya girerken kendini hazırladı.

İçeride, üç Mevsim Bakanı, neredeyse odanın tamamını kaplayan uzun bir masanın etrafında toplanmıştı. Bahar Bakanı, coşkulu bir konuşma yapıyordu ve Sonbahar Bakanı ona dalgın dalgın kafa sallıyordu. Bu esnada Yaz Bakanı, oturduğu sandalyede uyuklamak üzereydi sanki. Ancak onu fark eder etmez, hepsi suspus oldular. Bunun yönetim perisi sihrinin bir parçası olduğunu öğrenmişti Clarion: Bir kalabalığın dikkatini toplama yeteneği. Artemis gölgelere sindi ve mükemmel bir geçit töreni rahat duruşuna geçti. Clarion başını olabildiğince dik tutup masanın başına, genellikle Elvina'nın oturduğu yere yürüdü. Bir şekilde, bu bakış noktasından oda farklı görünüyordu.

Clarion'ın en yakınında Sonbahar Bakanı Rowan oturuyordu, Clarion'a rahatça gülümsedi. Her zamanki gibi sanki soğuktan daha yeni çıkmış gibi görünüyordu; solgun yanakları al aldı. Kahverengi gözleri ona çakmak çakmak baktı ve kestane saçları kulaklarının üzerine kıvrılmıştı. Üstündeki sonbahar yapraklarından yama işi pelerin, kestaneden bir broşla tutturulmuştu. Clarion, sırf onun huzurunda sırasını beklemeden konuşmaya cüret ettiği için en çok onu severdi. Bu bakan hevesliydi, anlaşması kolaydı ve sadece *arada* bir melankoliye kapılırdı.

Hemen yanında Yaz Bakanı Aurelia oturuyordu, Clarion'a selam verir gibi çenesini kaldırdı. Bugün üstünde mevsiminin tüm açmış çiçeklerinden bir giysi vardı: Ortancalardan bir tuvalet, zinya çiçeklerinden bir kolye ve güllerden bir bilezik. Saçını da başının tepesinde çok hoş bir topuz yapmıştı.

Sonra Bahar Bakanı Iris vardı, Clarion'a hafifçe parmaklarını oynatarak el salladı. Etekleri geniş, uçuşan bir tuvalet giymişti ve yeni açan narin çiçeklerden örülmüş bir taç şakaklarına yerleştirilmiş, uzun saçaklarıyla yüzünü çevreliyordu. Sıcak, kum rengi bir teni vardı ve gözleri en az sırtının ortasına kadar salınmış saçları kadar siyahtı. Tıpkı temsil ettiği mevsim gibi hafif ve havadar, uçarı ve hevesliydi: Doğayı uykusundan uyandırıp kaldırmaya yetecek bir kişilikti.

Clarion'ın hayatı boyunca Elvina'nın heyeti bu olmuştu. Yine de Clarion, Kış Bakanı olmadan natamam olduklarını hissetmeden edemiyordu. Sınırın karşı tarafında bir yerde, Kış Ormanı Bekçisi o donuk ülkelerinin başında hükümdarlığını yapayalnız sürdürü-

yordu. Ancak sıcak iklimler ile Kış arasını düzeltse bile, Kış Ormanı Bekçisi toplantılara katılamazdı. Sıcak periler Kış'ın soğuğuna dayanamazdı; yalnızca birkaç dakika içinde kanatları kupkuru kalıp çatlardı. Kış perilerinin kanatlarıysa, bahar güneşinin altında tıpkı çiy gibi erirdi.

Iris güneş gibi aydınlık bir gülüş çaktı. "Günaydın Majesteleri!"

Clarion afalladı. Bu kadının bu erken saatte bile toparlayabildiği neşe, onu her zaman etkilemişti. "Günaydın."

"Bugün bize sizin önderlik edeceğinizi duyduk," dedi Rowan, iş birlikçi bir edayla sesini alçaltarak. "Nihayet Majesteleri'ni ufak bir ara vermeye ikna ettiniz, hı?"

Clarion notlarını masada önüne yaydı. "Öyle bir durum söz konusu değil..."

Cümlesini bitirmeye kalmadan kapılar açıldı ve Elvina geldi. Bir peri tozu girdabı ve yarı saydam etekler esintisi içinde odadan içeri süzüldü. Bakanlar anında dikkat kesilerek hep bir ağızdan, "Majesteleri," diye mırıldandılar. Gelgelelim, Elvina hoşbeş etmek için ara vermedi. Masanın tam karşı ucunda yerini alırken hiç konuşmadı. Ardından, beklenti dolu bir bakışla gözlerini Clarion'a mıhladı. Hemen işe koyulacaklardı demek.

"Toplantıyı açıyorum." Sesi çok hafiften titreyince Clarion boğazını temizledi. "Bakanların raporlarıyla başlayacağız. Yaz Bakanı, yeni işlere dair haberleri paylaşır mısınız lütfen?"

"Mevsim dönüşü için hazır sayılırız," dedi Aurelia bezgince. "Taç giyme töreniniz haricinde, aktaracağım bir şey yok."

Elvina hiçbir şey söylemedi ancak gözle görülür derecede rahatsızdı. Clarion bunu aklının ücra bir köşesine itmek için elinden geleni yaptı. Diğer seçenek, içindeki o sessiz korkuya ağırlık vermektir: Elvina, onun rolünü üstlenebileceğine güvenmiyordu.

“Hazırlıklar programa uygun ilerliyor,” diye devam etti Aurelia. “İhtiyacımız olan bütün güneş ışığını topladık sayılır ve mükemmel lokasyonu da belirledik. Boş bir anınız olduğunda, Majesteleri, uğrayıp onaylamanızı rica ederim.”

Aurelia o sıcak, ağzını yayan konuşmasıyla perilerinin son bir haftadır başka neler üstünde uğraştığını ana hatlarıyla aktardı. Sözünü bitirdiğinde Iris, zapt edemediği heyecanıyla resmen titreşiyordu.

“Bahar Bakanı ile devam edece...”

“Sormanıza *çok* memnun oldum Majesteleri. Bahçe perilerim, çiçek aranjmanları üstünde canla başla çalışıyorlar. Ancak tam halletmek istediğim birkaç minik ayrıntı var...” Iris masanın altından beş tane buket çıkardı. Hepsini muntazam bir sırayla dizisini Rowan sessiz bir hayranlıkla izledi. “Renkler hakkındaki fikrinizi alacağım. Bunları nasıl buldunuz? Tamamen başka bir yöne sapabilir ve...”

Clarion biraz bunalıldığını hissetti. “Size güveniyorum Bakanım. Güzel olacağından hiç şüphem yok.”

“Kesinlikle olacak.” Iris allayarak pullayarak konuşuyordu. “Ah! Geriye bir de çiy tanesi mozaikleri meselesi kalıyor... Su perileri tasarım deneyleri yapıyor. Tabii ki onları buraya getiremem ama belki yakın bir zamanda Bahar Meydanı’na gelirsiniz ve *bütün* detayların üstünden geçeriz.”

“İple çekiyorum,” dedi Clarion ve sahiden de böyle hissettiğini fark etti. Iris kadar tasarımlardan anlayan bir gözü olmasa da Bakan’ın coşkusu kesinlikle bulaşıcıydı. “Sonbahar Bakanı?..”

“Benim,” dedi Rowan kederli kederli, “şu anda katkı yapacağım bir şey bulunmuyor. En azından taç giyme töreniniz için.”

Anlaşılr bir durumdu. Anakara’ya sonbahar daha aylarca gelmeyecekti ama mevsim değişikliğine hazırlanmak büyük bir koordinasyon ve çaba gerektiriyordu. Clarion bunları söyleyemeden Iris iç geçirdi.

“Ah, *var* ama,” dedi Iris. “Senin hızlı uçanlarından bazılarını ödünç almam lazım.”

“Ah, doğru ya.” Rowan çenesine hafifçe vurdu. Ses tonunda hafif alaycı bir tını vardı. “Ne için demiştin acaba?”

“Taç yaprakları taşımaları... Iyhh!” Iris ellerini havaya kaldırdı. “Dinle. Eğer benim sanatsal vizyonumu takdir edemiyorsan...”

“Hazır konusu açılmışken,” diye lafa daldı Aurelia, “hepsini işe koşmadıysan, benim de birkaç tane Tinker işime yarardı.”

“Daha pratik bir dert,” diye dalgın dalgın yorum yaptı Rowan. “Ancak ödünç verebileceğime tam ikna olmadım.”

Üçü yine atışma yoluna sapıp ilerlerken Elvina, masanın karşı tarafından Clarion’i bir başka imalı bakışla yerine çaktı. Bu bakışı şöyle diyordu: *Eee?*

Tamam. Toplantıyı düzene sokmak onun göreviydi.

“İzninizle,” diye araya girdi Clarion, niyet ettiğinden daha yumuşak bir sesle. O hâlde bile hepsi sustu. Odadaki tüm bakışlar yine onun üstüne çevrildi. Clarion cesaretini kaybetmemeye kararlı

bir tavırla devam etti. “Herkes uyan bir plan program yapabiliriz elbette. Belki de Sonbahar Bakanı haftanın bir günü bazı perilerini ödünç verebilir?..”

Rowan, Elvina’ya bakış attı; sanki onun onayını arıyordu. Elvina yalnızca elini çok hafif salladı; âdeta, *O nasıl dilerse*, diyordu.

Rowan bununla tatmin olup evet anlamında başını salladı.

Clarion gülümsemeden edemedi. Belki de küçük bir zafer kazanmıştı: Önüne getirilen bir soruna çözüm üretmişti. Ancak toplantıya devam edemedi, bir izci peri paldır küldür odaya yukarıdan girdi.

Beşi birden şaşkınlık içinde irkildiler.

İzci masanın üstüne çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Buna rağmen, Elvina’ya eğilerek selam verdi, gerçi nefes almakta bile güçlük çekiyordu. Sanki bir şey onu ta buraya kadar kovalamıştı. Clarion bir cesaretle Artemis’e doğru bakış attı. Onun yüzü de merak ve endişe kaplıydı ancak istifini hiç bozmadı.

Elvina ayağa kalkarak bir kez daha kraliçelik rolünü üstlendi. “Ne oldu?”

“Yarıda böldüğüm için özürlerimi sunarım Majesteleri,” diye nefes nefese konuştu izci, “ancak şafaktan hemen önce Peri Adası’nda bir canavar görüldü.”

Hepsinin üstüne buz gibi bir sessizlik çöktü.

İlk konuşan Iris oldu, kafa karışıklığı sesinden belliydi. “Bir canavar mı? Atmaca gibi bir şey mi, yoksa...”

“Hayır Bakanım,” diye ciddiyetle cevap verdi izci. “Bir canavar. Başka nasıl bir isim verebilirim bilmiyorum. Kış’tan Bahar’a geçti.”

Canavar mı? Kış mevsiminden? Clarion orada yaşamını sürdüren kış perilerinden ve birkaç hayvan türünden başka bir şey olduğunu bilmiyordu, *canavarlar* olduğunu hele hiç bilmiyordu. Ancak Elvina'ya şöyle bir baktığında Kraliçe'nin gözünü bile kırpmadığını fark etti. Gerçi ne kadar tehlikeli bir olay olursa olsun, Elvina her durumda ve koşulda tutumunu korurdu. Clarion buna hayret ederken aynı zamanda da Elvina'ya hayranlık beslerdi. Gerçek bir Peri Adası Kraliçesi zayıflık gösteremezdi.

"Peki bu," diye sordu Rowan dikkatlice, "canavar neye benziyordu?"

"Tarif etmesi zor efendim. Tilki gibi bir şey ancak daha önce gördüğüm hiçbir tilkiye benzemiyor. Bir ışıltı ya da gölgesi var gibiydi..." İzci lafım bitiremedi, gittikçe beti benzi atıyordu. "Elimizden geldiğince takip ettik ancak güneş doğunca gözden kaybettik."

"Komutanı derhâl çağırtın," dedi Elvina. "Onunla burada görüşeceğim."

Bir buyruğu takip etmenin verdiği sağlam rahatlıkla, izci biraz toparlanıp açıldı. Tekrar dikkat kesildi. "Evet Majesteleri."

"Bunu yaptıktan sonra, birimini al ve her bir vatandaşın içeriye girdiğinden emin olun," diye devam etti Elvina. Sıkıntılı bir ifadeyle kaşları çatıldı. "Tehdidin ne olduğunu tespit edene kadar, hiç kimse dışarı çıkmayacak."

"Tamam Majesteleri."

Artemis dikildi, parmakları kalçasında asılı duran kılıca doğru seğirdi. "Majesteleri, eğer yapabileceğim herhangi bir şey..."

"Sen Prenses'in yanındaki yerinden ayrılmayacaksın," diye buz gibi bir cevap verdi Elvina.

Clarion, Artemis'in sararıp soluğu karşısında bir sızı duydu. Artemis başını öne eğerek, "Tabii ki hayır," dedi.

Elvina elini sertçe izciye doğru salladı. "Çıkabilirsin. Sizlere gelecek olursak, toplantı sona ermiştir. Güvenlik adına, farklı bir emir duymadığınız sürece saraydan çıkmayın."

"Ama Majesteleri, ben burada kalamam," diye itiraz etti Iris. "Eğer o şey Bahar'dan geldiyse..."

Elvina'nın yüzündeki ifade her türlü tartışmaya kapalıydı. "İzci-ler icabına bakacak."

"Evet. Tabii," diye cevap verdi Iris ama Clarion, ses tonundaki endişeyi kaçırmadı. Aurelia teskin etmek için elini omzuna koyup hafifçe sıktı.

Kâğıt hışırtıları ve inceden mırıldanmalar odayı doldurdu. Clarion, göğsünün derinliklerinde soğuk bir dehşetle bakanların dışarı çıkmasını izledi. *Bir canavar*. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

"Sen de Clarion," dedi Elvina bıkkınlıkla. "Odana git."

Clarion isyan etmek için yanıyordu. Bu muydu yani? Tıpkı diğerleri gibi, küçük bir çocuktan farksız gibi kovulacak mıydı? Bu toplantı –kabiliyetini göstermek için bir fırsat– tepetaklak olmuştu. Şimdiyse Elvina bu kadar önemli bir durumda onu dışlayacak mıydı? "Yardım edebilirim."

"Edemezsin. Bu seni ilgilendiren bir durum değil."

En kötü korkularının onaylanması gerçeğiyle kahrolması gerekirdi: Elvina'nın ona ihtiyacı yoktu. Onun yerine Clarion'ın içinde bir öfke tohumu çiçek açıp yeşerdi. Işığı yoğunlaşarak ve duvarlara kehribar rengi bir renk saçarak odanın içinde telaşla uçtu. "Nasıl beni ilgilendirmez? Bir ay sonra bütün Peri Adası'na hükmetmem bekleniyor."

Elvina nihayet ona baktı; ona *gerçekten* baktı. Açıkça belliydi ki Clarion onu şok etmişti çünkü uzun saniyeler boyunca bir cevap vermedi. “Ben sadece bu mesele için endişelenmene gerek yok demek istedim.”

Clarion bunu kabul edemezdi. “Peki ama bir krizi nasıl yöneteceğimi öğrenmem gerekmez mi?”

“Sana öğretmek için hâlâ zaman var. O zaman da bir kriz sırasında değil. Güven bana. Bu olay benim kontrolüm altında.” Elvina ellerini Clarion’un omuzlarına koydu. Elleri üzerinde ağırdı ve Clarion, şokun etkisi altında direnişinin anlık bir sönme yaşadığını fark etti.

Elvina ona nadiren dokunurdu, nadiren herhangi bir şefkat gösterisinde bulunurdu. Yine de Clarion, Elvina’nın, Geliş Günü’nde yıldızından yükselirken ona nasıl baktığını asla unutamıyordu. Clarion’un kraterden çıkışına yardım etmiş, sonra gözlerinin içi hayranlık ve feci bir farkındalıkla dolu, pırıl pırıl bir ifadeyle bakmıştı. Clarion müthiş bir üzüntüyle dolmuştu, ne olduğunu anlamamış, anlayamamıştı.

Clarion cevap veremedi içeriye İzcilerin Kaptanı, Üzüm Tozu girdi. Tam donanımlı tören giysilerini giymişti –göğüs kalkanı, ağaç kabuğundan korumalar ön kollarında, baldırlarındaydı ve hepsi tehditkâr bir edayla parlıyordu– ayrıca elinde bir mızrak ve sırtında testere otundan oklarla dolu çanta taşıyordu. Sarı saçlarını enseden sımsıkı topuz yapmıştı, ensesi güneşte kalmaktan bronz rengiydi.

“Ekselansları. Majesteleri.” Selam verirken bir yumruğunu göğsüne koyup eğildi. “Lojistik meselesini konuşmalıyız.”

“Konuşmalıyız,” diye ona katıldı Elvina. “Clarion...”

“Lütfen kalmama izin verin,” diye ısrar etti Clarion. “Sözünüzü kesmem.”

“Söz konusu bile olamaz,” diye tersledi Elvina. “Git.”

Clarion küçük dilini yutarak ona bakakaldı. Elvina daha önce ona karşı sabırsız davranmış ya da hayal kırıklığı sergilemişti, evet, ama hiçbir zaman bu kadar terslememişti onu. Elvina tek kelime daha etmeden Üzüm Tozu’na doğru dönüp alçak bir sesle onunla konuşmaya başladı. Bariz küçük düşürülmenin verdiği utançla yerin dibine giren Clarion ise sahiden de konunun kapandığını anladı. Elvina ona bilmesi gereken her şeyi öğreteceğine söz vermişti ve gözlemlemekten daha iyi bir öğrenme yolu olabilir miydi? Demek ki onun içgörülerini değerli ya da kabul edilir değildi.

Yatmaya gönderilmiş bir çocuk gibi onları kapı arkasından dinlemeyi aklından geçirdi. Daha iyisini yapmaya, rolüne yaraşır ağırbaşlılıkla kendine yakışanı yapmaya ant içmişti. Yine de işte...

“Hadi gelin Ekselansları,” dedi Artemis sessizce. Şimdi sesindeki acımayı yanlış anlamaya imkân yoktu. Clarion’ı konsey odasından çıkarıp odasına doğru yönlendirdi. Bu kez Clarion karşı koyamayacak kadar yaralanmıştı.

Yatak odasının camının dışında, Peri Adası’nda kontrollü bir kaos patlak vermişti. Uzaklardan, çamlıkların yükseklerindeki gözlem kulelerinden çalan borular duyuluyordu. Periler evlerine kaçışırken ve izciler oklarını çekmiş, gözleri gölgeleri tarayarak yükseklerden uçarken gökyüzü arkalarında bıraktıkları peri tozu çizgileriyle doluydu. Clarion’ın kalbi endişeyle ağrıdı. Halkı acı çe-

kiyordu. Petra muhtemelen aklını yitirecek kadar dehşet içindeydi ve en çok canını sıkan da buydu.

Ölçülü yardım etmek zorundasın, demişti Elvina ona. Ama yapamıyordu işte. Hele de yatak odasına kapatılmışken ve Elvina onu tüm görevlerinden azat etmişken hiç.

Yapılacak işler dururken Peri Adası Kraliçesi boş boş oturmaz.

Clarion hiçbir zaman kusursuz olmamıştı, farkındaydı. Zaten Elvina'nın buyrukları birbiriyle çatışırken nasıl olabilirdi ki? Birini seçmek zorundaydı. Şu anda ise, taç giymesi bu kadar yakinken hiçbir şey yapmamakla yetinemiyordu.

Canavarı kendi başına arasa bir şey olmazdı, değil mi?

Eğer işe yarar bir gelişmeyle geri dönerse, bir daha asla odalara kapatılmazdı. Hem belki –belki– yıldızların feci bir hata yapmadığına *kendini* ikna edebilirdi. Elbette bütün izciler ve Elvina meşgulken, onun yokluğunu kimsenin ruhu duymazdı. Sadece gece olmasını beklemek zorundaydı, Artemis nihayet görevden ayrıldığında kaçabilirdi.

Saatler ilerledikçe güneş iyice battı, gökyüzünü çılgın bir kırmızıya boyadı. Tam alacakaranlık çökmeden Clarion balkon kapılarını şöyle bir açtı. Dışarı adım attığında gölgeler üstüne ağır ağır düştü ve cildi huzursuzlukla karıncalandı. Rüzgâr esip dalları cıtırdatınca, o seslerin altında bir yerde bir tilkinin haykırışını duyduğuna yemin edebilirdi.

Dışarıda bir yerde, canavar sinsice kol geziyordu.

Bu düşünce zihnine bir yılan gibi girer girmez, bakışları dağlara kaydı. İnme üzere olan karanlık onları çıplak ve gölgeli bir şeye

çevirmişti. Dağlar ona ilk kez, âdeta umutla sırıtıyordu. Clarion bununla heyecanlandı mı, yoksa daha mı çok huzursuz oldu, bilemiyordu. Cesaretini topladı ve Bahar Vadisi'ne doğru –Bahar'ın Kış ile buluştuğu sınıra doğru– uçtu.

Bahar'a tüyler ürpertici bir sessizlik çökmüştü. Ne bir kuş cıvıltısı, ne yüksek otları hışırdatan bir esinti ne de ağaçların arasından yankılanan bir kahkaha sesi vardı. Clarion, Peri Adası'nı hayatında hiç böyle görmemişti. Neredeyse terk edilmiş bir hâli vardı.

Karanlık yavaş yavaş çöktü, çiçek açmış vişne ağaçlarının arasından sızıp çayırlara aktı. Ta aşağısında, bir göletin yüzeyinde kendi yansımasını gördü Clarion. Solgun güneş ışınları suyun yüzeyinde pırıldıyordu ancak içinde kıpırtılar yapacak su perileri olmayınca, yüzeyin bu durgunluğu beklenmedik biçimde camı andırıyordu. Iris'in bahsettiği çiy tanesi mozaiklerden biri, yarım kalmış hâlde kıyıda, belli ki izciler alarmı öttürünce öylece bırakılmıştı.

Clarion sınıra yakınlaştıkça su şırıltısı sesi kulaklarına ulaştı. Nehrin çamurlu kıyısından uzaklaştıkça ağaçlar giderek seyreldi. Clarion kanatlarını hafifçe çırparak alçaldı ve hafif bir tık sesiyle

çimenlere indi. Yerdeki çalılarda kara böğürtlenler ve kuşburnu vahşice bitmişti. Gecesefasının narin aroması havaya yayılmıştı. Clarion Bahar'ı Kış'tan ayıran nehre yaklaştıkça kendini garip bir şekilde çıplak hissetti, onu saran orman yoktu ve kanatlarının parıltısı seyahat peleriniyle silikleşmemişti. Daha önce hiç sınırın bu kadar yakınına gelmemişti.

Daha önce hiç bu kadar *yalnız* olmamıştı.

Peri Tozu Ağacı'nın bir kökü toprağın altından kıvrılarak çıkıyor ve nehrin yayılma alanı boyunca uzanıyordu. Buna benzer köprüler her bir mevsim arasında, kırılmamış bir halka şeklinde bulunurdu: Kış'tan Bahar'a, Bahar'dan Yaz'a, Yaz'dan Sonbahar'a ve Sonbahar'dan Kış'a. Clarion ilk geldiğinde bu köprülerin varlığı onun kafasını karıştırmıştı. Neredeyse hiçbir yere yürümezken, köprülerin perilere ne faydası vardı? Şimdiyse içlerinden akan güçlü sihre hayranlık duyuyordu.

Dört mevsim, Peri Adası'nda aynı anda var olurdu çünkü Peri Tozu Ağacı'nın kökleri hepsini bir noktada bağlardı. Hiç üstünde durmaması gerektiğini çok iyi bildiği bir düşünce aklına geldi: Kış ve sıcak mevsimler gerçekten de ayrı kalmalıysa, o zaman bu köprü neden vardı?

Uzaklarda ağaçlardan gelen bir hışırtı düşüncelerini böldü. Huzursuzluk bir ürperti gibi omurgasından aşağıya indi. Ses Kış Ormanı'ndan gelmişti. Clarion dikkatini o tarafa çevirince çıplak beyaz ağaç sırasının arkasında bir ışığın yanıp söndüğünü gördüğüne yemin edebilirdi. Ağaçların gövdelerindeki kara küçük oyuklar, kapanmayan gözler gibi Clarion'a bakıyordu.

Belki de aradığı şeyi bulmuştu işte.

Clarion kendini hazırlayarak köprüye adımını attı. Köprünün ortasında, ağaç kabuğunu saran yemyeşil yosunlar yerini kalın bir kar tabakasına bıraktı. Yanlardan buz sarkıtları iniyor, gün batımının parıltısında zalimce ışıldıyorlardı. Clarion, Bahar'ın en uç noktasını dantel gibi kaplamış kırağının hemen önünde durdu.

Akşam karanlığında, nehrin karşı tarafındaki her şey gümüş ve antrasit rengine boyanmıştı. Havada aylak aylak ince kar taneleri uçuşuyordu, Bahar'ın yaprak örtüsünün altından eğilen vişne ağacı dallarına soğuk bir aynaydı. Kar yağışı Clarion'a, dünyalarım ayıran bir peçe gibi göründü. Tahmininden daha *büyülü* geldi ama yine de gardını indiremez ya da buraya ne amaçla geldiğini unutamazdı.

Kış ülkesinde gölgeler daha koyuydu ancak kanatları, etrafını görebilecek kadar çok ışık yayıyordu. Hareket ettikçe kanatlarından peri tozu dökülüyor, zerrecikler karanlıkta parıldıyordu. Toprağı örten kar el değmemişti: Ne bir pati izi ne bir çimen çatlağı vardı. İzci peri bu canavarın tilkiye benzediğini söylemişti. Eğer uzak mesafeden görülebilecek kadar büyükse, uğursuz bir aura yayıyorsa, nereye gitmiş olabilirdi?

Birdenbire Clarion kendini sahiden çok aptal hissetti. O sesi tam anlamıyla hayal etmiş olmalıydı. Canavarı arayacağım diye hangi akla hizmet çıkıp buralara kadar gelmişti? O an için plan çok bariz, çok *akla yatkın* görünmüştü. Oysaki şimdi, ne kadar saçma olduğunu anlıyordu. Yaklaşan taç giyme töreninin stresi ve şüpheleri her şeyi bulanıklaştırmıştı. Şu anda yapılacak asıl mantıklı şey, arkasını dönüp gitmekti.

Tamam da o zaman ne olacaktı? Boş yatak odasına ya da daha beteri, dışlandığı konsey toplantı odasına döndüğünü düşünmeye dayanamıyordu.

Ayrıca, artık *buradaydı*, yıllardır içten içe onu çağıran yere çok yakındı. Uzanıp bir kar tanesini tutmak tuhaftır ki ne kadar cezbediciydi. Sınıra bu kadar yakinken bile bahar havası tatlı akşam serinliğini koruyordu. Gerçek soğuşun ısırmasını hissetmek için ne kadar yaklaşması lazımdı? Clarion tereddütle elini sınırın en ucuna getirdi, kar taneciklerinin bir santim uzağında havada tuttu. Sonunda teninde kış soğuşunun minicik bir parçasını hissetmişti. Kendini hazırlayıp parmaklarını diğer tarafa geçirdi.

Kemiklerine kadar işleyen bir soğuk onu yakaladı, üstelik öylesine anıydı ki Clarion'ın nefesi kesildi. Kollarının arkasındaki bütün tüyler diken diken oldu. Clarion elini ansızın geri çekip sıcak nefesini birleştirdiği avuçlarına üfledi. Eh, karşı tarafa geçemeyeceğine dair artık en ufak bir şüphesi yoktu. Buna rağmen, soğuşun acısı karşısında canlanmıştı. Hayatında daha önce hiç buna benzer bir şey hissetmemişti.

Bir başka hareket kıpırtısı dikkatini çekti. Bu kez net görebiliyordu: Karanlığın içinde göze çarpan, soluk bir gümüş rengi parıltı. *Hayır*, diye düşündü Clarion, *bir aura*. Bu hayaletimsi ışığın ortasında, gecenin içinden soyulan bir gölge kıvrılıyordu. Clarion birkaç metre geri uçtu. İşte buydu: Canavar.

“Orada kal!”

Ancak bu sözler ağzından çıktığı saniye, o gölge netleşti. Clarion utançtan yerin dibine girmemek için kendini çok zorladı ve başarısız oldu. Bu gelen bir canavar değildi.

Bir erkek periydi.

Kardan narin bir şekilde yapılmışa benziyordu, beyaz tenli ve bembeyaz saçlıydı. Saçları omuzlarına kadar iniyordu, yarısı yüzünün arkasında toplanmış, kulaklarının sivri uçlarını açığa

çıkarmıştı. Kanatları, solan güneşin ışığında buzdan yapılmış gibi pırıldıyordu. Çıplak Kış fonunun önünde neredeyse... bu dünyaya ait değil gibi görünüyordu.

Bir kış perisi.

Clarion bir kış perisinin bu kadar sade olmasını hiç beklemiyordu. Bu sadece bir oğlandı, Clarion'dan daha büyük değildi. Yine de görünüşe aldanmamak lazımdı. Clarion onu hafife alamazdı.

Clarion yüzünü toparlayabildiği kadar toparladı. Belli ki çok geçti çünkü genç adam ellerini sakinleştirircesine yukarı kaldırıp, "Özür dilerim. Seni korkutmak istemedim," dedi.

Kibarlığı, Clarion'ı ansızın belirişinden daha fazla şaşırttı.

"Korkutmadın," dedi Clarion savunmaya geçerek.

"O hâlde," diye cevap verdi kış perisi, açıktan açığa şaşkınlık içinde, "çok rahatladım."

Kış perisi yavaşça sınıra doğru geldi, her bir adımı ölçülüydü, sanki Clarion'a geri çekilme fırsatı veriyordu. Clarion olduğu yerde kalmak için kendini zorladı. Perinin attığı her adımda kar botlarının altında çıtırdıyordu ve Clarion'ın heyecanı artıyordu. Çocuk sınırın tam kenarında durdu.

Bu kadar yakınındayken onun geniş elmacık kemiklerinden kare çenesine kadar yüzünün her bir hattını görebiliyordu. Genç erkek perinin gözlerinde hiçbir sıcaklık yoktu. Bakışları temkinliydi ve Clarion'a odaklanmıştı, sanki o saldırmaya hazır, yaralı bir hayvandı. Clarion'ın içinde beslediği güvensizlik, tamamen karşılıklı görünüyordu.

"Sen kimsin?" diye öğrenmek istedi Clarion. Sesi tam çalıştığı gibi çıkmıştı: Otoriter, soğukkanlı, tutkudan uzak. Tam onun sesi değilse de bir kraliçenin sesiydi.

“Zarar verme niyetim yok,” dedi adam. Clarion kahkaha atmak için kendini zorladı. Sanki sırf bunu demek onu rahatlatabilirdi. “Adım Milori.”

“Peki burada ne işin var...” Clarion durdu, onu tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. “...Milori?”

Milori onun kuşkucu ses tonundan rahatsız olmuşsa bile, hiç belli etmedi. Nötr yüz ifadesinden dik duran omuzlarına kadar her şeyiyle öz güven abidesiydi. “Peri Adası Kraliçesi’nin huzuruna çıkmayı talep etmek için geldim.” Kısa bir duraklamadan sonra, ekledi: “Sanırım şu anda oradayım.”

“Sen benim kim olduğumu biliyor musun?” Clarion şoka uğradığından kraliçe edalarını bırakmıştı. Soru, niyet ettiğiinden daha ümitli çıkmıştı.

“Tabii ki biliyorum.” Milori şaşırmış gibiydi. Gözlerinin içinde garip bir ateş çaktı, kötü bir ateş değildi ancak Clarion tam olarak yorumlayamadı ne olduğunu.

Pek bir önemi de yoktu çünkü *onun kim olduğunu biliyordu.*

Kim olduğunu biliyordu ve ondan kaçıp sinmemiş, çekingenlik yapmamış ya da paniklememişti. Clarion’ın gözlerinin içine bakmaya cesaret edebilen, o konuşmadan onunla konuşmaya cüret edebilen perilerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Belki de Kış Ormanı’nda sıcak asillere karşı bir saygı ya da sevgi yoktu, ancak Clarion hürmettense küstahlığı seve seve yeğlerdi.

“Neyin beni ele verdiğini sorabilir miyim acaba?” diye sordu Clarion, *aşırı* hevesli konuşmamaya çalışarak.

Milori'nin gözlerindeki o çakmak çakmak bakış yoğunlaştı. Clarion kendini tutmasa genç adamın *eğlendiğini* söyleyecekti. "Kraliçeye yaraşır duruşun."

Clarion ona dik dik baktı. "Efendim, anlamadım?"

Adamın ukala sırtışı, Clarion'ın tam da onun demek istediği şeyi ispatladığını ima ediyordu. "Ve kanatların," diye ekledi daha akli başında bir edayla. "Çok belirgin ve parlaklar. Gelişini bayağı uzak bir mesafeden gördüm."

Clarion utanmış gibi kanatlarını sırtında topladı. Birdenbire yanında seyahat pelerinini getirmiş olmayı diledi. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm ama aslında ben Peri Adası Kraliçesi değilim. Sen Kraliçe Elvina'yı arıyorsun. Ben sadece kraliçe eğitimi alıyorum."

Ve de pek başarılı olamıyorum, diye eklemek dilinin ucuna geldi.

"Anlıyorum," diye cevap verdi Milori. Yüzünden tüm keyif ve neşe çekilmişti. Gider gitmez Clarion o neşeyi özlediğini fark etti; bu kadar ağırbaşlılık böyle bir yüze yakışmıyordu. "Peki ben sana nasıl sesleneceğim?"

Clarion'ın içinde bir yanı, üslup ve resmiyette ısrar etmesi gerektiğinin farkındaydı. Elvina ve Petra haricinde hiç kimse ona adıyla hitap etmezdi. *Ekselansları*, demek üzereydi. Ancak ağzından çıkan kelime, "Clarion," oldu.

"Clarion," diye tekrar etti Milori. Adını onun çınlayan telaffuzuyla duymak ne kadar garipti; sesi bir cam parçası kadar serin ve pürüzsüzdü. Clarion'ın kulağından soğukla hiç ilgisi olmayan ürperti geçti. Elleriyle eteklerini düzeltti, ilgisiz görünmek için elinden geleni yaptı. "Mesajını Kraliçe Elvina'ya götüreyim mi?"

“Eğer mümkünse. De ki, Kış Ormanı Bekçisi onunla konuşmak istiyor. Acil bir mesele, iki hükümdarlığı da ilgilendiren bir mesele hakkında.”

Milori acaba canavardan bahsediyor olabilir miydi? Clarion’ın zihni olasılıklarla döndü. Elvina’ya bilgi götürmeyi ummuştı ve Kış Ormanı Bekçisi’nin ta kendisinden gelen bilgiden daha değerli ne olabilirdi?

“Asla kabul etmez.” Yalan değildi; Elvina, onun Kış Ormanı’na dair ilgisini hiçbir zaman onaylamamıştı. “Ancak belki ben Bekçi’yle buluşabilirim.”

Genç adamın yüzünden çok tuhaf bir ifade geçti, bir saniye belirdi ve kayboldu. “Eğer dersen, ayarlayabiliriz.”

Clarion içinden fışkıran heyecanı saklı tutmak için savaş veriyordu. Bir başka kaçamak daha düzenlemek zorunda kalacaktı ve durum kontrol altına alındıktan sonra çok zor olabilirdi bu. Ancak Peri Adası’nın güvenliği için, kendini kanıtlama fırsatı için başarabilirdi. “Diliyorum. Sadece nerede ve ne zaman olacağını söyle.”

“Mesela şimdi ve burada uygun mudur?”

“Şimdi ve?..” Clarion neredeyse nehre yuvarlanacaktı çünkü aniden kafasına dank etmişti. *Milori*, Kış Ormanı Bekçisi’ydi. Kış Ormanı Bekçisi *buradaydı*, dünyadaki en doğal şeymiş gibi onunla konuşuyordu. Clarion sesindeki suçlayan tınıyı saklayamadan, “Bununla başlayabilirdin! Kış ülkesinde görgü kuralları öğretilmiyor mu? Peki Kış Ormanı Bekçisi, sınırda ne arıyor?” dedi.

“Sanırım Peri Adası Kraliçesi’nin aradığının aynısını.” Durup kafa yordu. “Ya da kraliçelik eğitimi alan müstakbel kraliçenin. Sen bir şey arıyorsun.”

Clarion buna itiraz edemezdi. Kollarını göğsünde bağladı ve meydan okuyan bir bakış attı. “Sanırım öyle.”

Gergin sessizlik aralarında uzadı.

“Toplantımızı bu mesafeden sürdürmekten memnuniyet duyuyorum,” dedi Milori, başını yana eğerek. Yüz ifadesi buruk ve alaycıydı, korudan ilk çıktığında Clarion’ın aralarında bıraktığı mesafeyi inceledi. “Ancak sen daha yakına gelsen daha kolay olurdu.”

Kar yağışı arttı ve bir rüzgâr esip Milori’nin etrafında döndüğünde, onu kısmen gözden gizledi. Sınır, aralarında iyi bir bariyerdi. Ayrıca, Milori kötü niyetli olsaydı, çoktan Clarion’ın onuruna indirmediği darbenin ötesinde *bir şey* yapardı. Clarion dikkatlice aralarındaki mesafeyi yeniden kapattı ve Bahar’ın kıyısına gelip orada durdu. Yere inince ayaklarının altında kırağılar çıtırdadı.

Clarion gözlerinin içine bakmak için başını azıcık arkaya yatırmak zorunda olmaktan hoşlanmadı. Milori’nin gözleri kış göğü kadar gri, bakışları sabitti ve içlerinde feci bir temkin gizliydi. Bunu fark etmek, Clarion’ı tuhaf bir biçimde sarstı. Bu kadar açıkça gösterecek kadar canını sıkan ne olabilirdi acaba?

Clarion bu kadar yakınındayken Milori’yi en baştan yudum yudum içti. Sivri kulaklarının arkasına incecik saçlarından birkaç tutam atmıştı. Ancak Clarion’ın en çok ilgisini çeken şey kaslı ve koyun postundan tuniğinin altında tamamen çıplak olan kollarıydı. Nasıl üşümüyordu, Clarion’ın aklı almıyordu. Onunsa elini bir saniyeliğine sınırın diğer

tarafına geçirmek soğğun iliklerine kadar işlemesine yetmişti. Milori benzer şekilde ona doğru uzansa o ne hissederd? Clarion boğazını temizledi, bu düşünce silsilesini sonlandırmaya kararlıydı.

“Konu neydi o hâlde?” diye sordu.

Azalan güneş ışığının açısı, genç adamın yüzünün yarısını gölgede bırakıyordu. “Sanırım bir canavar yakında sizin diyara geçecek.”

İç karartıcı bir haberdı bu ancak çok geç verilmişti. Yine de içinde bu canavara dair bir bilgi varsa, çekip almaya değerdı. Clarion saraya eli boş dönmeyecekti. “Maalesef çoktan geçti. İzçilerimiz bu sabah gün doğumundan önce görmüşler.”

“Üzgünüm,” diye cevap verdi Milori sessizce. Yüzüne suçluluğa benzer bir ifade yerleşti. “Bahar’a ulaşmadan evvel seni uyarmaya vaktim olur sanmıştım.”

Beni mi uyarmaya? Clarion kaşlarını çattı. “Sen onu gördün mü?”

“Gördüm ve durduramadığıma çok pişmanım,” dedi Milori, sanki olabildiğince hızlı söylemek istemişti bunu. Clarion bu sözlerin ardındaki sıkkın duyguyu yanlış anlamadığını düşünüyordu. “Ama bu yüzden yardım istemeye geldim.”

“Benden mi?” Clarion kulaklarına inanamayışının sesine yansımasına engel olamıyordu. “Önce bu canavarın ne olduğunu anlat bana.”

Milori şaşkınlık içinde kaldı. Onu doğru duymamış gibi bir an hiçbir şey söylemedi. “Sen bilmiyorsun.”

Clarion da en az karşısındaki adam kadar afallamış göründüğünden emindi. “Nereden bileceğim?”

“Selefin sana karşı açık davranmamış,” dedi, biraz buruk bir yakınmayla.

“Efendim?” Clarion geriledi. O *kim oluyordu* da böylesi suçlamlarda bulunabiliyordu? Eğer bu canavarın ne olduğunu biliyorsa –eğer onun diyarından geldiyse– o zaman tutunacak dalı yoktu. “Belki de canavarlarınız başka sıcak mevsimlere dalmadan önce onlara tasma takmalısınız!”

Milori bozulmuş gibi göründü ancak kendini savunmaya çalışmadı. Clarion’ın öfkesi bir nebze söndü. Milori sınırın karşı tarafına uzanıp kaçmadan önce Clarion’ı yerinde tutmak ister gibi bir elini öne uzattı. Sonunda, vazgeçmiş olmalıydı. Parmaklarını büküp elini yanda yumruk yaptı. “Beni dinle Clarion. Açıklayabilirim fakat...”

“Dinliyorum.”

“...fakat burada daha fazla kalmamız çok tehlikeli. Canavar sadece karanlıkta aktif.”

Clarion istediği bilginin ondan esirgenmesinden bıkmıştı. “Ah, ne kadar yerinde.”

Milori en azından utanmış gibi görünecek nezakete sahipti. “İstersen yarın sabah ilk iş buraya gelebilirim.”

“Ben...” Clarion bunu *isterdi*, sırf merakını gidermek için. “Ben gelemem.”

Milori’nin ağırbaşlılığı yerini allak bullak bir ifadeye bırakmıştı. “Neden?”

“*Senin* ne tür görevlerin var bilmiyorum Kış Ormanı Bekçisi ama,” dedi Clarion, garip bir şekilde tepesi atarak, “benim sorumluluklarım var. Mecburi görevlerimi bırakıp canımın istediği yere gidemem, hele hele Kış sınırına hiç.”

“Anladım.” Bekçi, durumun altında ezilir gibi elini saçında gezdirdi. “Senin burada olduğundan Kraliçe’nin haberi yok, değil mi?”

“Hayır. Gizlice kaçtım.” Clarion’ın tadı kaçtı. Bunu itiraf etmekten biraz utanç duyuyordu. Milori belki de rolünün önüne nasıl taş koyduğunu anlayınca hakkında kötü bir izlenime kapılacaktı. “Tehlikeli olsun olmasın, bana ait olan tek zaman akşamları.”

“Pekâlâ,” dedi Milori, belli ki pes etmemişti. “Yarın gün batımında görüşürüz.”

Bunu dedi ve topuğunun üstünde döndü.

“Bekle!” Clarion’ın içinde isyan ve panik kıvılcımları çaktı. Ya yarın akşam gelmeyi başaramazsa? Ya neye evet dediğini düşünecek vakti olursa? “Ben... kabul etmedim!”

Milori durumu değerlendirir gibi durdu. “Eğer bu sorundan kaçmak yerine çözmeye niyetliysen, beni nerede bulacağını biliyorsun. Ben bir hafta boyunca, her akşam gün batımında burada bekliyor olacağım.” Milori, onun yüzünü dikkatlice inceledi, bu incelemesinin yoğunluğu karşısında Clarion’a sıcak bastı. Milori her ne gördüyse, dudaklarını hafifçe kıvrıp gülümsedi. İşte bu, diye düşündü Clarion, genç adama ağırbaşlı ciddiyetten daha çok yakışıyordu. “İyi geceler Clarion.”

Milori kanatlandı. Kış Ormanı’nın derinliklerine yükselirken Clarion arkasından sadece bakakaldı ve ay ışığının kanatlarına akıp karın üstüne narin gölgesini vurduğu anı yakaladı.

Clarion ellerini yukarı kaldırdı, sonra hüsrân içinde yüzünü ovuşturdu. Buraya cevaplar bulmaya gelmişti ancak geldiği andan daha fazla soruyla geri dönüyordu.

Selefin sana karşı açık davranmamış. Clarion saraya geri dönerken Milori'nin sözleri ensesindeydi. Clarion'ın tam olarak neyi bilmesi gerektiğini düşünüyordu acaba? Daha da endişe vereni, Elvina'nın ondan neleri sakladığını sanıyordu?

Böylesi bir düşünceyi ciddiye almak bile kesinlikle hainlikti. Öte yandan, o izci konsey toplantısının ortasına daldığında Elvina doğasına aykırı derecede sakin kalmış, yeni bir elbise giyer gibi rolüne bürünüvermişti. Canavardan zaten haberi vardysa, o hâlde...

Hayır, *hayır*. Clarion bu yola giremezdi.

Elvina'ya bilgi götürmek çok baştan çıkarıcıydı, evet, ancak bir çeşit gizli iş birliğine bulaşmak? Bu, Clarion'ı aşardı ve taç giyme töreni yaklaşırken, Kış Ormanı Bekçisi ve onun muammalı sözlerinin

dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. Sonuçta yalan söylüyor olabilir. Yine de Clarion, çocuğun suratında gördüğü sahici endişe ve suçluluk duygusundan şüphe duymakta güçlük çekiyordu.

Milori'nin endişeli yüz ifadesinin anısını bir kenara itti. Samimiydi ya da değildi, Clarion onunla bir daha buluşamazdı.

Uzaklarda Peri Tozu Ağacı, fener ışığı gibi gecenin içinde parlıyordu. Ancak Clarion henüz eve dönmeye hazır değildi. Milori onu bu canavara karşı uyarmıştı, o şey her neyse karanlıkta avlanıyordu ancak Clarion'ın hemen altında, Bahar Vadisi huzurla uyukuyordu. Görünürde ne kaos, ne terör ne de kesinlikle canavar vardı. Elbette Petra'ya bir bakmaktan zarar gelmezdi; ne de olsa eve giderken yolunun üstündeydi. Clarion sola saptı, rüzgâr durağan rotasında ona rehberlik etti.

Peri Vadisi, devasa bir çınar ağacının kökündeydi, dört bir yanı yüksek yabani otlar ve uyuklayan çan çiçekleri bitmiş eğimli toprakla çevriliydi. Tinkerlerin çoğu yuvalarını ağaç köklerinin üstüne kurardı, her evin tepesi akça ağaç yapraklarıyla taçlandırılırdı. Kuzey dişi mantarlarından narin merdivenler ağacın gövdesinden çıkıyor, evlerin ön kapılarına giden yolu gösteriyordu. Tinkerlerin yaratıcılığı, Clarion'ı her zaman hayrete düşürürdü. Onlar olmasa, Peri Adası'nda hiçbir iş yürümezdi. Tamiratın ve yapı inşasının yanı sıra, gündelik hayatı kolaylaştıracak türlü türlü icatlarda bulunurlardı. El işleri –ve sonbahar hazırlıklarının başlangıçları– açık alanın ortasında oraya buraya saçılmıştı: Yaprak perilerinin boyalarıyla dolu meşe palamutları, kızıldan altına doğru bütün tonlarda dikkatlice dizilmişlerdi; mantar şapkasından çalışma tezgâhlarının üstü alet doluydu; yarısı kurulmuş

el arabaları içi boşaltılmış avokado kabuğundan yapılmıştı. Az ileride Clarion, yerine takılmayı bekleyen, kestane kabuğu tekerlekleri gördü. Bu dağınıklık onda alelacele terk edilmiş bir mekân izlenimi uyandırıyor. Ancak pencere pervazlarında mumlar ve güneş enerjisiyle çalışan lambalar usul usul yanıyordu ve Clarion, içeride hareket eden belli belirsiz silüetleri seçebiliyordu.

Petra'nın köyün uzak bir köşesine konumlanmış evine doğru yollandı. Çoğu evin aksine, onunki nehir taşları üst üste koyulup çamur ve peri tozundan harçla sıvanarak ve kalın yosun tabakasından bir çatıyla örtülerek incelikle yapılmıştı. Petra kendi ağzıyla itiraf ettiği üzere daha az "organik" bir görüntüyü tercih ediyordu ancak âdeta sırf ona gıcıklık olsun diye bir mantar evin çatısında bitmişti.

Clarion, arkadaşının verandasına indi. Tam kapısının önünde durdu, Petra'nın kendi elleriyle zımparalayıp cilayla parlattığı, narin bir ağaç parçasıydı bu. Clarion kapıyı tıklattı. İçeriden anında bir çığlık geldi.

Clarion iç geçirdi. "Benim."

"Clarion?" Perdeler aralandı ve camda Petra'nın soluk yüzü belirdi. Kapı bir parça aralanınca Petra bir elinde çekiç bir elinde Clarion'ın derme çatma bir kalkan olduğunu tahmin ettiği meşe palamudu şapkasıyla karşısına çıktı. "Ödümü patlattın!"

Clarion elinde olmadan gülümsedi. "Ziyaretçiye bu kadar mı alışkın değilsin, yoksa canavarın kibarca kapıyı tıklatacağını mı zannettin?"

Canavar kelimesi dudaklarından döküldüğü saniye, Petra'nın nefesi kesildi. "Burada ne arıyorsun? Dışarıda olmak aşırı tehlikeli."

Clarion cevap veremedi. Petra onu kolundan tuttu, kızıl saçları ve saçılan peri tozu fırtınası içinde içeri çekti. Evin içi tam anlamıyla, rahatsız edici derecede karanlıktı. Clarion gözlerini kırpıştırarak loşluğa alışmaya çalıştı. “Belki biraz ışık?..”

“Hayatta olmaz. Senin kanatların zaten yeterince parlak,” diye homurdandı Petra. “Henüz yapmadıysan da, bu ışıkla onu buraya çekeceksin.”

Clarion dudak büktü. “Bu çok saçma.”

Petra ona manalı manalı baktı. “Yarasa Hadisesi’ni unuttun mu? Ben unutmadım.”

İşte şimdi belden aşağı vurmuştu. Yıllar önce, bir keresinde, karanlık bastırdıktan sonra ikisi sıcak elma sırasıyla yıldızların altında oturmak için gizli gizli Sonbahar’a sızıışmışlardı. Bunu yapmaya değer olduğuna Petra’yı ikna etmek günler sürmüştü. Hesaba katmadığı şey, parıltısının, oraya giden yarasaların uçuş yolunu bozmasıydı. Clarion bugün bile o karanlık kanatları ve Petra’nın dehşet dolu çığlıklarının üstünden attığı kendi kahkahasını duyabiliyordu.

“İzci peri onun tilkiye benzediğini söyledi,” dedi Clarion. “Bu kez güvendesin.”

Petra bu yoruma cevap vermeye tenezzül etmedi. Onun yerine imalı imalı perdeleri kapattı. Clarion’ın kanatları sahiden de odanın karanlığını aydınlatıyordu. Parıltısıyla Petra’nın eşyalarının ana hatlarını aydınlatıyor, onlardan akan peri tozu yere saçılıp yıldız ışığı parçacıkları gibi parılıyordu. Bu loşlukta seçebildiği kadarıyla Clarion yerden yukarı doğru çıkıntı yapanın Petra’nın atölye tezgâhı olduğuna kanaat getirdi. Belli ki Tinker bir projenin ortasındaydı.

Hayatının diğer bütün alanları –sosyalleşmekten derleyip toplama-ya– bir yana, kendini kaptırdığı projesi bir yanaydı. Clarion buna hem şaşırdı hem hayal kırıklığı duydu çünkü Petra’nın ilgisinin odağında bu kez ne olduğundan haberi yoktu.

İkisi de son zamanlarda çok meşguldü.

Görünüşe göre aldığı emniyet önlemlerinden tatmin olan Petra yere oturup Clarion’a boncuk boncuk baktı. “Bu kadar geç saatte burada ne arıyorsun?”

“Seni merak ettim.”

Petra somurtarak iç geçirdi ve saçını başının tepesinde dağınık topuz yapmaya başladı. “Ah, tamam. Aşağı yukarı aynıyım. İşler çok...”

“Güvende misin diye,” diye lafını kesti Clarion. “Seni merak ettim, buraya tek başına kısıldın diye.”

“Ah! Evet, elimden geldiğince güvendedeyim. İçeride kalmak için bir bahanem oldu, bana uyar.” Clarion’ı neredeyse şüpheyle süzdü. “Gerçekten bu yüzden mi geldin? Bir sırrın varmış gibi görünüyorsun.”

“Sır mı?” Clarion gergin bir kahkaha attı. Öyle mi görünüyordu? Sınıra gitmek yasak değildi aslında ancak Kış Ormanı Bekçisi ile tanıştığını bir öğrenen olursa... Eh, işin doğrusu, ne olurdu, bilmiyordu. Kısmen Clarion bir daha onunla buluşmayacağı için kısmen de sıcak mevsimlerin yakınında bir yerde bir kış perisinin dolaştığını bilmek Petra’nın narin bünyesini sarsacağı için hiç söz etmemek en iyisiydi. Zaten sinir krizi geçirmesine bir kötü haber kalmışa benziyordu.

Ayrıca, Petra sır tutma konusunda *çok kötüydü*. “Hayır, tabii ki yok. Onu da nereden çıkardın?”

“Ah, olamaz.” Petra alnını dizlerine yasladı. Tekrar konuştuğunda sesi boğuktu. “Gerçekten kötü o zaman, değil mi?”

Clarion midesine yumruk yemiş gibi oldu. Petra’nın şimdiden onu çözeceği kadar mı kendini açık etmişti?

Petra nasıl olduysa iyice yere yığıldı. Çenesini kaldırıp katıksız bir çaresizlikle Clarion’a baktı. “Elvina beni hakikaten kovacak.”

Clarion ona gözlerini kırıştırdı, rahatlamayla kafa karışıklığı arasında kalmıştı. “Şey... Yoo?”

“Daha mı kötü? Sabaha sağ çıkamayacağımızın haberini mi vermeye geldin yani? Hayır, bu çok...”

“Petra,” diyerek omzundan tuttu Clarion. “Yine felaket senaryosu yazıyorsun.”

“Doğru. Haklısın.” Petra süklüm püklüm oldu, sonra tekrar dik durmak için kendini zorladı. “Nedir o hâlde? Peri Adası Kraliçesi kapımda peyda oluyor...”

“Müstakbel kraliçesi,” diye düzeltti Clarion.

“...habersiz ve hiçbir işi olmadan?”

Olan biteni onunla konuşmak ne kadar tatlı olurdu. Clarion iç geçirip Petra’nın masasının ucuna tünedi, en azından tüneyebileceği küçük bir alan bulmuştu. Arkasında bir şey şingirdayınca onu kenara çekti. Petra ona dikkatli ol diye bağırmamıştı, demek ki önemli bir malzeme değildi.

Clarion’ın arkadaşının kurum kaplı, kaşları çatık yüzünü inceleyen göğsünün derinliklerinde bir ağrı belirdi. Böyle anlarda, Elvi-

na'nın felsefesinin gerçek bilgeliğini takdir edebiliyordu. Bir kraliçe, kararlarının ağırlığını yalnız başına taşımak zorundaydı. Herkesi bir mesafede tutmak, başkalarını da yüke ortak etmenin cazibesine direnmekten daha kolaydı. Böylece, "Başka gizli amacım, sırrım ya da kötü haberim olmadığına söz veriyorum," dedi.

Petra ikna olmuş görünmüyordu. Dalgın dalgın aletlerinden birini alıp parmaklarının arasında çevirdi ve yoğun bir ilgiyle alete baktı. "Gizemli olmak zorunda değilsin Clarion. Benim yanımda öyle olmana gerek yok."

Yok mu? Clarion, Petra'nın kulübesinin dağınıklığını eliyle gösterip zoraki gülümsedi. "Biliyorum. Sadece seni özledim. Bana bütün bunların ne olduğunu anlatsana."

"Daha anlatmadım mı?" Petra'nın gözleri parladı ve bütün kaygıları, bütün kuşkuları üstünden aktı. Eşyalarını karıştırıp iki metal düz levha çıkardı. "Çığır açabilir. Kum kullanarak yeni bir kaynak yapma metodu geliştiriyorum ve..."

Clarion, Petra'nın coşkusuna teslim oldu. Anlattıklarının tek kelimesini bile anlamasa da Petra'yı havasında görmek, Clarion'ı güneş ışığı gibi ısıttı. Bir yerlerde, derinde bir yerlerde, içine bir hüznün çöktü.

Şu hayattaki yolundan bu kadar emin olmak, diye merak etti, nasıl bir duygu acaba?

Bunu başkalarıyla paylaşmak nasıl bir duygu acaba?

Clarion saraya geri döndüğünde balkon kapıları arkasından gürültüyle kilitlendi. Clarion nefesini tuttu, kendini hazırladı ancak birkaç saniye sonra, hiçbir şey olmadı. Hiçbir alarm çalmadı. Hiçbir izci kapıyı tekmelemedi.

Ufak bir rahatlama, diye düşündü. Bir şekilde keşif gezisinden paçayı sıyırmış, yakalanmamıştı. Bu heyecanla neredeyse başı döndü.

Üstünü değiştirip gecelik giydi, sonra örgüsünü açmak için tuvalet masasına oturdu. İşe koyulup saçındaki taç yaprakları ve firketeleri çıkarırken hayalci bir yanı, üstündeki kar ve çam kokusunu hâlâ alabildiğine inandı. Kış, bir şekilde, onu buraya kadar takip etmişti. Tam eline tarağını almıştı ki, kapıda üç sert tıklama duydu. Clarion yüzünü buruşturdu. Sözsüz olsa da o otoriter duyuruyu yanlış anlaması imkânsızdı.

Elvina.

Clarion kendini toparlayabildiği kadar toparlayıp, “Girin,” dedi.

Arkasını dönünce kapının eşiğinde Elvina’yı gördü. Geç saat olmasına rağmen, resmî kraliyet giysilerini hâlâ çıkarmamıştı. İlk bakışta yüz ifadesi okunamıyordu ancak Clarion gözlerinin içinde bir rahatlama sezdi. “Buradasın.”

“Başka nerede olabilirim ki?” Clarion ona pırıl pırıl gülümsedi, sesindeki çatlamayı çaktırmadığını umdu ve tekrar aynaya doğru döndü. Tarağını yeniden eline alıp saçındaki dalgaları düzeltmeye koyuldu.

Clarion aynadaki yansımadan Elvina’nın yüz ifadesinin karardığını izledi. “Seni daha önce görmeye geldiğimde yerinde yeller esiyordu.”

Clarion'ın buna verecek bir cevabı yoktu. Keşke önden zekice bir yalan, bir bahane uydursaydı... Ancak şimdi bir şeyler uydurmanın akıllıca olmayacağını düşündü. "Üzgünüm."

Sesi birden kendi kulaklarına bile feci derecede küçük ve zavallı gelmişti. Elvina uzun uzun iç geçirdi. "Bu dürtünü aştın, büyüdün sanıyordum. En azından böylesi bariz bir tehlikeden uzak durmayı seçecek kadar akli başında olduğunu düşünmüştüm. Bu dikkatsizliğinden dolayı muhafızını yeniden atmalıyım."

"Onun hatası değildi," diye itiraz etti Clarion. İçine bıçak gibi bir panik saplandı. Nasıl bu kadar özensiz olabilmişti? Bu hareketinin, tüm işi Clarion'ı beladan uzak tutmak olan Artemis'e etkisini hiç göz önüne almamıştı. "Benim suçum."

Elvina'nın yüzündeki en ufak sıcaklık da ortadan kayboldu. "Benim doğrudan emirlerime karşı geldin."

"Bunun için özür dilerim." Clarion ayağa kalktı. Salınmış saçları ve bol geceliğiyle Elvina'ya kafa tutma görevinde son derece eşitsiz bir konumdaydı. Ancak belki de tüm dikkati üstüne çevrilmişken, ona meramını anlatabilirdi. "Ancak halkımız risk altındayken odamda boş boş oturamazdım. Peri Adası Kraliçesi muhakkak ki..."

"En kötü ihtimalden korktum!"

Elvina'nın sesindeki katıksız duygu, Clarion'ın kafasındaki bütün uyumlu düşünceleri susturdu. Sessizlikte bu ses çınladı. Elvina'nın nefesi düzensiz çıktı ve ancak o zaman Clarion anladı. Elvina yalnızca sinirlenmemişti.

Korkmuştu.

“İzciler, yaratığın izini süremedi,” diye devam etti Elvina. “Hiç bir iz bırakmamış, âdeta yok olmuş. Saraya geri dönüp de Artemis’i panik içinde, seni de sırra kadem basmış bulunca neye inanmalıydım? Eğer seni almış olsaydı...”

O zaman taç giyme töreni olmazdı ve Elvina bin yıl daha ya da daha uygun bir vâris taşıyan yeni bir yıldız daha düşene kadar ülkeyi yönetmekte özgür olurdu. Hangisi daha beterd, Clarion emin olamadı: Kendine acıma duygusu mu, yoksa Elvina’nın titreyen elleriyle ne kadar perişan görüldüğü mü.

“Neredeydin?” diye sordu Elvina sesini alçaltarak.

Selefin sana karşı açık davranmamış. Clarion, Milori’nin sözlerinin anısını, belirir belirmez bastırmaya çalıştı. “Petra’ya bakmaya gittim. Ne hâle düşüyor, biliyorsunuz.”

Yalan değildi; tamamen yalan değildi işte.

“Biliyorum.” Elvina insafa geldi. Bu cevap onu yatıştırmışa benzedi ve saniyeler geçtikçe toparlandı. “Sen o Tinker’a çok iyi davranıyorsun. Fakat sakın bir daha emirlerimi çiğneme. Peri Adası, vârisinin canının istediği yere gitmesini ve kendini gereksiz tehlikelere atmasını kaldıramaz. Sen fazlasıyla değerlisin.”

Elbette. Emirler onun sorgulamasına, anlamasına açık değildi. Clarion kollarını vücuduna sardı. “Elvina?”

Elvina onay verircesine çenesini aşağı indirdi.

Clarion eğer sorusuna cevap almak istiyorsa, çok dikkatlice adım atmalıydı. “O izci, canavarın Kış Ormanı’ndan geldiğini söyledi. Kış perileri iyi olacak mı?”

Elvina kaşlarını çattı, bu yeni soru dizisine şaşırmıştı. “Kış Ormanı, canavarların kol gezdiği, tehlikeli ve kısır bir yerdir. Artık onlar bunlara alıştı.”

Canavarların kol gezdiği. Clarion, Milori’nin, *Sen bilmiyorsun,* derken yüzünde beliren allak bullak ifadeyi zihninden silemiyordu. Sesini nötr tutmak için gayret göstererek sordu: “Sen bunu bugünden önce biliyor muydun?”

“Sadece genel hatlarıyla,” diye ketum bir cevap verdi Elvina. “Kış ile temasa geçmeye çalışmayışımızın bir nedeni var.”

“Fakat halkını güvende tutmak Peri Adası Kraliçesi’nin görevidir.” Clarion, akıl hocasının gözlerinin içine bakma cesaretini topladı. Ona karşılık verirken heyecandan titrediğini ve üşüdüğünü fark etti. Bu durumdan memnun değildi. “Öyle değil mi?”

“*Halkını,* evet,” dedi Elvina, bakışlarını dimdik ona çevirerek. “Kış perileri asırlardır kendi kendilerini yönetiyorlar ve ben hayatta olduğum süredir, hatta çok, çok daha öncesinden itibaren eminim, o yaratıklarla bir arada yaşıyorlardı. Ayrıca Kış Ormanı Bekçisi’ne itaat ederler. Bekçi’nin kendi yöntemleri vardır ve seni temin ederim, bizim araya girmemiz hoşlarına gitmeyecektir.”

Clarion bu cevaptan tatmin olmadı. Kış Ormanı Bekçisi’nin ta kendisi ondan bizzat yardım *rica etmişken* nasıl olabilirdi ki? Elvina, Clarion’ın kararlarını ve açıklamalarını sorgusuz sualsiz kabul etmesini talep ediyordu. Dün, öyle yapabilirdi. Ancak şu anda Clarion, Milori’nin haklı olduğunu inkâr edemezdi.

Elvina ondan bir şey saklıyordu.

Clarion cevap vermeyince Elvina rahatlamış göründü. Kaskatı duruşu gevşedi ve ses tonu yumuşadı. “Bu olanları arkamızda bırakalım. Biz tetikte kalmaya devam edeceğiz ancak şimdilik, tehlike geçmişe benziyor. Yarın bütün işler her zamanki gibi devam edecek ve sen Sonbahar Bakanı’nı izleyeceksin. Mevsimsel dönüş için bütün hazırlıkları nasıl idare ettiğini görmen iyi olacaktır.”

“Evet Majesteleri.”

Elvina katı bir baş selamıyla odadan ayrıldı.

Kapı Kraliçe’nin arkasından kapanır kapanmaz Clarion yatağa yığıldı. Karanlıkta, kanatlarından yayılan altın rengi ışıklar tavanda dans ediyordu. Clarion bulunduğu noktadan, pencerenin arkasındaki gece gökyüzünün enginliğini görebiliyordu. İşte orada, serpiştirilmiş yıldızlara doğru erişen dağın buzlu zirvesi, donuk ve ücra hâlde duruyordu. Bu kez dağlar onu izliyor gibi görünmedi; sanki daha çok, bir kış perisi onu izliyordu. Clarion gözlerini kapatırsa zihninde canlandırabiliyordu: Saçları rüzgârda beyaz bir alev gibi dalgalanan, gözleri Peri Tozu Ağacı’na odaklanmış Milori.

Ben bir hafta boyunca, her akşam gün batımında burada bekliyor olacağım.

E rtesi gün, Clarion o kadar geç saate kadar uyanık kaldığına pişman oldu. Sonbahar Ormanı'na akşam çökerken Sonbahar Bakanı'nın yanı başında geçirdiği dopdolu bir iş gününün ardından yorgun ve bitkindi. Örümcek ağından şalının içinde titriyordu.

Birkaç dakika önce müsaade isteyip giden Rowan, şimdi bir kupa karahindiba kökü çayıyla geri dönmüştü. Bilen bir bakışla çayı Clarion'a verdi. "Uzun günlere eninde sonunda alışacaksın."

"Umarım sizi fazla yavaşlatmadım," dedi Clarion, fark edildiği için yarı utanmış, yarı minnettardı. "Teşekkürler."

Rowan ona yüzünde güller açarak güldü. "Hayır, hem de hiç."

Clarion çayını yudumladı. Karahindibanın acılığından hiçbir zaman çok hazzetmese de bir şekilde canlıların arasına ait olduğunu hissettiriyordu ona. En azından, ellerini ısıtıyordu. Buradaki

hava sıcaklığı her zaman mükemmel *serinlikteydi* ve bitki örtüsü kırmızı ve turuncu görkemiyle daima parıl parıldı. Clarion'ın uzun zamandır tadını çıkarmadığı şeyleri özlemesine neden oldu: ateşin başında geçirilen uzun akşamları ya da bir dökülmüş yaprak yığınına dalmayı.

Rowan yakın zamanda sonbaharın gelişi için hazırlıklara başlamıştı ve Clarion, tüm dikkat dağınıklığına rağmen, her bir detayı hafızasına kazımaya kendini adanmıştı. Kraliçe olarak gözetlediği ilk mevsimsel dönüş olacaktı bu ve dün gece Elvina'yı ne kadar hayal kırıklığına uğrattığı göz önüne alınırsa, hiçbir aksilik çıkmamalıydı. Kış Ormanı Bekçisi ile daha fazla haşır neşir olmamak için artık kendini ikna ettiğinden hevesini ve ilgisini kanıtlamak için bir fırsat olacaktı bu. İtiraf etmek istemeyeceği kadar uzun süre gözüne uyku girmeden yatmaya, perinin söylediği her bir kelimeyi kafasında döndürüp durmaya hiç aldırmıyordu.

Şu anda Clarion, amansız bir irade gücüyle onu zihninin çok ama çok uzaklarına koyuyordu. Kabul, Artemis birkaç metre ötesinde onu takip ederken, Clarion'a sanki bir an gözlerini kaçırsa buhar olup uçacakmış gibi dimdik bakarken bu zordu. Clarion bu yenilenmiş dikkatini ve yanı başından gelen suçluluk duygusunu hak ettiğini varsayıyordu. Şu ufak ortadan kaybolma gösterisiyle, Artemis'in başını belaya sokmuştu.

Bütün dünyanın hasat dolunayı ışıkları altında pırıl pırıl parladığı geçen seneki Şölen'den bu yana Sonbahar'a geçmemişti. Ay ışığını kırıp mavi peri tozuna dönüştüren kraliyet esasının parıltısını hâlâ hatırlıyordu. Bütün peri tozları nasıl da üstlerine yağmıştı.

ağaçların üstünde birikip nasıl da kar tanecikleri gibi kirpiklerine konmuştu. Clarion, Peri Adası'nı nadiren bu kadar neşeli görmüştü. Hepsinden de öte, Elvina'nın yanında uysal bir suratla ve özlemle dikildiğini, aşağıdaki herkesin dans edip pırıldayışını izlediğini hatırlıyordu.

Tıpkı şimdi olduğu gibi, o zaman da sonsuza dek erişilemeyecek bir yükseklikte havada durmuştu.

Clarion, aşağıdaki düzlükte çalışan sonbahar perilerini seyretti. Elvina'nın işlere kaldığı yerden devam edilmesi buyruğu ile, Clarion'a ortada herhangi bir tehlike olduğunu hayal etmek imkânsız görünüyordu. Yine de ağaçların arasındaki gölgeler koyulaştıkça, içindeki şüphe ve huzursuzluktan sıyrılamıyordu.

Azalan güneş ışınları yaprak örtüsünün içinden akıyor, toprağı yumuşak pembe altın rengine dönüştürüyordu. Birkaç tane peri bir yaprak perisinin etrafında toplanmış, yazdan getirilmiş bir meşe yaprağına pigment dokunduruşunu seyrediyor, kafa sallayıp mırıldanarak hünerini onaylıyordu. Hızlı uçan bir peri Clarion'ın yanından vız diye geçti. Peşinden kocaman bir rüzgâr esintisi getirerek Clarion'ın saçlarını uçuşturdu ve arkasından bir kral kelebek sürüsü dönerek takip etti. Onları güden hayvan perisi itiraz ederek inledi.

"Affedersiniz!" diye seslendi hızlı uçan hiç durmadan.

"Beş bin kilometre!" diye seslendi hayvan perisi onun arkasından, çoban değneğini sallayarak. "Beş bin kilometre gitmek zorundalar!"

Clarion gülümsemeden edemedi. Tebaasını atışırken, kahkahalarla gülerken ve yeteneklerini sergilerken görmek ne şahaneydi.

Aynı esnada Rowan hiç oralı değildi, sanki onun için bu tantana fark edilmeyecek kadar sıradan ve aleladeydi. Bir elini pelerininin cebine sokmuş, ayakta duruyordu. Diğer eliyle, kargacık burgacık yazılarla dolmuş taşmış bir defter tutuyordu. Clarion'a bunun bir kontrol listesi olduğunu söylemişti ancak Clarion'ın, böyle bir karman çormanlığa kontrol listesi demeye vicdanı elvermiyordu. Maddeler pervasızca yazılmış, üstleri çizilmişti. Rowan'ın zihni, Clarion'ın takip edemediği taklalar atarak çalışıyordu.

“Döngünün bu noktasında,” dedi adam, bir süredir konuşuyormuş gibi devam ederek, “esasen yeni fikirleri sınıyor ve ihtiyacımız olan bütün malzemelere sahip olduğumuzdan emin oluyoruz. Elvina bütün küçük ayrıntıları halletmem için genellikle bana güvenir. Ancak Anakara'ya gitmek için yola çıkmamızdan birkaç gün önce bizi ziyarete gelir ve hazırlıklarımıza son kez bir göz atar.”

“Bütün yaptıklarının onaylanabilir olduğunu nereden anlıyor peki?”

Rowan'ın gözleri çakmak çakmak oldu. “Sezgiyle.”

Tam da bu tarz ölçülemeyen cevaplar Clarion'ı deli ediyordu. Hayır, kendi sezgileri kadar güvenilirmez ve sabit olmayan bir şeye bel bağlayamazdı. Son birkaç gündür, o sezgiler başına dert açmaktan başka bir işe yaramamıştı. Adam kesin onunla dalga geçiyordu. Elvina onun çalışmalarını ölçüp değerlendirmek için ayrıntılı bir kriter sistemi geliştirmiş olmalıydı. Clarion, saraya geri dönünce bu soruyla onu rahatsız etmeyi aklının bir köşesine not aldı.

Onun sıkıntısını kolaylıkla sezen Rowan kahkaha attı. “Bir de bakanına biraz güveniyor tabii. Bunu daha önce yüzlerce defa yaptım Clarion. Emin ellerdesin ya da en azından tecrübeli ellerdesin.”

Rowan'ın yaşını hatırlatması da Clarion'ın içine su serpmeydi. Yalnızca ne kadar zaman daha çalışması gerektiği ve işinin ehli olmak için asırlar harcama lüksüne sahip olmadığı ona acı bir şekilde hatırlatılmış oldu. "Seni hiç endişelendirdi mi?"

Rowan'ın şaşkınlıkla yüzü yumuşadı. "Ne?"

"Bilmem," dedi Clarion sessizce. Tam olarak kastettiği şeyi söyleyemeyeceğini fark etti. *Kendinden hiç şüphe ettin mi?* Onun yerine, yaprak perilerinin kuru yaprakları üstlerine basıldığında en iyi çıtırtı çıksın diye karmaşık desenlerle katlayıp tekrar katladıkları aşağıdaki düzlüğe doğru elini salladı. *Çok karmaşık bir süreç*, diye bir defasında onu temin etmişti Rowan. "Bütün bunlar. Hepsinin sana bağlı olması. Herkesin sana danışıyor olması."

Rowan'ın açık saçları rüzgârda uçuştı ve uzun kirpiklerinin gölgeleri, elmacık kemiklerine bıçak şeklinde düştü. Rowan kaşlarını çatmış onu süzerken Clarion, adamın gözlerinin arkasında yaşayan kadim bir ormanın dinginliğini görmeden edemedi. "Eminim endişelendirmiştir bir zamanlar. Ancak benim tabiatımda yok. Sonbahar düşünme ve yavaşlama dönemidir. Ben yaşlandıkça, bir şeyler olmadan önce onlar için endişelenmemeyi öğrendim."

"Anlıyorum." Demek işin sırrı buydu öyleyse? Basitçe endişelenmemeyi seçmek? Clarion için gerçekten yabancı bir kavramdı bu, ne de olsa en yakın arkadaşı her tür olasılık adına endişelenmeyi seçen Petra'ydı.

"Sen bir yönetim perisisin," dedi Rowan. "Biliyorum, soyutken insana korkutucu geliyor ama bir kere içine girdin mi ne yapacağını bileceksin."

Clarion şalını omuzlarına iyice çekti. "Tabii."

Yüz ifadesini yudum yudum içerken Rowan'ın gülüşü soldu. "Nereden çıkıyor tüm bunlar? Majesteleri senin canını mı sıkıyor?"

"Son zamanlarda bazı fikir ayrılıklarımız oldu," dedi Clarion elinden geldiğince diplomatik bir biçimde.

"Öyle mi?" Rowan çenesini baş ve işaret parmağının arasına dayadı. "Buraya ilk geldiğin günden beri, onun tıpatıp aynısı olmak için çabaladın. Aynı duruş. Aynı ses; biliyorsun hangisi olduğunu. Seni bundan vazgeçirmeye çalıştığını sanmıyorum."

Clarion bunu iltifat olarak almaya çalıştıysa da Rowan'ın ses tonundan niyetinin öyle olmadığı anlaşılıyordu. Birbirlerine benzerlik taşıdıklarını duyduğu bir insan anne ve çocuktan ziyade, bir çocuk ve oyuncak bebeği gibiydiler. Rowan'ın yüzündeki bariz empatiden *-hayır*, diye düşündü Clarion, *acımadan*— içi tuhaf oldu. "Beni sadece role hazırlamaya çalışıyor."

"Elbette öyle." Rowan hemen geri adım attı. "Ben bunu sadece sen onun eserisin demek için söylüyorum. Sen her zaman... Nasıl desem, asiydin? Yine de ne tür bir fikir ayrılığı yaşamış olabilirsiniz?"

"Elvina benim önceliklerimi karıştırdığını söylüyor. Önümde olanla ilgilenmek benim için daha doğal. Bir kavga. Birisinin duyguları." *Soruşturma fırsatı*, diye düşündü Clarion. Şalından olmayan bir ipliği çekti. "Bu da dikkatimi daha büyük resimden alıyor."

"Ah." Rowan'ın yüz ifadesinde okunamayan bir şey saklıydı, sanki aklından asıl geçenleri söylememek için kendini tutuyordu. "Belki de sana, bir şeyler her ters gittiğinde kendini suçlayamazsın

demek istemiştir. Ne kadar uğraşırsan uğraş, Peri Adası'ndaki her sorunu tek başına çözemezsin."

"Sanırım yapamam."

Rowan bir elini omzuna vurdu, Clarion'ın neredeyse dengesini bozacak bir sevgi gösterisiydi bu. "Senin sandığından daha iyi içgüdülerin var."

Hayır, yok. Rowan bir bilseydi. Clarion'ın, dış cephenin altında ne kadar yetersiz olduğunu keşke bilseydi. Mesele önemli konular olunca –karar verme, duruş ve tutum, o safi güç– Clarion asla Elvina'nın eşiti olamazdı. Rowan'a titrekçe gülümsedi. "Çok teşekkür ederim. Gerçekten."

Rowan'ın yüz ifadesi ciddileşti. "Clarion. Biliyorsun, şey yapmak zorunda değilsin..."

Havanın kendisi ürperdi ve bütün dünya ölümcül, doğaya aykırı bir sessizliğe büründü. Clarion'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Omurgasını bir dehşet sarmaşığı sıktı. Âdeta yıldırım düşmeden evvelki tüyler ürpertici an gibiydi ancak gökyüzü –gece yaklaştığı için kararan gökyüzü– bulutsuzdu.

Rowan kaşlarını çatı. "Hissettin mi bunu?"

"Evet," dedi Clarion, nefesi kesilerek.

Artemis bir saniyede yanında bitti, parmakları kalçasındaki okların bir santim üstündeydi. Rowan defterini cebine soktu. Pelerininin etekleri rüzgârda havalandı. Aşağıdaki düzlükte herkes donmuştu. Bir atmaca gölgesi bile yeryüzüne düşmüyordu. Sessizliği bölecek bir tilki çığlığı yoktu. Ancak orada, ağaçların başladığı yerde...

Bir şey Clarion'ın dikkatini çekti. Siyah sis –sis hiç bu kadar koyu olmuş muydu?– düzlük alana dökülüyordu ve gölgeler toprağın üstüne göl gibi birikti. Kıvrılmaya ve tıslamaya başladılar, sanki şekil almaya çalışıyorlardı. Aşağıdaki düzlükten telaş mırıltıları koptu.

“O ne öyle?” diye sordu Clarion.

“Bilmiyorum,” dedi Artemis temkinlice. Bir ok çıkarıp yayına taktı. Doğal düşmanlarına gözdağı veren bir silahtı ancak Clarion'ın içinden bir ses, bu şey *her neyse*, okların ona işlemeyeceğini söylüyordu.

Karanlığın iplikleri yukarı doğru kıvrıldı, yükselirlerken iç içe örüldüler. Clarion siyah pullar, zehir parlaklığında gözler seçti. Bir saniye sonra bunun bir yılan olduğunu fark etti ancak hayatında gördüğü hiçbir yılan benzemiyordu. Katıydı, *gerçektir* ve vücudu birbirlerine menekşe rengi ışıklarla dikilmiş dumandan oluşuyordu. Bedeni kıvrılarak kendi etrafında döndü, dikişlerinden duman damlayıp sızdı; şekli her göz açıp kapayıpta değişiyor, sanki o da ne olması gerektiğini hatırlayamıyordu. Bir uzuv uzandı, sonra bir kanat, sonra tekrar içine çekti bunları. Clarion şekli aklında tutamıyordu bile. Uzun gölgesi, sonbahar perilerinin üstüne bir bıçak gibi düştü.

Canavar.

Tısladı. Artemis'in harekete geçmesi için daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Okunu attı. Ok havada uçup yaratığın açık ağzından içeri girdi. Ok kafasının arkasından bir şiş gibi çıkarken yılan seğirmediydi bile. Artemis'in büsbütün rengi attı.

“Herkes kaçsın!” diye haykırdı Rowan.

İşte o zaman başladı çığlıklar.

Periler uçuşurken yılan zehrini tükürdü. Zift karasıydı ve yağlı, yanardönerli bir parlaklıkla pırıldıyordu. Vurduğu her peri gökyüzünden düşüp iğrenç bir sesle yere çarptı. Bağırmadılar; sadece hareket etmeden yerde yattılar, sanki tam uçarken uyuyakalmışlardı. Rowan dehşet içinde izledi.

Clarion onun dirseğini tuttu. “Bir şey yapmak zorundayız.”

Bu cümle adamı donukluktan kurtarmaya yetti. Rowan doğruca ona döndü, çenesini sıktı, ağzı ince bir çizgiydi. “Ah, hayır. *Benim* bir şey yapmam lazım. *Sen* derhâl saraya dönüyorsun. Burada olman fazlasıyla tehlikeli.”

Daha kaç kere geride durmaya zorlanacaktı? Halkını korumaya yardım etmekten daha ne kadar dışlanacaktı? “Tek bir şey bile yapması yasaklanacaksa kraliçenin kime ne faydası var?”

“Ölü kraliçeden daha çok faydası olacağı kesin,” diye hırladı Artemis.

Clarion yalpaladı. Sırf bir yönetim perisinin birkaç yüzyılda bir geldiği göz önüne alındığında bile çok kıymetliydiler. Bir kraliçe vaktinden önce ölürse ne olurdu, hiç kimse bilmiyordu. Başka biri mi gönderilirdi, yoksa Peri Adası bakanlarının bilgeliğine mi kalırdı?

Artemis cebinden bir çayır salkım otu parçası çıkardı. Dudaklarına götürüp üfledi. Tiz ses, ormanı deldi. İzçilerin alarmı. Birkaç saniye sonra Clarion, bu alarmın uzaklardaki bir başka izci tarafından duyulduğunu işitti.

“İzçiler her an gelir,” dedi Artemis. “Sen benimle gel. Hayatın pahasına kalmana değmez.”

"Haklı olduğunu biliyorsun," dedi Rowan, bu kez daha nazik bir şekilde. "Git."

"Tamam," dedi Clarion boğulur gibi. "Sadece onlara yardım edin."

"Ben onu güvende tutarım efendim." Artemis her zamanki gibi görevine sadıktı ancak Clarion, gözlerindeki duyguyu kaçırmadı.

Pişmanlık, diye düşündü. Ve özlem.

Rowan başıyla onayladı, ardından dikkatini aşağıdaki düzlüğe çevirdi. Birkaç cesur hızlı uçan orada kalmış, canavarı arkadaşlarından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Canavarın gölgeli kıvrımlarından kaçmaya ve havada dönmeye çalıştılar, ellerine geçen ne varsa üzerine atıyorlardı. Bu kez Rowan tereddüt etmedi. Kanatlarını kocaman açarak tepecikten aşağı daldı.

"Dikkatini dağıtın," diye bağırdı. "Ben yaralıları güvenli bir yere taşıyacağım."

Clarion gözlerini hızlı uçanlardan ayıramadı. Çılgın çizgiler ve peri tozu izleriyle havayı yarıyorlardı. Canavarın dikkati dağıtılmışken Rowan yere inip düşmüş perilerden birini kucağına aldı. Tam ağaçlara doğru taşımaya başlamışken canavar ona doğru döndü. Çıplak sivri dişlerinden zehir akıyordu.

Hayır. Clarion, Rowan'ın döndüğü ve neyin olmak üzere olduğunu anladığı anı gördü. Her bir saniye sonsuza dek uzadı. Clarion içgüdüsel bir şekilde elini öne uzattı. Bu mesafeden ona erişebilirmiş gibi. Bir şey yapabilirmiş gibi. Ancak korku içinde bir kıvılcım çakmıştı ve kıvılcım, yangına dönüşmüştü. Clarion bu duyguyu tanıyordu.

Sihir.

Gücünün altın rengi ışığı, avucunun içinde yanarken ve canavarra doğru fırlarken nefesi kesildi. Şaşkınlıktan çok kötü hedef almıştı fakat yılan yine de yanmış gibi geri kaçtı.

Clarion bir an için nutku tutulmuş hâlde eline bakakaldı. Sihir avucunda hâlâ yıldız tozu gibi ışıldıyordu. Altın rengi ışığıyla onu yıkadı ve Artemis'in iri gözleri alevlendi. O nasıl?.. Hayır. Şu anda nasıl yaptığı değil, sadece yeniden yapabilmesi önemliydi. İzçiler yoldaydı ancak buraya varmaları zaman alırdı. Ayrıca, oklar bu yaratığa işlemiyordu.

Belki sihir işe yarardı.

Clarion uslu duracağına söz vermişti. Güvende olacağına. Ancak eğer hayat kurtaracaksa... "Lütfen beni affet Artemis."

Clarion havalandı, arkasında yalnızca, "Ekselansları! Bekleyin!" haykırıışları duydu.

Aşağı süzölüp yılan ile Rowan arasına indiğinde canavar yeniden toparlanmıştı. Clarion'ın sihrinin tütsülediği yerdeki eti –buna et denebilirse tabii– siyah sıvılar hâlinde dökölmeye başlamıştı.

Daha yakından, uzakta olduğundan daha dehşet vericiydi. Yaratığın bu yakınlığı Clarion'ın kafatasının içini vızır vızır bir korkuyla doldurdu. Daha sonra canavar bakışlarını tüm ağırlığıyla ona çevirdi. Clarion'ın zihni bomboş kaldı. Her kası içgüdüsel bir korkuyla tutuldu.

Kendini zorlayıp ellerini kaldırdı fakat elleri titriyordu. Sihri ona hiç bu kadar uzakta gibi gelmemişti. Ancak şimdi, her zamankinden de fazla, mükemmel olmak zorundaydı.

Kontrol, diye düşündü, düşünceleri avaz avaz çığlığa dönüşmüşken. *Odaklan*.

Sihri avucunun içinde tekledi, garip bir şekilde dinginlikle yanıyordu. Yılan saldırmaya hazırlandı, çenesini kocaman açtı. Tam o anda, Clarion'ın sihri üzerindeki sıkı hakimiyeti gevşedi. Aynı anda iki düşünce aklından geçti. *Öleceğim*. Ve daha güçlü olanı: *Onlara zarar vermek istiyorsan, beni aşmak zorundasın*.

İkinci düşünce onu garip bir dinginlikle doldurdu. İçinden altın rengi ışık dışarı aktı. Güneşten daha parlak yandı, açık alanda alçakta süzülen sisi deldi.

Derken bir şey Clarion'ı yere devirdi.

Kolları, bacakları ayrılarak yere düştü ve peşinden bir toz bulutu kaldırdı. Üstüne bir ağırlık oturdu. Gözlerinin önünde uçuşan noktacıklar kaybolduğunda Clarion, yüzü tozla kaplı ve panikten çılgına dönmüş Artemis'e bakıyordu. Kulaklarındaki çınlamadan ve kesik nefes alış verişlerinden dolayı hiçbir şey duyamıyordu. Bakışı netleştiğinde havada hâlâ yıldız tozu zerrecikleri uçuşuyor, sınırın diğer tarafındaki kar tanecikleri gibi süzülüyordu.

Ancak Clarion bir dirseğinin üstünde doğrulmaya cesaret ettiğinde yilandan geriye karanlık bir sisten başka bir şey kalmadığını. çılgınlar gibi ormanın karanlıklarına doğru kıvrılarak süründüğünü gördü. Clarion'ın bir saniye önce durduğu noktada toprağa yılan zehri saçılmıştı.

Artemis, hayatını kurtarmıştı.

Ancak Clarion'ın rahatlaması uzun sürmedi. Bakışları Rowan'a kaydı, etrafa saçılmış sonbahar yaprakları arasında hareketsiz yatıyordu. Yapraklar Clarion'a fazlasıyla kanı çağırıyordu.

“Bakan!”

Clarion zorla ayaklanıp ona doğru koştı. Rowan o yaklaşıncı kımıldamadı ancak göğsü inip kalkıyordu. Sağ. Clarion iç rahatlamasıyla neredeyse ağlayacaktı. Adamın yanına diz çöküp onu sarstı. Rowan'ın yüz ifadesi çarpıktı; acıdan değildi ama korkudan mıydı? Kapalı göz kapaklarının altında gözleri hareket ediyordu. Neredeyse kâbus görüyor gibiydi.

Clarion onu bir kez daha, bu sefer daha çılgınca sarstı. “Uyan.”

Rowan cevap vermedi.

Clarion'ın nefesi ağırlaştı. Neler oluyordu? Yavaş yavaş ayağa kalkıp etrafındaki yıkımı inceledi. Perilerinin bütün dikkatli hazırlıkları darmadağın olmuştu. Açıklıkta birçok peri şuuru kapalı yatıyor, kimileri uyurken hıçkırıyordu. Clarion iyice panikledi. Rowan'ın yanında yatan diğer periye doğru kanat çırttı. “Uyan.”

Hiçbir şey.

Bir sonraki periye uçtu, bir sonrakine ve bir sonrakine. Hiçbiri kımıldamadı.

Hiç. Hiç. Hiç.

“Uyanın,” diye fısıldadı kendi kendine. “Lütfen, lütfen. Uyanın.”

Altıncı periye uykusundan uyandırmaya çalışırken omzunda bir elin ağırlığını hissetti.

“Ekselansları,” dedi Artemis yumuşakça. “Durun.”

Clarion sonunda dizlerinin üstüne çöküp yüzünü ellerine gömdü. Gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissetmekten kurtulana kadar nefes alıp verdi. Hayatında hiçbir zaman kendini bu kadar acınası,

bu kadar *kraliçelikten uzak* hissetmemişti. Kendinden hiç bu kadar tiksini memişti.

Clarion hayatında ilk kez Elvina'nın ona niçin güvenmediğini anladı. Başarısızlıklarının gerçek derinliğini idrak etti. Eğer taş giyme töreninden önce, becerilerinde ustalaşmazsa, Peri Adası mahvolacaktı.

Üstelik tek suçlu da kendisi olacaktı.

Düzenleme
Ny.ozlem

Clarion saraya nasıl getirildiğini hatırlamıyordu. Yılan kaçtıktan yalnızca birkaç dakika sonra izciler olay yerine varmış, sessiz adımlarla tek sıra hâlinde etrafında ısıltan yanmıştı.

Hiçbiri ona tek kelime bile etmedi; en azından ettilerse de Clarion duymadı. İçindeki keder bütün dünyanın üstüne örtü çekmişti; bu örtünün arkasında hiçbir şey gerçek gibi değildi. Onun arkasında hiçbir şey ona dokunamazdı. İzcilerin bu manzarayı sessiz bir dehşetle süzdüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Kolundaki sıyrıkları fark edince donuk bir acı hissini hatırlıyordu. Ardından, Artemis onu Sonbahar Ormanı'ndan uzaklaştırmıştı.

Şimdiyse uyuşmuş hâlde Elvina'nın odasında oturmuş, uzun bir sedirin ucuna tünemişti. Artemis bir noktada kendi pelerinini çıkarıp Clarion'ın omzuna sarmıştı. Pelerin vücut ısısından sıcaktı

ancak Clarion hâlâ titriyordu. Birisi eline sıcak bir fincan çay da tutuşturmuştu ama çay soğumuştı. Odanın içi sıcak ve loştu, pencerelere ağır perdeler çekilmişti ve her bir yüzeye mum ışığı vuruyordu. Elvina'nın yüzünden gölgeler geçti.

“Clarion.” Elvina'nın –uzun zamandır duymadığı kadar nazik-sesi Clarion'ı irkilterek bedenine geri döndürdü. “Ne oldu?”

Clarion sırf derhâl cevap vermekten kurtulmak için çayından bir yudum aldı. Ciğerlerine hava çekerek düşüncelerindeki bulanıklığı temizledi. “Doğru dürüst tarif edebileceğimden emin değilim. Her şey çok hızlı oldu.”

“Anlıyorum. Lütfen bir dene ama.”

Clarion da böylece anlatmayı denedi. Bir an her şey normalken bir sonraki an havanın soğuyup ağırlaştığını anlattı. Gözlerinin önünde bir gölgenin canlandığını, yarı biçim almış olduğunu anlattı. Perilerin gökten patır patır döküldüklerini ve bir daha kalkamadıklarını. Canavarla yüz yüze durup olduğu yere çakıldığı anda dehşetin, yaşayan bir varlık gibi üstüne abandığını anlattı. Düşününce bile ürperiyordu.

Clarion konuşurken Elvina'nın yüz ifadesi hiç değişmedi. Ne şaşırma ne dehşet sergiledi. Yalnızca ciddiyet ve ağırbaşlı bir ke-tumluk takınmıştı. Clarion o akşamki olayları tek tek aktarmayı bitirince mide bulandırıcı bir eminlik duydu. Milori'nin aşıladığı kuşku artık hiç saçma görünmüyordu.

“Sen ne olduklarını biliyorsun,” dedi.

Mum ışığı Elvina'nın gözlerinin içinde ışıldadı. Yarattığı gölgeler, yüzünde çizgiler oyuyordu. Bir an için ifadesi okunamaz oldu.

Hâlâ inkâr edecek miydi? Ardından, ağzını memnuniyetsiz bir biçimde bükerek, “Onlara Kâbuslar deniyor,” dedi.

“Kâbuslar mı?” Dışından söyleyince bile Clarion’ın içi ürperdi.

“Artık gördüğün üzere, korkunç bir güçleri var,” diye devam etti Elvina. “Kurbanlarını korku dolu bir uykuya salarlar. İlk alarmı aldığımız andan itibaren şifacılarımızı bir panzehir üzerinde çalıştırmaya başladım. Şimdiye dek çabalarının hiçbirisi sonuç vermedi. Sonbahar Bakanı ve Peri Adası’nın ön vatandaşı hâlâ uyandırılmış değil.”

Clarion duyduklarını anlamlandıramıyordu. Bir panzehir geliştirene kadar, bu on bir peri yaşadıkları her saniye acı çekecekti. Clarion’ın içi vicdan azabıyla doldu ancak hüsrânı daha güçlüydü. Şu anda Clarion’ın tek düşünebildiği, Elvina’nın bu bilgiyi ondan nasıl saklamış olduğuydu. Neye karşı olduğunu bilseydi, kendini hazırlayabilseydi...

“Sen onların neler yapabildiğini biliyor muydun?”

“Ve başa çıkmak için planlar yaptım,” diye cevapladı Elvina. Clarion onun sesindeki savunmacı tınıyı duyabiliyordu. “Şifacı periler gece gündüz çalışıp tedavisini bulacak. Görevleri tamamlanana kadar herkesi olabildiğince rahat tutacaklar.”

Hayır, Elvia’nın onu daha fazla karanlıkta bırakmasına izin vermeyecekti. “Onlar ne peki?”

“Kimse tam olarak bilmiyor.” Elvina sedirde yanına yerleşti ve ellerini kucağında birleştirdi. Dimdik ileri baktı, yüzünde garip bir şekilde boş bir ifade vardı. “Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, kraliçeler Kâbusların kökenini hatırlıyordu. Ancak zamanla

onların bilgisi yok oldu. Artık elimizde sadece bölük pörçük parçalar var.

Peri Adası'nın ilk kraliçesi Titania, hikâyeyi çırağına bir sır gibi anlatmış ve bugüne kadar kraliçeden kraliçeye böylece aktarılmış. Hikâye bana ulaştığında değiştirilmişti ve muğlaktı. Daha çok bir masala benziyordu, tekrar ede ede pürüzsüzleşmiş, artık gerçeğe bile benzemeyen bir masal. Sana tek anlatabileceğim şu: Kâbuslar, gecelerin uzun, soğuk havanın tanıdık bir kucak gibi olduğu Kış Ormanı'nda yaşarlar. Ezelden beri kimse onları görmemişti ancak benim akıl hocam bana şunu tembihledi: Olur da yeniden belirirlerse, çok hızlı hareket etmeliyiz.”

Elvina'nın sözleri yavaş yavaş kafasına yer etti. Elvina yıllar içinde Clarion'a Peri Adası tarihinden kırıntılar vermişti. Ancak bunların hiçbirisinde *Kâbuslar* adı geçmiyordu. Bunu bilerek ele-diği çok belliydi. Clarion kendini tutamadan, kırgınlığın sızısını bir kez daha sineye çekmeden, “Neden bana daha önce anlatmadın?” dedi.

“Bana önemli görünmedi.”

“Şimdi önemli oldu ama.”

“Ne yapmamı isterdin?” dedi Elvina tıslayarak. “Becerilerinin tümüne erişimin yok. Belki de karşına hiç çıkmayacak –belki de hiç var olmayan– şeyler hakkındaki efsaneler senin dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramazdı.”

“Benim neyi bilmem, neyi bilmemem gerektiğine sen karar veremezsin.” Clarion'ın sesi öfkesinin gücüyle titriyordu. Saldırı onu öylesine sarsmıştı ki her zamanki soğukkanlılığını koruyamıyordu.

Onun başarısızlığı –ve Elvina’nın önlem almayışı– yüzünden on bir kişi yaralanmıştı. “Bana başka neleri anlatmadın?”

Elvina bu konuşma onu fazlasıyla yormuş gibi derin bir iç geçir-di. “Clarion. Kendine hâkim ol.”

Kontrol. Odaklanma. Clarion adamakıllı bir kraliçe olarak görünmezse, Elvina ona asla adamakıllı bir kraliçe gibi davranmazdı. Clarion derin bir nefes aldı, var gücüyle çabalayıp yüz hatlarını uysal göstermeye çalıştı. Elvina onu en çok öyle seviyordu. Ancak bu şekilde onu güçlü olduğuna ikna edebilirdi.

“Ben her türlü neticeye hazırlıklı olmalıyım,” dedi Clarion. “Ne-ye karşı olduğumu bilmezsem, nasıl hazırlıklı olabilirim?”

Soğukkanlı duruşunu geri takındığı için Elvina ona Bahar Mey-danı’nı boydan boya aşmak üzere olan bir koşan bitki gibi bakmayı bıraktı. Sonunda yine bilindik sulara geri dönmüşlerdi. Kraliçe bir o kadar dikkatlice, “Halledilecek,” dedi.

Clarion çay fincanını sinirleri kadar gergin bir çıt sesiyle taba-ğına koydu. “Nasıl?”

İkisine de sessizlik çöktü. Clarion bir an için bütün konuşma-nın sonuna geldiklerini zannetti. Ancak Elvina cevap vererek onu şok etti.

“Bir başka trajedinin gerçekleşme riskini en aza indirmek zorundayız. Yarın bir kurul toplayıp Peri Adası’nın güvenliğini tartışacağım. Bu arada izci periler, Kâbusları gizlendikleri yerden çıkarmak –ve onlardan kurtulmak– işinin peşinde olacak.”

Clarion yalnızca Kâbus’un ne kadar çabuk saldırdığını; kan kırmızısı güneş ışığının önündeki silüetleriyle gökten düşen perileri,

cansız kanatlarından dökülen peri tozunu düşünebiliyordu. Öylesi bir canavardan, tereyağından kıl çeker gibi kurtulmak mümkün değildi. Ancak sonra Clarion sihrini serbest bırakınca, yaratığın aniden patlayan bir ışık seli karşısında nasıl gerileyip kaçtığını hatırladı. Clarion bunu nasıl yaptığını ya da bir daha yapıp yapamayacağını hâlâ bilmiyordu.

Oysaki Elvina yapabilirdi.

“Bizim sihrimizden korkuyorlar.”

Elvina’nın yüzünden bir şaşırma ifadesi geçti. “Öyle mi?”

“Sihrimi çağırabildim, kısacık bir anlığına. Keşke görebilseydin.” Clarion, coşkusunu elinden geldiğince dizginlemeye çalıştı. İknadan ziyade tutumunun akıl hocasını tarafına çekeceğini kendine hatırlattı. “Artemis’in silahlarının hiçbirisi ona etki etmedi. Ancak sen ya da ben izcilere eşlik etseydik...”

“Hayır. Bu ihtimal, tartışmaya kapalı Clarion.” Elvina aniden yerinden kalktı, ses tonu buza dönmüştü. “Peri Adası ancak kraliçesi kadar güçlüdür.”

Tek bir şey bile yapması yasaklanacaksa kraliçenin kime ne faydası var?

Ölü kraliçeden daha çok faydası olacağı kesin.

Yüreği burkuldu. Eğer bu doğruysa, o zaman Peri Adası sapa-sağlam bir yer olmalıydı. Sonuçta, Elvina mükemmel bir kraliçeydi. Oysa şimdi Clarion o kadar emin değildi. Elvina tavsiyesine kulak vermiyordu. Kıymetli bilgileri paylaşmıyordu, ki o bilgiler bütün bunların bu kadar yıkıcı yaşanmasının önüne geçebilirdi.

Eğer bu sorundan kaçmak yerine çözmeye niyetliysen, beni nerede bulacağını biliyorsun. O an Clarion, yalnızca Milori’yi ve hüznü gri gözlerini düşünebildi: Eylem planı olan birini.

Doğruya doğru, Elvina ona yalan söylemiyordu ancak gerçeğin tümünü anlatmadığı da belliydi. Clarion sessiz sedasız oturmak istemiyorsa –kendi sezgilerini sonsuza dek bastırmak istemiyorsa– elinde başka seçenek kalmıyordu. Peri Adası'nın iyiliği için, içindeki çekinceleri bir kenara bırakacaktı. İlk fırsatta, Bahar'ın Kış'a karıştığı yerde Milori'yi bulacaktı.

Ertesi sabah Elvina bir toplantı düzenledi.

Onun emri üzerine herkes o günkü işini gücünü bıraktı ve sarayın taht odasına doluştu. Çiçeklenmiş asmalar ve sarmaşıklar tavandan asil sancaklar gibi sallanıyordu ve ahşabın narin çatlaklarından içeri güneş ışığı sızıyor, ortamı altın rengine boyuyordu.

Tahtın kendisi topraktan yükseliyordu: Bir fidanın gövdesi kol-tuk şeklinde oyulmuştu. Yemyeşil yaz yapraklarıyla dolu kıvrımlı dallar kol koyma yeri ve sırt kısmını oluşturuyordu. Taht çok güzeldi ancak Clarion hep oturmasının son derece rahatsız olduğu izlenimine kapılırdı. Burada, yosundan halıyla kaplı kürsüde, aşağıda toplanmış perilerin üstünde dikiliyordu. Bir gün içinde kaç kişinin canını avuçları arasında tuttuğunu düşününce nutku tutuluyordu. Buraya ilk geldiği günden beri bütün tebaasını böyle bir arada görmemişti.

Elvina kürsünün tam kenarında ayakta idi, asalet dolu ve son derece görkemli görünüyordu. Bugün tüm resmî kraliçe giysisini giymişti: Yabani kır çiçekleriyle bezeli boynuzlu tacını ve Peri Tozu'ndan altın rengi ışıldayan, geniş etekli tuvaletini. Clarion ondan

biraz geride duruyordu, her iki yanında Bahar ve Yaz Bakanları vardı. Bakanlar bütün sabah boyunca tek kelime etmemişti. Rowan olmadan – onun açtığı canlı konuşmalar ve saçtığı kahkahalar olmadan– neredeyse kaybolmuş gibiydiler. Sessizlikleri ona uyuyordu. Clarion esintide sallanan her yaprağın sesinde, her uzayan gölgede irkilip yerinden sıçırıyordu.

Toplanmış kitleler arasında mırıltılar dalga dalga yayılıyordu. Clarion, endişelerinin bin katını onların yukarı dönük yüzlerinden okudu. Dalgın dalgın içindeki o güç kıvılcımına uzandı ancak hiçbir şey bulamadı. Dün bu kadar kolayca erişmişken gücü neden yine onu terk etmişti? O tehlike anında, canavarla burun burunayken içinde bir şey özgür kalmıştı.

Ama ne?

Deli gibi uğraşsa da hangi tekniği uyguladığını hatırlayamıyordu. O anda zihni çaresizlikle teslimiyet arasında bir çeşit boşlukla dolmuştu. Hele hele burada onu yeniden uygulamak tam anlamıyla imkânsızdı ve Clarion o koşulları bir daha nasıl yaratabileceğini bilmiyordu; kendini hayati tehlike taşıyan durumlara bodoslama atmayı alışkanlık hâline getirmek dışında yani. Ayrıca, birisini kurtarmak için ihtiyaç duyduğu gücü –gerçekten de çok önemli olduğu sırada– çağırabiliyor mu, çağıramıyor mu, bunu öğrenmek istediğinden emin değildi.

Elvina bir elini kaldırdı ve kalabalığa anında sessizlik çöktü. O yönetim perisi sihrinin manyetik gücü iş başındaydı. Clarion'ı her seferinde çok etkilemeyi başarıyordu.

“Bugün burada toplandığınız için teşekkürler,” dedi Elvina. “Bunun olağan dışı olduğunun, hepinizin bitirecek çok işi olduğunun farkındayım, o yüzden kısa tutmaya özen göstereceğim. Ancak, Peri Adası’nda çok önemli ve ciddi bir durum yaşanıyor; eminim söylentiler ve spekülasyonlar aracılığıyla kulağınıza gelmiştir. Dün, bir grup peri, Sonbahar Ormanı’nda, Kış Ormanı’ndan bu tarafa geçen bir yaratığın saldırısına uğradı.”

Elvina’nın bu sözleri karşısında nefesler kesildi, telaş çığlıkları atıldı.

“Çoğunuzun aklında sorular var, biliyorum.” Elvina’nın sesi kalabalığı böldü, yüksek tavandan yankılandı. “Çoğunuz endişelisiniz, biliyorum. Ben bu endişeleri dindirmek ve tüm Peri Adası sakinlerini güvende tutmak için gücümüzün yettiği her şeyi yaptığımıza dair sizi temin etmek isterim. Tüm mağdurlar hayatta ve durumları stabil. Paylaşacak pek bilgimiz olmasa da anlaşılan bu canavarlar avlarını, uyanamadıkları bir uykuya tutsak edebiliyor. Mağdurları henüz uyandıramadıysak da şifacılarımız onları geri getirmek için dişini tırnağına takıp çalışıyorlar. Şimdi...”

Yağmur zambaklarından bir elbise giymiş bir fırtına perisi kalabalığın arasından yukarı fırladı. “Majesteleri, saygısızlık etmek istememi ama bu nasıl oldu? Daha geçen gün hepimiz bir sokağa çıkma yasağına tabi tutulduk, sonra bize tehdidin kontrol altına alındığı söylendi.”

Clarion şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. On yedi yıllık hayatı boyunca hiç kimsenin Elvina’yı böyle açıktan açığa sorguladığını duymamıştı. Ancak kalabalıktaki çoğu kişi onaylayarak kafa sallıyordu.

“İzcilerimiz o sırada, devam eden bir tehdide dair kanıt bulamamıştı,” diye cevap verdi Elvina, ses tonu buz gibi. “Elimizdeki bilgiyle ve Prenses Clarion’ın taç giyme töreninin çok yakında olması nedeniyle, her zamanki faaliyetlerimizi sürdürmek en iyi eylem planı gibi görünmüştü. Tedbir eksikliğimizden son derece pişmanlık duyuyorum ve bir daha aynı ihmalin yaşanmayacağını garantisini veriyorum. Olanlar tam bir trajediydi ve bütün sorumluluğu kabul alıyorum. Şimdi müsaadenizle?”

Başka kimse lafa girmeyince ellerini birleştirip konuşmasına kaldığı yerden devam etti. “Dostlarınızdan on biri şu an şifacılarımızın bakımı altındalar. İçlerinden biri, artık çoğunuzun bildiğiniz üzere, Sonbahar Bakanı.”

Bir başka peri –üzeri renk tozları ile lekeli bir boyama perisi– kalabalığın arka yerlerinden söz aldı. “Sonbahar hazırlıklarını nasıl sürdüreceğiz?”

Kalabalıktan yine mırıltılar yükseldi, korkudan herkes alçak sesle konuşuyordu. Clarion olanların gerçek etkisini şu ana dek tam düşünmemişti. Anakara’ya bir mevsim vaktinde gelmezse, etkileri felaket olabilirdi. Uzun bir yaz demek, kuraklık demekti. Ölümcül sıcak hava dalgaları ve kontrol edilemeyen yangınlar demekti. Toprakta sararıp solan ekinler ve yosunlarla dolup taşan sular demekti. Doğa bir örümceğin narin ağı gibi geniş bir ağlar bütünüydü. Bir ipliğine dokunulursa, bütünde yankısı duyulurdu. Peri tozu ile perilerin iş ahlakının bile faydasının dokunamayacağı şeyler vardı.

Clarion’ın kafasının içindeki o hain ses fısıldadı: *Üstelik hepsi senin yüzünden.*

Clarion daha kabiliyetli bir yönetim perisi olsaydı...

“Sonbahar’ın Anakara’ya gelmesine daha aylar var,” diye cevapladı Elvina, Clarion’ın toplayabildiğinden daha büyük bir öz güvenle. “Biz gücümüz yettiğinde hazırlıkların teklemekten sürmesi için gereken her şeyi yapacağız. Sonbahar perileri bilgilidir ve Prenses Clarion ile ben, Bakan’ın yerini dolduracağız. Ne var ki biz yokluğunu fark edene kadar o yeniden ayaklanmış, geri dönmüş olacak.”

Kalabalığın huzursuzluğunun bir kısmı dağılır gibi oldu. Halk yeniden sakinleşince Clarion, Elvina’nın omuzlarından bir miktar gerginliğin azaldığını gördü. Elvina’nın huzursuz olması, bir an bile huzursuz olması fikri, Clarion için akılalmazdı. Elvina planları hakkında her zaman sarsılmaz bir inanış sergilerdi. Dün gece farklı bir şey duymayı reddetmişti.

“Dağılmadan önce,” dedi Elvina, “saldırıyı atlatıp iyileşmekte olanların isimlerini paylaşmak isterim.”

Birbirine kapanmış avuçları sihrinin ışığıyla doldu. Ezberden okuduğu her isimle tavana bir ışık küresi yolladı. Üzerlerine hafif bir peri tozu yağmuru indi. Clarion, buradan bakınca perilerin birbirlerine sokulduğunu ya da birbirlerini teselli etmek için el ele tutuştuklarını gördü.

“Bunu yapan yaratıkların icabına bakacağız,” dedi Elvina, tepelerinde on bir tane ışık pırıl pırıl yanarken. “Ancak pervasız davranmamalıyız. Bugünden başlayarak yeniden sokağa çıkma yasağı ilan ediyorum. Bu yaratıkların karanlıkta aktif olduklarını öğrendiğimize göre, hiç kimse gün batımından sonra dışarı çıkmayacak. İstis-

naya izin verilmeyecek. Eğer bu kuralı çiğneyen olursa, bana hesap verecek. Anlaşıldı mı?”

Mutlak bir sessizlik oldu.

Ardından, rüzgâr desenlerinin izini taşımaktan saçları karma-karışık olmuş bir hava perisi sordu: “Peki Kış’a ne olacak?”

Sorusunun içinde minicik bir suçlama gizliydi. Clarion anında kuzeyde yükselen dağın –rüzgârla aşınmış, göz kamaştırıcı beyazlığının– varlığını tüm şiddetiyle hissetti.

Birkaç peri, duyulmak için pırırlanarak aynı anda konuştular:

“Yaratıklar Kış’tan geliyor demiştiniz.”

“Onlar mı saldıılar?”

“Kontrollerini mi kaybettiler?”

“Onlar da mı yaratıklara kurban gittiler?”

Elvina tek elini kaldırıp bir kez daha sessiz olmalarını istedi. Tantana kesilince cevap verdi: “Kış Ormanı Bekçisi, uzun bir zamandır sıcak mevsimlerle temas kurmadı. Ancak ben bunu onların yaptığına inanmıyorum. Onların da acı çekiyor olduğunu tahmin ediyorum. Düşüncelerim onlarla.”

Elvina buna inanıyor muydu, yoksa bunu *biliyor* muydu? Clarion düşüncelerinin yön değiştirmesi karşısında yüzünü buruşturdu. Şu yeni paranoyadan nefret ediyordu, onu büyütüp yetiştirmiş kadına olan güvensizliğinden de.

“Bununla beraber, telaşınızı paylaşıyorum. Uzun vadede kendimizi korumak için önlemler almalıyız.” Elvina çenesini yukarı kaldırdı ve tacının kancalı gölgesi yerde uzadı. “Kış ile sıcak mevsimler arasındaki köprüleri yıkmaya niyetliyim.”

Kalabalık bir tepki göstermişse de Clarion kendi kulaklarındaki çınlamadan dolayı duyamadı. Dehşet hissi, sırtını tırmıklayan bir pençe gibiydi.

“Zaman alacak,” diye devam etti Elvina. “Köprülerden akan sihir güçlüdür ve sıradan yollarla yok edilemez. Ancak içinizi ferah tutun, plan çoktan yürürlüğe konuldu.”

Elvina’nın planı *bu* muydu? Kış’ı, Kâbuslara terk etmek; daha da kötüsü, onları Peri Adası’nın geri kalanından bütünüyle ayırıp koparmak mı? Clarion yönetim alanında çok az tecrübeye sahip olabiliyordu. Neyle baş ettiklerini tam olarak anlamıyor olabiliyordu. Fakat yüreğinin en derinliklerinde bu planın *yanlış* olduğunu biliyordu.

Elvina toplantıyı sonlandırınca periler dışarı çıkmaya başladılar. Tanıdık bir ses kasvetli düşüncelerini böldü.

“Clarion!”

Kafasını kaldırıp bakınca Petra’nın kürsünün dibine yaklaştığını, kızıl saçlarının parlak güneş ışığında alev alev parladığını gördü. Onu görmek Clarion’ı tahmininden daha fazla sakinleştirdi. Selam vermek için ağzını açmadan Petra fırlayıp ön kolunu yakaladı. Herkesin ortasında ona sarılmak kadar samimi bir hareket tepkiye neden olurdu, ancak Petra’nın dokunuşunun baskısıyla vermek istediği sıcaklık ve rahatlamayı içinde hissetti.

“İyisin,” diye nefes verdi Petra. “Olanları duyunca ben...”

“Sorun yok. Ben iyiyim.” Clarion ona tereddütle gülümsedi. “Sayılır.”

Petra elini geri çekti ve korumacı bir şekilde göğsünün önünde bağladı. “Sorun ne?”

Clarion bakışlarını Elvina'ya çevirdi, Kraliçe kısık sesle Aurelia ve Iris ile konuşmaya başlamıştı. Kürsünün dibinde görev bilinciyle bekleyen Artemis *elbette* onun sinsice konuşma çabasını fark etmişti. Clarion'a, *Bir işler karıştırdığını biliyorum*, der gibi gözlerini kıstı. İki gece önceki ortadan kayboluşundan –ve Sonbahar'da yaşanan saldırıdan– sonra korumasından bir daha asla o kadar kolay sıvışamayacağını tahmin ediyordu.

“Burada olmaz,” dedi Clarion. “Beni takip et.”

Petra inledi.

Clarion onu taht odasının kapısına doğru götürdü. Artemis anında onları takip etmeye koyuldu, gözü üstlerinde olacak kadar yakında, konuşulanları duyamayacak kadar uzaktaydı. Zaman zaman ne kadar uygunsuz olsa da Clarion korumanın gölgesi üstündeyken kendini ne kadar güvende hissettiğini inkâr edemezdi. Petra çaktırmadan arada sırada ondan tarafa bakış atıyor, her geçen an yanaklarındaki kızarıklık artıyordu. Bazen Artemis'ten kaçmak mı istiyor, yoksa *ona doğru* mu koşmak istiyor, anlamak mümkün değildi.

Saray bahçelerindeki çimenliğe ulaşınca Clarion sarı düğün çiçekleri ve yoncalarla kaplı bu geniş yeşillikte yere oturdu. Sabahın bu kadar erken saatinde çimlerin hâlâ serin ve çiyden dolayı nemliydi. Bütün arsa güneş ışığının altında pırıldıyordu. Clarion bunun kırığıya benzediğini düşünmeden edemedi.

“Beni ne için buraya kadar getirdin?” diye sordu Petra.

“Elvina'nın planını nasıl yorumluyorsun?”

Petra'nın yüzündeki endişelerin bir kısmı silindi. Lojistiğin ve kendi uzmanlığının alanında olmanın güvencesi içinde. “Bazı Tın

kerlerle bunu konuştu bile. Peri Tozu Ağacı'nın kökleri kolay kolay yok edilemez, o yüzden sadece oduncu perileri göreve koşmakla olacak iş değildi. Ancak eğer bir baltayı sihirle donatabilirse, o zaman teorik olarak..." dedi.

Petra teorinin taslağını onun için açıklamaya başladı ancak Clarion pek azını algılıyordu. Yönetim perisi sihrinin ve Tinker yaratıcılığının bu şekilde kullanıldığını düşünmeye bile tahammül edemiyordu. Ondandır yardım bekleyen Milori'nin, böyle kısa ve öz bir şekilde koparılıp atılmasına. Hepsinden de öte Clarion, bu fırsatın ziyan edilmesine dayanamıyordu. Dünyaları arasındaki kopukluğu tamir etmek adına ufak bir şansı dahi varsa, buna nasıl sırt çevirebilirdi?

"Onu durdurmak zorundayım," dedi Clarion.

Petra'nın yüzü kül gibi bembeyaz oldu ve sesi bir ciyaklamaya dönüştü. "Durdurmak mı? Neden?"

Clarion daha dik oturdu. "Çünkü kış perilerini Kâbuslara terk etmek doğru değil! Köprüler yıkılırsa ne olur, haberin var mı?"

"Bir daha hiç kimse Kış'a geçiş yapamaz," diye cevap verdi Petra. Çatık kaşlarından ve tereddütlü ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla Clarion'ın itirazları onu zorluyordu. "Fakat tozologlar, Kış'ı Peri Tozu Ağacı'na bağlayan başka kök sistemleri olduğunu doğruladı. Onlara bir şey olmayacak. Sadece yalnız olacaklar."

Sence yalnız olmak iyi mi? diye merak etti Clarion. Başını iki yana salladı. "Başka bir yolu olmalı."

Elvina onun fikirlerini başından savdıktan sonra Clarion, onu planından vazgeçirebileceğine dair kendini kandırmıyordu. Demek ki, Milori ile konuşması lazımdı.

“Bu bakışı uzun zamandır görmemiştim,” dedi Petra, hayranlıkla temkinlilik arasında kalarak.

Clarion gözlerini kırptırdı, kendi düşüncelerinden irkilerek sıyrıldı. “Hangi bakışı?”

Petra somurtmaya benzer bir ifade takınıp kendi yüzünü gösterdi. “Bu bakışı. Tehlikeli bir hareket yapacaksın demek.”

Clarion tehlikeli bir şey yapmayı planladığını saklamak için masum masum gülümsedi. “Asla yapmam! Onlardan geçtim artık, büyüdüm.”

Petra yüzünü ellerine gömdü. “Sana neden inanmıyorum?”

“Sadece Elvina ile konuşacağım,” diye yalan söyledi. “Sen merak etme.”

“Neden öyle diyorsun? Şimdi daha çok endişeleneceğim!”

Ancak Clarion dikkatini kumpas kurmaya vermişti bile. Elvina’nın yeni buyruğu ona gizlice sıvışmak için mükemmel fırsatı sağlamıştı. Bir sonraki emre kadar hiç kimse geceleri dışarı çıkıp gezemeyecekti. Kimse onun yokluğunu anlamayacaktı. Elvina hariç hiç kimse.

Ve Artemis.

Clarion toprak tonlarındaki tuniğiyle, Peri Tozu Ağacı’nın gövdesinin önünde yarı gizli duran Artemis’e doğru bir bakış attı. Artemis de sanki onun aklında demlenen o kötü fikirli planı sezinlemiş gibi bakışlarını kaldırdı ve çatık kaşlı bir suratla, gözlerinin içine baktı.

Clarion, Peri Adası’nın iyiliği için, onu aşmanın bir yolunu bulmalıydı.

Clarion bütün hafta boyunca güneşin yavaş yavaş batıya doğru meyletmesi dışında bir şeye odaklanamadı. Gün ışığında hayat her zamanki gibi devam ediyordu. Ancak öğleden sonra akşama dönerken korku ve dehşet, Peri Adası'nın üstüne bir fırtına bulutu gibi çöküyordu. Clarion bile en ufak bir hayvan bağırtısı duyduğunda irkiliyordu. Bugün uzayan gölgelerin hepten farkındaydı. Çünkü güneş ufukta battı mı, Milori'nin ona teklif ettiği bir hafta bitmiş olacaktı.

Sabırsızlık, bir kıymık gibi yerleşmişti zihnine. Son zamanlarda görevleri, her bir saniyesini dolduruyordu ve bugün de farklı değildi. Konsey toplantısı esnasında, izcilerin temsilcileri ve şifacılar Kâbuslar hakkındaki en güncel bilgilerini sunarken Rowan'ın boş sandalyesine gözlerini dikip bakmıştı. Clarion'ın tek algılayabildiği kelimeler *iz yok* ve *tedavi yok* olmuştu. Kuşkulandığı şeyi sadece doğ-

rulamıştı bunlar: Sıcak mevsimlerin tek başlarına yapabilecekleri bir şey yoktu.

Milori ile konuşması lazımdı.

Bundan sonra programı insaflı bir şekilde biraz daha boştu ancak Artemis kesinlikle atlatması gereken bir engeldi. Elvina'nın buyruğunun ardından, özellikle *dikkat kesilmişti*. En ufak bir kilit tıkırtısı ya da kapı gıcırtısı ile Clarion izcinin gözlerini omurgasına bastıran bıçak ucu gibi üstünde hissediyordu. Çaktırmadan yanından sıvışamazsa farklı bir taktik denemek zorunda kalacaktı: izin istemek. Clarion, Artemis'i Petra kadar iyi tanımıyor olabilirdi ancak onun değerlerinden haberdardı. Daha önemlisi, içini biliyordu. Peri Adası'nı güvende tutmanın ağırlığını anlayabilecek birisi varsa, o da Artemis'ti.

Toplantı dağılır dağılmaz Clarion, Elvina'nın alıcı gözüyle bakışlarını kararlılıkla görmezden gelip koştura koştura odasına gitti. Balkon kapısının sürgüsünü açtı ve akşamüstü sıcaklığına adımını attı. Artemis, tam tahmin ettiği üzere, yosun kaplı ağaç gövdesinin çatallı dallarına tünemişti, cilalı ahşap kılıcı boyun ve omuz girintisine yaslanmıştı. Kolları, göğsüne çektiği dizinin etrafına sarılıydı. Güneş ışığının açısı yüzünün yarısını gölgede bırakıyor, koyu renk saçlarındaki mavi tutamları aydınlatıyordu.

Clarion, Peri Tozu Ağacı'nın tam izcinin başının üstünde bir adet Var Olmayan Ülke böğürtleni yeşerttiğini dalgın dalgın fark etti, sanki Artemis yapayalnız nöbetini tutarken ona bir nevi ev sahipliği yapıyordu. Ağaç ara sıra içinde yaşayanları ve onların ruh hâlini fark ederdi. Bir keresinde, çok zor bir günde penceresinin dışındaki dallar isyankâr bir biçimde altın rengi kelebek manolyalar açmıştı.

Artemis her zamanki gibi soğukkanlı ve hürmet dolu bir sesle, “Ekselansları,” diye selam verdi.

Clarion gayet sıradan davranmak için elinden geleni yaparak dirseklerini balkonun tırabzanlarına yasladı. Böyle bir şeyi o kadar nadiren yapıyordu ki –ne kadar ilginç bir kavramdı bu *sıradan* davranmak– ellerini ve yüzünü nasıl tutacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Akşamüstüm boş,” dedi. “Dışarı çıkmayı umuyordum.”

Artemis onu uyanık bir ifadeyle süzdü. “Nereye gitmek istiyorsunuz?”

“Bahar ve Kış sınırına?” Kelimeler ağzından dökülür dökülmez Clarion yüzünü buruşturdu. Kendinden emin konuşmak isterken daha çok bir soru sorar gibi söylemişti.

Artemis yüzünü ekşitti. “Majesteleri bundan pek hoşlanmaz bence.”

“Hayır, bence de hoşlanmaz.”

Artemis rahatlamışa benzedi. “O zaman anlaştık.”

“Eğer,” dedi Clarion, “oraya gittiğimi öğrenirse.”

Artemis dikildi, Clarion’ın oyununu şimdi çakmıştı. Kılıcını kucağına koydu, ona dönüp yalnızca kulaklarına inanamamış denecek bir ifadeyle baktı. “Sizin için Majesteleri’ne yalan söylememi istiyorsunuz.”

Eh, Clarion’ın beklediğinden daha kolayca konuyu açmıştı. “Eğer bu şekilde tanımlamak istiyorsan... evet.”

“Elbette...” Sanki tam yeri geldiğini anlamış gibi, meyve veren ağaç dalı Artemis’in omzuna doğru eğildi. Artemis hayretler içinde meyveyi koparıp elindekine bakakaldı. “Bu nedir?”

Clarion gülümsemesine engel olmaya çalıştı. “Sanırım rüşvet. İşe yaradı mı?”

Artemis pek etkilenmemiştii, bu maskaralığa bir cevap vermeye tenezzül etmedi. “Elbette gitmek istediğiniz başka bir yer vardır.” Bir an sonra, sesinde bir umutla ekledi: “Belki Peri Vadisi?”

Clarion içindeki tüm kararlılık gözlerinde pırıl pırıl yanarak onunla göz göze geldi. “Bana sınırdan daha iyi uyan bir yer yoktur.”

Clarion’ın tatlılıkla fikrinin değişmeyeceğini sezen Artemis derin bir iç geçirdi. “Özgürce konuşmama müsaade var mı?”

“Elbette.”

Artemis ayağa kalktı ve kanatlarını kırıştıtararak tırabzanlara zarifçe kondu. Yapraklar yüzüne boşluklu gölgeler vuruyordu. “Ekselansları, bana verilen emir sizi *güvende* tutmaktır. Bu koşullar altında –açıkçası, sizi tanıdığım için de– sınır, gitmenize izin vermem gereken son yer.”

Clarion bu cevabı bekliyordu. Artemis sonuç olarak hayatında tanıdığı en görevine bağlı periydi ve Clarion’a hak ettiğinden çok daha fazla sadıktı. Onu ne kadar hüsrana uğratsa da duygularını okşuyordu. Artemis onu umursamasa, bu kadar katı olmazdı. “Önemli olmasaydı ısrar etmezdim. Güven bana.”

Artemis duraksadı. Clarion’ın yüz ifadesinde her ne okuduysa onu yumuşatmış olmalıydı çünkü yine göz göze bakacakları şekilde oturdu. Meyveden bir ısırık alıp düşünceli düşünceli çiğnedi. “Sınırdan görmeye bu kadar can attığınız ne var?”

“Kış Ormanı Bekçisi.”

Artemis'in gözleri şok içinde parladı, ayın önünden geçen bir gölge kadar belli belirsizdi ama. Çok dikkatlice sordu: "Onunla buluşmayı neden istiyorsunuz?"

"Sanırım Kâbusları yenmenin yolunu biliyor." Clarion kaşlarını çattı. "Kış'ı, Peri Adası'nın geri kalanından koparmak bir seçenek olamaz. Daha fazla periyi kurtarabileceksem, o zaman denemek zorundayım."

Artemis, Clarion'ın daha önce hiç görmediği kadar ikilemde görünüyordu. Hiç şaşmaz bir şefkatle, "Siz her zaman çok başına buyruk oldunuz," dedi.

Clarion'ın içinde umutlar yeşerdi. "O zaman gitmeme izin vereceksin?"

"Vermemeliyim, sizin kendi iyiliğiniz için. Birisi aklını geride bırakacak kadar kalbiyle hareket ederse neler olacağını bilirim." Artemis kederli kederli gülümsedi, sanki hayallere dalmıştı. "Kraliçe Elvina ve Üzüm Tozu Komutanı beni kraliyet bekçisi olarak atayarak bana ikinci bir şans verdiler. Eğer size en ufak bir zarar gelirse, bana neye mal olacağını bilmiyorum."

Artemis'in bu açıklığı ve itirafı Clarion'ı şaşırtmıştı. Artemis hayatının değişmez bir parçasıydı, Clarion gelmeden önce bir hayatı olduğunu öğrenmek onu şoka uğrattı. Artemis hakkında bilmediği şeyler vardı, belki de hiç bilmeyeceği şeyler. "Seni kalbinle hareket ederken hayal edemiyorum."

"Çok uzun zaman önceydi," dedi Artemis.

Tekrar Clarion'a baktığında o metanetli ifade yüzüne geri gelmişti. Ancak bir saniyeliğine, Clarion gerçek Artemis'i görmüştü.

Clarion'ın uzun zamandır şüphelendikleri doğrulanmıştı. Artemis bunu seçmemişti, müstakbel kraliçenin özel bekçisi olarak saklanan bir yaşamı seçmemişti. Clarion onu kaç defa devriyelerin arkasından hasretle bakarken yakalamıştı? Hiç gelmeyecek bir savaş için kaç kere o zaten keskin kılıcını bilerken yakalamıştı? Sahiden de onu en *canlı* gördüğü an, Clarion'ı o canavarın önünden çektiği andı.

Belki de her şeye rağmen Artemis'in dikkatsiz hâlini zihninde canlandırabilirdi. Başkalarının hayatını riske atmasına göz yumacak bir peri değildi o; hele de o riski kendi alabilecekse.

“Bana hiçbir zarar gelmeyecek,” dedi Clarion uysalca. “Yemin ederim, bilerek senin konumunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam.”

Artemis elini saçında gezdirdi ve uzun uzun iç çekti. “Eğer gerçekten bunun daha iyi bir yol olduğuna inanıyorsanız, o zaman size güveniyorum.”

Size güveniyorum. Clarion bu sözleri işitmek için nasıl yanıp tutuşmuştu. Şimdi duymasına rağmen inanamıyordu.

“Evet, inanıyorum,” dedi Clarion çabucak, duygusallaştığını belli etmemeye çalışarak.

Artemis şimdiden pişman olmuşa benziyordu. “Gidin öyleyse. Eğer Majesteleri sizi aramaya gelirse bahanenizi iletirim.”

Clarion boştaki elini tutup sıktı. “Teşekkür ederim.”

Artemis hafiften kızararak ellerine baktı. Sonra bu ifadeden sıyrılıp yüzüne yine o profesyonellik maskesini taktı. “Hava tamamen kararmadan geri dönün yeter.”

Güneşin batmasına birkaç dakika kala, Clarion Kış ile Bahar'ı birbirinden ayıran köprünün üstünde beklemeye başladı. Kökün üstünü halı gibi sarmış nemli yosuna oturdu ve ayaklarını suya doğru sallandırdı. Yansıması aşağıdan ona bakıyordu, kararan havada kanatlarının yaydığı yumuşak auranın halesiyle çevriliydi. Burada, gecenin getirdiği tehlikeye rağmen, Clarion kendini neredeyse huzurlu hissediyordu. Altındaki nehrin usul usul şırıltısı ve sınırın diğer tarafında yağan kar ile sanki...

“Gelmişsin.”

Clarion'ın nefesi kesildi, az kalsın tepetaklak suya düşecekti.

Toparlanınca kafasını kaldırıp Milori'ye baktı, ondan birkaç metre ötedeydi. Ne zaman varmıştı oraya? Âdeta karın içinden belirip çıkmıştı. Clarion konuşmak için ağzını açtı ancak Milori'nin yüzündeki hafiften şaşkınlıkla sözcükleri unuttu. Buna bozuluyor muydu, yoksa ona daha mı çok ısıniyordu, karar veremedi. Yine de, onu beklemesi için bir neden vermediğini fark etti Clarion.

Bir saniye gecikmeyle, yere yarı uzanmış olduğu ve ağzı iki karış açık hâlde ona baktığı kafasına dank etti. Milori'nin akşam ışığında neredeyse *güzel* görünmesi de işini kolaylaştırmıyordu. Kar tanecikleri kirpiklerinde toplanmıştı ve beyaz saçlarında ıslıl ıslıl parlıyordu, sanki kırağı ile süslenmişti. Clarion samimiyetle boynundan yukarı yükselen sıcaklığın yanaklarına ulaşmamış olmasını diledi. Böylesi uygunsuz bir hâlde yakalanmak... hiç hoş değildi.

Clarion kanatlarını hafifçe çırparak doğruldu, tamamen ayağa kalktı ve hafiften havalandı. Eteklerindeki karı özenle silkeledi. “Geldim,” dedi. Sonra daha nazik bir biçimde: “Tahminimden daha uzun sürdü. Buraya yeniden nasıl gelebileceğimi çözmek zorunda kaldım,” diye ekledi.

“Tabii ki,” dedi Milori. “En son konuştuğumuzda mecburi görevlerinden söz etmiştin.”

Milori'nin sesindeki alaycılık geri dönmüştü. Clarion ima ettiklerine pek içerledi. Peri Adası'nın asilleri hakkında ne düşünürse düşünsün Clarion *sahiden* meşguldü. “Kolay olmadı. Kilit altında tutuluyorum, üstelik yeni sokağa çıkma yasağımızdan dolayı her şey zorlaştı.”

Milori'nin yüzü endişeyle yumuşadı. “Sokağa çıkma yasağı mı?”

“Evet. Saldırıya uğradık.” Olanları tarif etmek için son derece yetersiz bir açıklama olmuştu. Olayın hatırasıyla midesi dehşetle – ve vicdan azabıyla – kasıldı. Keşke Clarion olanları durdurabilseydi. “On bir peri bir çeşit uykuya daldı. Şifacılarımız onları canlandırmak için çalışıyorlar ama...”

“Üzüldüm.” Milori bunu içtenlikle söylemişti. Daha kötüsü, onun hatası olduğuna inanıyor gibi söylemişti. “Birkaç kış perisi de aynı kaderi paylaşıyor. Biz de henüz bir panzehir geliştiremedik.”

Üzerine feci bir keder çöktü ve Clarion içindeki dürtüleri dizginlemek zorunda kaldı, yoksa... Ne yapacaktı ki? Onu hiçbir şekilde teselli edemezdi. Ancak her şey bir yana, onu çok iyi anlıyordu. Başkaları sana güvenirken çaresiz kalmaktan daha kötü pek az şey vardır, diye düşündü.

Clarion kederle gülümsedi. “Sence sana hâlâ yardım edebilir miyim?”

“Edebilirsin.” Milori duraksadı. “Sadece geri döneceğini sanmıyordum. Neden döndün?”

“Çünkü planını duymak istiyorum.” Clarion sınırdan sızan soğukluğu ve paylaşmak zorunda kaldığı haberlerin etkisini kovalamak için kollarını göğsünde birleştirdi. “Canavarların nasıl yok edileceğini kimse bilmediği için Elvina onları Kış’a hapsetmeyi düşünüyor. Kış ile diğer mevsimleri birbirine bağlayan köprüleri koparacak. Yine peri tozu kaynağınıza erişeceksiniz fakat...”

Milori kar kütleleri gibi bembeyaz oldu. Clarion bir kişinin daha aynı dehşetle tepki verdiğini görünce kendini o kadar yalnız hissetmedi. Milori’nin yüzünden yüz tane düşünce ve duygu geçti ancak sonunda tek söylediği, “Sen ona katılmıyor musun?” oldu.

“Tabii ki katılmıyorum. Canavarı ben kendim gördüm.” Clarion gözlerini kapatınca Kâbus zihnine kazınan bir imge gibi gözünün önüne geliyordu. Uykuya yatırılmamış olabilirdi ancak bu görüntü ona rüyalarında hâlâ işkence ediyordu. “Onlarla yapayalnız baş etmenize göz yummayacağım. Ben hiç kimseyi koruyacak kadar güçlü değildim ama sihrim ona saldırdığında... Tam olarak ne olduğunu anlamadım aslında. Yaratık neredeyse korkmuş gibi göründü. Elvina olaylara dahil olmamı yasakladı ancak onları yok etmeye gücüm yetecekse bu planı uygulamasına izin vermeyi reddediyorum.”

“Kış’tan hiç kimse onları geri püskürtmeyi başaramadı,” dedi Milori neredeyse hayretler içinde. “Sahiden de sen anahtar olabilirsin.”

Anahtar. Milori onun, yönetim perisi sihrinin ne kadar azırzâ hâkim olduğunu bilseydi böyle demezdi.

“Orasını bilemem.” Clarion bakışlarını kaçırdı. “Tek sunabileceğim şey adlarının Kâbuslar olduğu. Elvina bana en azından bu kadarını söyledi. Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?”

“Evet,” dedi Milori istemeye istemeye. “Ben ne olduklarını biliyorum.”

Selefin sana karşı açık davranmamış, demişti Milori ona.

Evet, sahiden de davranmamıştı.

Milori sessizliğini belli ki ihanet olarak yorumladığından ekledi: “Benim bilgim eksik, ancak Peri Adası Kraliçesi’nin benim sahip olmadığım bilgiye sahip olduğuna inanıyorum. Fakat senin benden de az şey bildiğini anlayınca...” Kaşlarını çattı, sanki Clarion’un anlaması için doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordu. “Ülkelerimiz birbirine karşı pek iyi niyetli olmadı. Kraliçe Elvina’nın ağzından duymadan bana güvenmezsin diye korktum.”

“Anlıyorum,” dedi Clarion sessizce. Milori yanılmıyordu aslında. Böylece rahatlayarak omuzlarını gevşetti. “Sen onlar hakkında bu bilgiyi nereden öğrendin?”

“Kış Ormanı’nda uzun zamandır Kâbusları kontrol altında tutmak için kullanılan, donmuş bir göl vardır.” Clarion onun yüzünü incelerken ne kadar bitkin görüldüğünü fark etti. Gözlerinin altındaki tüyümsü gölgeler, günlerdir doğru düzgün uyumadığını gösteriyordu. Milori kaç gece gözüne uyku girmeden uzanmış, tebaası için endişe etmişti acaba? “Sonunda kaçtılar.”

“Tıpkı bir hapishane gibi,” diye mırıldandı Clarion. Birdenbire kafasına dank etti. “O zaman sen...”

“Evet,” dedi yorgun argın. “Bana o yüzden Kış Ormanı Bekçisi deniyor.”

Ne kadar ağır bir yük, diye düşündü Clarion. Milori’nin neden bu kadar suçluluk duyduğu belli olmuştu. Sahiden bütün bunların onun hatası olduğuna mı inanıyordu? Clarion’ın bir yanı uzanıp alnındaki endişe çizgilerini düzeltmek, koluna güven verici bir el koymak istedi. Bu, artık tek başına sırtlanacağı bir sorun değildi. Ancak Clarion bu dürtüye karşı koyup onun yerine, kendini bile şaşırtan bir naziklikle, “Sana yardım etmek istiyorum. Nasıl edebilirim, söyle,” dedi.

Küçük bir rahatlama, Milori’nin çaresizliğini biraz yumuşattı. “Kış Köşkü denen bir yer var, Peri Adası’ndaki her metnin bir kopyası orada saklanır. Peri Bilgisi Koruyucusu adında bir peri orada yaşar. Onun koleksiyonunun içinde bir kitap var ki, ne o ne ben okuyabiliyoruz. Sandığına göre, yalnızca bir yönetim perisi onu çözebilir.”

Peri Adası’ndaki *her* metin mi? Ne kadar olağanüstü. Clarion bir daha hiçbir yanıtı muhtaç olmazdı. Ancak onun sihrinin anahtar olması ihtimali heyecanına gölge düşürdü. Toplayabildiği ufacık sihir kırıntısıyla, Clarion sadece sözde yönetim perisiydi. Çok önemli olduğu anda, Milori’yi yarı yolda bıraktı. Ancak bunu ona şimdi söylemenin bir anlamı yoktu.

“Gayet kolay.” Clarion zoraki gülümsedi. “Kitabı bana getirir misin?”

“Taşınamayacak kadar ağır. Ayrıca, Koruyucu...” Milori yüzünü ekşitti, bu da Clarion’a sözlerin aktarabileceğinden çok daha fazlasını anlattı. Çok korkulası bir erkek peri olmalıydı ki Kış Ormanı Bekçisi’nin içinde bu kadar saygı uyandırsın. “Kitap dış etkenlere maruz kalırsa ne yapar bilmiyorum. Çok eski bir kitap çünkü.”

Eh, bu durum kesinlikle zorluk yaratıyordu. “Sen ne öneriyorsun öyleyse?”

Milori hiç tereddütsüz, “Benimle birlikte Kış’a gelmek zorundasın,” cevabını verdi.

Clarion’ın ilk düşüncesi *hayatta olmaz* oldu ve ilk içgüdüğü kahkahalarla gülmekti, ancak kraliçeye yaraşır ilgisizliği sergilemek için aldığı eğitim en azından bu tepkisini saklamaya yetecek kadar etkili olmuştu. Milori ondan, *onunla birlikte Kış’a gitmesini* mi istiyordu? Kesinlikle ihtimal dahilinde değildi, mümkün olduğunu varsaysa bile. Clarion inanmadığını gizlemeyi başararak şöyle dedi: “Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?”

“Koruyucu bana sıcak perilerin eskiden Kış’a geçtiklerini söyledi,” dedi Milori emin olamayarak, sanki kendisi de buna inanmakta zorlanıyordu.

Eğer geçmişlerse de katiyen Elvina’nın yaşadığı sürede değildi. Milori, Kış Köşkü’nün gelmiş geçmiş bütün peri bilgisine sahip olduğunu söylerken demek ki abartmıyordu. Başkalarının o tarafa geçmiş olması fikri, Clarion’ı heyecandan uçurdu. Köprülerin varlığını merak edişi, saray içinde Kış’ın sembolünün oyulup kakılmış yerlerdeki varlığına hayranlığı... Hepsi mantıklıydı. Belki de ülkelerin sahiden bir arada olması gerekiyordu.

“Kanatlarını soğuktan korumanın bir yolunu bulabilirsen,” dedi Milori, “kısa bir süreliğine geçebilmelisin.”

Teorik olarak doğruydı. Clarion’ın kanatları soğukla temas etmediği sürece donmazlardı. Clarion uzun bir nefes verdi. Artemis’e söz verdikten sonra, böylesi tehlikeli bir planı *aklının ucundan bile geçirdiğine* inanamıyordu. Ancak eğer halkını –hem Kış içindekileri hem de sıcak mevsimlerdeki– koruması için gerekliyse Clarion’ın başka seçeneği yoktu.

“Pekâlâ. Nasıl başarırım, henüz bilmiyorum ama...” Cümlesini bitiremeden çözüm aklına geldi. *Petra*. Eğer zekice bir icat yapması-na güvenebileceği bir peri varsa, o da Petra’ydı.

Milori’nin gözlerinin içi umutla canlandı. “Aklına bir fikir geldi.”

“Evet,” dedi Clarion istemeye istemeye. Geriye sadece, koskoca Peri Adası’ndaki riske en karşı olan periyi, Clarion’ın ömrü boyunca kurguladığı en akla hayale sığmaz planı hayata geçirmeye ikna etmek kalıyordu. “Hiçbir şeyin garantisini veremem ama deneyeceğim.”

“Tek ricam bu. Teşekkürler.”

Milori öylesine samimi, öylesine *umutlu* konuşmuştu ki Clarion neredeyse kıpkırmızı oldu. Minneti –ve birisinin bu kadar derinden ona bel bağladığını bilmek– sahiden de çok kıymetliydi. Clarion bu hissi bağrına basmak istedi. “Elbette.”

Milori de sessizliğin ağırlığını hissetmiş olmalıydı. Sessizliği bozmadan önce uzaklara baktı. “Sanırım bu arada birbirimizle temas geçmenin yolu yok. İstersen, seni gün batımlarında beklemeyi sürdürebilirim.”

“Her gece mi?” Clarion tek kaşını kaldırdı. “Kimse yokluğunu hissetmeyecek mi?”

Milori başını yana eğdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Senin nerede olduğunu takip eden yok mu?” diye ağzını aradı Clarion. Ne dediğinin tam ayırdına varınca yanakları ısındı. “Yani... bir hayalet gibi Bahar sınırına gelmeni dert eden kimse yok mu?”

“Ah.” Milori gücenmişse de belli etmedi. Sanki o da bu samimiyetten keyif alıyor gibiydi. “Kış perileri benim sınırdaki –nasıl demiştin, hayalet gibi mi– beklediğimi öğrenirse mi? Hiç memnun olmayabilirler. Ancak şimdi mevsimi ilkbahar, o yüzden ortalık sakin. Ayrıca, benim ne yaptığımı dert edecek kim var ki gerçekten? Konum olarak benden daha yukarıda olan bir sen varsın.”

Bir sen varsın.

Clarion bu sözcükleri zihninde evirip çevirirken kalbi taklalar attı. Âdeta Milori bir sihir yapmıştı ve bu sihirle dünya daralıp toprağa nazikçe konan kar tanecikleri ile Milori’nin ona bakışlarına sığmıştı.

Clarion bir tutam saç parçasını kulağının arkasına attı ve daha krallık olmadığını ona anımsatmaktan kaçındı. Kış ülkesinde işlerin nasıl yürüdüğüne dair daha fazla ayrıntıya açtı, keşke şu... *telaşlı* hâlimden bir sıyrılabilseydi. “Seni eğiten bir Kış Ormanı Bekçisi var mıydı?”

Milori hayır anlamında başını salladı. “Geriye notlarını bırakmıştı. Elimde bir tek onlar vardı.”

“Ah.” Clarion, başka birisinin ardında bıraktıklarından parçaları birleştirerek yolunu bulmanın –hem de bunu yapayalnız yapmanın– ne kadar zor olduğunu hayal edemiyordu. Sıcak mevsimlerdeki Mevsim Bakanları da öyleydi: Yenisi gelmeden görevdeki solup giderdi.

Sabah olduğunda Clarion, Artemis'i balkonunun hemen dışındaki dallara tünemiş buldu. Peri Tozu Ağacı belli ki bir çeşit haylaz mizah kıvılcımıyla onun hemen üstünde minyatür bir meyve bahçesi yetiştirmişti. Her tonda Var Olmayan Ülke böğürtlenleri davetkâr bir edayla dallarından sarkıyor, havaya inceden bir tatlı parfüm katıyorlardı. Bunun ya hiç farkında olmayan ya da tamamen görmezden gelen Artemis, görünüşe göre kendini bıçakla oyma işine adamaya karar vermişti. İnce bıçağı sabah güneşinde göz kırparak parlarken çalışmayı sürdürdü. Onu izlemek Clarion'ın içini yeni bir şefkatle doldurdu.

Pek az kişi bu kadar güvenilirli.

Dün gece, karanlık tam bir kar yağışı gibi Peri Adası'nın üstüne örtülürken Clarion balkon kapılarını arkasından kapatmıştı. Kilit arkasından tık diye çevrildikten sonra göz ucuyla bir peri pırıltısı

yakaladı. Artemis, nihayet dinlenebilecekmiş gibi ağaçtan süzülerek uzaklaşmıştı.

“Evet?” diye sordu Artemis kafasını kaldırmadan. “Kış Ormanı Bekçi’nizi buldunuz mu?”

Clarion, bu sözcük seçimi karşısında midесinin haince takla atmasından hiç hoşlanmadı. Milori kesinlikle *onun* değildi. Clarion biriyle gizli gizli buluşmak için kaçmamıştı sonuçta. “Buldum.”

Nihayet Artemis kafasını kaldırıp ona baktı. Gözlerinin içinde belirgin bir umut belirmişti. “Peki, istediğiniz bilgi onda var mıydı?”

“Pek sayılmaz. Ancak nereden bulacağıma dair bir fikri var.” Clarion dirseklerini tırabzanlara yasladı ve çenesini yumruğunun üstüne koyup kaşlarını çattı. Şimdi geriye sadece *bulmanın* neyi gerektirdiğine dair haberleri onunla paylaşmak gibi ufak bir mesele kalıyordu. Sadece sınırı *ziyaret edebilmek* için Artemis’i ancak ikna edebilmişti. Bu sınırı geçmek için onu bir plana dahil etmek.. Eh onu da yavaş yavaş yapacaktı. “Yeri gelmişken bugün gitmek istediğim bir yer var.”

“Öyle mi?” Artemis öylesine dertlendi ki Clarion kahkahayı patlattı. Ondan bu kadar açıkça duygu gösterisi görmek çok nadirdi.

“Tehlikeli bir yere değil, söz. Bu kez Peri Vadisi’ne gitmek istiyorum. Petra’dan bir iyilik isteyeceğim.”

Artemis bunu duyunca canlandı ancak yüzündeki ifadeyi hemen nötr olacak şekilde düzenledi. “Bir iyilik mi?”

En iyisi yapalım gitsin, diye tahmin yürüttü Clarion. “Benim Kış tarafına geçmemi mümkün kılacak bir icat yapabileceğini umuyorum.”

Artemis neredeyse bıçağını elinden düşürecekti. Bir an bıçakla oynadı ve sonunda Clarion'a kulaklarına inanamayan bir ifadeyle baktı. "Ne?"

"Kısa süreliğine!" diye ekledi Clarion çabucak. "Onun için bir kitabı okumam lazım."

"Bir kitabı mı?.." Artemis cümleyi tamamlamadı ve burnunun köprüsünü sıktı. Eli tekrar kıpırtısız bir şekilde yanına düşünce çok fazla soru sormamaya karar verdiğini anlatan bir ifade çıktı altından. Tekrar konuştuğunda diplomatik olmak için asil bir çaba gösteriyordu. "Ekselensları, bunun iyi bir fikir olduğundan *emin* misiniz? Sizin kararlarınıza güvenirim elbette ancak bu yolculuk çok tehlikeli."

"Biliyorum ve çok şey istediğimin farkındayım. Ancak ilerlemek için başka yol göremiyorum."

Artemis pes ederek iç geçirdi ve hem oyma bıçağını hem şekilsiz küçük heykelini cebine koydu. "O zaman Tinker'ı ziyarete gidelim mi?"

Rahatlamaktan kemiklerine kadar eriyip su olan Clarion tırbazanlara yığıldı. "Evet. Teşekkürler."

Birlikte ağaçların tepelerine yükselip Peri Vadisi'ne gittiler. Bu bakış noktasından Peri Adası yeşil bahçeler ve pırıl pırıl mavilerden oluşan bir battaniye gibi genişti. Periler uçtukça peri tozundan kurdeleler havada ışıldıyordu. Uzaklardan gelen kahkaha sesleri bu yükseklikten Clarion'a ulaştı ve ani duygularla göğsü kabardı. Bu denli kıymetli bir şeyin korunması gerekiyordu.

Yer yer, çamların en yüksek dalına tutunmuş izciler Clarion'a gözüne ilişti. Oradan geçerlerken sessizce kafa salladılar. "Bir şey buldular mı?"

"Hayır," dedi Artemis ciddiyetle. "Duyduğum kadarıyla bulmadılar."

"O boyutta bir şeyin iz bırakmadan yok olması imkânsız görünüyor."

"Bir şey bulsalar bile..." Artemis dertli göründü. "Oklarım ona çarptığında o şey seğirmedi bile. Ama senin sihrinin ona ne yaptığını gördüm."

Clarion sesindeki hayranlık karşısında ısındı. Doğrusu ne yaptığığının pek bilincinde değildi. Bir an neredeyse kaderine razıydı. Ölecekse, birini korurken ölecekti. Bir sonraki an, kayan bir yıldız kadar parlak altın rengi bir ışık parlamıştı. Artemis'in bunu gördüğünü bilmiyordu, ne de olsa onu derhâl yere mıhlamıştı. Dirseğindeki sıyrıklar hâlâ acıyordu.

"O hâlde anlıyorsun," dedi Clarion sessizce. "Bu yaptıklarımı neden yaptığımı."

"Bence yaptığınız şey hakkında en ufak bir fikriniz yok ama benim size güvenim sonsuz." Artemis ona cılızca gülümsedi, sonra neredeyse *küstahlık* ettiğini hatırladı. Ciddi bir ses tonuyla ekledi: "Elbette tüm saygımla birlikte Ekselansları."

Clarion'un umut ettiği güvenoyu sayılmazdı ancak şimdilik bununla yetinmek zorundaydı.

Petra'nın Peri Vadisi'nin تنها bir köşesinde yer alan kulübüne kadar sessizce uçtular. Sabah ışığı altında, yosunla kaplı çal-

daki çiy tanecikleri göz alıcı bir biçimde pırıldıyordu. Verandasına indiklerinde Artemis parmaklarını evin kaba saba taş ön cephesinin üstünde gezdirdi. Sesinde hakiki bir hayretle, “Tinker’in bu kadar girişimci olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Clarion ise ufacık, bilmiş bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Sen onu hiç bir şeye odaklanmışken gördün mü? Bayağı korkutucudur.”

Petra’nın solgun, çilli yüzünün pencerede hâlâ belirmediği göz önüne alınırsa, muhtemelen onlar konuşurken kendini işine vermişti. Sahiden de bütün perdeler çekilmişti, dışarıdaki ışığı engellemişti. Gerçekten, Petra bazen çok *ciddi* olabiliyordu. Bir projeye kendini kaptırdığı zaman diğer Tinkerlerin çoğu onun ayak altından çekilirdi. Tamamen başka bir periye dönüşüyordu.

Clarion kapıyı tıklattı. İçeriden cevap gelmedi fakat Clarion yüksek sesli tangırtıyı ve metalin metale çarpışını duydu. Ah, Petra şu anda dünya yansa umursamazdı.

“Başka zaman mı gelsek?” diye sordu Artemis.

“Ah, gerek yok.” Clarion tokmağı yokladı ve kapının kilitli olmadığını fark etti.

Artemis aralık kapıdan içeriye şaşkın bir endişeyle baktı. Belli ki güvenlik hakkında bir çift sözünü kendine saklıyordu.

Kapıyı dikkatlice açmasıyla Clarion bir sıcaklık patlaması ve hafif bir kaynak kokusuyla karşılandı. Ensesinde anında ter damlacıkları belirdi. Peri tozu odanın havasız loşluğu içinde parıldıyordu. Clarion’ın ismini bilmediği türlü türlü alet havada uçuşuyor, sanki nehir akıntısı üstünde yüzüyordu. İşte orada, çalışma tezgâhına eğilmiş, demir ocağının sıcak ışığıyla aydınlanmış Petra duruyordu.

Kızıl bukleleri karman çormandı ve çilleri altın ve kurum çizgilerinin altında kaybolmuştu. İncecik bir eriyik metal levhaya çekiçe vuruyordu, öylesine odaklanmış bir hâlde şekil veriyordu ki Clarion bir an içeri girdiklerini algılamadığını sandı.

“Clarion.” Petra’nın sesi doğasına aykırı derecede sakindi. Elinin hemen uzağındaki bir zimbirtiyi işaret etti. “Bana şunu uzatsana.”

Artemis kapının yanına konuşlanmıştı. Clarion ona cesaret verircesine gülümsedikten sonra Petra’nın ricasını yerine getirdi. Ona o aleti verirken, “Senden bir iyilik isteyeceğim,” dedi.

Petra dinlediğini gösteren dalgın bir ses çıkardı ama ona bakmadı. En azından Clarion baktığını *sanmıyordu*. Geçen sene bir su perisinin yardımıyla icat ettiği, koruyucu gözlüğü takmıştı. Alıç meyveleri ve ceviz kabuklarıyla siyaha boyanmış çiy taneciklerini metal çerçevelere sabitlemişlerdi. Bu şekilde Clarion onun gözlerini göremiyordu.

“Kış Ormanı’na geçmeme yardım etmen için sana ihtiyacım var.”

“Aah!” Petra çalışma tezgâhından geriye sendeledi ve neredeyse duvara çarpıyordu. Güvenlik gözlüğü yüzünden kenara kaydı ve çiy taneciğinden camları bu hoyrat hareketten dolayı patladı. Yanaklarından aşağı su damlayıp ardından siyah lekeler bırakıyordu fakat Petra’nın şoku o kadar büyüktü ki farkına bile varmadı. “Ne?!”

“Dedim ki...”

“Ah, duydum, duydum,” dedi Petra somurtarak. En sonunda gözlüğünden kalanları elinin tersiyle sildi. “Anlamadığım şey, neden Kış’a geçmek istediğin.”

“Çünkü gerçekten ama gerçekten bir sebebim var?” diye şansını denedi Clarion.

“Ama kurallara aykırı!”

“Sınırı geçmek yasak değil.” Teknik olarak değildi yani. Yine de düzgün önlemler alınmazsa, ölümcüldü ve bu yüzden orası pek popüler bir tatil yeri değildi.

“Benim için olmayabilir,” dedi Petra. “Ama senin için neredeyse kesinlikle öyle.”

“Onaylamaya meyilliyim,” dedi Artemis, odanın diğer ucundan kederli kederli.

Petra şaşkınlıkla bir çığlık attı. Arkasından kimin konuştuğunu fark etince bütün rengi attı, sonra yine yanaklarına kadar yükseldi. “Sen! Sen burada ne arıyorsun?”

Artemis, böylesi bir tepkiyi ortaya çıkarabilecek başka biri olabilirmiş gibi omzunun üstünden şöyle bir arkaya baktı. Tekrar arkasını döndüğünde yüzünde utangaç bir ifade vardı. Boğazını temizledi, ardından konuştu: “Ekselansları’na eşlik ediyorum. Kendisi bu eylem planında oldukça ısrarcıydı. Yardımcı olabilir misin, olamaz mısın?”

Petra’nın çenesi yerlere düştü. “Sen de mi bu plana dahilsin?”

Artemis iç çekti. “Maalesef. Artık sen de öylesin.”

“Bana yardım edenin *sen* olduğunu kimse bilmeyecek,” diye araya girdi Clarion, durumun kontrolünü tamamen kaybetmeden önce.

Petra çekicini Clarion’a doğru çevirdi. “Ben daha tamam demedim! Sen hep saçma bir plan kuruyorsun ve bu sefer ben...”

Clarion onun dirseğini tutup aşağı indirdi. Petra çekicini tehditkâr bir şekilde sallamaya başlamıştı. “Kâbuslar, Kış’tan geldiler. Eğer

ben sınırı geçip soruşturabilirsem, belki olanların yeniden yaşanmasını önleyebilirim. Daha önemlisi, Elvina'yı planını uygulamaya sokmaktan vazgeçirebilirim."

"İçime hiç su serpilmedi." Petra inledi. "Tam aksine kendimi daha *kötü* hissediyorum. Geçen gün ölebilirdin Clarion, şimdiyse kendini yine ölümün önüne mi atmak istiyorsun? Buna göz yuman kişi ben olmayacağım."

Clarion'ın içinde şefkat ve hayal kırıklığı birleşip düğüm oldu. "Peki bütün ömrünü böyle mi yaşamak istiyorsun? Her an birisi saldırabilir diye endişe içinde? Nereye gitsen yanında birisi eşlik etmek zorunda?"

"Hayır," dedi Petra sessizce.

"Ben bunu durdurabilirim," dedi Clarion, kolunu sıkarak. "Ama senin yardımına ihtiyacım var. Lütfen?"

Petra avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu. "Neden ben? Ben terzi peri değilim ki. Kanatlarına yalıtım istiyorsan, soğuğa uygun giyinmek en kolay yoldur." Bir şeyi ilk kez fark etmiş gibi gözlerinin içi parladı. "Neden Patch'e sormuyorsun? O zaman bu konuşmayı hiç yapmamışız gibi davranabiliriz."

Patch, yıllardır Clarion'ın elbiselerini diken bir terzi periydi. Ama bir kışlık palto? Patch böylesi saçma bir ricayı açıklama olmadan asla kabul etmezdi ve Clarion o açıklamayı yapar yapmaz da gidip Elvina'ya anlatırdı. Patch ayrıca onunla konuşulduğu zaman gözlerini hiç kırpmadan dik dik bakardı; Clarion'ı huzursuz ederdi bu, her kelimeyle ruhu ölçülüyormuş gibi hissedirdi.

"Sorabilirim," diye ağır ağır konuştu Clarion. "Ama Patch, Peri Adası'ndaki en iyi Tinker değil."

Petra hafiften kabardı. “Şey ben...”

Clarion havada duran aletlerinden birini kaptı, sonra parmaklarının arasında dalgın dalgın çevirdi. “Tabii eğer sen bu görevi yerine getirebilecek ustalıkta değilim dersen...”

“Koy onu yerine,” diye homurdandı Petra. “Tabii ki öyleyim. Pratik bir zorlayıcılığı olmaz. Pek *stil sahibi* görünmeyebilir ama...”

“Orası umurumda değil,” dedi Clarion, belki de fazlasıyla hevesle. “Yapabilir misin?”

“Başka bir sürü işim var biliyorsun. Yine de herhâlde yapabilirim.” Petra sararıp soldu, sonra yüzünü ellerine gömdü. “Buna tamam dediğime inanamıyorum. Lütfen beni bu işe karıştığımıza pişman etme.”

“Etmem.” Clarion başını omzuna yasladı. “Teşekkür ederim.”

“Bana borçlusun,” diye mırıldandı Petra. “Bana kocaman borçlusun.”

Clarion kendine rağmen gülümsedi. “Biliyorum.”

O akşam Clarion sınıra gitti. Tam olarak neye kapıldığını bilmiyordu. Milori ile paylaşacağı çok acil bir şey yoktu ama bugünkü küçük zaferleri sayesinde içinde biriken o uçarı hissi inkâr edemezdi. Kâbuslar ortaya çıktığından beri ilk kez ilerleyecekleri bir yol vardı. Ayrıca Clarion geri dönene kadar sınırı tek başına kolladığını düşünmek canını sıkıyordu. Bir hafta boyunca her gece yapmıştı bunu elbette ama ona çok *kederli* geliyordu.

Eğer Clarion seçimini yaparsa, ikisi de yalnız kalmak zorunda olmazdı.

Tam gökyüzü pastel pembe tonlarında kızarmaya başladığında sınıra ulaştı. Sınırın diğer tarafında çamlar ve huş ağaçları gün batımına tırtıklı gölgeler oyuyordu. Bu kez Milori çoktan varmıştı Köprü'nün üstünde oturmuştu ve kucağında bir kitap açıktı. Azalan ışık onu altın rengine buluyor, yeni düşmüş karların üstünde dans ediyordu. Bütün dünya âdeta pırıl pırıl parlıyordu.

Clarion, Kış'ın ne kadar güzel olduğunu daha önce hiç fark etmemişti.

Tam o anda, adını çağırmış gibi Milori ona doğru döndü. Kendini savunmasına zaman olmadığı belliydi çünkü yüz ifadesi Clarion'ın nasıl yorumlayacağını bilemediği bir şeye dönüşmüştü. Neredeyse gözleri kamaşmış gibiydi, âdeta güneşin ta kendisine bakıyordu. Bir an için, Clarion nefes almayı unuttu. Ancak gözlerini kırptırtınca Milori'nin yüzü tekrar memnuniyet dolu nötr bir ifadeye dönmüştü. Belki de o hiç olmayacak bir şeye kapılıp gitmiş bakışı Clarion hayal etmişti. Bu şekilde kendini ikna etmek, toparlanmasını kolaylaştırdı.

Clarion köprüye kondu. Sesini düz tutmaya özen göstererek, "İyi akşamlar," dedi.

"İyi akşamlar." Milori kitabını kapattı. Kapağına şöyle bir baktıkça tanımadığı bir kitap olduğunu anladı ancak ince, altın rengi boyanmış sırtı ona kütüphanedeki şiir bölümünde duran kitapları çağırıyordu. Milori'ye bunu sormayı düşündü ancak Milori, "Seni bu kadar çabuk tekrar görmeyi beklemiyordum," dedi.

Memnun değil gibi konuşmamıştı ancak bu ifadesi Clarion'ı itiraf edemeyeceği kadar çok utandırdı. Belki de apar topar buraya

koşmadan önce kendini naza çekip bir iki gece beklemeliydi. Ancak birlikte etkin bir şekilde çalışacaklarsa, şahsi çıkarlarda utanılacak bir şey olmamalıydı.

Clarion şakacıktan bozulmuş bir ifadeyle konuştu. “Demek ki beni hafife almışsın.”

“Bir daha yapmayacağım bir hata.” Milori’nin dudaklarının köşesinde alaycı bir tebessüm oynadı ve Clarion dikkat etmemek için kendini zorladı. “Bir gün içinde ne başardın?”

Clarion eteklerindeki olmayan kırıxıklığı eliyle düzeltti. “Sınırı geçmenin bir yolunu buldum ama teşebbüs etmeden önce birkaç gün geçmesi gerekebilir.”

“Harika bir haber.” Milori kara kara düşünerek kaşlarını çatı. “Herhangi bir sorun yaşamadın, değil mi? Mecburi görevlerinden bahsetmiştin.”

“Doğru.” Clarion daralarak iç geçirdi. “Onlar.”

Milori’ye ne söyleyeceğini kafasında evirip çevirirken sessizlik oldu. Sessizlik onu hiçbir zaman huzursuz etmezdi ancak Clarion bu sefer onu doldurmayı iple çekti. O ve Milori hiçbir zaman *arkadaşa* benzer bir şey olamazlardı. Fakat burada, alacakaranlıkta, aralarındaki mesafe katı bir duvar kadar sağlamken, hiçbir şey tamıyla gerçek gelmiyordu ona. Arkadaşlarmış gibi yapmanın ne zararı olabilirdi?

Clarion yavaşça köprüde onun yanına oturdu, neredeyse omuz omuzaydılar. Peri Tozu Ağacı’nın köklerinden akan sihir, avuçlarını ısıtıp onu dinginleştirdi. Bu kadar yakındayken Milori’nin beyaz saçlarında biriken kar taneciklerini ve kirpiklerinin elmacık ke-

miklerine düşürdüğü tüyümsü gölgeleri seçebiliyordu. O baş belası düşünce yine zincirini koparıp yüzeye çıktı: *Güzel.*

Ve tehlikeli, diye hatırlattı Clarion kendine.

“Taç giyme törenini planlamak için ne kadar çok emek verildiğini hiç anlamamıştım.” Çenesini ellerine yasladı, nehrin yüzeyinde salınan yansımasına baktı. “Herkes her bir ayrıntıda benim fikrimi istiyor ancak ben bunun gerçekleşeceğini bile daha kabullenemedim. O beklentiler...”

“Çok büyük bir baskıya benziyor.”

Clarion bakışlarını kaldırıp ona baktı, sesindeki samimi anlayışa şaşırmıştı. Utana sıkıla, serbest kalmış bir saç tutamını kulağının arkasına attı. “Öyle... Ama sen buraya benim dertlerimi dinlemeye gelmedin. Her şey sırf stres değil. Bir sonraki dolunayda Taç Giyme Balosu yapılacak, taç giyme törenimden tam bir hafta önce.”

Milori dudaklarını araladı, sanki bir şey söylemek istemişti ama dilini tuttu. Sonunda, “Aynı gece biz de bir balo yapacağız,” dedi.

Clarion dikildi. “Sahiden mi?”

“Tabii ki.” Sessiz bir neşeyle gözleri parladı. “Senin yaklaşan taç giyme törenin, tanınmayı hak ediyor. Biz Kış diyarında kutlama fırsatını asla kaçırmayız.”

Clarion inanamayarak ve hiç zarif olmayan bir edayla burnundan güldü. Fakat ciddiye almaya cesaret edemiyordu. Milori'nin ince bir mizah anlayışı olduğunu öğrenmişti ancak onu bir baloda hayal edemiyordu. Sıcak mevsimlerde partiler saatlerce sürerdi, piyesler, danslar ve *gürültü* olurdu. Kış ve bekçisi ise, bir gölün suları kadar dingindi. “Sen bile mi?”

“Ben bile,” diye cevap verdi Milori, Clarion’ı bile şaşırtan bir karamsarlıkla. Clarion onun söylemediği şeyi duymuştu işte: *Bir zamanlar.*

Milori’nin gözlerinin içindeki sıcak ısıltıyı özlediğini –ve bunu ortaya çıkarmak için ne yapabileceğini düşündüğünü– fark etti. Eteklerini düzelterip bağdaş kurarak oturdu ve yüzünü ona doğru döndü. “Peki kış balosunda ne tür şeyler yaparsınız?”

Milori onun bu coşkusuna gülümsedi. “Herhâlde sıcak mevsim balolarında yapılan şeylerin aynılarını.”

“Emin değilim.” Clarion meraktan çatlamak üzereydi ve bunu zor gizliyordu. “Sana hatırlatırım, Kış hakkında tek bir şey bile bilmiyorum.”

Milori birkaç saniye sessiz kalıp gözlerinin içine baktı. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

Her şeyi. Bu diyara karşı içinde hep bir çekim hissettiğini ona itiraf etmek, kendini çırılçıplak kalmış gibi hissetmesine neden olurdu. Ancak şimdi, buraya ilk geldiğinden beri aklını kurcalayan tüm soruların cevabını edinebilirdi. İyi de nereden başlayacaktı? “Bilmem. Hangi periler var sizde?”

“Sıralayamayacağım kadar çok. Dondurucu perilerimiz var, kar perileri, buzul perileri, sarkıt perileri...”

Milori hızla sayarken Clarion’ın başı dönmeye başladı. Donmuş suyun içinde başka ne kadar ayrıntı olabilirdi? “Peki sen?”

Yüz hatları şaşkınlıkla yumuşadı. “Benim olduğum şeyin bir adı var mı bilmiyorum.”

“Elbette vardır.”

Her yeteneğin bir adı vardı ve bir perinin içsel yeteneği daha uzmanlaşmış bir alana doğru gelişirse, neredeyse her zaman sezgisel olarak ona ne ad verileceğini bilirdi. O hâlde onun yeteneğinin adını bilmemesi ne garipti. Bekçi peri en basit isim gibi görünüyordu ama nedense ona tam uymuyordu. Bu durum, duvara yamuk asılmış bir resim ya da üste tam oturmayan bir kazak gibi Clarion'ın içini gıcıkladı. Ayrıca, birçok şeyi açıklamaz bırakıyordu.

“Kâbuslar kol gezmesin diye gözlemde kalmak senin yaptığın şeyin tamamını kapsıyor olamaz,” diye üsteledi Clarion. “Yeni gelenleri kim karşılıyor?”

“Ben.”

Cevabı Clarion'ı heyecanlandırmıştı. Daha dik oturdu. “Peki Anakara'ya kışın getirilmesiyle ilgili hazırlıkları kim koordine ediyor?”

“Sanırım ben ediyorum,” dedi temkinle. “Ama benim rolümün çok ufak bir kısmı o. Benim Kış Ormanı bekçiliği görevim diğer her şeyin önüne geçiyor.”

“Sen de Elvina'ninkine benzer sorumluluklar taşıyorsun.” Clarion bunu idrak ederken dönüp onun yüzüne dimdik baktı. Milori'nin gözleri, Clarion'ın heyecanı ile birlikte daha parlak yanan ışıltısını yansıtıyordu. “Belki sen de yönetim perisisindir! Bir yıldızdan mı doğdun?”

Milori duraksadı. “Hayır, yıldızdan doğmadım.”

“Anladım.” Bir bu eksik gibi içinde *hayal kırıklığı* büyüdü. Clarion bunu elinden geldiğince bastırdı. Elvina haricinde onun gibi birisi daha olduğunu ummak ne kadar safçaydı hâlbuki. Etrafındaki

aura sönükleşirken tereddütlü bir gülümseme çaktı. “Teorim çöpe gitti. Kusura bakma, pek yardımcı olamadım.”

“Özür dileyecek bir şey yok. Bilmemek benim canımı sıkmıyor,” dedi Milori nazıkçe. “Sen iyi misin?”

“İyiyim.” Clarion bakışlarını Kış Ormanı’na doğru çevirdi, Milori’nin bakışının dayanılmaz ciddiliğine ve içtenliğine bakamıyordu. Rüzgârda karlar döne döne uçuşuyor, sınıra yaklaştıkları anda eriyiveriyorlardı. “Belki Kış’ta benim gibi birisi vardır diye düşünmüştüm. Olmaması daha mantıklı. İyi bir kraliçe olmak demek, bir yıldız kadar soğuk ve mesafeli olmak demektir.”

Clarion göz ucuyla, Milori’nin tepkisini yakaladı. Bütün bedeni geriye doğru sallanmıştı, sözcükler ona fiziksel olarak çarpmıştı âdeta. “Sen buna mı inanıyorsun?”

Buna mı *inanıyordu*? Clarion’ın şahsen neye inandığı önemsizdi.

“Elvina bana hep bunu öğretti.” Parmaklarını kucağında birbirine doladı. “Ama ben aslında hiçbir zaman öyle olmadım. Hep istememem gereken şeyleri istedim. En büyük kusurum bu zaten.”

“Öyle mi gerçekten? O bakış açısının gerekliliğini anlıyorum ama...” Clarion tekrar kafasını kaldırıp bakma cesaretini gösterdiğinde, karşısındaki görüntü nefesini kesti. Batan güneş onu silik gölgelerle boyamıştı. “Bir şeylerin daha farklı olmasını dilemenin kime ne zararı var?”

O bakış açısının gerekliliği mi? Clarion, Milori’nin sözlerinin ağırlığını kalbine saplanan bir bıçak gibi hissetti. Belki onun gibi yönetim perisi değildi. Belki tamı tamına aynı şeylere katlanmamışlardı.

Ancak tam o anda, bunun hiçbir önemi yoktu. Milori'nin acısının şekli, Clarion'inkine eşti.

Milori de onun gibi yapayalnızdı işte.

Clarion elini onun elinin üstüne koymak için yanıp tutuşuyordu ancak olduğu yere çivilenmişti. Uzun zamandır birinin onu görmesini, gerçekten görmesini dilemişti. Şimdi biri görüyor olabilirken buna izin vermenin ne kadar korkutucu olduğunu –ve tüm bu görevi ne kadar karmaşık hâle getireceğini– ancak anlıyordu.

Ben hep istememem gereken şeyleri istedim.

Bu cümlelerin daha doğru olduğu başka bir an hatırlamıyordu.

Düzenleme
Ny.ozlem

Zor bir bekleyişle geçen üç uzun günün ardından Petra ona haber yolladı. Clarion yatakta uzanmış, bir kez daha güneş daha doğmadan uyanmışken oldu bu.

Penceresinin dışındaki gökyüzü, solan yıldızlardan noktacıklarla dolu mor bir kadife örtüydü. Buradan bile, dorukları karla kaplı dağların küçük bir bölümünün, ona baktığını görebiliyordu. Ne zaman onların gölgesi altında duracağından ve Milori ile ikisinin ne zaman sınırın aynı tarafında bulunacaklarından başka şey düşünemezken ufak bir işkenceydi bu. Belki sınırın aynı tarafında olduklarında Clarion tüm bunların hakikaten gerçek olduğuna ikna olabilirdi.

Balkon kapıları usulca tıklatıldı.

Panik ani bir yağmur fırtınası gibi üzerine yağınca Clarion dimdik yerinden fırladı. Bu kadar erken saatte birinin kapısında bitmesi hayra alamet olamazdı. Bir başka saldırı ya da...

Gözleri karanlığa alışınca bütün korkuları akıp gitti. Sinir olmayla safi rahatlama arası bir duygu yerini aldı çünkü Artemis'in orada dikildiğini görmüştü. Koruması balkonda ayaktaaydı, kendi ışığı silüetini sarıyordu. Clarion uyku mahmuru gözlerine avuçlarıyla bastırdı. Bu kadar erken saatte ne istiyor olabilirdi?

Artemis kapıyı tekrar tıklattı, bu kez daha manalı manalı çalmıştı.

Clarion yorganı üstünden atıp odada yürüdü. Kapıyı araladı, içeri serin bir hava üflendi ve sabahki oranları dağıtmaya hazırlanan toz taşıyıcı perilerin şen sohbetleri uzaktan duyuldu. Clarion, Artemis'e aksi aksi bakmak için uğraştı ancak bu bakışın etkisi ev kılığı yüzünden kısmen yetersiz kaldı. Üstünde hâlâ geceliği vardı ve saçları sırtının ortasına kadar salınmıştı. "Günaydın."

"Günaydın," diye görev bilinciyle cevap verdi Artemis. "Seni bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bunu istersin diye düşündüm."

Yeşil iple bağlanmış ince bir rulo parşömen uzattı. Clarion uzattığı elinden alıp notu açtı. Petra'nın el yazısını anında tanıdı, üstelik kâğıdın üstündeki kurum, yağ ve içtenlikle kan olmamasını dilediği diğer lekeyi de fark etti.

Dikiş dikmek, fazla tecrübesi olmayan birisi için bile *o kadar* tehlikeli olamazdı, değil mi? Ancak mesajın kendisi hiç tamdık olmayan bir biçimde kısaydı ve imzalanmamıştı.

Tek söylediği *Yapıldı* idi.

Clarion'm yüreği hop etti ve parşömeni göğsüne bastırdı. Günlendir içinde biriken o baş döndürücü heyecan her yerini sardı. Bunca yıl uzaktan bakıp durduğu Kış'a, nihayet *bu gece* gidiyor ola-

bilirdi. Odanın içinde fırıl fırıl dönmek için kendine zorla hâkim oldu. Artemis ona ne tepki vereceğini bilemezdi.

Artemis'e ağız kulaklarına vararak gülümsemekle yetindi, oysaki Artemis ona garip derecede yumuşak bir ifadeyle bakıyordu. Clarion'ın fark ettiğini anlayınca, yüzünü değiştirip ciddi bir tutum takındı. "İyi bir şey mi?"

"Paltomu alabiliriz."

"Ah." Artemis yüzünü buruşturdu, koruması altındaki kişiyi Kış'a yollama planı karşısında hâlâ pek havalara uçmadığı belliydi. "İyi haber sahiden."

Bir saniye sonra, Clarion'ın aklına bir şey geldi. Elindeki mektubu düşündü. "Bunu nereden aldın sen?"

Artemis'in yakasından yukarı bir kızarıklık yürüdü. "Tinker bana verdi."

"Peri Vadisi'nde bu kadar çok vakit geçirdiğini fark etmemişim," dedi Clarion sohbet edercesine. Artemis ve Petra, Clarion aracılığıyla birbirlerini yıllardır tanıyorlardı ancak onun bildiği kadarıyla, –Petra'nın ondan hoşlandığı çok *bariz* olduğu için ne üzücüdür ki– hiç Clarion'sız baş başa vakit geçirmemişlerdi. Bu sahiden de yeni bir gelişmeydi.

"Rastlaştık," diye acele bir cevap verdi Artemis. "Yani ben o civardaydım."

"Ya?" diye üsteledi Clarion, artık ilgilendiğini iyice belli etmişti. "Ne için?"

"Eve gitmeden önce ben de Kâbuslar var mı diye ortalığı kola-
çan ediyorum."

Clarion başıyla onayladı. “Onun evinde var mıymış bari?”

“Hayır, ben...” Şimdiyse Artemis'i sıcak basmıştı. Elini kısıcak kesilmiş saçında gezdirdi. “Sanırım yaptığı şeyi merak etmiştim İzcilerin işini çok daha kolaylaştıracak bir şey.”

Clarion bu cevapla tatmin olarak masumca gülümsedi ve mektubu katladı. “Anladım. Eh, bugün daha sonra bakabiliriz.”

“Nasıl arzu ederseniz Ekselansları.” Somurtuk bir bakış attı ve Clarion neredeyse kahkahalara boğulacaktı. Belki Artemis'i daha sık kızdırmalıydı. Fazla kolay bir hedefti. “Bahar Bakanı ile toplantınızdan sonra gidebiliriz, ki bir saat sonra olacak, hani unuttuysanız.”

Clarion inledi. Neredeyse unutmuştu. Iris'in onu çok fazla tutmayacağını umuyordu. Clarion ile Kış arasında yalnızca o vardı.

Clarion hazırlanınca Artemis ile ikisi Bahar Vadisi'ne doğru yollandılar. Clarion her zaman kendini Yaz'a ait hissettiyse de Bahar da ona hep çok zevk verirdi. Peri Adası'nın çiçeklerin açmasını sağlayan perileri olan bahçe perilerinin alanıydı burası. Clarion baktığı her yerde onların el işçiliğini görebiliyordu: turunc meyveleri sarkan ağaçlar, altın çanaklar, narin sümbüller, sıcak güneşli alanlarda olgunlaşan yabani çilekler. Ormanın içinde uçuşurlarken dalların arasına kurulmuş evleri Clarion'un gözüne çarptı, hepsinin fuşya ve çan çiçeklerinden çatıları vardı.

Bahar Meydanı'na vardılar, burası Bahar Vadisi'nin merkeziydi. Bu erken saatte Var Olmayan Ülke Denizi'nden tülümsü bir sis süzülüyor ve boş alanı dolduruyordu. İki koskocaman kiraz ağacı su manzarasını çerçeveliyordu ve yosun kaplı bir taş parçasının üstünde tek bir çiçek açmıştı: her dem yeşil. Yumuşak beyaz taş

yaprakları, kış uykusuna yatmış bir perinin kanatları gibi kendi üstüne kapanmıştı. Sadece bahar ekinoksunda açardı bu çiçek, Anakara'ya ilkbaharın gelmek üzere olduğu gün. Her yıl tüm periler, Kraliçe'nin Bahar hazırlıklarına son bir kez göz atması için bu açıklığa inerdi. Önlerindeki uzun iş günlerine rağmen, kimileri sabah olana kadar ayakta kalır, güneşin doğuşuyla birlikte açılacak yaprakları izlemeyi beklerdi.

Bir gün Clarion da bunu görmeyi umuyordu.

Iris, her dem yeşilin yanında, güneş ışığı altında onları bekliyordu. Bugün üstünde çiğdemlerden bir tuvalet vardı ve uzun, çana benzer kol manşetleri parmak uçlarına kadar örtüyordu. Saçları koyu renk bir su gibi sırtından aşağı akıyordu. Görülmedik biçimde düşünceli olan yüzü onları görünce aydınlandı.

Üçü havadan sudan sohbet ettikten sonra Iris iç geçirdi. "Size bugün gösterecek daha fazla şeyim olmasını umuyordum. Yine de geldiğiniz için teşekkürler."

Clarion kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Iris şaşırarak dudaklarını araladı. "Majesteleri sana söylemedi mi?"

Clarion'ın yüreği daraldı. "Neyi söylemedi mi?"

Iris duraksadı. "Göstermek daha kolay olabilir. Hadi gel."

Kanatlarını çırpıtığı gibi, peri tozu yağdırarak havalandı. Onları Bahar Vadisi'nin derinliklerine geçirip açık bir araziye götürdü. Clarion gördükleri karşısında dehşete düştü. Çayırın ortası bir çizgi şeklinde çürümüştü ve doğruca Kış'a gidiyordu. Ya da daha doğrusu: Kış'tan *buraya* geliyordu. Buradan her ne geçmişse, bitki örtüsünün

rengini bile çekmişti. Solmuş, koparıp kenara atılmış çiçekler ve bir çardaktan geriye kalanlar, çiğnenmiş çimenlerin üstüne saçılmıştı. İnceden bir çürüme kokusu buradan bile algılanıyordu.

“İkinci yıldız aşkına,” diye mırıldandı Clarion.

“İzciler bu sabah gelip hasarı değerlendirdiler.” Iris huysuzca ellerini birleştirip burdu. “Kimseye zarar gelmedi. Çiçekler hariç hiç kimseye daha doğrusu.”

Clarion, çiçeklerin ölümünün bile ona acı verdiğini görebiliyordu. Ne de olsa çoğu bahar perisi onlarla konuşabiliyordu. Artemis'e doğru bir bakış attı ve şu anlamı net bir şekilde aktardığını umdu: *Senin bundan haberin var mıydı?*

Artemis hayır anlamında başını salladı.

Elvina'nın onu bilgilendirmeye uygun görmediği bir başka şeydi işte. Yine, Milori ile ikisinin, Kâbusları nasıl yok edeceklerini çözmelerinin aciliyetini gösteren bir şey daha.

“Hiç kimseye zarar gelmediğini duyduğuma çok rahatladım,” dedi Clarion usulca. “Tarla için üzgünüm.”

“Bunu demeniz çok tatlı Ekselansları,” dedi Iris, hissettiğinden daha neşeli konuşmaya çalıştığı belliydi. “Taç giyme töreniniz için yaptığımız çalışmanın bir kısmı mahvolduğu için *ben* üzgünüm. Fakat Majesteleri, Kâbuslarla ilgilenecek ve her şeyi zamanında onarmış olacağız. Bu arada size su perilerinin neler yapmakla uğraştığını göstereyim. *Bayılacaksınız.*”

Clarion buna cevap vermeye fırsat bulamadan Iris havalanıp diğer yöne uçuverdi. Clarion da elinden geldiğince hızlı onu takip etti. Keşke bu saatte o da bu kadar enerji dolu olsaydı.

Tekrar yaprak örtüsünün altına dalmadan önce Iris kısa bir mesafeden ona rehberlik etti. Bir nehir kıyısına indiler ve aynı anda bir grup kızböceği, yanar döner kanatlarıyla göz kamaştırarak uçup gittiler. Clarion tekrar kendini toparladığında su perilerinin bölgesinin seslerini içine çekti: Guruldayan sular, kurbağaların şarkıları, böcek vızıltıları ve tebaasının kahkahaları tıpkı taşların üstünden akan bir dere gibi çağlıyordu.

Clarion, su perilerini çalışırken izlemeyi hep çok severdi. Kimisi huş ağacı kabuklarından ve nilüfer tabanından kayıklarıyla akıntıda sürüklenirken hemen altlarında yüzen altın rengi balıkları cesaretlendiriyordu. Kimileri suya yarı batmış kütüklerin üstünde, su kamışı ve eğrelti otu perdelerinin arkasında tembel tembel uzanmıştı. Kimileri ise hâlâ yüzeyin üstünde sekiyor, arkalarında belli belirsiz dalgalar bırakıyordu. Clarion'ın hem hayranlık hem de endişeyle nefesi kesildi. Periler aslında yüzemezdi; suyla ıslanan kanatlar fazla ağırlaşır. Fakat su perileri korkusuz ve şendi; son derece rahattılar.

En azından, Clarion'ın geldiğini fark edene kadar. O geçerken hepsini bir sessizlik kapladı. Clarion teşvik edercesine gülümsemekle, mercek altındaymış gibi hissetmesinler diye bakışlarını kaçırmak arasında kaldı.

“İşte geldik,” dedi Iris neşeli neşeli.

Clarion'ın neye baktığını anlaması birkaç saniye sürdü. Ağaç dallarından çerçeveye örülmüş, devasa bir örümcek ağının önündeydiler. Clarion'ın sayamayacağı denli çok çiy tanesi üzerine boncuklar gibi dizilmişti, her biri boyalıydı. Şimdi fark etti ki bu

bir mozaikti, hem de ona benzetilerek yapılmış bir mozaikti. Güneş üstüne vurduğunda su ışığı kırıp yansıtıyor ve ormanın zeminine rengârenk desenler saçıyordu.

“Nasıl buldun?” diye sordu Iris.

“Olağanüstü,” dedi Clarion sessizce ve ciddiye. Kendisini böyle lesi özenle tasvir edilmiş görünce içinde tam parmak basamadığı bir duygu kabardı.

Clarion, arkasında tutulan nefeslerin aynı anda verilmesini duymaktan ziyade, hissettiğine yemin edebilirdi. Açık alandaki her şey âdeta tümüyle nefesini tutmuş gibi su şırıltıları ve sohbetler kaldığı yerden devam etti.

Iris ellerini çıırttı. “Ah, güzel! Taç giyme töreniniz inanılmaz olacak Ekselansları. Sadece bekleyin...”

Iris’in sesi arka planda tekdüze bir uğultuya dönüştü çünkü Clarion kendine benzeyen tasarıma bakakalmıştı, onun olmadığı kadar kraliçelere yaraşır ve öz güvenliydi. Clarion, Iris’in ona tarif ettiği güzelliklere odaklanamadı. Taç giyme töreni, Peri Adası’na yönelik tehdidin karşısında her nasılsa tamamen önemsiz görünüyordu. Tebaasının yeteneklerinin tadım çıkarmayı ne kadar dilese de, Elvina’ya inanabilmeyi ne kadar arzu etse de tek düşünebildiği her şeyin ne kadar güvencesiz durduğuydu. Tek düşünebildiği, onu Peri Vadisi’nde bekleyen kışlık paltoydur ve bu gece Kış’a geçiş yapacağıydı.

“Ekselansları?”

Clarion irkildi. Iris yüzünde samimi bir endişe ve ayrıca hayal kırıklığı ile kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Clarion bu kadar bariz şekilde bambaşka yerlere daldığı için kendini suçlu hissetti. Bütün bunların Iris için çok önemli olduğu belliydi.

“Affedersiniz Bakanım,” dedi Clarion. “Bir şey mi sordunuz?”

Iris kollarını göğsünde kavuşturup ona ölçüp tartan bir bakış attı. “Aklınızda bir şey mi var?”

“Birkaç şey,” dedi Clarion utana sıkıla. “Taç giyme töreni için hazırlanacak çok şey var. Bazen kendimi hazır hissetmiyorum.”

Iris önce şaşırdı, sonra gülümsedi. “Ekselansları, yoksa *gergin* misiniz?”

Clarion yüzünü buruşturdu. “Biraz.”

“Gerçekten mi?” Iris sahici bir şok içindeydi, biraz da sevinmişti. “Hiç tahmin etmezdim. Hep çok sakın görünüyorsunuz.”

“Dikkatlice yaratılmış bir illüzyon,” dedi Clarion ruhsuzca.

“Gergin olmanız çok normal.” Iris çenesine hafifçe vurdu. “Fakat gerçekten bitkin görünüyorsunuz. Geceleri iyi uyuyor musunuz?”

Clarion neredeyse kesinlikle iyi uyumuyordu. “Şey ben...”

“Ben çaresini biliyorum.” Iris’in yüzü aydınlandı. “Sizi biraz tak-ke çiçeği çayı ile eve göndereceğim.”

Coşkusu da cömertliği de Clarion’ı gafil avlamıştı. “Şahane olur bu. Teşekkürler.”

“Rica ederim,” dedi Iris. “Çay *neredeyse* her şeyin ilacıdır. Ama tavsiyeme kulak asacak olursanız da şöyle düşünün. Siz bir çiçek soğanı gibisiniz.”

Bu... hiç de iltifata benzemiyordu. Clarion yüzünü buruşturdu. “Ah?”

Iris’in parmağını şöyle bir kıvrmasıyla, elinde minyatür bir çiçek soğanı belirdi, peri tozu ile ıslıl ıslıl parlıyordu. “Peri Adası’nda, elbette, çiçekler biz nerede istersek orada açarlar. Ancak Anakara’da, bu tür çiçekler sonbaharda, toprak donmadan hemen önce ekilir.

Bu onları öldürür sanırsın ama onlar bütün kış boyunca uyku kalırlar. Derken, bahar gelir gelmez...”

Etraflarında topraktan beyaz, pembe ve uçuk mor tonlarında sümbüller fışkırmaya başladı. Baharın kendisi kadar uçucu, nemli ve yeşil bir koku yaydılar.

“Bahar yeniden canlanma demektir,” dedi Iris dingince. “Her şey imkânsız derecede karanlık görünürken, çiçek soğanları umut kıvılcımlarıdır. Her şeyin çiçek açması zaman alır. Sadece sabırlı ve besleyici olmalısın.” Düşünceli bir duraklamanın ardından Clarion parmağıyla gösterdi. “O yüzden kendinize iyi davranın. Siz de büyüyüp bu role alışacaksınız, eminim.”

Clarion bir an cevap veremeyecek kadar nutku tutulmuş hâlde kaldı. “Teşekkürler Bakan. Gerçekten.”

“Her zaman,” dedi Iris tatlı tatlı. “Şimdi çiçek aranjmanlarına dönersek...”

Öğleden sonrasının ortalarında Clarion ve Artemis, Petra'nın yapayalnız taş kulübesine varmıştı. Kapıyı tıklattıkları zaman, tahmin ettikleri üzere cevap vermedi ancak Clarion'm tek görebildiği, demir ocağının çiy tanecikleriyle kaplı pencerelerden dışarı sızan uçuk turuncu parıltısıydı.

Clarion kapıyı iterek açtı ve “Ben geldim,” diye seslendi.

Her zamanki gibi her bir yüzey ve yerin büyük kısmı Petra'nın projeleriyle doluydu. Fakat gariptir ki metal işleme aletleri yerde kullanılmadan duruyor, ateşin ışığı üstlerine vuruyordu. Bugün

Petra'nın atölyesi, sanki bir terzi periye aitti ve o terzi peri bütün peri tozu hakkını çalışma tezgâhının üstüne boca etmişti. Clarion odanın derinliklerine doğru ilerledikçe havada asılı duran iğneler ve makaslardan kaçmak zorunda kaldı. Bir makara ipe dokundu, makaranın odanın içinde aylak aylak süzülüşünü, süzüldükçe ipin açılışını izledi. Ne yana dönse renkli kumaşlar ve düğmeler görüyordu.

Petra yarattığı bu fırtınanın tam merkezinde oturmuş, bir prova mankeninin metal omuzlarına geçirilmiş paltoyla uğraşıyordu. Clarion kadar dinlenmiş görünüyordu, yani hiç dinlenmemişti. Petra bu projeye başladığından beri hiç uyumadıysa Clarion şaşırırmazdı. Aklını tek şeye odaklayıp dünyayı unutturdu demek, feci şekilde az kalırdı.

“İyi misin sen?” diye sordu Clarion hassasça.

“Az biraz kullanılabilir bir kalıp oluşturmak günler sürdü,” dedi Petra, neredeyse transa geçmiş bir sesle, “ve bana temel dikiş öğretmesi için Patch'i ikna etmek uğruna örümcek ipeği toplamak da saatler aldı. Fakat üç prototipten sonra, başardım. Nihayet.”

Clarion omzunun üstünden şöyle bir baktı ve şaşkınlıkla inlemekten kendini alamadı. Yapılan palto *az biraz kullanılabilir* olmaktan çok öteydi. Petra'nın muhteşemden aşağı bir şey yapmaktan aciz olduğunu tahmin etmeliydi. Altın rengi kalın bir kumaştan dökülüyor, peri tozuyla hafifçe parılıyordu. Kukuletanın kenar dikişleri ve kol manşetleri beyaz kürkle kaplıydı.

“Çok güzelmiş,” dedi Clarion.

“İşini görür.” Petra ne kadar azımsar gibi konuşsa da gurur duyduğu belliydi. “Bir denesene.”

Petra paltoyu prova mankeninin üstünden alıp uzattı. Clarion kollarını soktu, omuzlarının üstüne çekti ve anında kahkahasıyla tutmak için savaştı. Palto *dev gibiydi*. Kumaşın içinde boğuluyordu fakat en azından kanatları içine rahat rahat sığıyordu.

Petra huysuzca ona bakıp yakasını çekiştirdi. “Üstüne çok kötü oturdu. Hiç ölçü almadığımı çok geç fark ettim.”

Clarion homurtuyla güldü. “Sıcacık. Tek ihtiyacım bu.”

“Belki eğer...”

“Mükemmel.” Clarion ellerini tutup onu durdurdu. “Teşekkür ederim. Gerçekten.”

“Lafı bile olmaz,” dedi Petra kuru kuru.

“Ama derhâl çıkarmalıyım. Burası hep çok sıcak oluyor zaten.”

“O kadar sıcak değil,” diye karşı çıktı Petra. “Ah! Senin için bir şeylerim daha var.”

Clarion paltoyu çıkarıp kolunun üstüne katlarken Petra çalışma tezgâhının üstündekileri karıştırdı. Bir tahta oyma çakısı yere düşüp metalik bir sesle tıngırdadı. Birkaç saniye sonra, Petra bir çift parmaksız eldiven ve botu ona denetiyordu, ayrıca badminton raketlerine benzer garip bir çift şey daha vardı. Clarion bunları deri bağcıklarından tutup elinde sallandırdı. “Bunlar ne için? Oyun oynamak için mi?”

“Saçmalama. Ayaklarına geçireceksin onları.”

Clarion bu nesneleri daha yakından inceledi. Kuşkucu bir edayla, “Bence saçmalayan sensin,” dedi.

“Bunlar kar ayakkabısı,” dedi Petra bitkinlikle. “Ağırlığını daha geniş bir alana yayarak yüzeyde durma özelliği kazanıyorlar, böyle

ce... Aslında önemli değil! Asıl mesele şu ki karın üstünde yürümeni kolaylaştırıyorlar.”

“İnanılmaz,” diye mırıldandı Clarion. “Bu benim hayatta aklıma gelmezdi.”

“Biliyorum.” Petra ona bir gülümseme çaktı, bu övgüden hoşnut olmuştu belli ki. Bir saniye sonra gülümsemesi soldu. “Sadece... dikkatli ol, tamam mı?”

“Endişelenme,” dedi Clarion. “Ben ne zaman dikkatli olmadım?”

Petra çok şey anlatan bir bakış attı. “Seni sevdiğimi biliyorsun.”

Clarion bunun gidişatından hoşlanmamıştı. “Tabii ki biliyorum.”

“Sen benim en eski dostumsun.” Clarion, Petra’nın açıkça dile getirmediklerini duydu: *Tek dostumsun*, “Çok uzun bir süre, benimle konuşan tek kişi sendin.”

Clarion ona sıırıttı. “Benden korkuyordun, hatırlıyorum.”

“Eh, sen insanın gözünü korkutuyorsun,” diye cevapladı Petra. “Ayrıca seni korkutan şeylerden asla geri basmadın. Beni kaçınacağım şeylere sürükleyip dururdun.”

Clarion o günleri sevgiyle hatırladı: Birbirinden ayrılmayan iki dışlanmış tip, Peri Adası’nda deli dolu geziniyorlardı. Evet, Petra’yı yıllar içinde epey belaya sürüklemişti galiba. Tinkerlerin ahırındaki en hızlı, en inatçı iki fareyi alıp tarlalarda dört nala sürdükleri gün vardı mesela. Ya da Clarion, mağara keşfine çıkmayı önerdiğinde bir tavşan deliğinde kayboldukları gün. Ya da Petra’yı, sinek kuşlarının çektiği bir araba icat etmeye ikna ettiği zaman —ki geri dönüp bakıldığında tam bir fiyaskoydu—...

Ancak Petra hatıralara dalma havasında değil gibiydi. Hatta, bir şeylere hazırlanıyor gibi görünüyordu. “Sen bunu nereye bağlayacaksın?” diye sordu Clarion.

“Bunu senin için yaptığıma göre, artık beni bu işe dahil etmemi istiyorum. Ne yaptığını bana anlatma. Her düşündüğümde ben...” Petra bir an durup kendini toparladı. “Kış’ın yakınından bile geçmiyormuşsun gibi yapmam ikimiz için de daha iyi.”

“Anladım.” Mantıklıydı. Yine de içine oturdu. Bu kadar önemli bir konuda dostuyla konuşamayacağını bilmek, ona kendini dışlanmış hissettirdi. “Bunu yapabilirim.”

“Güzel.” Petra kaşlarını çatı. “Sen ne yaptığının bilincindesin, değil mi?”

Clarion gözlerini kapatınca göz kapaklarının arkasında Bahar tarlalarının yanık sırtları belirdi. Gökyüzünden dökülen halkı, Kâbus’un bir damla zehri ile şuursuzca yerde kalışları. Clarion neye karşı olduğuna dair sadece belli belirsiz ve çok kötü bir duyguya sahipti, Milori’nin planı hakkında ise daha da az şey biliyordu. Ancak eğer ucunda Kış’ı korumak varsa –becerisini kanıtlamak varsa– o zaman ilerlemeye devam etmek zorundaydı.

Clarion elinden geldiğince cesaretlendirici bir gülüş çaktı. Petra’ya bundan sonra yalan söylemek zorundaysa, o zaman pratik yapmaya başlasa iyi ederdi. “Tabii ki bilincindeyim. Endişeleneceğin hiçbir şey yok.”

G ün batımına dakikalar kala Clarion sınırdaki durdu, yeni paltosunu üstüne geçirmişti. Diğer tarafa gözlerini dikti: Azalan ışık karın üstünde parıldıyor, gölgeler köknarların altında birikiyor ve kar tanecikleri havada dönerek uçuşuyordu. Clarion paltosunun narin düğmelerini iliklerken elleri titredi ve bu kadar elden ayaktan kesilmesi heyecandan mıydı, yoksa sinirlerinin gerginliğinden miydi bilemedi.

“Çok pratik bir çözüm bulmuşsun.”

Clarion, Milori'nin sesini duyunca yerinden sıçradı. Omzundan sallanan kar ayakkabıları ani hareketiyle birbirine çarpıp tıkırdadı. “Lütfen bu şekilde sinsice yaklaşma!”

Milori gözlerinin içi gülerek köprüye kondu. “Özür dilerim,” dedi, gerçi hiç de özür diler gibi bir hâli yoktu.

Clarion onun *sahiden de* rüzgârla beraber geldiğinden şüphelenmeye başlamıştı. Elini göğsüne koyarak kalbi hâlâ atıyor mu diye kontrol etti. “Sorun değil.”

Doğrusu, Milori ona bu şekilde bakarken ters ters bakış atmayı becermekte bayağı zorlanıyordu. Milori’nin yüzündeki neşe kaybolmuştu ve şimdi Clarion’ı umut ve beklentinin tuhaf bir karışımıyla süzüyordu. Bir rüzgâr esintisi dallardaki karları havaya süpürüp Milori’nin beyaz saçlarını omuzlarına attı. “Hazır mısınız?”

Clarion *hazır* mıydı?

Karşı tarafa geçme ihtimali, itiraf etmediği kadar çok yüreğini ağzına getiriyordu. Heyecanıyla azminin altında ezilen mantıklı yanı, bunun tehlikelerinden endişeleniyordu. Petra’ya güveniyordu fakat o bile yırtılmaya ya da suya dayanıklı bir palto yapacak kadar usta değildi. Dikkatsizce yapılmış en ufak bir hata, Clarion’ın kanatlarına mal olabilirdi. Ancak daha derinde bir yerde, nihayet sınırı geçmenin nasıl bir his olacağından korkuyordu Clarion. Adımını atar atmaz, Kış yine aynı cazibesini koruyacak mıydı?

“Bir saniye.” Clarion çabucak botlarını ve eldivenlerini giydi, sonra kar ayakkabılarını bağladı. İşini bitirince Milori bir adım geri çekilip ona geçmesi için yer açtı. Clarion sınıra doğru şöyle bir baktı, botlarının uçları dantelimsi kırağıya teğet geçiyordu. Sınırı geçmek için tüm iradesini toplamıştı fakat yine de olduğu yere çakılmıştı.

“Sen dimdik bakarken yapamıyorum,” diye yumurtladı.

“Arkamı dönmemi ister misin?”

Clarion burun kıvırdı. “Saçmalama.”

Gözlerini kapatıp Milori'yi yok saymaya çalıştı. Sınıra o kadar yakındı ki soğuk hava hissi burnunun ucuna değmeye başlamıştı. Tek yapması gereken öne doğru bir adım atmaktı. İyi olacaktı. Clarion derin bir nefes alıp verdi, ardından muhtemelen son derece şaşal görüldüğü kafasına dank etti. Gözlerini açtığı anda Milori yine o garip şekilde alaycı bakışlarıyla onu süzüyordu.

“Ne oldu?” diye hesap sordu Clarion.

“Hiçbir şey.” Gözlerinin içi parıldadı ve onun gülüşü karşısında Clarion'ın o hain kalbi tekledi. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır beyefendi.” Clarion alınmamış gibi yapmak için çok çabaladı. “Yardıma ihtiyacım yok.”

“Belki hafif bir çekiş desem daha iyi bir kelime seçimi olurdu?”

Bu da Clarion'ın kulağına daha iyi gelmedi ama yorum yapmaktan kaçındı. Milori elini uzattı. Clarion birkaç saniye o ele bakakaldı. “Bu nedir?”

Milori gözlerinin içine baktı. “Güven bana.”

Clarion çekinerek elini tuttu ve teninin çok hoş ve serin olduğunu fark etti. Ne bekliyordu, bilmiyordu. Milori de mi buzdan oyulmuş olacaktı yani? Dokunuşuyla Clarion eldivenlerine rağmen eriyecek miydi? Hayır, Milori de tıpkı onun gibiydi: Etten kemikten. İkisi de öyle kaldılar, elleri iki dünya arasında bir köprü kurdu.

Derken minicik bir çekişle Milori onu diğer tarafa çekti.

Clarion, kar örtüsünün arasından geçerken nefesi kesildi ve inlememek için kendini tuttu; Kış her yanını sararken sıcaklık düştü. Clarion tekrar gözlerini açtığı anda bildiği her şeyi geride bırakmıştı. Kendine rağmen, nefes nefese kakhaha attı ve kafasını kaldırıp Milo-

ri'ye baktı. Bu kadar yakından bakınca gözlerinin gerçek renginden etkilendi: fırtına grisinin içinde minik bir cam mavisi dokunuşu. Milori'nin de ona bakarken ifadesinin yumuşadığını gördü ve...

Clarion hâlâ elini tutuyordu.

Yüzü ısındı. Elini neredeyse sertçe geri çekti. "Kusura bakma ve m... teşekkürler?"

"Lafı bile olmaz."

Milori kramp girmesini geçirmeye çalışır gibi parmaklarını esnetti, sonra ondan bir adım uzaklaştı. Kar, ağırlığı altında çıtırdadı.

Kar. Sahiden de Kış Ormanı'ndaydı.

Utancının bir kısmını unutmuş hâlde Clarion başını göğe kaldırıp kar taneciklerinin dönüşünü izledi. Tepelerinde kalın gri bir levha gibi bulutlar süzülüyor, ateş gibi batan güneş ışığı bulutların resmini çiziyordu. Clarion düşen kar taneciklerini yakalamak için ağzını açtı ve neredeyse anında dilinin ucunda eridiler. Tüm bunlardan garip bir zevk aldı; hayatında hiç bu kadar sevinçten başı dönmemişti.

"Beklediğin gibi mi?" Milori'nin sesinde bir şaşırma gizliydi.

Clarion'un nefesi havada bulut oldu ve bu bile harikaydı. "Çok güzelmiş."

Milori bir an için cevap vermedi. Clarion bilmese, kızardığını sanırdı. "Daha görececek çok şey var. Beni takip et."

"Pekâlâ," dedi, fazla hevesli görünmediğini umarak.

Bununla birlikte Clarion'ı ormanın içine soktu.

Sadece ayak seslerinin çıtırtısı ve dalları sallandıran rüzgârın hışırtısı duyuluyordu. Clarion rahatsız olmadığını fark etti. Buradaki sessizlik tüyler ürpertici değil, neredeyse iç ısıtan cinstendi.

sanki bütün dünya uyuyordu. Issız manzaralar ve tekdüze, cansız toprak parçaları görmeyi beklemişti. Ancak yaprakların üstündeki kırağın girift desenlerinden tutun da dallardan sarkan, güneşin aydınlattığı buz sarkıtlarına kadar her şey ihtişamlıydı. Burada her şey peri tozu kadar sihirli bir biçimde parılıyordu.

Çok geçmeden arazi kayalık ve dik oldu. Clarion'ın nefesi sıklaştı, küçük beyaz bulutçuklar şeklinde ağzından çıktılar. Rüzgâr dağ eteklerinden hızla esti, paltosunun eteklerini arkaya doğru savurdu. Kapüşonunun kürk yakası, soğğun ısırdığı yüzünü gıdıkladı. Clarion kıpkırmızı olduğundan emindi. Bu arada Milori ise karla kaplı toprak kadar soluk tenli kalmaya devam etti; ne soğuktan ne fiziksel yorgunluktan kızardı. Yukarı çıkarlarken bile uçmayıp Clarion'ın yanında yürümeyi sürdürdü.

İnatçı bir centilmenlik, diye düşündü Clarion.

Saatler geçmiş gibi gelen bir süre sonra, dağların birinin zirvesini dolandılar. Gördüğü manzarayla Clarion'ın nefesi kesildi. Buradan bakınca bütün Kış Ormanı'nın aşağıda alabildiğine uzandığını görebiliyordu. Görkemli beyazın ve en koyu yeşilin diyarıydı burası, nehirler aklının alabildiğinden daha mavi ve berraktı. Uzaklarda, buzdan oyulmuş ve kardan şekil almış kış perilerinin evlerinin ay ışığında parladıklarını ve içeriden aydınlandıklarını gördü.

Buranın korkunç olduğunu nasıl düşünebilmişlerdi?

“İşte burası,” dedi Milori yavaşça.

Clarion onun sesindeki hayranlığı apaçık duyabiliyordu; o da aynısını hissediyordu. Söylenecek ne vardı ki gerçekten? Clarion ömründe bunun eşi benzerini görmemişti.

Bir saniye sonra Milori ekledi: “Bizim istikametimiz Kış Köşkü. Buradan ışığını görebilirsin.”

Milori işaret edince Clarion, uzaktaki bir dağ yamacında bulunan soluk mavi binayı seçebilmek için gözlerini kısıtı. “Uzun bir yürüme mesafesi.”

Milori ona hafifçe gülümsedi. “Seyahat etmenin daha hızlı bir yolu var.”

“Beni taşımayı teklif ediyorsan...”

“Kesinlikle hayır.” Milori neredeyse hakarete uğramış gibi baktı, bu da Clarion’ı güldürdü. “Sıcak mevsimlerde kızakla kayılmıyordur diye anlıyorum.”

“Kızakla kaymak,” diye tekrar etti Clarion.

“Hımm.” Milori bir köknarın tabanına yaklaştı, daire şeklinde oyulmuş birkaç tahta levha gövdesine yaslanmıştı. İki tanesinin üstündeki karları silkeledi ve yanına getirdi.

Clarion şaşkına dönmüş görünmemek için elinden geleni yaptı. “Onlar ne?”

Milori bunları ayaklarının dibine yasladı. “Kızaklar.”

“Anladım,” dedi Clarion, oysaki hiçbir şey anlamamıştı. “Peki bunlarla ne yapıyoruz?”

“Dağdan aşağıya kayıyoruz.”

“Biz...” Clarion küçük dilini yutmuştu. “Ne? Çok abuk bir şey bu.”

Milori omuz silkip bir tanesine bindi. “Göreceğiz. Ben de ne zamandır yapmadım.”

“Ciddisin yani,” dedi Clarion inanamayarak. Tek düşünebildiği, ne kadar yükseğe tırmandıkları ve ayaklarının altındaki sıkışık

karın ne kadar sert ve kaygan olduğuydu. Kâbusları bir kenara bırakabilirlerdi. Bu, kesin onun sonunu getirirdi. Bu ihtimalin mutlak saçmalığının, durumu daha da çekici kıldığını inkâr edemezdi. En son ne zaman *gerçek* bir maceraya atılmıştı? “Kış perileri arasında yaygın bir kış eğlencesi midir bu?”

“Daha mutlu zamanlarımızda öyle, evet.” Milori ona kirpiklerinin arasından baktı. “Tabii ki tercih edersen yürüyebiliriz de...”

“Hayır! Gerek yok.” Clarion kızağın ucuna tünediğinde sahiden de kendini saçma hissetti. Her iki yana matkapla delinmiş deliklerin içinde atılıp kement yapılmış, pürüzlü ipler vardı, Milori bunların tutamaç işlevi gördüğünü anlattı. “Şimdi ne yapacağım?”

“Şimdi iniyoruz.”

“Peki bu ne... Hey!”

Milori beklemedi. Ukalaca sırtarak –Clarion buna içerledi çünkü midesinin kasılıp uğursuz bir düğüm şeklini almasına sebep oluyordu– Milori havalandı. Kızağı dağın yamacına yaklaştı, sonra aşağı indi. Eh, artık onu takip etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Clarion bunun ne kadar tehlikeli olduğunu düşünmemeye kararlı hâlde, peşinden gitti. Dehşet –ve heyecan– anında tüm bedenini ele geçirdi.

Clarion hayatında hiç bu kadar hızlı uçmamıştı.

Orman yeşil ve beyaz çizgiler şeklinde yanında hızla aktı ve altındaki kar tıslayan bir ses çıkardı. Clarion karın ve kaygan buzun biriktiği kenarlardan atlarken ve havada neredeyse tepetaklak olma tehlikesi atlatırken, midesi inip kalktı ama sağlam bir rotada devam etti. Rüzgâr kamçı gibi suratına vurup saçlarını örgülü tacının

içinden çekti. Saçları açılıp deli gibi uçuşarak omuzlarına döküldü. Tepedeki dallara çarpınca sarsılan karlar yere indiler.

Yamacın dibinde, Milori kızağından iniyordu fakat hareketleri fazla ağırdı. Clarion kafa kafaya onunla çarpışacaktı.

“Dikkat et!” diye bağırdı.

Milori kafasını kaldırıp baktı. Tereddüt etmeden havalandı ve önünden ustaca kaçtı. Clarion yanından hızla geçerek kenardaki kar tepesiğine daldı. Kızak havaya fırladı, sonra küt diye yere indi. Clarion darbenin etkisiyle oturduğu yerden fırladı. Şaşkınlık içinde çığlık atarak kızaktan tepetaklak yuvarlandı ve yastık gibi derin ve yumuşak bir kar kütesinin içine indi.

“Clarion!”

Clarion bir an orada uzanıp sersem sersem gökyüzünü seyretti. “Hayattayım.”

“İşte bu iyi bir şey.” Manzarasını Milori’nin çehresi kapladı. “Ve iyisin?”

“Sanırım.”

Clarion duyuları yerine gelir gelmez, yerde bıraktığı Clarion şeklindeki delikten sıyrıldı. Milori ona elini uzattı. Bu kez Clarion tereddütsüz elini tuttu ve Milori’nin onu çekerek ayağa kaldırmasına izin verdi. Çılgın saçlarına karlar bulaşmış ve kirpiklerine yapışmıştı. Milori’nin yüzü öylesine endişe doluydu ki Clarion kahkaha atmadan edemedi. Ne kadar *baş döndürücü* bir heyecan olmuştu bu. Clarion en son zaman bu kadar saf, bu kadar şapşalca eğlendiğini hatırlamıyordu. Sadece bir dakika için, Peri Adası’nın müstakbel kraliçesi değildi. Karda oynayan herhangi bir periydi.

Milori ona tuhaf bir ifadeyle uzun uzun baktı.

“Ne oldu?” diye sordu Clarion.

“Hiç,” dedi Milori aceleyle. Clarion’ın salınmış saçlarının bir tutamına uzandı ve Clarion nefes almayı tamamen kesti. Bir an için, Milori saçını kulağının arkasına atacak ya da üzerine yapışan karları temizleyecek zannetmişti. Ancak vazgeçmiş olmalıydı çünkü elini tekrar yanına düşürdü. Clarion kendi kendine hayal kırıklığına uğramaması gerektiğini sertçe hatırlattı. “Sadece... burada çok farklı görünüyorsun. Sana yakışıyor.”

“Öyle mi?” Clarion ona doğru bir adım daha yaklaştı ve o engel olunmuş arzu kıvılcımını söndürmek istercesine sesinde bir meydan okumayla sordu: “Bu ne demek oluyor şimdi?”

“Ah,” dedi Milori. “Al işte.”

Clarion ona dik dik baktı fakat Milori ondan geri adım atmadı. Milori onu düşünceli düşünceli izlerken aralarındaki boşluk daralıyor gibiydi.

“Sadece burada mutlu görünüyorsun demek istedim.” Ses tonu neredeyse kibarlaşmıştı. “Hoş bir şey.”

Nasıl mutlu olmasındı? Şu yaklaşan karanlıkta, onun içini gören birisiyle birlikteyken sanki burası onun ait olduğu yerdi. Yıldız ışıklarından, pırıltı ve gümüşten yapılmış koskoca bir dünya. Daha önce hiç kimsenin ona bunu söylemediği kafasına dank etti. Yoksa Clarion sıcak mevsimlerde *mut*suz muydu?

“Teşekkürler.” Serbest kalan saçını kulağının arkasına attı. “Yolumuza devam edelim mi?”

Yan yana Kış Köşkü'nün yolunu tuttular. Ağaçların çıplak dallarından ay ışığı sızıyor ve Milori'yi gümüşü bir ışıkla yıkıyordu. Milori'nin kafası başka yerdeymiş gibi alnı kırışıktı, âdeta Clarion'un düşünceli sessizliğini bölmek istiyordu. Sonunda, "Sormam lazım." dedi. "Kızakla kaymayı nasıl buldun?"

Clarion yumuşak bir kahkaha atacak denli şaşırıldı. Ne kadar ciddi bir mesele gibi yaklaşmıştı. "Sevdim."

"Sorunlu inişine rağmen mi?"

"Hatta belki de ondan dolayı. Uzun zamandır hiç olmadığım kadar canlı olduğumu hissettim. İtiraf ediyorum, ben..." Clarion sözünü yarım bıraktı. Eğer bu cümleyi bitirseydi, Milori çok büyük ihtimalle onunla alay ederdi ya da en iyi ihtimalle onu cahil sanırdı. Ancak Milori bu gece onun zırhını bayağı kazımişti galiba. "Kış'ın bu kadar eğlenceli bir yer olacağını hiç sanmıyordum."

Milori tek kaşını kaldırdı. "Ne sanıyordun, hepimizin buzdan heykeller gibi dikildiğimizi mi?"

"Mantıklı bir varsayım." Clarion gücenmiş gibi konuşmak istemese de sesi öyle çıkmıştı. "Sizi sadece mevsim değişimlerinde gördük. O da bir mesafeden. Hepinizi epey resmî bulduğumuzu söylemek zorundayım."

Milori hafiften bir kahkaha attı. "Bu duygu karşılıklı, emin ol."

Clarion kendine rağmen gülümsedi. "Kraliçe'ye Kış Ormanı hakkında ne bildiğini sordum ve bana canavarların kol gezdiği bir yer olduğunu söyledi."

Tam o sırada yeni bir esinti yerdeki yağmış karları havaya savurdu. Etrafları beyaz bir örtüyle kaplandı ve soğuk içine işledi. Clari-

on yarı soğuktan, yarı havanın kapkaranlık olduğunu ve Kâbusların her an gölgelerin arasından çıkabileceğini bilmekten titredi.

“Canavarların kol gezdiği,” diye tekrar etti Milori, sesinde hayretle. “Sen de öyle düşünüyorsan, o zaman neden benimle buraya gelmeyi kabul ettin? Saldırıya uğrayabilirdin. Ya ben senin ruhunu kaçırabilirdim.”

“Yapabilir miydin?” diye sordu Clarion, eğlendiğini saklayamamaya. “Yani bozulma ama sen pek korkutucu değilsin.”

“Değil miyim?” Milori ona doğru başını yana eğince gözlerinin içi hınzır bir parıltıyla resmen harlandı. “Beni nasıl buluyorsun öyleyse?”

Clarion’ın yüzü yandı, kalbi pırpır etti. Ne kadar sinir bozucu, diye düşündü, Milori’nin bir bakışıyla kıpkırmızı oluyordu. “Küstahtah, ilk olarak.”

Milori yüzünden silmeye çalıştığı o minicik ukala sırtıştan belli olduğu kadarıyla duyduklarından oldukça hoşnuttu. “Özürlerimi iletirim Ekselansları.”

“Affedildiniz,” dedi Clarion terbiyeli bir biçimde, çenesini hafifçe yukarı kaldırarak. Bir saniye sonra rolü bırakıp iç geçirdi. “Doğrusu, ben buraya gelmeyi hep istemişimdir. Bu dağ, odamdan görebiliyorum. Her gece bu dağa bakıyorum ve hep düşündüm ki... Bilmiyorum. Sana saçma gelecek ama bu dağ kederli gözükürdü bana. Kederli olmadığını öğrendiğime seviniyorum.”

“Hiç değil hem de.”

Sahiden de köye bu kadar yakınlarken kahkaha çınlamaları ve çalışma şarkıları Clarion’ın kulaklarına ulaştı. Clarion hepsini içine

çekti. Ağaçların arasından bir an için donmuş bir nehir gördü. Tek tük periler yüzeyinde dans ediyordu, hem de... ayaklarına takılmış bıçaklarla mı? Her şey fazlasıyla kafa karıştırıcı ve tam anlamıyla büyüleydi. “Ne yapıyorlar?”

Milori onu omuzlarından tutup çevirdi. “Başka bir zaman belki. Bugün yeterince düştün.”

Ağaçlar yavaş yavaş seyreldi, ardından dağın eteklerinde bir açıklık karşlarına çıktı. Clarion ağaç çizgisinin yanında aniden durdu. Tamamen buzdan yapılmış, devasa bir kapı önlerinde yükseliyordu. Üzerine kar tanesi amblemi oyulmuştu ve arkasından gelen uçucu ışıkla masmaviye boyanmıştı.

“Burası,” dedi Milori, “Kış Köşkü.”

“Vay canına,” diye nefes verdi Clarion.

Milori onu kapıya doğru yönlendirdi. Yerden kocaman buz dikitleri yükseliyor, kule gibi tepelerine dikiliyor ve ormandan giriş kapısına kadarki yürüme yolunu işaretliyorlardı. Tam önünde durunca Clarion buz levhasına dokunmak için elini uzattı. Milori onu bileğinden tutup durdurdu. Clarion karşı çıkmaya fırsat bulamadan devam etti: “İçeri girmeden önce, seni Koruyucu hakkında uyarmalıyım.”

Clarion durakladı. Milori bir keresinde Koruyucu’dan söz etmişti, saygı ve hatta belki dozunda bir hayranlık uyandırdığını ima etmişti.

Milori bir an durdu. Ardından uyarısı şöyle geldi: “Eksantrik biridir.”

Clarion bunu hiç beklemiyordu. Bu kelime *her anlama* gelebilir-

di, ancak üstünde durmanın manası yoktu herhâlde. Yakında kendi gözleriyle görecekti nasılsa.

“Tamam,” dedi Clarion. “Anlaşıldı.”

Milori tatmin olmuş hâlde ellerini muazzam kapılara yasladı. Çapraşık kakmalar dokunuşuna yanıt vererek aydınlandılar ve Milori'nin suratı pasparlak mavi bir ışıkla yıkandı. Kapılar gıcırdayarak açıldı. Eşikten geçerlerken Clarion nefessiz kalmamaya çalıştı. Burası bütünüyle buzdan yapılmış bir saraydı. Tavan tepelerinde kule gibiydi, buz sütunlarının desteğiyle ayakta duruyordu ve üzerinden hınzırca parlayan sarkıtlar aşağı uzanıyordu. Kar tanesi heykelcikleri tepelerinde havada asılı duruyor, aynı tüyler ürpertici mavi ışığı yayıyorlardı. Yer bile katı bir buz kütesiydi. Clarion'ın dengesini bulması ve iki bacağı ayrılarak yere yapışmaması birkaç dakika sürdü. Dört bir yandaki duvarlar koyu renk ahşap raflarla doluydu. Her bir raftan kitaplar, el yazmaları ve tabletler fıskırıyordu.

“İnanılmaz bir yer.”

Milori belli ki şaşırmıştı çünkü azıcık gülümsedi. “Öyledir.”

Kısık sesi bu hâliyle bile holün içinde derin ve yoğun titreşti. Işık yüzünde dans ediyordu. Clarion ona dimdik bakmamak için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Tam o sırada yere uzun bir gölge düştü. Feci bir ses bu sükûneti bozdu: bir hırıltı. Ardından, buzun üstünde haşın bir tempoyla yürüyen pençelerin sesi duyuldu.

Bir Kâbus.

Clarion hemen sihrine uzandı ve sihri ona cevap vermeyince içinde yükselen çaresizliğe kendini hazırladı. Ancak yaratık yığınların arasından ortaya çıktığında, bir Kâbus'un uğursuz aurasını yaymıyordu. Yağlı gölgelerden değil, etten kemikten ve tüydendi. Pek içimi ferahlatmadı, diye düşündü Clarion, yaratık dudaklarını germiş, dişlerini göstererek onlara dik dik bakarken. Onlardan neredeyse üç kat uzundu, gür gri bir kürkü ve Clarion'ın içine işleyen sarı gözleri vardı.

Clarion içgüdüsel olarak geriye kaçtı. "O ne?"

Milori, "O sadece Fenris," dedi.

Sadece mi? Milori böyle bir durumda nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? "Ona isim vermişsin!"

"Ben vermedim." Milori ellerini uzatıp yaratığı kendine doğru çağırırdı. "Koruyucu'nun kurdu bu."

Kurt –yani Fenris– Milori’ye doğru karnının üstünde seğırtti, kulaklarını kafasına dümdüz yapıştırmıştı. Yanlarına varınca Fenris dev gibi çenesini Milori’nin ayaklarına yasladı ve buzda kuyruğunu salladı. Belli ki ikisi arkadaşlıklar.

Clarion sırf içinde büyüyen gerilimi dağıtmak için nefesi kesilerek kahkaha attı. O da Petra’yı tehlikeli yerlere sürüklemişti ancak onun bile bir sınırı vardı – ya da belki de bir kendini koruma güdüsü kırıntısı. “Sende de var mı bu yaratıklardan?”

“Hayır.” Milori, Fenris’in burnunu okşadı. “Ben şahsen baykuşlara daha yatkınım.”

“Baykuşlar mı?” Clarion dehşete düşerek konuşmuştu. Onlar tehlikeli yırtıcılardı, en azından sıcak mevsimlerde.

“Koruyucu’nun yanlış anlaşılmış yaratıklara zaafı var,” dedi Milori bir saniye sonra. Artık ikisi de onunla ilgilenmediği için Fenris acı çekercesine iç geçirdi. Nefesinin gücüyle Clarion’ın saçları geriye uçuştı. “Fenris çok zararsızdır. Daha yavru. Ancak yetişkin oldukları zaman bile kurtlar ürkektir ve yiyeceğin varsa, dostluk kurması kolay hayvanlardır.”

“Sana verecek bir şeyim yok.” Clarion usulca hayvanın kulağını okşadı. Hayvan sanki kulağına sinek konmuş gibi seğırdi.

“Fenris,” diye seslendi iyi huylu bir ses kitap yığınlarının arasından. “Ne bu tantana? Ah!”

Bir kış perisi geniş girişe uçtu. Kısa boyluydu, kibar yüzlüydü ve saçları beyaz alevlere benziyordu. Üstünde oldukça ciddi görümlü bir takım elbise vardı ancak gözlerini onlara çevirince yüzünde dizginlenmemiş, hafiften utangaç bir coşku belirdi. “Milori!”

“Koruyucu.” Milori’nin tüm hâli tavrı değişti. Koruyucu’ya verdiği gülüşüyle anında daha dertsiz göründü. “Sana birisini getirdim.”

Koruyucu *bu* muydu?

Clarion, Peri Bilgisi Koruyucusu’nun daha... emekliliğe yakın olmasını bekliyordu. Gelgelelim Koruyucu hayat doluydu. Yaklaşırken gözlüğünü düzelterek dikkatini Clarion’a verdi. “Sıcak peri, ha? Bunlardan birisi Kış’a geçmeyeli çok uzun zaman oluyor.”

“Daha önce sıcak peri *gördün* demek?” diye sordu Clarion.

“Ah hayır. Keşke! Haklarında hikâyeler okudum ama.” Fenris tıkr tıkr Koruyucu’ya yürüdü, kuyruğunu salladı ve inceden inledi. Koruyucu dalgın dalgın onun kafasını okşadı. “Görünüşe göre, çok çok eskiden sıcak periler buraya hep gelirmiş. Biraz buz pateni yapar, karda peri yapma oynarmış...”

“Ne kadar hoş.” Clarion buz pateni ya da kar perisi yapmanın nasıl olduğunu bilmiyordu fakat karşısındakinin bunlardan bahsediş şekli içini merakla doldurdu. “O hikâyeleri ben de okumak isterim.”

Koruyucu’nun yüzü aydınlandı. “Eh ben...”

“Belki sonra,” diye araya girdi Milori, konudan sapmak üzere olduklarını sezinleyerek. “Clarion sıradan bir sıcak peri değil. Peri Adası’nın Kraliçesi.”

“Öğrenim görmekte olan kraliçesi,” diye düzeltti Clarion, Milori’ye imalı imalı bakarak. Milori ise kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

Koruyucu’nun ağzı açık kalmıştı. “O zaman...”

Milori ona neredeyse anlayışla gülümsedi. “Biri nihayet kitabımızı okuyabilecek.”

Kitabımızı. Besbelli ki bu konu üzerinde uzun zamandır birlikte çalışıyorlardı.

Koruyucu’nun yüz ifadesine ancak “bayram ediyor” denebilirdi. “Okuyabilecek misin?”

“Öyle umuyorum,” dedi Clarion. Onun umutlarını suya düşürme ihtimaline dayanamazdı. “Ama henüz emin değilim.”

“Mükemmel!” Koruyucu onu kolundan tuttuğu gibi kütüphanenin derinliklerine resmen sürükledi.

“Koruyucu,” diye inledi Milori, itiraz etmenin manasız olduğunu bilen birinin ne zamandır acı çektikten sonraki teslimiyetiyle.

Arkasından takip eden Fenris ile peşlerinden gitti. Labirentimsi raflar, onlar ilerledikçe sanki en baştan düzenleniyordu. Clarion yanlarından geçerlerken dalgın dalgın rafları taradı, yumuşak mavi ışıkla parlayan buzdan apliklerin aydınlattığı taraklı kitap isimlerine göz gezdirdi. En sonunda istikametlerine ulaştılar: Her yanı yığınlarla dolu kare şeklinde boş bir alan. Alanın büyük kısmım üstü kitaplar ve tüylü kalemle dolu bir masa dolduruyordu.

“Bir saniye bekleyin,” dedi Koruyucu.

Koruyucu onu bırakıp cebinden bir çift eldiven çıkardı. Eldivenleri taktıktan sonra yukarı yükseldi, hemen hemen tavana kadar çıktı ve orada aradığını buldu. Koskocaman deri ciltli bir kitabı raftan çekti, ağırlığından neredeyse yere düşecekti. Clarion Koruyucu onunla birlikte sağ salim tekrar yere inene kadar nefesini tuttu. Koruyucu müthiş bir özenle kitabı masaya koydu.

Milori'nin kitabı neden sınıra getiremeyeceğini söylediği anlaşılıyordu. Sahiden de kadim bir kitaptı, sayfaları incecik ve sararmıştı. Kapağı soyulmuş ve incelmışti, Clarion bir zamanlar üstünde bir çizim olduğunu seçebilse de boyası zamanla solmuştu. Geriye kalan tek şey derinin içine oyulmuş garip şekillerdi, durağan bir güçle inceden ışıldıyorlardı.

“Bu nedir?” diye sordu Clarion.

“Bilmiyorum,” dedi Koruyucu, Clarion'ın beklediğinden daha neşeli bir edayla. “Çok, *çok* uzun zamandır koleksiyonumuzda. Kayıp bir dilde yazılmış. Ancak içi Kâbusların çizimleriyle dolu.”

Clarion ürperdi. “Benim ne yapmam lazım?”

“Kitap yönetim perisi sihrine cevap veren rünlerle mühürlenmiş,” diye cevap verdi Koruyucu. “Bir çeşit şifre olduğundan şüpheleniyorum. Sen şifreyi çözdükten sonra, yazılı olduğu dili anlayabilmen lazım.”

Clarion'ın korkudan boğazı kurudu. “Ben yönetim perisi sihrimle şifre çözmeyi hiç öğrenmedim.”

“Deneyin,” dedi yüreklendirircesine. “Doğal olarak yapabilmeyiniz lazım.”

Ah keşke. “Pekâlâ.”

Clarion kitabı ondan almak için uzandı ancak Koruyucu soluksuz kaldı.

“Önce eldivenlerinizi değiştirin sakıncası yoksa. Kitap çok hassas.”

Milori, “*Ah şu arşivciler,*” gibisinden bir şey mırıldandı.

Clarion nemli eldivenlerini çıkarıp Koruyucu'nun ona uzattığı eldivenleri taktı. Kitap dokunuşunun altında narindi, açarken sırtı âdeta gıcırdadı. Anında içinden bir toz bulutu yükseldi. Clarion narin sayfaları çevirdi, cümlelerin başındaki vurgulanmış ilk harfleri ve kenarlardaki garip canavar karalamalarını gözüyle taradı. Çizimler sahiden çarpıcıydı, hayatında hiç görmediği bir dildeki el yazısını çerçeveliyorlardı. Zalim menekşe rengi gözleri olan, biçimsiz siyah şekiller ona dik dik bakıyordu. Yer yer, altın rengi sihir sarmalları karanlığı deliyordu.

Clarion kitabı tekrar kapattı, ön kapakta parıldayan varaklı rünlere bakakaldı. Ancak en ufak bir anlam çıkaramadı. Yeniden düzenlenip manalı bir bütün oluşturmadılar. Clarion onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Nasıl aksini düşünebilmişti ki? Milori'ye daha en başından yönetim perisi sihrinin tümüne ulaşamadığını anlatmalıydı. Midesi utançtan düğüm düğüm oldu. “Üzgünüm. Size yardım edebileceğimi sanmıyorum.”

İkisinin de yüzü düştü.

“Sanırım şansımızı zorladık.” Milori kaşlarını çattı. “Ama aslında...”

“Aklına bir fikir mi geldi?” diye sordu Koruyucu.

“Kış Köşkü'nün kapısındaki rünler benim dokunuşumla aktifleşiyor,” diye cevap verdi Milori. “Belki kitap da Clarion'ın dokunuşuna cevap verir.”

Koruyucu omuz silkti. “Kesinlikle denemeye değer.”

Bir deneme daha o hâlde. Clarion eldivenlerini çıkarıp kenara koydu. Derin bir nefes aldı. İşte bu, diye düşündü. Eğer bu –yani bu

her neyse— işe yaramazsa, o zaman sihride usta olmayı nasıl umabilirdi? *Hayır. Sadece bir deneme daha.* Clarion titreyen parmaklarla avucunu kitabın yüzeyine koydu.

Kitaptan altın rengi bir ışık çıktı.

Koruyucu yarı şaşkınlık, yarı sevinçle çığlık attı. Milori'nin yüzü bile bu ışığın sıcak rengine boyandı, gözleri zafer kazanmış gibi parıldadı.

Clarion elini geri çekti ancak onlardaki hayret, Clarion'ın da içine işlemişti. Sevinçten başı dönüyordu, havanın sihirle kıpraşmasını seyretti. “Ne oluyor?”

“Hiçbir fikrim yok!” Bilmemek yine Koruyucu'yu coşturmuş gibiydi. “Şimdi okumayı dene.”

Clarion kitabı tekrar açtığında her bir sayfadaki yazılar, onun sihriyle altın rengi parladı. Mürekkepten peri tozu kalktı, karanlıkta yıldız ışığı gibi parladı. Parıldayan sis bulutunun içinde kelimeler yavaşça Clarion'ın zihninde biçim almaya başladı.

“Uzun zaman önce, Peri Tozu Ağacı daha bir fidanken çocukların —hem iyi hem kötü— rüyaları Peri Adası'nın üstünde gezinirdi,” dedi, yoksa demedi mi? Clarion duyduğu sesin kendisine mi ait olduğundan emin olamıyordu çünkü bu sözcükler kesinlikle değildi. Âdeta ezberden gibi okuyordu; hikâye zihninde öylesine berrak bir şekilde ilerliyordu ki Clarion onu dingin sudaki yansıma gibi görebiliyordu.

Bir efsaneydi bu. Şöyle devam ediyordu:

Her gece, Var Olmayan Ülke Denizi'nin yukarısında gökyüzünde dolaşırlarken o rüyalar birbiriyle düğüm olur ve kuzey ışıkları gibi gece göğünü

aydınlatırdı. O günlerde rüya perileri olurdu, rüyaları kırılmış yün gibi toplar, evlerine geri gönderirlerdi. Bütün gece boyunca çırıklarıyla rüyaları eğirir, ipliğe çevirirlerdi. Sabah olunca ipliklerini toplar ve genç Peri Tozu Ağacı'nın dallarına asarlardı, böylece çocukların umutları ve dilekleri büyüyen ağacı korur, beslerdi.

Rüya ipliği eğirmek uzun, zahmetli bir işti; bu süreçte Kâbuslar ayıklanmalıydı çünkü içlerinde uğursuz bir güç barındırıyorlardı. Siyah kumaş parçacıkları gibi atölyenin zemininde uzanırlardı. Gün ışığında yanar kavrulurlardı ancak bir gece, birkaç azimli iplik rüya perilerinin dikkatinden kaçtılar. Bu ufacık özgürlük ışığıyla Peri Adası'nı delip geçtiler.

Duman gibi şekil değiştirebiliyorlardı ancak onları doğuran korkunun şeklini hatırlıyorlardı. Canavarlar, böcekler, vahşi köpekler –bir çocuğun uydurabileceği her türlü canavar– o gece saldırıya geçti. Dişlerini ve pençelerini çıkarıp saldırdılar. Ancak daha beteriye onların sihriydi. Bu sihirden etkilenen her peri bozulmaz bir uykuya dalıyor, en kötü korkularıyla işkence çekiyordu. Sonra gün doğmadan hemen önce –Kâbusların sis gibi yanıp yok olduğu zaman– en karanlık yerlere sığınıyor, tekrar gece inene kadar zaman öldürüyorlardı.

Peri Adası Kraliçesi tebaasının ve henüz ilk yapraklarını açan bir fidandan ibaret olan kırılğan Peri Tozu Ağacı'nın başına gelebileceklerden çok korkuyordu. Rüya perileri, Kâbusları yok edemiyordu, o yüzden Kraliçe'ye bir hapisane inşa etmesini, rüya sihrinden dokuyacakları bir bariyerle mühürlenmesini tavsiye ettiler. Geriye kalan tek soru, bu hapishanenin nereye koyulacağıydı.

Kraliçe ile bakanları saatlerce tartıştılar, sonunda Kraliçe'nin sevgili arkadaşı Kış Lordu, bu hapisaneyi Kış'ın derinliklerine yerleştirmeyi teklif etti. ne de olsa onun diyarı savunmasız ağaca en uzak olanıydı. Hiçbir Kâbus bir daha kaçmasın diye başında bizzat nöbet tutacağını söyledi.

İşte bu eylemle birlikte yeni bir unvan kazandı: Kış Ormanı Bekçisi.

Bir gece, rüya perileri, başıboş gezen Kâbusları yakalamak için bir tuzak kurdular, onları rüya ipliğinden ağların içine düşürdüler. Böylece Kış Ormanı'na taşıldılar, orada dondurucu periler donmuş gölün içine bir delik açtılar. Kâbusları o kara suların içine batırdılar, ardından üstüne rüya perilerinin bariyerini örttüler. Dondurucu periler buzı tamir ettiği, Kâbuslar'ın berbat sihrini mühürleyip ortadan kaldırdığı anda, uykudaki periler uyandılar. O günden sonra da bütün Kâbuslar, Kış Ormanı'ndaki o sudan hapishanelerine aktarıldılar.

Canavarlar orada açlıktan ölen hayvanlar gibi birbirleriyle atıştılar ta ki bir ziyaret sırasında rüya perileri onların huzursuz edici derecede sessizleştiklerini anlayana dek. Asırlar boyunca en yaşlı Kâbus, esir tutulan bütün o acı ve çaresizlikten beslenerek hepsini birleştirecek kadar güçlenip büyümüştü. Kovanın merkezindeki bir kraliçe arı misali, kaçma hasreti dışında hiçbir fikirleri olmayan diğerlerine yok etme emri verdi. Rüya perileri neyin irinlenip büyümesine izin verdiklerini anlayınca dehşete düştüler.

Peri Tozu Ağacı serpilip tam boyutuna ulaşınca artık rüyalar gökleri aydınlatmadı. Zaman geçtikçe Peri Adası'na daha az rüya perisi iner oldu; nihayet bir gün geriye bir tane kaldı, sonra da hiç kalmadı.

“Tabiatın işleyişi böyledir,” diye mırıldandı Clarion. “Bir şeyler onun tasarılarına uygun olarak doğar ve ölür.”

Bununla birlikte kitap sona erdi. Clarion'ın içinde akan sihir hareketsizleşti ve peri tozu parçalanıp dağılarak masaya yağmur gibi yağdı. Buzun üstündeki sıcak parıltısı soldu ve içeriyi yine o tüyler ürpertici mavi ışık doldurdu.

İlk başta hiçbiri konuşmadı.

Clarion bunları anlamlandıramıyordu: Tebaasını uyandırıp Kâbusları kontrolü altına alacak koskoca bir peri sihri zamanla yok olmuştu. Şimdi ne yapmaları gerekiyordu?

Milori'nin düşünceleri de belli ki aynı yönde ilerlemişti. Koruyucu'ya kaşlarını çattı. "Sen daha önce rüya perilerini duymuş muydun?"

"Yo!" Adam resmen coşkudan enerji saçıyordu. En azından *birimiz* öğrendikleriyle neşelendi, diye düşündü Clarion.

"Tamamen yeni bir keşif bu."

"Şimdi akla yatıyor." Milori'ye hüznün basmıştı. "Onların kurduğu bariyer bozulmaya başladı ve bu bariyeri tamir edecek kimse kalmadı. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Clarion elini kitaptan geri çekip dudağını dişledi. Belki artık rüya perileri yoktu ancak yıllar içinde Petra'dan bir şey öğrendiyse, o da şuydu: Çözümü olmayan sorun yoktu. Yalnızca doğru çözüme varmamışlardı daha.

"Muhakkak *bir yol* olmalı," dedi. "Kâbus, Sonbahar Ormanı'na saldırdığı zaman ben onu geri itebildim. Benim sihrimden âdeta geriye kaçtı. Nedeninden tam emin değilim..."

"Peri Adası'nın kraliçeleri yıldızlardan doğar, öyle değil mi?" diye sordu Koruyucu. Clarion başıyla onaylayınca devam etti. "Güneş ışığı onları yakıyor, o zaman Kâbusların senin sihrinden kaçmaları da bana mantıklı geliyor. Güneş de sonuçta bir *yıldızdır*."

Milori'nin gözlerinin içinde bir umut yandı. "O zaman sen onları yok edebilirsin."

Clarion ellerini havaya kaldırdı. “Hayır. Yapamam.”

“Ama az önce dedin ki...”

“Ben sihri hâkim değilim.” Dilini tutamadan itiraf dökül-verdi. “Bütün hayatım boyunca denedim, uğraştım ama yapamıyorum. Benim için bu hiçbir zaman kolay olmadı ve hiçbir zaman da olmayacağından korkuyorum. Sizi hüsrana uğrattığım için çok üzgünüm.”

Gözyaşları akmak üzere olduğu için gözlerini kırıştırdı. Onların önünde bu kadar duygulanması ne kadar küçük düşürücüydü. Milori itiraz edecek gibi baktı ancak Koruyucu onu sakinleştirmek için bir elini omzuna koydu.

“Belki yapabileceğiniz başka bir şey vardır,” dedi Koruyucu. Kısa bir duraklamadan sonra, aklına yeni bir fikir gelince pırıltısı arttı. “Eğer hafızam yanıltmıyorsa, kraliçeler herhangi bir yıldızdan doğmaz, bir çocuğun dilek tuttuğu bir yıldızdan doğarlar. Belki de rüya perisi sihri sizin içinizde yaşıyordur, bütün yönetim perilerinin içinde. Bariyeri tamir etmen mümkün olabilir. Korkudan daha güçlü bir şey varsa, o da umuttur.”

“Olabilir,” dedi Clarion sessizce. Buna inanmak için neler vermezdi. Artık sihri içinden akıp gittiği için, havadaki soğuğun daha fazla farkına varmaya başlıyordu. Dişleri takırdadı ve kanatları paltonun altında kas-katı olmuştu. Verdiği her nefes, karanlıkta ince bir beyaz buluttu.

Milori bir elini Clarion’ın dirseğine koydu. Dokunuşu bir kuş tüyü gibiydi, neredeyse şefkatli. “Titriyorsun.”

Clarion zoraki gülümsedi. “Endişelenecek bir şey yok.”

“Bir şey yok değil. Seni sıcak mevsime geri götürmeliyiz.”

Milori'nin sesindeki demir ve buzla birlikte Clarion ilk kez, ondan önce gelenlerin neden Kış Lordları diye tanındığını anladı. Clarion ona ters ters bakmak istedi ancak pek direnci kalmamıştı.

"Fenris'i alın," dedi Koruyucu, tavrı ciddileşerek. "Gidin."

Milori'nin sesi rahatlamayla yumuşadı. "Teşekkürler. Gel Fenris. Clarion."

Bunu deyip çıkışa doğru uçtu ve kurt da sözünü dinledi. Tırnakları yeri kazıyarak Milori'yi takip etti. Clarion, Korucuyu'nun eldivenlerini ona geri verdi. Parmakları solmuştu ancak Clarion onlara dikkat etmemeye çalıştı. "Teşekkürler Koruyucu."

Koruyucu eldivenleri cebine soktu. "Her zaman Ekselansları."

Clarion bir saniye daha kaldıktan sonra Milori'yi takip etti, yürürken kendi eldivenlerini eline geçirdi. Kış gecesine adım atar atmaz buz gibi bir rüzgâr içine işledi. Öylesine şiddetli titriyordu ki bütün bedeni ağrıyordu ve kulaklarının uçları soğuktan yanıyordu. Kapüşonunu kulaklarının üstüne çekip kürk astarın içine iyice gömüldü. Şimdi bir fincan çayla yorganın altına kıvrılmak ne kadar tatlı olurdu.

Milori birkaç adım ötede duruyor, ay ışığının üstüne vurması ve buzun parıltısıyla aydınlanıyordu. Fenris hemen yanına yatmış, sarı gözlerini kısıp Clarion'a dikmişti. Clarion olduğu yerde dondu. Milori'yi, aralarındaki ay ışığıyla aydınlanmış mesafe pırıl pırılken resmen ışık saçan hâlini görünce içi pır pır etti. Ona yaklaşırken botları karda çatır çutur sesler çıkardı. Milori ona elini uzattı. Clarion tuttu ve boştaki eliyle Fenris'in kürkünden bir avuç yakaladı.

"Hadi bin bakalım." Bununla birlikte Milori havalandı. Clarionu yukarı çekti ve Fenris'in sırtına binerken onu dengede tuttu. Kurt memnuniyetsizliğini gösterircesine cılız bir hırıltı çıkardı.

Clarion omzunu sıvazladı. “Kusura bakma oğlum.”

Fenris ofladı. Clarion yerleşir yerleşmez ayağa kalktı.

Ağırlığının değişmesiyle Clarion dengesini kaybetti ve düşmek için kürküne tutunmak zorunda kaldı. “Vay canına!”

Milori bir saniyede yanında bitti, onu yakalamaya hazırlanır gibi havada uçup durdu. Clarion’ın düşüp kara çakılmayacağı belli olunca –Çok küçük düşürücü olurdu, diye düşündü Clarion– Milori rahatladı.

“Sanırım tutunman için seni uyarmalıydım,” dedi Milori, yarı özür diler gibi. “Hadi gidelim.”

Milori havalandı ve kurt, oyuncu bir havayla peşinden kovaladı. O akşam ikinci kez, Clarion havaya yükseldiğini hissetti, oysaki kanatları kapalıydı. Hemen önlerinde, Milori ormanın karanlığında sadece bir ışık pırıltısıydı, buz sarkıtları arasında mekik dokuyor ve kardan ağırlaşmış dallardan kaçıyordu. Clarion tam olarak ne yaptığını sindirdiğinde neredeyse kahkahalarla gülecekti. Sıcak mevsimlerden birisi onu böyle görseydi... Ağzı açık tepkilerini hayal etmek, Clarion’ı olması gerekenden daha fazla keyiflendirdi. En azından içindeki karamsarlık biraz dağıldı.

Milori onları Kış ile Bahar arasındaki sınıra götürdü. Fenris yere uzanır uzanmaz, Clarion sırtından indi ve köprüye doğru koşturdu. Bahar’a geçiş yapınca uyuşmuş, titreyen parmaklarla paltosunun düğmelerini açtı ve paltonun ayaklarının etrafına yığılmasına aldırmış etmedi. Kış ayazı hâlâ tenindeydi ancak kanatlarını açıp kabarttı: Katıydılar ama yine de altın rengi ve tek parça hâlindeydiler.

Milori'nin kaygıları sona erdi, o gevşemeyle yüzü aydınlanınca Clarion'ı garip bir şekilde ateş bastı. Milori havada durduğu yerden inip köprüye oturdu. "Nasılsın?"

"Fiziksel olarak? İyiyim." Clarion ellerini birbirine sürttü, parmaklarına yeniden his gelmesine memnundu. Birkaç adım geriledi, sonunda Kış'tan yayılan soğukluk ona ulaşamayacak kadar uzaklaşınca derin bir iç geçirdi. "Daha fazla işe yaramadığım için hayal kırıklığı yaşıyorum sadece. Buradan sonra ne yaparız bilmiyorum. Ancak diyarlarımızın bir zamanlar ne kadar yakın olduğunu bilmek..."

Elvina'nın planını hayata geçirmesine izin veremezlerdi.

"Biliyorum." Milori bir saniye sonra tereddütle sordu. "Koruyucu'nun söylediklerinden ne anlam çıkardın?"

Korkudan daha güçlü bir şey varsa, o da umuttur.

Clarion dalgın dalgın saçlarındaki karı silkeledi. "Bana, benim kendime inandığımdan daha fazla inanıyor."

Milori ona kaşlarını çatı. "Bence sen farkında olduğundan çok daha güçlüsün."

Duygularının ani şiddetiyle göğsü daraldı. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Benimle daha yeni tanıştın."

Dünyadaki en bariz şeymiş gibi, "Çünkü sen bunun için doğdun," dedi. "Sana baktığım zaman bunu hissediyorum. Belki senin sihristir. Belki sensindir. Her neyse ama, sende bir aura var. Saygı uyandırıyorsun evet, ama ondan da fazlası, umut aşıyorsun. Çok uzun zamandır ilk kez bunu hissediyorum."

Clarion'ın yüzü ısındı. Öylesine coşmuş taşmıştı ki duyguları âdeta konuşmayı unuttu. “Ah.”

Milori'nin yüz ifadesi boştu ve çok şirindi. Sanki tüm bunları dışından söylediğini geç fark ediyordu. “Beni affet,” dedi çabucak. “Amacım şey değildi...”

“Hayır,” diye lafını kesti Clarion. “Lütfen, sakın özür dileme. Birisinden duyduğum en güzel sözlerdi.”

Clarion bunun için mi *doğmuştu*? Hayatta inanmıyordu. Ancak Milori'nin o gri sağlam gözleri ciddiyetle ona bakarken doğruluğuna kendini inandırabilirdi. Belki de bu fikre güç verebilirse, sadece bir an için eğer öyleymiş gibi yapabilirse yakında kendisinin olacak .taca denk olduğunu hissedebilirse...

Belki bunu yapabilirdi.

Tamamen birleşmiş ve güvende bir Peri Adası uğruna savaşmaya değerdi. Ne kadar ödünü patlatsa da Clarion denemek zorundaydı. Kış perilerinin iyiliği için. Rowan ve diğerlerinin iyiliği için. Kâbusların halkına yaptığı büyüü bozma şansları varsa eğer, bu riski almaya değerdi.

“Yarın,” dedi Clarion, içinde hissettiğinden daha büyük bir inançla, “beni o hapishaneye götür. Koruyucu'nun teorisini test etmek istiyorum.”

C larion uyandığında yastığı erimiş kardan nemliydi. Bu kanıt olmasa, Kış'a yaptığı geziyi hayal ettiğine inanabilirdi. Oysaki dolabın en derinlerine tıklmış paltosu oradaydı. Demek ki hepsi gerçektir. Buzdan oyulmuş bir kütüphane. Karlı çalılıkların arasında kurda binmek. Çoktan yok olup gitmiş peri sihirlerini anlatan bir kitap. Ve onu soğukta oradan oraya taşıyan, beyaz saçlı bir oğlan.

Bence sen farkında olduğundan çok daha güçlüsün.

Belki rüya sihri senin içinde yaşıyordur.

Bu kadarını umut edemiyordu. Ancak bu gece bariyeri mühürlenebilir mi ve halkını uykusundan uyandırabilir mi, öğrenecekti. Bu sabah aklı bunlarla dopdoluydu. Böylece hazırlanır hazırlanmaz Artemis'ten onu şifacı perilerin çalışmalarını yürüttüğü Koyungözü Tarlaları'na götürmesini rica etti. Yaz'ın en huzurlu köşelerinden bi-

riydi burası, berrak derelerin yer yer aktığı, koyungözü çiçekleriyle dolu bir otlaktı. Bu derelerden su içmenin rahatlatıcı bir etkisi vardı, bu yüzden şifacılar her zaman ellerinin altında küçük şişelerde sihirli suyunu bulunduruyordu.

Clarion buranın hâlâ el değmemiş olduğunu görünce rahatlamadan edemedi. Peri Adası'nın tümü bu kadar şanslı değildi. Dün bir yaprak biti bulutu Sonbahar'ın bal kabağı tarlalarına ve Pamuk Tarlaları'na çöreklenmiş, bütün canlarını emmişti. Clarion kendi gözüyle görmemişti ama Artemis diğer izcilerden duyduğu söylentileri ona aktarmıştı.

Güneş ufukta göz kırparken Clarion ve Artemis bir akçaağacın gövdesindeki oyuga kurulmuş kliniğe vardılar. Kliniğin sallanan sandalyelerle dolu girişindeki veranda görevi gören zehirli mantarlardan birinin üstüne kondular. Bu erken saatte bile pencerede ışıklar yanıyordu. Şifacı periler, ihtiyaç hâlindeki perilerin her an hizmetinde olmak için her saat vardiyalı çalışıyorlardı.

Clarion girişte tereddüt etti, koyungözü çiçeklerinin acımtırak turuncu kokusunu içine çekti. Midesinde berbat bir gerginlik ve suçluluk hissi karışımı hissediyordu. Saldırıya uğradıklarından beri Rowan'ı ya da diğerlerini ziyarete gelmemişti ve onların yüzüne bakabileceğinden emin değildi.

“Hazır mısın?” diye nazikçe sordu Artemis.

Sesi ve huzur verici varlığı Clarion'ı sakinleştirdi. *Hazır* güçlü bir kelime olabilirdi. Ancak bunu yapabilirdi. Clarion başıyla onayladı.

Kapıyı tıklattı ve bir şifacı kapıyı açtı. Kalla zambağından uzun bir elbise giymişti ve siyah saçlı hemşire kepinin altında tutturul-

muştı. Sadece birkaç tel dalgalı saç aradan çıkmış, toprak rengi tenine değiyordu.

“Günaydın,” diye şakıdı, ardından eşikte kimin durduğunu fark edip gözle görülür şekilde irkildi. “Ah! Ekselansları. Sizi görmeyi beklemiyordum. Gelme sebebiniz nedir?”

“Sonbahar Bakanı’nı ziyaret etmek istiyorum.” Cevabı bilmesine rağmen Clarion sormadan edemedi: “Durumunda bir değişiklik oldu mu?”

Şifacının kanatları düştü, gülüşü söndü. “Hayır, maalesef. Daha iyi haberlerim olmadığı için üzgünüm. Panzehir üstünde gece gündüz çalışıyoruz ama ben...”

“Biliyorum, hepiniz elinizden geleni yapıyorsunuz,” dedi Clarion kibarca. “Beni ona götürebilir misin lütfen?”

Şifacı başını öne eğip onunla Artemis’i tesbih çiçeklerinden yapılmış bir perdenin arkasındaki hasta koğuşuna götürdü. Mide bulantısı vurunca Clarion eşikte kalakaldı. Bu odayı hiç bu kadar dolu görmemişti. Yosun ve deve dikenini tohumları giydirilmiş on bir karyola dizilmişti ve üstlerinde on bir hareketsiz beden yatıyordu. Odanın tüyler ürperten sessizliği, Kış ayazı gibi üstüne çöktü.

“Ben sizi ziyaret etmeniz için bırakayım,” dedi şifacı.

Clarion sıraların arasında sessizce ilerledi, parıltısı yanından geçtikleri her bir perinin hayaleti andıran yüzünün üstünde gezindi, sonunda Rowan’ın yanında durdular. Dertli rüyalara daldığından alnı kırıktı ve kestane rengi saçları yastığa darmadağınık saçılmıştı. Elmacık kemiklerinin sert hatları iyice belirginleşmişti. Onu böyle görünce Clarion’ın yüreği daraldı. Bu kadar çaresiz hissetmek ona acı verdiği kadar öfkelenendiriyordu da.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı.

Gözlerini kapatınca bilincinin kenarlarına bir şey sürdü. Bu hissin ne olduğunu tam olarak anlayamadı. Gündüz gözüyle açıklanamayacak bir ürperti kadar uçucu, ortada hiçbir sebep yokmuş gibi görünürken bir şeyin ters olduğunu anlatan bir histi bu. Geçen her saniyeyle birlikte –o şey her neyse– Clarion’ın zihninin sahnesinde girdap gibi dönüp odak noktasına geldi. Soğuk ve karanlık bir tutam, şom ışık kıvılcımları saçarak Rowan’ın zihnine dolanmıştı.

Rowan’ı uykuya hapseden sihir miydi bu?

Clarion buna dikkatini verince sarsılarak geriledi. Derisi buz gibi ürperdi, ciğerlerindeki hava bir saniyede boşaldı. Kaburgaları kasıldı, öyle fena kasıldı ki Clarion bir soluk daha alamadı. Clarion onun korkusunun neye benzediğini hiç bilmiyordu ama böyle bir şey olduğunu hayal etmişti. Bakan’dan bir adım geri kaçtı.

“Ekselansları.” Artemis derhâl yanında bitti, onu dirseğinden tutup destekledi. Bakışlarını Bakan’dan ayıramıyordu. “İyi misiniz?”

Clarion birkaç saniye sonra ancak konuşabildi. “Sanırım.”

Artemis yavaş yavaş Clarion’ın kolunu bıraktı. “Ne oldu?”

“Tam olarak anlamadım aslında.” Clarion şakaklarını ovuşturdu. Aralarına biraz mesafe girince o dehşet, Clarion’ın üstünden pençesini çekti ve Clarion daha net düşünebildi. Kâbus’un, orada kalan gücünü *görebilmişti*, bir düğüm ya da ağır zincirler gibi Rowan’ı kâbuslar diyarına bağlamıştı. Acaba bu Koruyucu’nun teorisini doğruluyor olabilir miydi? Ne kadar ufak da olsa, Clarion’ın rüya perilerinin yok olmuş sihriyle *bir parça* bağlantısı vardı. Arkada bıraktıkları yıpranmış bariyeri tamir etmeye yetmesini umuyordu sadece.

Herkesin iyiliği için Clarion bu gece başarısız olamazdı.

“Ziyarete gelmişsin.”

Clarion irkildi ve Artemis başını eğerek, “Majesteleri,” diye mırıldandı. Elvina elleri önünde bağlı, ciddi bir yüzle bir şifacıyla birlikte odanın arkasından çıktı. Tesbih çiçeği perdesi arkasından usulca hışırdadı. Burada, erken sabah güneşinde, Clarion Kraliçe’nin ne kadar bitkin görüldüğünü görebiliyordu.

“Evet,” dedi Clarion. “Onların durumunu kontrol etmek istedim.”

Elvina yalnızca başıyla onayladı. Sonuçta ikisi de aynı fikri akıl etmişti. En azından bunun onları bağladığı Clarion’ın kafasına dank etti; fikirleri ne kadar ayrılrsa da ikisinin de tebaasına karşı beslediği keder ve sevgi ortaktı.

Bir saniye sessizlikten sonra Elvina, “Yarın Yaz Bakanı’yla toplantın var,” dedi.

Clarion programını hatırlayınca iç geçirdi. “Evet öyle,” dedi.

“O gün daha sonra Taç Giyme Balosu tuvaletin için danışmanlık alacaksın ve elbise provası yapacaksın. Sadece iki hafta kaldı, şeyden önce...”

“Biliyorum,” diye lafa girdi Clarion bir nebze sabırsızlıkla.

Elvina buz kesmiş hâlde ona baktı.

Clarion, Peri Adası Kraliçesi’nin lafını kestğini fark edince saygıyla bakışlarını öne indirdi. Bu kadar kaba olmak istememişti ancak balo tuvaletleri ve menüler ve tören düşüncesi... Dayanamıyordu, dört bir yanı korumaktan aciz olduğu perilerle çevriliyken hele. Peki ama öyleymiş gibi yapmaktan başka elden ne gelirdi? “Yani... Evet, farkındayım. Teşekkür ederim.”

Elvina kendini toparlayıp hasta odasını işaret etti. “Onlar için endişelenmen güzel ama ben senin odağını, taç giyme törenine ve o güne kadar sihrinin hâkimiyetini elde etmeye vermeni istiyorum. Kâbusları ben hallediyorum.”

“Ben zaten odaklanmış durumdayım...”

Elvina tek kaşını kaldırdı. “Bahar Bakanı seni en son gördüğünde aklın başka yerde gibiymişsin.”

“Sadece gerginlik.” Clarion duraksadı, odanın içinde ilerledi ve Elvina’nın yanında havada durdu. “Biraz endişelenmeden de edemiyorum. Eğer senin planın başarılı olsa bile, bu perileri uyandırmayacak.”

Elvina’nın yüzü kederlendi ancak Clarion’ın omzuna elini koydu. “Bir yol bulacağız. Bu arada başka kimsenin düşmediğinden emin olacağız. Benim planım ilerliyor. Kraliyet Tinker’ımız bana yardım ediyor.”

“Petra,” dedi Clarion, yarı refleksle. Elvina onun adını hatırlamaktan aciz gibiydi. “Doğru.”

Mantık çerçevesinde hayal kırıklığına uğraması gerektiğini biliyordu. Petra, Kraliçe’ye kolaylıkla itaatsizlik edemezdi elbette; hele hele kraliyet Tinker’ı olma konumu elinden kolayca alınabilecekken. Yine de Clarion’ın içine oturmuştu.

“Çok iyi,” diyebilirdi. “Çok yetenekli bir peridir.”

Elvina bunu duyunca bir parça rahatlamış göründü. “O zaman sen canını fazla sıkmamaya çalış. Ben bu olayın icabına bakıyorum.”

“Elbette,” dedi Clarion.

Fakat tek düşünebildiği, *Hayır. Ben icabına bakıyorum*, oldu.

Güneş batmadan hemen önce Clarion paltosunu, eldivenlerini ve botlarını bir çantaya attı. Balkon kapılarını iterek açıp altın saat ışığına adımını attı. Peri Tozu Ağacı'nın dallarından güneş ışınları şerbet gibi ağdalı ağdalı akıyor, dünyayı gamzeli çukurları olan gölgelere buluyordu. Yapraklar ona hoşça kal dercesine esintide hafifçe hışırdıyordu.

“Yine mi gidiyorsunuz Ekselansları?”

Artemis her zamanki tüneğinde oturmuş, bir kitabı karıştırıyordu. Artemis bu rutine çoktan alışmıştı, artık her neyle uğraşıyorsa, ondan kafasını bile kaldırmıyordu. Clarion kitabın kapağına gözlerini kıstı; başlığı şüpheli biçimde *Çiçeklerin Sevgi Dili*'ne benziyordu. Clarion homurtuyla güldü. “Ne okuyorsun?”

“Hiçbir şey.” Artemis kitabı çat diye kapatıp dik dik baktı. Arkasından terbiyesini takınıp boğazını temizledi ve ekledi: “Lütfen çok geç kalmayın.”

“Kalmam.” Clarion masum masum gülümsedi. “Bu arada, nergisleri sever.”

Artemis kızarıp bozardı. Clarion el salladı, ardından Kış'a doğru uçtu.

Vardığında Milori çoktan onu bekliyordu ve yalnız değildi. On-
dan iki kat uzun bir kar baykuşu yanında duruyordu. Clarion kaygı
ile buz gibi oldu. Yeni geldiği günlerden bu yana, avcı kuşların peri
cinsi için en büyük tehditlerden biri olduğu kafasına kazınmıştı.
Milori ise onu bir tarla faresi kadar usluymuş gibi okşuyordu! Cid-
den, kış perileri hiçbir şeyden korkmuyordu.

“O ne?” dedi.

“Bu Noctua,” diye cevap verdi Milori, bu soruya bütünüyle kapsamlı bir cevapmış gibi. Bir saniye sonra, “Bir kar baykuşu,” diye ekledi.

Milori ona baykuşlara düşkün olduğunu söylemişti zaten. “Şaka yapmıyordun demek.”

Baykuşun sarı gözleri, kararan havada parladı. Clarion’ın kuşlarda hiç güvenmediği ketum bir istikrarsızlıkla hareket etti ve başı boynunun üstünde doğaya aykırı şekilde döndü. Korkutucu pençelerinden birine bir halka geçirilmişti; Milori ucunu bir tasma gibi tutuyordu.

“Baykuşlar hakkında asla şaka yapmam,” dedi ağırbaşlı bir edayla.

“O hâlde sen delirmişsin.”

Milori yalnızca gülümsedi. “Onunla tanışmak ister misin?”

Clarion dehşetini içine attı. “Ah evet. Daha fazla istediğim bir şey yok.”

Çantasını yere koyup kışlık malzemelerini çıkardı. Paltosunun düğmelerini kapatınca sınırdan geçti ve Kış soğuğunun üstünden su gibi akmasına müsaade etti. Yaklaşırken Milori’nin batan güneşte en sıcak hâlinde görüldüğünü düşünmeden edemedi, kanatları yanık altın rengi ve uçuk kırmızı tonlarıyla bezeliydi. Şimdi kendini yakından bakmaya zorladığında Clarion, Noctua’nın güzel bir hayvan olduğunu inkâr edemedi. Tüyleri kar gibi bembeyaz parlıyordu. Milori’nin saçları kadar beyazdı. Boynuna asılmış bir kordondan kristal bir tılsım sarkıyordu, sırtında dizginler vardı.

“Ona binip gzeceğiz, değil mi?” diye sordu Clarion, olabildiğince neşeli bir sesle.

“Eh...” Milori dizginleri tutup Noctua’nın bacağına serbest bıraktı. “Yürümekten daha hızlı olur.”

“Sen emin misin bundan?” diye sordu Clarion.

“Kâbuslarla kendi isteğinle yüzleşmek üzeresin,” dedi Milori, “ve bir baykuştan korkuyorsun.”

Clarion koluna vurmamak için kendini zor tuttu. “Ben ondan korkmuyorum.”

Milori ona *Tabii tabii*, dercesine yarım bir gülümseme çıktı. Takdiri hak edecek şekilde yalnızca, “Gidelim mi?” dedi.

“Mecbursak,” diye mırıldandı Clarion.

Teslimiyetle iç geçirip baykuşun sırtına çıktı. Noctua başını 180 derece arkaya çevirip ona soru soran sarı bir bakış attı. Clarion anında tekrar yere atlasam mı, diye düşündü. Eğer bu hayvan Clarion sırtındayken havalanırsa, kanatları arkada bağlanmış duran Clarion son hız yere çakılıverirdi. Bir peri, şu ana dek hiç yüksekten korkmamıştı.

Neyse ki Milori hemen yanına geldi. “Sıkı tutun.”

Clarion, Milori’nin beline sarıldı. Milori baykuşu yola çıkması için hafifçe dürttü ve Noctua hiç duraksamadan havalandı. Rüzgâr Clarion’ın yüzüne vuruyordu. Midesi ağzına geldi. Kararan gökyüzünde yükselirlerken çılgınlığını içinde tuttu. Alnını Milori’nin omuzlarının arasına bastırdı ve sert zemini ne kadar hızlı geride bıraktıklarını izlemekten kaçındı.

“Bundan nefret ediyorum!”

Milori kahkaha attı, bu sıcak sesi duymak neredeyse her şeye değerdi.

Neredeyse.

Clarion nihayet bakmak için kendine izin verdiğinde manzara nefes kesiciydi. Öyle yükseklerle uçmuşlardı ki Clarion âdeta uzansa soluk Ay'ı gökyüzünden koparabilirdi. Noctua'nın kanatları alçaktaki bulutlara değerek arkalarında beyaz izler bıraktı. Derken inişe geçtiler. Clarion'ın saçları deli gibi yüzüne çarpıp havalanıyor, yoğunlaşan kar tanecikleri arasında dans ediyordu.

Milori, Noctua'yı bir dala doğru yönlendirdi ve sırtından kayarak indi. Sonra Clarion'a elini uzattı ve onun da kar kütlesine inmesine yardım etti. Clarion ufak bir daire çizerek etrafındaki manzarayı artan bir dehşetle inceledi. Kış Ormanı'nın bu kısmında ağaçlar tuhaf yetişmişti. Soluk gövdeleri dümdüz, çıplak çizgiler şeklinde yükseliyordu ve ağaç kabukları gözlere benzeyen düğümlerle, parmak izi gibi şekillerle doluydu. Tepelerindeki dallar gökyüzüne pençe atıyordu ve az ileride, Clarion ağaçların ortasında bir açıklık gördü.

İçinden müthiş bir ürperti geçti ve zihninin çok derinlerinden bir şey ona Kaç, dedi. Sonbahar'da Kâbus o korkunç menekşe gözleriyle tepesine dikildiğinde konuşan sesin aynısıydı bu.

Burada bir şeyler yanıştı.

"Neredeyiz?"

"Pek az kimsenin uğradığı bir yerde," dedi Milori uğursuz bir sesle. "Beni takip et."

Huş ağaçlarının gölgesinden çıkıp dağların dibindeki bir açıklığa geldiklerinde Clarion'ın neye baktığını anlaması birkaç saniye sürdü. Önlerinde alabildiğine geniş bir göl uzanıyordu, kaskatı donmuştu ve kapkara bir göz gibi Ay'a bakıyordu. Clarion'ın içindeki her şey tutuldu.

Kaç.

“Burası,” dedi Milori, “Kâbusların hapishanesi.”

Milori yüzeye adım atınca Clarion istemeye istemeye onu takip etti. Buzun altından cılız bir koruma sihri parıltıyor, göz kırptıyordu ancak Clarion altında kıvrılarak fokurdayan kara suları belli belirsiz seçebiliyordu. Boş ve uçuruma benzer derinlikler onu itiraf edemeyeceği kadar çok huzursuz etmişti. Derken bir şeyin –kendisine haince çevrilmiş, menekşe rengi bir gözün– dikkatini çekmesiyle kanı dondu. Hayır, bu su değildi.

Buzun altındaki o şey her neyse *canlıydı*.

“Kâbuslar gölün altında.”

“Evet,” dedi Milori. “Doğru.”

Milori’nin sesindeki karamsarlığı duyunca Clarion’ın kalbi tekleli. Taşıdığı yükü hayal bile edemiyordu. Halkı için endişelenmekle kalmıyordu, aynı zamanda karşılarında tamamen güçsüz olduğu bu yaratıkları da düşünmek zorundaydı. Onlardan sorumlu olduğunu bilmek nasıl bir duyguydu acaba? Günlerini önleyemediğin bir şeyi dinleyerek, izleyerek, bekleyerek geçirmek?

“Milori...” diye geveledi. Onun içini rahatlatacak ne söyleyebilirdi?

Milori ondan tarafa baktı, sanki cevap vermek ister gibi dudakları aralıktı.

Ancak sanki tam o anda gölün içindeki her bir Kâbus, Clarion’a doğru döndü. Onların varlığının farkındalığı tenini karıncalandırıyordu. O içgüdüsel çaresizce kaçma dürtüsü içinde yine harekete geçti ve Clarion omurgasından aşağıya kadar ürperdi. Elinden geldiğince bu hisse hâkim olup Milori’nin peşinden gölün ortasına

doğru yürüdü. Her bir adımda Kâbuslar öfkeyle titriyordu. Her ayak sesinde ondan kaçıp siniyorlardı sanki.

“İşte geldik.”

Clarion anında sorunu gördü: Buzda çatlak oluşmuştu. Gündüz gözüyle fark edilmezdi bile. Ancak burada, karanlıkta, altında zapt edilen her neyse her an köpürüp taşacak gibi uğursuz bir parıltıyla kaplıydı. Clarion o çatlak yüzeyin yanında çömelip orayı dikkatlice inceledi. Rüya sihri bariyerinin altın rengi ipliklerini seçebiliyordu. Bu kısımda eski bir battaniye gibi, son derece incelmış ve yıpranmıştı. Birkaç Kâbus, sihirli bariyerden dışarı çıkmış, dökülmüş mürekkep gibi buzun hemen altına birikmişti. İştahla dişlerini gıcırdatıyorlardı.

Clarion feci bir kavrayışla irkildi. “Buzu kıracaklar.”

“Aynen öyle,” dedi Milori. “Ben çatlakları buzla onarmaya çalıştım ama her döndüğümde sanki hiçbir şey yapmamışım gibi görünüyor.”

Bunu duymak Clarion’i hiç şaşırtmadı. Daha büyük olanlar rüya iplikleri ağının altında kapana kısılmış olsalar da kaçabilecekleri genişlikte bir boşluk yaratana kadar azimle çalışırlardı. Diğerlerininse yalnızca sihirli bariyerin yok olma derecesine gelmesini beklemesi yeterliydi, aradan sıvışırlardı.

Tabii eğer Clarion bariye güçlendiremezse.

Clarion gözlerini kapatıp, kadim rüya perisi sihrinin lime lime olmuş ipliklerine odaklandı. Onları görebiliyordu, göz kapaklarının ardındaki karanlıkta yıldız ışığı kadar parlak pırıldıyorlardı, tıpkı Rowan’ın zihnindeki Kâbus’un gücünü sezebildiği gibi. Parmaklarını o altın rengi ipliğe sardığını hayal edince içinde mutluluk

Çiçekleri açtı. Bu sihri bir kazak gibi üstüne sarmak, onun huzur verici rahatlığına sığınmak istiyordu. Kendi sihrinden pek farklı gelmiyordu ona zaten. Ancak bu rüyanın gücünün artık ne kadar cılız olduğunu sezebiliyordu.

Keşke zamanın içinde açtığı deliklere yıldız ışığı işleyebilseydi...

Clarion kendi sihrini çağırdı. Cildinden altın rengi ışık yayıldığında arkasından –kalın buz tabakasının altında boğulmuş– bir tıslama yükseldi. Clarion ensesinden soğuk terler dökerken enerjisini ellerine odakladı.

İlk düşüncesi *kontrol değildi, korumaydı.*

Sihri, kendini rüya sihrinin örtüsüne dokumaya başladı. Kâbuslar öfkeyle ulurken Clarion'ın gücü bütün dünyayı altın rengi aydınlattı. Milori açık bir hayranlıkla ona bakıyordu, dudakları hafif aralıktı. Clarion odağını kaybetmemek için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Bariyerin incelmiş kısmını iplikle dikmeyi bitirdiğinde Milori üstünü buzlarla dondurabilirdi.

Hapishanenin derinlerinde bir şey gmbrdedi. Clarion'ın ayaklarının altındaki buz çatırdadı. Sihri, rzgârdâ kalmış bir mum gibi titreşti ve Clarion emeğinin bir çorap skğ gibi skldğn hissetti. Paniğe kapıldı.

“Dayanabilir misin?” diye bağırdı Milori.

“Sanırım...”

Açık alanda bir gm sesi yankılanırken Kâbuslardan biri kendini bariyere attı. Clarion yalpaladı ve kaygan buzda dengesini kaybetti. Ayakları kayarken karnı kasıldı. Sihriyle arasındaki bağ koptu ve Clarion sırtüstü yere düştü. Nefesi kesildi ve kanatlarından yakıcı

bir acı geçti. Canı *acımişti*. Yine de tek üzülebildiği, yaşadığı hüsrandı. O kadar yaklaşmıştı ki. Tüm çabalarından geriye kalan ay ışığının aydınlattığı buzun üstündeki incecik bir peri tozu tabakasıydı, pırıltısı da sönen bir köz gibi azalıyordu. Gölgeleler hemen altında haince yüzüyor, elle tutulur bir kötülük yayıyorlardı.

“Clarion!” diye seslendi Milori. “İyi misin?”

Clarion cevap veremedi önce, un ufak olan buzun alçak sesi duyuldu. Milori’nin hemen altında, kara bir biçim gölün derinliklerinden duman gibi yükseldi. Döndü, döndü, sonra suyun içine düşen bir damla mürekkep gibi yayıldı. Clarion kanat şekli seçebiliyordu; açıldılar ve Ay’ın cılız ışığını örttüler.

“Milori,” diye fısıldadı Clarion.

Milori’nin beti benzi atmıştı. Yavaşça dönüp yüzleşti.

Kâbus’un dumansı biçimi kımıl kımıl hareket ediyor ve fokurduyordu, sonunda tanınabilir bir biçim aldı: bir kuzgun. Kuşun gövdesinde on tane menekşe rengi göz teker teker kırılıp açıldı; her birinin gözbebeği odaklanmaya çalışırcasına titreşti. Pençeleri kendini denercesine esnedi. Ardından kanat çırpıp –bir kere, iki kere–, onlara doğru pis bir hava akımı yolladı. Gökte yükseldi, bütün gözleri Clarion’ın üstündeydi. Kâbus Kuzgun ciyakladı ve hemen ardından Clarion’a doğru inişe geçti.

Clarion düşünmedi. Yana yuvarlandı. Keskin bir acı bedeninde gezindi ancak Kâbus’un pençeleri birkaç saniye önce yattığı yere saplanmıştı. Yaratık anında kendini toparlayıp tekrar Clarion’a saldırdı. Clarion’ın kalbi kulaklarında o kadar gürültülü atıyordu ki kendi kesik nefesinin sesini bile duyamıyordu. Kuzgunun varlığı bi-

le onu huylandırıyor, zihnini bulanıklaştırıyordu ve aklında sadece *kaç, kaç, kaç* sözcükleri kalıyordu.

Kâbus yine üstüne atıldı. Clarion'ın bastırmaya çalıştığı dehşet artık yüzeye çok yakındı. Durduramazdı bunu. Bunu yapamazdı. Clarion...

Bir kırağı patlaması Kâbus'u yolundan etti. Kuzgun bir buz yığınının üstüne düşüp paramparça bir dumana dönüştü, sonra tekrar biçim aldı. Bir öncekinden daha korkunçtu. Göge yükselirken aşağı koyu gölgeler düşüren, çok eklemli kanatlarını açtı. Bir çığlık daha attı, öyle kulak tırmalayıcıydı ki Clarion yankısını kemiklerinde hissetti. Pençelerini Milori'ye doğru çevirerek aşağı daldı.

"Noctua!" diye seslendi Milori. "Şimdi!"

Noctua safi öfke sesiyle ciyaktı. Kâbus'un üstüne bir kar fırtınası gibi indi, kanat çırpı ve pençelerini attı. Göge yükseldiler, siyah beyaz birbirine karışmış, cebelleşiyorlardı. Clarion yüreği ağzında seyrederken Noctua sonunda kendini kuzgundan ayırdı, gagasından kan gibi duman damlıyordu.

Clarion belki de baykuşlar hakkındaki fikrini yeniden gözden geçirmesi gerektiğine karar verdi.

Kâbus bunu fırsat bildi. Kırık dökük kanatlarıyla yukarı havalandı, büyüyen Ay'ın önünde bir karaltı oldu. Sonra, son bir haykırıyla aşağı indi ve ormanda gözden kayboldu.

Clarion dizlerinin üstüne çöktü, sonra hüsrarla haykırarak yumruğunu buza vurdu. Nasıl bu kadar *beceriksiz* olabilirdi? Ele geçirmişti onu, sonra da kaçmasına izin vermişti. Adrenalini düşerken

sinirlerinin gerginliğinden tepeden tırnağa titremeye başladı. Ağır nefesi havayı buğulandırdı.

“Clarion.” Milori düzgün bir sesle konuşsa da bastırılmış paniğini duyabildi Clarion.

“Çok özür dilerim. Ben hiç...”

“Clarion,” diye tekrar etti Milori, bu kez daha sertçe. “Senin bir yerin kanıyor.”

Clarion öne eğildi. Kolunda kırmızı bir kan lekesi belirmişti. Şimdi farkına varınca acısı –ve soğuk– bünyesine işledi. Yarasına bastırıp kanamayı durdurmaya çalıştı ancak ıslak cildinin soğuma hissiyle titremeye başladı. “Ah.”

Paltosunun kolu yırtılmıştı.

Panik yapma. Clarion sakinleşmek için nefes verdi. Kanatları soğuktan korunmuş kaldığı sürece tehlikede değildi.

Milori aralarındaki kısa mesafeyi uçarak aştı. “İyi misin?”

“Sadece bir çizik,” dedi Clarion çabucak. Derin bir çizikti evet ama hayati tehlikesi yoktu. “Üzgünüm. Başaramadım.”

“Hayır. Üzgün olması gereken biri varsa o da *benim*.” Milori ızdırap çekiyor gibiydi. “Seni tehlikeye attım.”

Milori zaten çok fazla vicdan azabı çekiyordu. Clarion’ı da bu sıkıntılara eklemesine müsaade edemezdi. Parmağıyla onu dürttü. “*Sen* bir şey yapmadın. Ben kendimi tehlikeye attım ve müstakbel Peri Adası Kraliçesi olarak aksini duymak istemiyorum.”

Milori üstelemek ister gibi göründüyse de Clarion rütbesini ona hatırlattığı için vazgeçti. “Buza yaptıkları hasarı onaracağım. Ondan sonra, sana bir şifacı bulmalıyız.”

Clarion ön kolunu tuttu, parmaklarının arasındaki boşluklardan akan kan hissiyle içi ürperdi. “Evet, bence bu iyi fikir.”

Milori duraksadı, sanki bir an başka tarafa bakarsa Clarion iki büklüm yere yığılacaktı. Kaşlarını çatıp arkasını döndü. Clarion omuzlarının yükselişini, derin bir nefes çekişini izledi. Uzattığı ellerinden buğu gibi buz kristalleri dönerek aktı ve Ay ışığında pırıldadı. Yerde kırık desenler hâlinde kırağılar bitti, sonra çatlak buzun üstünde kristalleşerek tıpkı yaldızla onarılan kırık seramik parçaları gibi araları doldurdular.

Milori bu işi bitirince ısıkla Noctua’yı çağırdı. Baykuş derhâl yanına geldi ve hafifçe öttü. Yere iner inmez Milori başını gagasına yaslayıp, “Teşekkürler,” diye mırıldandı. Noctua mutlu bir şekilde tüylerini kabarttı. Aralarındaki bağı –ve Noctua’nın ne kadar çabuk atlayıp onu koruduğunu görünce– Clarion’ın içi şefkatle doldu.

“İnanılmaz,” dedi Clarion usulca.

Milori’nin yüzü aydınlandı. Noctua bile âdeta böbürlenerek kabardı.

“Gerçekten öyledir.” Milori’nin bir an sonra gülümsemesi soldu. “Üstüne binebilir misin? Bizi şifacı perilere götürteceğim.”

“Sanırım.” Clarion, elinden geldiğince zarifçe Noctua’nın sırtına çıktı. Dik durduğunda koluna doğru kaşlarını çatarak baktı. “Tutmakta güçlük çekebilirim ama.”

“Düşmemeni sağlarım ben,” diye cevap verdi Milori hiç duraksamadan. Clarion hayatında hiç bu kadar derin sözleri, bu kadar kolayca veren biriyle tanışmamıştı.

Üstünde duramadı çünkü Milori yanına oturunca kolunu sıkıca Clarion'ın beline sardı. Bu ani yakınlık karşısında Clarion'ın yanakları kızardı. Hayır, herhâlde düşmezdi. Milori'nin teninden çam, soğuk su kokusu ve her an kar yağabilirmiş vaadi yayılıyordu. Onun varlığı, üstüne abanan Kâbusların gazabının tüyler ürpertici hissini köreltti. Bu şekilde güvende olduğuna neredeyse inanacaktı. Clarion hiç düşünmeden yüzünü Milori'nin boynuna doğru çevirdi ve nefes alışının bir anlığına teklediğini fark etmemiş gibi yaptı.

Noctua onları yayvan bir çoban püskülü çalısına getirdi; kış şifacı perileri kliniklerini buraya kurmuştu. Çalının bütün yaprakları keskin ve Ay ışığında gümüş rengiydi, kırmızı meyveleri karla kaplı dallarından sarkıyordu. Bu saatte her şey olağanüstü sessizdi. Clarion, Noctua'nın kanat sesi haricinde hiçbir şey duymadı.

Milori oturduğu yerden inmesine yardım etti ve onu çoban püskülü dalları arasındaki kesilmiş bir oyuktan içeri geçirdi. Yaprakların arasındaki boşluklardan soluk ışık sızıyor, sertleşmiş karlı zeminde desenler oluşturuyor ve kırağıyı aydınlatıyordu. Onlar yürüdükçe patika aşağı doğru meyletmeye başladı.

“Yerin altında mı?” diye sordu Clarion şaşırarak.

“Biraz,” diye cevap verdi Milori. “Rüzgârdan yalıtımı sağlıyor.”

Akıllıca, diye düşündü Clarion. Burası dışarıdan belirgin ölçüde daha sıcaktı. Yine de nefesi hâlâ havada belirgindi. Paltosundaki

yırtıktan içeriye soğuk hava giriyordu ancak Clarion dişleri çatırdamasın diye çenesini sıktı. Bir liken perdesinin önünde durdular. Clarion parmak uçlarında boncuk boncuk biriken ve pıtır pıtır yere damlayan kanları fark etmemeye çalıştı.

“Merhaba?” diye seslendi Milori usulca.

Perde aralandı ve bir şifacının yüzü görüldü. Koyu kahverengi tenli, beyaz saçlıydı, sık kıvrıkcık saçları yüzünü çerçevesiyordu. Sıcak mevsimlerdeki şifacılar gibi üstüne beyaz bir elbise giymişti; bu elbise çuha çiçeklerinden yapılmış, diye dikkat etti Clarion.

“Milori...” Clarion’ı süzerken gülüşü sarsıldı ve yerini şok ifadesi aldı. Clarion ne hâlde görüldüğünü tahmin ediyordu. Kan ellerinde kurumuş ve Petra’nın onun için yaptığı güzeller güzeli paltoya sızarak altın renginin üstüne parlak kırmızı lekeler bırakmıştı. Saçının yarısının örgüsü açılmış, düzensizce dökülmüştü ve omuzlarında kısmen donmuştu. “Bu kim?”

“Bu,” dedi Milori hafifçe, “Prenses Clarion.”

Clarion şifacının yüzünden en az on farklı duygunun geçişini izledi, sonunda dehşet ifadesi kalmıştı. “Peki nasıl bu hâle geldiğini sorabilir miyim?”

Milori yüzünü buruşturdu. “Birtakım sıkıntılarla karşılaştık.”

“Belli oluyor.” Kızın sesine endişe karıştı. “Ya sen...”

“Ben iyiyim,” dedi Milori çabucak, ellerini kaldırıp.

“Güzel.” Şifacı yüzüne tekrar katı bir memnuniyetsizlik takınsa da Clarion ona karşı duyduğu sevgiyi sezdi, uzun zamandır tanışmanın getirdiği o samimiyeti. Milori’nin halkının onunla ne kadar rahat konuştuğunu görmek Clarion’ı şaşkına çeviriyordu. “Bundan sonra onunla daha dikkatli ol.”

Milori kulağı çekilmiş gibi cevap verdi: “Olurum.”

“Onu sevdim,” diye fısıldadı Clarion, şakacı bir gülüşle.

“Ben de seversin diye tahmin etmiştim,” dedi Milori. “Bu Yarrow.”

“Sizinle tanışmak bir şeref Ekselansları,” dedi Yarrow eğilerek. “Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı.”

“Seninle de,” dedi Clarion, bir anlığına küçük dilini yutarak. Hem saygı hem sıcak bir muamele görmek ne kadar sıra dışıydı. Keşke sıcak mevsimler de böyle olsaydı.

Yarrow onları liken perdesinden geçirip koğuşa götürdü. Clarion eşikte dondu, bir eli kalbine gitti. Odanın içi kar platformlarından yapılmış ve ince dallardan kafeslerle hazırlanmış karyolalarla doluydu. Hepsinin üzerinde eziyetli rüyalar gören periler yatıyordu. Kış diyarında sayıları çok daha fazlaydı. Clarion’un onlara yüreği acıdı ve bu odadakileri safi suçluluk duygusuyla süzen Milori’ye üzüldü.

Senin suçun değil, demek istedi Clarion ancak Yarrow onu ileri götürdü. Clarion’ı üzerine kat kat battaniye atılmış bir karyolaya yerleştirdi. Clarion battaniyelerden birini omuzlarına alıp rahat bir oh çekti.

Milori ona yanaşıp mırıldandı: “Birkaç dakika kendi başına kal-san sorun olur mu?”

“Tabii ki olmaz,” dedi Clarion yüreklendiren bir sesle. “Sen git.”

Milori başıyla onayladı, minnettarlığı yüzünden okunuyordu. Birkaç dakika içinde hasta katında uçuştu ve bir başka şifacıyla alçak sesle konuşmaya başladı. Arada sırada uykudaki perilere doğru endişeli bakışlar atıyordu.

Telaşla battanileri ve yastıkları etrafına dizen Yarrow ise, “Her gün uğruyor. Siz yeterince sıcak mısınız?” dedi.

Clarion, bakışlarını Milori'den ayırdı, öyle seyrederken yakalandığı için mahcup olmuştu. “Sıcagım, teşekkürler. Sahiden her gün mü?”

Yarrow evet anlamında kafa salladı. “Yapabileceği hiçbir şey yok ama...”

Ama kendini sorumlu hissediyor, diye cümleyi tamamladı Clarion. O duyguyu çok iyi tanıyordu. “Çok önemsedığinin farkındayım.”

“Evet. Kış'ta herkes onu çok sever.” Yarrow bir an durdu, arkasından sözlerini dikkatlice seçer gibi konuştu. “Sizi bulmasına memnun oldum. Onu bu kadar... umutlu görmeyeli çok zaman olmuştu.”

Clarion bir tutam saçını kulağının arkasına attı. Teninin kızanıp ısındığını hissedince bunu yaptığına pişman oldu. “*Benim* yaptığım bir şey değil.”

“Siz öyle diyorsanız.” Bilmiş bilmiş gülümsedi. “Eh, şimdi bir bakalım neyiniz var.”

Clarion battanileyi omzundan düşürüp kolunu uzattı. Kan görünce midesi kalktı ancak yarayı yakından incelememişti. Paltosunun yırtık kumaşı derisine yapışmış, yaranın en kötü kısmını saklamıştı.

Yarrow onaylamayarak cık cık dedi. “Paltoyu çıkaramazsınız, o yüzden daha iyi görmek için tek kolunu kesmem gerekecek.”

Clarion gerildi. Şaheserini bu şekilde mahvettiği için Petra onun canına okuyacaktı fakat o derdi başka zaman düşünecekti. “Sorun değil.”

Yarrow başını salladı ve klinikteki başka bir odaya çekildi. Bu ana odanın içi mum ışığıyla loş ve samimiydi. Tavandan sarkan buz sarkıtlarından yansıyan ışığın altında her şey parıldıyordu. Duvarlardaki raflar kitaplar, çaydanlıklar, kokularla dolu at kestanesi kabukları ve kurutulmuş otlarla dolu deniz camından kâselerle kaplıydı. Hava topraksı ve yeşil kokuyordu. Şimdiye dek Clarion, Kış'ta ne kadar çok şey yettiğini anlamamıştı. Burada hayatın olmadığına kim, nasıl inanmıştı?

Dikkatini tekrar Milori'ye çevirdi, diğer şifacıya yardım etmeye başlamıştı. Bir yatağın başından diğerine geçiyorlar, her bir perinin birkaç damla su içmesine yardım ediyorlardı. Clarion'ın içi şefkatle pır pır etti. Nasıl olmuştu da bir an için bile Milori'nin soğuk olduğunu düşünememişti?

Birkaç dakika sonra Yarrow elinde bir sepetle, soğukta buharlar çıkaran taş bir kupayla ve narin bir çift kumaş makasıyla geri döndü. Kana bulanmış manşeti kesti ve yarası buz gibi havada çıplak kalınca Clarion acıyla dişlerini sıktı. Yarrow makası bir sehpaye tık diye koyup onu daha yakından muayene etmek için eğildi. Clarion'ın ön kolunu dikkatlice bir o yana bir bu yana çevirdi. "Temiz ama çok derin bir kesik olmuş. Dikiş atmak zorundayım. Çabuk iyileşir ancak bu gece üstü kapalı durması lazım."

Clarion nerede nasıl yaralandığını açıklamak ya da Yaz ortasında uzun kollu giyme seçiminin uyandıracığı şüpheleri gidermek zorunda kalmayacağı için rahatladı. "Pekâlâ."

Yarrow sepetin içeri karıştırdı ve ince kancalı bir iğne, ayrıca ardıçtan yapılmış bir yara lapası, usnea likeni ve bir yaprak paketine sarılmış keten tohumu çıkardı. Sessiz sessiz çalıştı, ya-

rayı temizledi ve dikti. Clarion kararlılıkla gözlerini duvara dikti, derisinden ipliğin her geçişinde yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Yarrow merhemi sürmeyi bitirip üstüne bandaj takınca ona bir kupa uzattı.

“Bu ne?”

“Köknar balsamı ve kış yeşili uçucu yağı,” dedi Yarrow. “İyileşmeyi kolaylaştırır ve enflamasyonu alır.”

Clarion kupayı dudaklarına götürdü. Reçineli bir kokusu vardı, tadı da hatta. Ancak ellerini ısıttı ve şu anda, tek isteği de buydu. “Teşekkürler.”

Yarrow ona ciddi bir bakış attı. “Yara kapanmadan, tahriş edecek bir şey yapmamaya çalışın. Deriyi zorlayan hareketler yok.”

“Yapmam.”

“Yanınızda bu lapadan da yollayacağım. Günde bir kez yaraya uygulayın.” Gözlerini kıstı. “Sakın unutmayın.”

Clarion, Milori’nin üstüne titrenmesine nasıl izin verdiğini görebiliyordu. Yarrow bayağı ikna ediciydi. Clarion kahkaha atarak, “Unutmam,” dedi.

“Güzel.” Yarrow onu düşünceli düşünceli süzdü. “Umarım yakında yine gelirsiniz Ekselansları, ama belki *buraya* değil. Kışta o korkunç gölle alakası olmayan, görülecek pek çok yer vardır.” Durdu ve kafasına bir şey dank edince yüzü aydınlandı. “Milorî çok yetenekli bir buz patencisidir, biliyor musunuz? Eminim size öğretirdi.”

Clarion sevindi. “Çok isterim.”

Elvina’nın planı gerçekleşmeden önce Kâbusları nasıl durdurması gerektiğini çözmek zorundaydı. Kış perilerini Kâbuslara terk

edemezdi. Bunu reddediyordu. Kararlılık içini azimli bir ateşle doldurdu.

Yarrow sıradaki hastaya yanaşınca Milori hemen yanında bitti. “Nasılsın?”

Clarion ona hafifçe gülümsedi. Yarrow cildindeki kanı temizlemişti. Geriye sadece temiz bir dikiş kalmıştı. Milori’nin dikişleri incelediğini, başını yana eğince bir tutam beyaz saçının dışarı fırladığını gördü. Düzeltmemek için kendini tuttu.

“Daha iyi,” dedi. “Biraz üşüdüm.”

“Seni artık eve götürmeliyiz.”

Ev, Clarion gitgide Kış’tan ayrılmaktan daha az hoşlanır olmuştu. “Tamam. İyi fikir.”

Dışarıda, Nocuta onları bekliyordu, beyaz tüyleri kabarıktı ve Ay ışığında soğuk soğuk parlıyordu. İkisi kuşa bindiler ve bu kez Milori bir kolunu beline dolayınca Clarion bu yakın temasa minnettar oldu. Çıplak ön kolunu soğuk ısıırıyordu ve yırtık yarım manşetin altından giren rüzgâr onu iliklerine kadar üşütüyordu. Noctua, Bahar’a doğru uçu ve kalın kar tanecikleri etraflarında döndü. Karanlıkta bile Kış, nefes kesici güzellikteydi. Üzerine kar serpiştirilmiş, alabildiğine uzanan çam ormanları onlara doğru yaklaşıyordu.

Clarion suratını Milori’nin yüzüne doğru kaldırdı ve yıldız ışığının çevrelediği profilini gördü. Bu şekilde savunmasız ve düşüncelere dalmış hâldeyken çok ciddi görünüyordu.

Onu bu kadar umutlu görmeyeli çok zaman olmuştu.

Clarion, Milori üstünde böyle bir etkisi olduğuna inanamıyordu. Yine de bu doğruysa, elinden geldiğince onu karamsarlığından çekip çıkarmak istiyordu. “Eh, pek planladığımız gibi gitmedi.”

Milori şaşkınlıkla bir kahkaha attı buna. Hoş bir sestti, ender duyulduğu için daha da tatlıydı. “Hayır, kesinlikle gitmedi.”

“Ama bir yolunu bulacağız,” dedi Clarion. “Bir sonraki sefere daha iyi olacak.”

“Bir sonraki sefere,” diye tekrar etti Milori, söz verir gibi ciddileşerek.

“Önce paltomu tamir ettirmeliyim.” Manşetinden sallanan bir ipliği çekiştirdi. “Ne kadar sürecek emin değilim. İlk sefer yapışı birkaç gün sürmüştü.”

“Önemli değil,” dedi Milori. “Ben seni bekleyeceğim.”

Milori bakışlarını ileride bir noktaya odaklarken Clarion kaşlarını çattı. Yüzünde son derece kırılğan bir şey vardı. *Yalnızlık*. Nasıl yalnız olmasındı? Bütün gününü ya okunamayan kitapların üstüne eğilip anlamaya çalışarak ya sınırda dikilerek ya da koruyamadığı bir hapishanede devriye gezerek geçiriyordu. Görevine çok bağlıydı ve sonsuza dek başarısız olmaya mahkûmdu.

“Seni ziyarete gelebilirim,” dedi Clarion ve anında bu cümleyi keşke başka şekilde ifade edebilseydim, diye diledi. Kendi kulağına bile fazla istekli gelmişti. Boğazını temizleyip ekledi: “Sen orada bekliyor olacaksan yani. Bir sonraki adımlarımızın ne olacağının stratejisini kurabiliriz.”

Milori onun sahte umursamazlığına ayak uydurarak, “Nasıl istersen,” dedi.

Clarion ona, *Ben nasıl istersem mi?* diyen bir bakış attı.

Görünüşe bakılırsa Milori rol yapmayı sürdüremedi ve teslim oldu. “Çok isterim.”

Kulaklarının ucundaki uçuk pembe rengi doğru yorumladı Clarion. “Eh öyleyse,” dedi. “Yarın görüşürüz.”

Milori usulca gülümsedi. “Yarın görüşürüz.”

Garip bir hafiflik –bir çeşit baş dönmesi ve gıdıklanma hissi– Clarion’i içeriden doldurdu. Kış Ormanı’nın yükseklerinde uçuyor olsalar da Clarion boşlukta süzülüyormuş gibi hissetti. Kâbuslardı, Milori’ydi derken kendini beklediğinden daha büyük belalara buluşmuş bulmuştu.

Ertesi sabah Clarion ve Artemis, ilk ışıklarla Petra’nın kapısında bitti. Karıştığı tehlikeye karşın Clarion garip bir şekilde çok iyi bir ruh hâliyle uyanmıştı. Elbette bu, Petra’nın bütün ayını olmasa da gününü mahvedeceğini keşfedene kadardı. Petra’nın cömert bir şekilde onun için diktiği palto, yırtılmış ve kan lekesi olmuş vaziyette çantasındaydı. Bütün bu çileden alınacak bir iyi haber varsa, o da şuydu: Botları bu arbededen tek bir çizik almadan kurtulmuştu.

“Kapıyı tıklatacak mısınız?” diye sordu Artemis.

Clarion kapıya uzun uzun baktığını ve çenesini sıkıldığını fark etti. Yüzünü zorla gevşetti. “Kendimi zihinsel olarak hazırlıyorum.”

Artemis ona anlayış ile acıma karışımı bir bakış attı. “Sizi kesinlikle anlayacaktır.”

“Göreceğiz,” diye kuşkuyla yanıt verdi Clarion. Artemis bile sözlerine tam olarak inanmıyordu zaten. “Sen müdahale etmek zorunda kalabilirsin.”

“Hazırda bekleyeceğim.”

“Güzel.” Clarion derin bir nefes alıp kapıyı tıklattı. “Petra, benim.”

Bir saniye bile geçmeden Petra kapıyı açtı. Yorgun görünüyordu, ne zamandır uyanık gibiydi. Yüzü yağ lekeliydi ve demir ocağının sıcaklığı içeriden dışarıya yayılıyordu. “Saatin kaç olduğunun farkında mısın?”

Clarion masum masum gülümsedi. “Şafak vakti?”

“Aynen...” Artemis’i fark edince boğuk bir çığlık atarak lafını yarıda kesti. “Ah. Günaydın.”

“Günaydın,” diye cevap verdi Artemis duraklayarak.

Clarion bir an için bakışlarını ikisinin arasında gezdirdi, sabrının taşıdığını çaktırmamaya çalıştı. “Bizi içeri davet edecek misin acaba?”

Petra inledi ama onları içeri almak için yana adım attı. “Gözlerinde yine o bakış var. Bu sefer ne oldu?”

İyisi mi bir an önce söyleyip kurtulmak, diye karar verdi Clarion. Petra’nın mutfak masasındaki yeni bir moloz yığınına temizledi, sonra çantasının içindekileri üstüne boca etti.

Petra üzüntüyle çığlık attı. “Ne yaptın sen?”

Clarion yüzünü buruşturdu. “Küçük bir kaza geçirmiş olabilirim.”

Artemis ise, *Bunu daha iyi halledebilirdin*, diyen dümdüz bir bakışla mıhladı onu.

“Bütün emeklerim mahvolmuş! Tam anlamıyla mahvolmuş!” Petra paltonun yamuk yumuk kesilmiş manşetini tuttu. Bir saniye inceledikten sonra şaşkınlıkla inleyerek odanın karşı tarafına fırlattı. “*Kan mı o?*”

“Sesini yükseltme,” diye tısladı Clarion. “Evet, kan. Endişelenecek bir şey değil.”

Petra, Clarion’ı omuzlarından tutup sarstı. Göz ucuyla Artemis’in kımıldadığını gördü, müdahale etse mi, etmese mi arada kalmıştı. Sonunda ızdıraplar içinde gibi iç geçirip ellerini arkada bağladı.

“*Ne demek* endişelenecek bir şey değil?” diye hesap sordu Petra. “Ortalıkta canavarlar kol geziyor, sen birdenbire Kış Ormanı’nda cengâver gibi gezmeye karar verdin ve şimdi de kanlı giysilerle kapıma dayanıyorsun!”

Clarion *cengâverlik* ettiği iddiasından hoşnut kalmasa da Petra bu şekilde ifade edince kulağa biraz kötü geldiğini itiraf etti. “Gerçekte olduğundan çok daha kötü görünüyor. Ben yaralı değilim. En azından kötü yaralanmadım.”

Manşetini yukarı sıyırıp ön kolundaki gazlı bez parçasını gösterdi. Neyse ki altındaki dikişleri kapatıyordu. Petra onu bırakıp bir koltuğa çuval gibi yığıldı. Odanın uzak köşesindeki bir şey yuvarlanıp tangır tungur yere düştü. Petra gözünü bile kırpmadı. “Bilmek istemiyorum dediğimin farkındayım ama bilmemenin, diğer seçenekten daha kötü olduğuna karar verdim. Sana neler oluyor?”

Sesinde her zamanki kaygılı hâlden daha derin bir şey gizliydi. Orada gerçek bir yakarış vardı ve Petra ona gözlerinin içinde suçlamayla bakıyordu: *Artık seni tanıyamıyorum sanki.*

Clarion, Petra’yı hayal kırıklığına uğratmaktan ve bunu nasıl durduracağını bilmemekten nefret ediyordu.

Ancak ona karşı dürüst olamayacaksa, artık aralarında nasıl bir dostluktan söz edilebilirdi? Clarion birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra onu kaybedemezdi.

“Eğer sana anlatırsam,” dedi, “hiç kimseye anlatmayacağına söz ver.”

“Kimseye senin Kış Ormanı’na gittiğini de söylemedim,” dedi Petra yenilmiş bir edayla. “Ama sır tutmaktan nefret ediyorum Clarion. Biliyorsun çok kötüyüm bu konuda... Yine de deneyeceğim. Senin için.”

Clarion elinden geldiğince şakacı bir tavrıyla, “Çılgılık da atmayaacağına söz ver,” dedi.

Petra ona dik dik baktı ve Clarion bunu bir onaylama olarak algıladı.

“Yaklaşık iki hafta önce, Kâbus Peri Adası’nda ilk kez karşımıza çıktığında Kış sınırına gittim. Orada bir ipucu bulmayı umuyordum. Bulmadım ama başka bir şey vardı... eh, *birisi*.” Clarion derin bir nefes aldı. “Kış Ormanı Bekçisi.”

Petra ya bayılmanın ya da çılgına dönmenin eşiğinde görünüyordu. “Kış Ormanı Bekçisi mi? Sen Kış Ormanı Bekçisi ile mi tanıştın?”

“Dinle bir.” Clarion onun dirseğini tuttu. “İlk başta biraz şüpheliydim. Bir tanıdın mı, aslında o kadar kötü biri değil.”

“Ah, içim ne kadar rahatladı.” Petra soluğu kesilerek kahkaha attı, sesi hırıltılıydı. Sonra bir şey kafasına dank etti. “O zaman birden çok sefer buluştunuz?”

“Birkaç sefer.”

Petra nefessiz kaldı. “Yoksa onu görmek için mi sınırı geçtin?”

Clarion kıpkırmızı oldu. “Evet. Ama...”

“Sen bir *oğlanı* görmek için mi gizlice kaçıyorsun?” Petra’nın sesi tam anlamıyla tiksiniş çıkmıştı fakat ardında ciddiyet yoktu. Onun hiçbir zaman erkek perilere meyli yoktu; aralarından bir tanesini hayatını riske atmaya degecek kadar önemli bulmaksa kesinlikle onun için şaşırtıcıydı.

Artemis şüpheli bir şekilde bastırılmış kahkahaya benzer bir ses çıkardı.

“Öyle bir durum yok!” diye karşı çıktı Clarion, ancak inkâr da etmediğini çok geç fark etti. Petra’nın gözleri zafer kazanmış gibi hin bir ifadeyle parıldıyordu. “Biz Kâbusları durdurmanın bir yolunu bulduk. O yüzden senin yardımına...”

“Onları durdurmak buna mı benziyor?” Petra bir parmağını köşeye atılmış buruş buruş paltoya çevirdi. “Sen buna dahil olmalısın. Aşırı tehlikeli.”

Clarion sesindeki hayal kırıklığını bastıramadı. “Bana bir şeylerin aşırı tehlikeli olduğunun söylenmesinden bıktım.”

“Tamam da *öyleler*. Senin hiçbir zaman böyle bir derdin olmadığını biliyorum ama bazılarımız köşemizde saklı hâlde gayet mutluyuz.”

“Petra...”

“Hayır. Sakın o kraliçe sesini kullanma bana,” dedi, yakarır gibi. “Yapmayacağım. Bir daha bu şekilde eve dönmene göz yumamam. Ben bir Tinker’ım, şifacı değilim. Paltonu dikebilirim, *seni* dikemem.”

Bir an için kırılğan bir sessizlik oldu, Petra’nın atölyesinin loş ışığında birbirlerine baktılar. Clarion sahiden de kendini korkunç

hissediordu. Petra onun hakkında gerçekten böyle mi düşünüyordu? Bunca yıldır rahatını kaçırdığını görmezden gelen, dikkatsiz kışkırtıcının teki miydi?

Yalnız kalmaya ihtiyaçları olduğunu sezen Artemis, tek kelime etmeden kapıdan dışarı sıvıştı. Kapı arkalarında tık diye kapanınca Clarion tekrar sesini buldu. Kırgınlığını gizlemek için savaşıması gerekti. “Başka seçeneğim olsaydı sana sormazdım. Güvenebileceğim başka hiç kimse yok.”

Petra huysuzca iç geçirdi. “Sen de, Elvina da planlarınızın işe yaraması için bana bel bağlamışsınız. Bu konumda olmak benim için kolay değil.”

“Biliyorum.” Clarion vicdan azabı duydu. “Fakat onun planı yanlış. Halkının iyiliğini temin etmek kraliçenin görevidir, koca bir diyarı dışlayıp kendine bakmak zorunda bırakmak değil.”

Petra kaşlarını çattı ve dalgınlıkla eline bir dikiş makası aldı, ikilemde kaldığı yüzünden belliydi.

“Seni bu duruma soktuğum için üzgünüm,” diye devam etti Clarion, “elimden geldiğince dikkatli olacağım. Fakat buna arkamı dönüp gidemem. Öyle yapmayacağım, senin desteğin olsa da olmasa da çünkü hayatımda ilk kez yapmam gerekeni yaptığımı hissediyorum.”

Petra inledi: Yakında teslim olacağına işaretledi bu. “Tamam. *Tamam*. Bunu taç giyme hediyem olarak al. Ancak bir daha böyle yırtık pırtık geri dönerse...”

“Dönmeyecek,” diye lafını kesti Clarion nefes nefese. “Teşekkürler Petra.”

“Minnetini kendine sakla.” Tekrar tezgâhına döndü ve aletlerini yeniden düzenlemeye başladı. “Sadece sağ kal.”

Clarion’ın nefesi boğazına tılandı. “Kalacağım.”

Ekselansları?”

Clarion irkilerek uyandı ve kendini son derece utanç verici biçimde yazma masasına yığılmış hâlde buldu. En azından şaşkınlıktan sandalyeden düşmemişti. Kapıya doğru döndü, işi başından aşkına benzeyen bir terzi peri eşikte havada duruyordu. Artemis ise hemen arkasında, *Onu durdurmaya çalıştım* der gibi görünen, mahcup bir ifadeyle bekliyordu.

“Merhaba,” dedi Clarion uyku mahmuru.

Başını ön koluna yaslamaktan parmak uçları karıncalanmıştı. Geç öğleden sonrası güneşi camdan içeri akıyordu, Clarion bunu fark edince biraz dehşete kapıldı.

Saatlerdir uyuyordu ve tam olarak ne zaman uykuya daldığını anımsayamıyordu. Aslında şekerleme yapmak istememişti.

Sisli bir zihinle adımlarının tekrar üstünden geçti. Bu sabah Petra ile görüşmesinin ardından haftalık konsey toplantısına geç kalmıştı, ardından çay fincanının içindekileri öylece notlarının ve Bahar Bakanı'nın yeni elbisesinin üstüne döküvermişti. Utançtan hâlâ kıpkırmızı odasına döndüğünde, defterindeki çay ve mürekkep lekесinin şifresini çözmeye çalışmıştı...

Kesin bundan olmalıydı. Anlaşılan, geç saate kadar yatmamak ve sabah erkenden kalkmak ona iyi gelmemişti.

“İşinizi bölmek istemem ama,” dedi terzi peri narince. “Elbise provanız vardı.”

Clarion bugün elbise provası olduğunu tamamen unutmuştu. Kraliyet terzisi Patch, şüphesiz bu gecikmeden hiç hoşlanmayacaktı. Taç giyme töreni için ona bir elbise dikmişti bile ancak Clarion'un balo için de yeni bir elbiseye ihtiyacı olacaktı.

“Teşekkürler.” Clarion avuçlarını gözlerine bastırdı. “Gidelim mi?”

Terzi peri, onu Patch'in atölyesine götürdü. Yardımcı periler –toz perileri ve cila perileri de dahil– koridorlarda koşturuyor ve düzenleyici perilerin arkasında kuyruk oluyorlardı. Clarion bu son gruba, Elvina'nın Güvenilir Dekorator Ekibi adını takmıştı. Sarayın içinde uçuşuyor, asistanlarına emirler yağdırıyor ve diğerlerinin işlerinin her ayrıntısıyla ilgileniyorlardı. Clarion, onun terzi perisinin göze çarpacak biçimde ve ustalıkla onlardan kaçındığına dikkat etti.

En sonunda provaya varınca ani bir, “Demek buradasınız!” ile karşılandılar.

Patch atölyesinin tam ortasında havada süzülüyordu. Dar yapıdaydı, kemikli yüz hatları vardı ve huş ağacı kadar açık tenliydi; sanki ne zamandır güneş görmüyordu. Koyu kahve saçları düzgünce örülmüş, siyah kala zambağından yapılmış zarif pelerininin üstüne salınmıştı. Bir mezura boynuna yılan gibi dolanmıştı.

Patch koyu giysilere bürünmüştü ama odanın duvarlarındaki raflarda akla hayale gelen her renkten top top kumaş dizilmişti. Prova mankenlerin üstü yarı bitmiş elbiselerle doluydu ve bütün atölye âdeta güneş ışığının altında parılıyordu. Güneş oymalı kakmalı çerçevesinde duran aynadan pırıl pırıl yansıyor ve Patch'in sepetlere topladığı çilelerce örümcek ağının üstüne vuruyordu. Pencerenin hemen dışında, Peri Tozu Ağacı dalları arasında geniş mi geniş bir ağ yayılıyordu, her bir ipliği öğleden sonrası güneşi altında altından iplik gibiydi. Patch o nefes kesici nakış ve dantelleri için ipekleri buradan ediniyordu. Şüphesiz, küre dokuyucu arkadaşı Fil, ağının ortasında keyif yapıyordu.

Ancak odaya girdiği zaman Clarion'ı en çok çarpan, Yaz Bakanı oldu. Aurelia koltukta oturuyordu, zarif elini çenesine yaslamış, güneş ışığının vurduğu yerde uyukluyordu. Üstünde ayçiçeği yapraklarından bir elbise vardı; çiçeğin canlı altın renkleri, koyu siyah ten rengiyle tezat oluşturuyordu. Her zamanki gibi yazın kendisi kadar aydınlıktı ve ışık saçıyordu.

"Bakan," dedi Clarion şaşırarak. "Burada ne arıyorsunuz?"

Aurelia'nın altın rengi gözleri meraklı meraklı ona çevrildi. "Gözlerim seni aradı."

Clarion'ın kafasına birden dank etti. Uyuyakaldığı için Aurelia ile toplantısını kaçırmıştı. "Ah. Olamaz. Çok, çok özür dilerim."

“Olur öyle şeyler.” Aurelia boş ver dercesine elini salladı. “Burada da tartışabiliriz, fazla bir şey yok. Taç Giyme Töreni menüsü hakkında senin fikrini almak istemiştim. Bazı aşçı perilerimi getirdim ama Patch onları bu odadan kovdu.”

Patch, Bakan'a ters ters baktı. “Çünkü o tuvaleti leke yaparlarsa...”

“Barış.” Aurelia esnemesini bastırdı. “Sizin işinizi bitirmenizi bekleyebilirim.”

“Güzel.”

Patch bir saniye bile kaybetmeden Clarion'ı bir paravanın arkasına çekti. Tam orada Taç Giyme Balosu tuvaleti onu bekliyordu. Kumaş ıslıl ıslıldı ve ellerinden su gibi akıyordu. Clarion yaralı kolunu saklamak için büyük bir özen göstererek elbisesini çıkardı. Patch fark ettiyse de hiçbir yorum yapmadı. Öğrenilmiş bir rahatlıkla Clarion'a elbiseyi giydirdi, sonra omuzlarından tutup onu ana odadaki aynanın önüne götürdü.

“Nasıl buldunuz?”

Doğrusu, Clarion'ın hayatında sahip olduğu en hoş parçaydı. Tuvaletin etekleri altın rengi kumaştandı, arkasından uzun, şık bir kuyruk iniyordu. Tülümsü bir kumaştan yapılmış manşetleri yere değiyordu. Clarion hareket ettikçe pelerin gibi arkasında uçuşuyorlardı. Bu elbisenin içinde Clarion kendini neredeyse kraliçe gibi hissetti. “Mükemmel olmuş Patch. Bayıldım.”

Clarion, hem Aurelia'nın hem Patch'in onaylayan bakışlarının kendisine yansıdığını gördü.

Patch hâlimden memnun bir şekilde, “Mükemmel,” dedi. “En son dokunuşları kaldı sadece.”

Yirmi dakika göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Patch elbisenin yakasına ve manşetlerine iğneler takarken Yaz Bakanı izin isteyip çıktı, ardından peşinde aşçı perileriyle geri döndü. Onlar Clarion'a stüdyonun bir köşesinde dört dörtlük bir çay servisi kurarlarken Patch'den elle tutulur bir memnuniyetsizlik dalgası yayılıyordu.

"Herhangi bir şeyin üstünde en ufak bir leke görürsem, bir *damla* bile düşerse..."

"Görmeyeceksin," dedi Aurelia, hiç oralı olmayarak.

İkisi atışmaya başladılar ancak Clarion söylediklerine hiç odaklanamıyordu. Kimse onunla doğrudan konuşmazken kontrol altında tutmaya çalıştığı her şey üstüne üstüne geldi: Her an yaklaşan taç giymesi, Kâbuslar, Milori.

En kısa zamanda Kış'a geri dönmek zorundaydı.

Nihayet, Patch elbiseye iğneler sokma işini bitirince onu tekrar paravanın arkasına götürdü, böylece Clarion gelirken üstünde olan elbiseyi yeniden giydi. Patch balo tuvaletini neredeyse saygıyla koluna astı, sonra seslendi: "Tamamen senindir Aurelia."

Clarion yeniden ortaya çıktığında, Aurelia aşçı perilerin köşede düzdüğü masanın başına kurulmuştu. Patch'in işlemeli örümcek ipeğinden dantel masa örtülerinin üstüne, Clarion'ın hayatında gördüğü en özenli sofraya ve sunum serpilmişti. Katlı bir standın üstüne kimi su kabağı ve domatesli kimi kayısı ve karadutlu turtalar dizilmişti. Hemen yanında, üstüne bir tutam taze nane konmuş ve bir damla zeytin yağı gezdirilmiş karpuz gazpaço. Hatta kakule ve tarçın kokan reçelle doldurulmuş bir mürdüm eriği pastası bile vardı.

Her şeyden yaz renkleri ve kokuları fışkırıyordu. Clarion'ın içinde saf neşe uyandırıyor ya da uyandırmalıydı. Tümüne ba-

kınca Clarion garip bir şekilde soğuk hissetti. Kış'ta gördüklerinden sonra nasıl burada oturup da parti planı yapardı? Bir sürü peri, kurtulmak için ona bel bağlamıştı. Ancak tam şu anda Aurelia, yüzünde beklentiye benzer bir ifadeyle karşısında oturuyordu.

Clarion, Aurelia'nın karşısında yerini alırken gülümsemek için kendini zorladı. "Her şey inanılmaz görünüyor."

Aurelia biraz gevşedi. "İstedığınız her türlü değişikliği yapabiliriz."

Clarion sofraya yukarıdan baktı. Nereden başlayacağını bilmiyordu ve bu yemeği atlatmayı nasıl başaracağını da bilmiyordu çünkü stresten iştahı kaçmıştı. Yine de tabağını her bir yemekten ufak bir lokma örnekle doldurdu ve pek tat alamadan yemeye başladı.

İlk lokmasının ortasında Aurelia derin bir nefes verdi. "Ekselansları, bir sıkıntınız mı var? Aklınızın başka yerde olduğunu görüyorum."

Clarion tam çiğnemedi yuttu. "Yo, yok bir şey."

Aurelia altın rengi bakışıyla onu süzdü. "Sizi toplantımızdan alıkoyan şeyin aynısı olabilir mi acaba?"

Clarion yüzünü ekşitti. "Sadece... her şey çok hızlı oluyor."

Her geçen gün, taç giyme töreni yaklaşıyordu ve Clarion, herkese karşı sorumluluklarını yerine getiremiyor gibi hissediyordu. Zaman parmaklarının arasından akıp gidiyordu. Şimdiyse, en yakın ilişkilerinin bile sağlam olmadığını hissediyordu.

"Ah." Aurelia düşünceli düşünceli durdu. "Özellikle Anakara'da yaz bir zıtlıklar mevsimidir, hem hiçbir şey yapmak istemez hem de her şeyi yapmak istersiniz. İnsanlar bütün günü çimenlerde uza-

narak geçirirken aynı şekilde bütün gece sabaha kadar yıldızların altında dans ederler. Sıcaklık öyle bir etki yapar üstlerinde.”

Clarion keşke böyle bir lüksüm olsaydı diye diledi. “Anlıyorum.”

“Demek istediğim aslında, yaz mevsimi bizi vaktimizin seçtiğimiz biçimde hakkını vermemiz için yüreklendirir.”

Clarion gözlerini tabağa indirdi ve bir turtayı çatalıyla dalgın dalgın dürtükledi. Belki iyi bir tavsiyeydi ancak Clarion bunu hayata geçirmenin herhangi bir yolunu hayal edemiyordu. Baskı çok fazlaydı ve risk çok yüksekti. “Şu an zamanın tadını çıkarmakta zorlanıyorum.”

Aurelia ona kaşlarını çatı. “Tıpkı yaz gibi, tahta çıkmazdan önceki o kısacık zaman da hemen gelir geçer. O hâlde bunu, ne istediğinize ve kime dönüşmek istediğinize daha uyanık olduğunuz bir dönem olarak düşünün.”

Ben hep istemem gereken şeyleri istedim, demişti Milori’ye bir seferinde.

Ancak şimdi o kadar emin değildi. Hayal kurma iznini kendine tanıdığına, Peri Adası’nın birleştiğini ve güvenliğinin sağlandığını düşünüyordu. Saygı göstermenin mesafe koyma anlamına gelmediği Kış’ın sıcaklığını düşünüyordu. Milori’yi düşünüyordu.

O özgürlük ve mutluluk anları, bir tür güç gibiydi. Clarion kendi istediğini yapabilseydi, *nasıl* olurdu acaba? Mesela içgüdülerine güvenebilseydi? Ona öğretileni değil, ona doğru geleni yapsaydı? Kararlılık onu içeriden aydınlatan güneş ışığı gibiydi. Belki de kalbi onu hiçbir zaman yanlış yöne götürmemişti.

Aynı akşam, Clarion sınıra geri döndü. Burada, Bahar ile Kış ortasındaki köprüde bağdaş kurup otururken soğğun tüy gibi tenine sürtündüğünü ve karla karışık rüzgârın, bileğine dolandığını hissedebiliyordu. Âdeta Clarion'ı biraz daha yaklaştırmaya davet ediyor, dantelimsi kırağıyla donup katılaşmış, uçuk renkli çimlere çağırıyordu. Clarion buranın ne kadar büyümlü bir yer olduğunu birinci elden deneyimlediği için artık onun çekimine asla hayır diyemezdi; buzdan oyulmuş kütüphaneler, kızakla inebileceğiniz dağlar ve kurtlarla dost olan periler bulunurdu burada.

Diğer sıcak perilerin, onun gördüğü şeyi hiç görmemiş oluşu ne üzücüydü.

Clarion bir başkasının varlığını hissedip ürperdi. Kafasını kaldırıp, bakınca Milori'nin tam alçalmaya başladığı anı yakaladı. Bir yanı belli ki onunla uyumlanmıştı ya da belki de onu arıyordu. Milori, Clarion'ın yanındaki zemine zarifçe kondu, kanatlarından akan ışıltı kara Ay ışığı gibi gümüş rengi vuruyordu. Bu kez Clarion, onu görünce yüreği hop ettiği için kendini azarlamadı.

Kendine bu kadarı için izin vermekten ne zarar gelebilirdi?

“Dönmüşsün.” Milori'nin olumlu anlamda şaşırdığını görmek ve bu görüşmeyi en az Clarion kadar iple çektiğini bilmek içini ısıttı.

“Bu gece burada olacağıma söz vermiştim,” diye karşılık verdi Clarion. “Ayrıca, Yarrow bana buz pateni yapmayı öğretebileceğini söyledi. Bunun için geri dönmek zorundaydım.”

“Öyle mi dedi?” Milori şaşırdı ancak hemen yüzünü toparladı. “Herhâlde senin kızığından düştüğünü görmediği için demiştir. Seni buzun üstüne koyarsak, kim bilir neler olur?”

Clarion ona aksi aksi baktı ancak Milori’nin gözlerinin içindeki hınzırlığa pek sinirlenemediğini fark etti. Yavaş yavaş Clarion’ın yanındaki zemine alçaldı. Karanlıkta neredeyse diz dize birbirlerine dokunacak kadar yakın oturdular. Bunun düşüncesiyle bile Clarion’ın tenine elektrik verilmiş gibi oldu. *Saçmalık*, diye kendini azarladı. Dün gece birbirlerine bundan çok daha yakındılar. Gerçi o zamanki ihtiyaçtı. Her nasılsa bu seferki yakınlık daha kırılğandı. Özellikle de Milori ona böyle bakarken. Clarion onun orada ne gördüğünü tam olarak adlandıramıyordu ancak içi özlemle doldu.

“Bir gün sana öğretirim.” Milori bir hayale dalıp kaybolmuş gibi alçak sesle, neredeyse özlem dolu konuşmuştu. Clarion ne konuştuklarını birkaç saniye sonra hatırlayabildi.

“Bu sözü sana hatırlatırım,” dedi, sadece biraz nefesi kesilerek.

Milori onun manşetinin kenarına hafifçe dokundu. “Kolun nasıl?”

“İyi.” Clarion kumaşı dirseğine kadar çekip kolunu çevirdi. Gazlı bezi yerinden çıkardığında hayretler içinde kalmıştı, altındaki yara olduğundan çok daha eski görünüyordu. Ne bir şişme ne başka bir komplikasyon vardı. Milori’ye muzipçe güldü. “Şifacılarına daha fazla güvenmelisin.”

Milori oflar gibi nefes verdi. “Güveniyorum zaten. Ancak sadece ufak bir çizik olduğu için çok şanslıydık, bunun da farkındayım. Daha beteri olsaydı...”

“Milorî.” Clarion sınırın üstünden uzanıp elini onun kolunun üstüne koydu. Milorî kıpırdamadı, sonra bakışlarını kaldırıp Clarion’ın gözlerinin içine baktı. Clarion’ın pırıltısı onun yüzünü altın rengine boyuyor ve açık renk gözlerini alev alev yapıyordu. Clarion bir an için eline değen serin ve pürüzsüz elinin ve kendi elinin üstündeki güven veren bir başka el gibi kışın acı soğğunun farkına vardı. Bu düşünceyle göğsü sızladı.

“Lütfen kendini suçlama,” diye devam etti. “Sınırı geçmek benim seçimimdi. Tehlikelerin bilincindeydim. Ciddi şekilde yaralanmış olsaydım bile benim hatam olurdu, senin değil.”

Tıpkı Rowan’a olanların Clarion’ın suçu olduğu gibi. Aniden utanç duyup nefes aldı.

Milorî, “Bu doğru değil,” diye itiraz etti.

“Doğru. Ben sihrimi daha iyi yönetebilseydim, öylesine tehlikeli bir duruma düşmezdik. Hiç kimse bir Kâbus’un içinde hapis kalmazdı. Diyarlarımızın endişelenmesine gerek olmazdı. Ama yönetemiyorum ve bu yüzden hiç kimseyi kurtaramıyorum.” Clarion bu duyguların yüzeye bu kadar yakın olduğunu fark etmemişti. Şimdiyse içinden taşıp dökülürlerken Milorî’ye bakamıyordu. Baraj kapakları açılmıştı artık, Clarion duygularını ifade etmeden duramıyordu. “Nasıl bir kraliçe olacağım ben? Koskoca Peri Adası’nda doğuştan yeteneği olan şeyi yapamayan tek peri benim.”

Milorî elini, elinin üstüne koyup o tanıdık soğuk havayı yok etti. Clarion parmaklarını onun koluna batırdığının farkında değildi. Ağlamasına ramak kaldığını da fark etmemişti. Yavaş yavaş onu serbest bıraktı ve Clarion’a çaresizliğinin körelmiş şiddeti haricinde

hiçbir şey kalmadı. Bir saniye sonra Milori onu serbest bıraktı ve Clarion kolunu Bahar'ın sıcaklığına doğru geri çekti. Temas eksikliği, olması gerekenden daha büyük bir kayıp hissi yaşattı ona.

"Kontrolün dışında yaşanan olaylardan kendini sorumlu tutmamalısın," dedi Milori.

Clarion koca bir kahkaha attı ve her an akmak üzere olan göz yaşlarından kaçmak için gözlerini kırptırdı. Parmak uçlarıyla gözlerinin altını sildi. "Benim tavsiyemi tekrar bana yöneltemezsin. Önce ona kendin kulak asmalısın."

"O zaman geri alıyorum." Milori ufaktan gülümsedi. "Sen kendini inandırıdığın gibi yeteneksiz bir kraliçe değilsin. Belki senin standartlarında olmasa da sihrini kullanabiliyorsun. Ben kendim gördüm."

"Çok nadiren," diye karşı çıktı Clarion. "Ayrıca kullanmayı başardığım zaman da bilincinde bile olmuyorum. Bu sayılmaz."

"Oradan başla öyleyse."

Clarion şaşırarak kahkaha attı. "Bana gerçekten sihir dersi mi vereceksin?"

"Hatırım için dene." Milori ona doğru eğildi, bir dizini göğsüne çekti. "O anlarda ne hissediyorsun?"

"Bana en kolay geldiği anlarda mı?" Clarion iç geçirdi, avuçlarına ağırlığını vererek arkaya yaslandı. Başını arkaya, göğe doğru attı ve ışığın yavaşça azalışını izledi. "Korku. Sonbahar'da yaşanan Kâbus saldırısında, sihir bir anda geldi."

Milori meraklanarak öne eğildi. "Peki avucundan kaydığı zaman?"

Bu sorularla tam olarak nereye varmayı planlıyordu?

“Kendimi hatırlıyorum. Korkuma hâkim olmayı hatırlıyorum. İrademi kontrol edip şekle sokmayı hatırlıyorum. Gücümü kendime çekmek bence kolay. Bunu kullanışlı bir kalıba sokup bir şeye çevirmek...” Milori’nin kuşkulu ile endişeli karışımı ifadesini görünce cümlesini bitirmeden bıraktı. “Bana neden öyle bakıyorsun?”

“Hiç.” Milori duraksadı. “Bana korkunu bastırmaya çalışmak sana engel oluyor gibi geldi. Aslında sen gücüne en rahat başkalarını korumaya çalışırken erişebiliyorsun sanırım; başkaları için korktuğunda ama harekete geçecek kadar cesur olduğunda.”

Clarion’a bir başka manalı bakış atıyordu, âdeta, *Sen işte öyle bir kraliçe olacaksın*, der gibiydi. Clarion gözlerini kaçırdı. Milori’nin kendisi hakkındaki en kötü fikirlerine meydan okumak gibi uygunsuz bir huyu vardı. Clarion’ın söylediklerinin kulağa neredeyse asilce gelmesine neden oluyordu.

“Olabilir.” Clarion kaşlarını çattı. “Fakat Elvina bana bunu yapmam gerektiğini söyledi. Gücümüze erişimin en kolay olduğu zaman, zihninin berrak olduğu zamandır, dedi.”

“Belki o zihninde senden daha farklı canlandırıyor.” Milori bir elini öne uzattı. Bir saniyede önündeki hava pırıldamaya başladı. Narin buz kristalleri gün batımında ışıldadı, avucunun içinde girdap gibi dönerek bir buz halesi şeklinde birleştiler. “Bana bunu yapmayı hiç kimse öğretmedi. Çoğu kış perisi için böyledir. Sana korkularını doğrulaman için söylemiyorum bunu ama... Yerim olmadan konuştuğum için beni affet ancak bu tavsiyenin sana faydadan çok zararı dokunmuş olma ihtimali yüksek. Sen sihrini nasıl

toplayacağını biliyorsun aslında. Bütün periler bilir. Elvina'nın sana söylediğini bıraksan ne olurdu acaba?"

Clarion'ın içinde inatçı bir direnç ateşi çıktı. Elvina onu yanlış yönlendirmezdi. En azından bile isteye. Clarion'm hayatı boyunca Elvina, kusursuz kraliçe timsaliydi; kendine örnek alması gerektiğini bildiği her şey onda vardı. Doğal olarak, bu da onun sihrini toplama yolunu da kapsıyordu. Ancak Milori'nin değerlendirmesi son derece mantıklıydı. Clarion o içindeki yıldız ışığı pınarından ne zaman bir sihir kıvılcımı avuçlamaya çalışsa, zihnindeki duvarlar iniyordu. Onu bu kadar kısa süredir tanıyan birisinin, kalbinin tam da ortasına işlemesi Clarion'ı derinden sarstı.

Bunu, ne istediğinize ve kime dönüşmek istediğinize daha uyanık olduğunuz bir dönem olarak düşünün.

"Nasıl yapılacağından emin değilim."

"Öğreneceğinden eminim," dedi Milori. "Sen bunun için yaratıldın."

Milori'nin verdiği güvence, haftalardır içini kemiren o iğrenç kendinden şüphe sesinin dinlenmesine ve susmasına neden oldu. "Yüreklendirici," diye cevap verdi Clarion. "Ama kullanışlı değil."

Milori bunu bir saniye düşündü. "Sen sihrinin sana en kolay korktuğun zaman geldiğini söyledin. Belki korku değildir o, belki de pozitif ya da negatif olsun o anın içine tam anlamıyla dalmandır."

"Yani çok düşünmeyi bırakmamı mı öneriyorsun?"

Milori yine o yarım gülüşü çıktı. Parmaklarını sıkmasıyla elinde tuttuğu buzdan küre tuzla buz oldu. Onun cildinde parladı, sonunda rüzgârla savruldu. "Onun gibi bir şey."

Çok kötü bir teori değildi. “Şimdi denememi ister misin?”

“İçinden geliyorsa,” dedi Milori.

Neden olmasındı? Clarion’ın olmak istediği buradan başka bir yer yoktu.

Clarion gözlerini kapattı ve uğraştı... Hayır, uğraşamazdı. O zaman amacına aykırı davranmış oluyordu, ne de olsa bu egzersizin asıl hedefi çabalamak değil, olmaktı. Yine de Milori’yi orada hissederken tamamen anda kalmak çok zordu. Sırf o izliyor diye duyduğu utangaçlık, bu işi imkânsız kılıyordu. Clarion tekrar gözlerini açtı, ona başaramadığını söylemeye hazırlanıyordu ki Milori’yi karşısında görünce içindeki bütün itirazları sustu.

Milori ona âdeta hayran kalınacak bir mucize gibi bakıyordu. Clarion’ın da ona baktığını fark edince sanki yakalanmayı beklemiyormuş ama çok da umursamıyormuş gibi yüz ifadesi yumuşadı ve gardım indirdi. Milori’nin gözlerinin içindeki arzuyu yanlış anlamak imkânsızdı. Ona bir kez daha böyle bakmıştı, diye fark etti Clarion: Kış’a ilk kez geçtiğinde. Milori onu ne zamandan beri öpmek istiyordu acaba, diye merak etti ve buna bu kadar kayıtsız kaldığı için biraz şapşal hissetti.

Yine de Milori karşısında donmuş gibi oturuyordu.

Clarion’dan yalnızca iki santim ötede karlar ıslıl ıslıl, nefes kesici bir girdapla yağıyordu. Sınıra –ve ona– bu kadar yakinken Clarion’ın nefesi havada yumuşacık bir beyaz buluttu. Clarion biraz daha yanaştı, soğuk hava bir omzuna, sonra kulak kepçesine sürttü. Garip bir histi bu: Bir yarısı sıcak mevsimlerde güvendeyken, diğer yarısı soğuktan sızlıyordu. Clarion dikkatlice, neredeyse saygıyla, parmak

uçlarını Milori'nin çenesinde gezdirip yüzünü ona doğru çevirdi. Aralarındaki mesafe bir soruydu ve Milori bu soruyu hemen yanıtladı. Eliyle Clarion'ın boynunun bir yanını avuçladı ve dokunuşu onu üşütse de içine sıcaklık yayıldı.

Clarion tamamıyla Kış'a doğru eğilip onu öptü.

Milori'nin dudakları dudaklarına değerken Clarion'ın içinde bir şey kabardı ve pınar suyu gibi tamamen dışarı taşıtı. *Mutluluk*, diye düşündü, hayatında hiç duymadığı saflıkta bir mutluluk ve sihir. Sihrin kemiklerinde titreştiğini, parmak uçlarında mekik dokuduğunu, bir yere uygulanmaya heveslendiğini hissetti. Bu kez üstünde hâkimiyet kurması gereken bir şey değildi. Nehir gibiydi, derin ve tükenmez bir kuyu gibi. İleri doğru aktı ve Clarion'ın bütün vücudundan yumuşacık altın rengi bir ışık yayılmaya başladı.

Milori azıcık geri çekildi. Alnını alnına dayadı ve aynı titreşim nefesi paylaştılar. Clarion göz kapaklarını titreştirerek gözlerini açtığı anda üstlerindeki yıldızların bile daha parlak parladığına yemin edebilirdi. Aydınlıkları Milori'nin uçuk gri gözlerinin içine yansıdı ve takımyıldızlar dünyaya inmiş gibi etraflarında ışıldadı. Clarion'ın kirpiklerinde ve elbisesinin manşetlerinde peri tozu pırıldıyordu. Havada neşeyle dans edip kar tanecikleri gibi Milori'nin saçında biriktiler ve bütün dünyayı altın rengine boyadılar.

Bunları *Clarion* mı yapmıştı?

Milori konuştuğu zaman sesi kısık ve hayranlık içindeydi. "Sen inanılmazsın."

Belki de hayatında ilk kez, Clarion buna inandı.

Taç Giyme Balosu'ndan birkaç gün önce Elvina, Clarion'ı çalışma odasına çağırttı. Clarion'ın aklından geçen ilk düşünce, *Elvina biliyor*, oldu.

Clarion tam olarak *nasıl* öğrendiğini bilmiyordu ancak her şeyin eninde sonunda tepetaklak başına yıkılmasını bekliyor olmalıydı. Milori, saklanması kolay bir sır değildi sonuçta, özellikle de sınır-daki o geceden sonra.

Belki de Elvina onun ne kadar akıllı havada olduğunu fark etmiş ve birisini yollayıp onu takip ettirmişti. Ya da belki de Clarion'da inkâr edilemez bir farklılık vardı. Saçma bir dürtüyle aynadaki yüzünü incelemiş, yaptığı alnında yazıyor mu diye bir kanıt aramıştı. Alt dudağının kıvrımının üstünden geçti, hâlâ çatlaktı ve Milori'nin öpücüğünün anısıyla sızlıyordu. Clarion her bir detayı şu anda karşısındaymış gibi anımsayabiliyordu: Milori'nin teninin soğuk-

luğunu, bakışının sığağını, etraflarındaki yıldızların göz kamaştırıcı parlaklığını. Hiçbir şey değişmemişti aslında ancak yine de Clarion'un aklı fikri yaşananların büyüklüğündeydi.

Bunu o kadar sıklıkla düşünüyordu ki kafayı yiyebilirdi. Neredeyse durmadan midesi hop ediyordu çünkü onun düşüncesiyle bile anında gökten düşmüş gibi hissediyordu. En ufak bir kışkırtmada kalbi kuş olup havalanıyordu. Ayrıldıklarından bu yana ağzına tek lokma atmamıştı, aşırı gergindi ya da heyecanlıydı ya da... Bu duygu her neyse öyleydi. Fazla mercek altına almak istemiyordu çünkü onu her ne kadar havalara uçursa da aynı zamanda dehşete düşürüyordu.

Kışlık giysileri tamir edilene kadar Milori ile görüşmemeye karar vermişti; biraz mesafe aklını başına almasını sağlardı, diye mantık yürütmüştü Clarion. Ancak Petra tamir edilmiş paltoyu ona bir saat önce teslim etmişti ve Clarion'un aklı hâlâ başına gelmemişti. Hatta aklı onu terk ettiğinden beri arkasına bile bakmamıştı. Milori, yanında yokken bile başına musallattı, tıpkı şüphesiz hâlâ Bahar sınırında nöbet tuttuğu gibi.

Tabii eğer, diye düşündü Clarion, *bundan pişmanlık duymadıysa.*

Çünkü kesinlikle duyuyor olmalıydı. Peri Adası'nın yüz yüze kaldığı tehlikeler göz önüne alındığında öpücük dürtüsel ve yanlış bir fikirden doğmaydı. İkisi de anın büyüüne kapılmışlardı ve bu gece Clarion, aralarında bir şey olmasının imkânsızlığı adlı acı gerçeklerle yüzleşecekti. Ah, ne yapacaktı...“Ekselansları?” diye sordu Artemis. “Her şey yolunda mı?”

Clarion irkilerek dizini çalışma masasının altına çarptı. Acıyla dişini sıkarak, dönüp korumasına baktı. Artemis, yatak odasının ka-

pısının yanında, yüzünde gayet garip bir ifadeyle duruyordu. Clarion, Artemis'in Elvina'nın onu çağırdığını duyurmasının üzerinden birkaç dakika geçtiğini fark etti.

"Evet, elbette!" Clarion utancını saklamaya çalışarak ağzı kulaklarında gülümsedi. "Neden sordun?"

Artemis kibar bir cevap vermeye özen gösterdi. Bir saniye sonra, "Parıltınız..." dedi.

"Benim..." Clarion önüne doğru baktı. Artemis vurgulayınca, her zamankinden daha parlak olduğunu ve hafif bir pembelik yaydığını fark etti. En son baktığından bu yana güneş ışığı da iyice artmış mıydı? Şimdi, Elvina'nın neden onu hep tutkuya karşı uyardığını daha iyi anlıyordu.

"Ayrıca," dedi Artemis, üzücü haber vermek üzere olan biri edasıyla, "Peri Tozu Ağacı çiçek açtı."

Clarion ayağa kalkıp balkonun cam kapılarına yürüdü. Sahiden de dışarıdaki dallar unutmabeni çiçekleri ve narin beyaz güllerle doluydu. Clarion onlara dik dik baktı. Bu ağaç bazen çok arsız olabiliyordu.

"Endişelenecek bir şey yok." Clarion perdeleri kapattı, *hayaller dünyasında gezindiğini* hatırlatan her şeyi bir kenara itmeye çalıştı. "Düşüncelere dalmıştım."

Artemis başıyla onaylarken hiç ikna olmuşa benzemiyordu. "Kraliçe'ye kadar size eşlik edeyim mi?"

Clarion kaçmanın manası olmadığını düşündü ancak Elvina'nın onun için hazırladığı iki çift lafı duymaya da hiç meraklı değildi. "Sence ne istiyor?"

“Sanırım izcilerin raporlarını tartışmak niyetinde,” diye cevap verdi Artemis, kafası biraz karışmış hâlde. “Yardımcı perilerden birisi bugün erken saatlerde getirdi. Siz göz attınız...” Bu sonuncu kısımdan tam emin değilmiş gibi cümlesini havada bıraktı.

“Tabii ki attım.”

İzcilerin raporlarına göre, Kâbuslar kıyıya son vermemişti. Daha dün gece, kedi şekline bürünmüş bir tanesi Peri Vadisi’nin dış mahallelerinde koca bir fare sürüsünü kovalamıştı. Ahırlar ve arabalar artık harabeden hâlliceydi. İki gün önce de dolunayın yansımasını yutacak kadar büyük bir balık şeklindeki bir Kâbus, birkaç tane su perisinin nehir kenarındaki evlerini ortadan kaldırmıştı. Herkes elinden geldiği kadar neşeli davranmaya çalışıyordu fakat Clarion, gündüz saatlerine bile sızan huzursuzluğu sezebiliyordu.

Yine de Elvina onun fikrini sorar diye umutlanmaya cesareti yoktu.

“Pekâlâ,” dedi Clarion kabullenişle iç çekerek, “hadi gidelim.”

Elvina’nın çalışma odasının kapısını aralık buldu. Kendini hazırlayarak usulca kapıyı tıklatıp geldiğini haber verdikten sonra içeri adım attı. Sıra sıra dizilmiş kraliyet portrelerinin yanından geçip öğleden sonrası güneşinin aktığı yere giderken Artemis hemen arkasından takip etti.

Elvina bir sedire oturmuş, bir belge okuyordu. Bugün tacı takmayı es geçmişti, saçları salınmış, yumuşak dalgalarla omuzlarına dökülüyordu. Clarion incecik gümüş tutamlarını görebiliyordu, soğuk yıldız ışığı gibi parlıyorlardı. Clarion’ın bir süredir görmediği kadar rahatlamış görünüyordu. Clarion’ın gerginliğinin bir kısmı

akıp gitti ve yerine inceden bir sevgi sızısı doldu. Çok şey –gerçekten haddinden fazla şey– onun omuzlarındaydı. Clarion, tacın ne kadar ağır olduğunu şu ana dek tam anlamıyla kavrayamamıştı.

“Beni görmeyi dilemişsin?”

Elvina okuduğu belgeyi kenara koydu, kafasını kaldırıncı gü-lümsedi. “Clarion.”

Clarion en son ne zaman bu kadar sıcak bir karşılama görmüş-tü? Şaşırdığını belli etmemeye çalışarak tekli bir koltuğa oturdu. Sırrı sanki güvende gibiydi ve Aurelia, Kraliçe’ye kaçırdıkları top-lantıdan söz etmemişti galiba.

Yıldızlara şükürler olsun.

Bir çaydanlık aralarındaki masada buharlar çıkararak duruyor-du, yanında da ufak bir kavanoz bal vardı. Elvina eğilip onlara birer fincan çay koydu. “Başımı kaşıyacak vaktim yoktu, özür dilerim,” dedi, fincanlardan birini Clarion’a uzatarak. “Seni daha erken çağır-ırdım yoksa.”

Clarion ahşap bir damlatıcıyla çayına bal koyup topraksı havuç çiçeği kokusunu içine çekti. “Özür dilenecek bir şey yok. İkimiz de yoğunduk.”

İfadesini saklamak için çayından çabucak bir yudum içti ve o pembelik bütün yüzüne yayıldı. Sadece kısmen yalandı. Clarion el-bette tahta çıkmasıyla ilgili hazırlıklara katılmıştı ve vaktinin büyük bir kısmını, Petra paltosunu tamir edene kadar elinden ne kadar az şey geldiği hakkında endişelenerek geçirmişti.

Sadece bir saniye sessizlik olduktan sonra Elvina çay fincanını yerine koydu. “Sana iyi haberlerim var.”

Clarion dikildi. İşte hoş bir duyuru geliyordu; bu günlerde iyi haber kıtlığı çekiyorlardı. “Nedir?”

“Planım yürürlüğe girmek üzere.”

Clarion konuşmadan çayından bir yudum alma hatasına düşmüştü. Şimdiyse içecek boğazına takılmıştı, boğulacaktı. “Öyle mi?”

“Biraz deneme yanılma gerekti,” diye devam etti Elvina. “Diyarlarımız arasında dokunmuş sihir güçlü elbette. Ancak sihir bağları da her türlü bağ gibi koparılabilir; doğru alet ve doğru teknikle.”

Clarion’m kanı dondu. “Neymiş o aletler ve teknikler?”

“Herhangi bir alet kesemez ve benim sihrim tek başına yeterli değil.”

Elvina koltuğundan kalkıp çalışma masasına doğru süzüldü. Clarion daha önce fark etmemişti ancak oradaki bir minderin üstünde metal, şık bir obje duruyordu. Elvina eline alınca ne olduğunu fark etti: bıçaksız bir kılıcın kabzası. Bıçakla kabzanın ortasında yer alan metal parçası ince işçilikle işlenmişti, yapraklar çıkaran, birbirine dolanmış dallar şeklinde oyulmuştu çünkü elbette Petra bir silahı sanat eserine çevirecekti. Tam merkezine değerli bir taş oturtulmuştu, camımsı yüzeyi turuncu bir ışıkla parlıyordu. Clarion yakından bakarsa, içinde yanan kıvılcımı görebilirdi. Buna benzeyen yalnızca bir değerli taşta daha rastlamıştı: Ay ışığını mavi periotozuna çevirmek için kullanılan ay taşı.

“Fakat yaz gün dönümünde, biz yönetim perileri için çok mühim olan o günde gücümüz en yüksek seviyesinde olacak. Petra bunu, sihrimize kanal olması için yaptı.” Ortadaki değerli taş, Elvina’nın sihrinin altın rengi ışıyla parlıyordu ve katıksız yıldız ışığından bir

bıçak titreşerek canlanıyordu. “Bu bıçağı gün dönümünde kullanırsan, köprüleri bile kesecek kadar güçlü olursun. Ondan sonra, hiçbir şey ve hiç kimse Kış ile sıcak mevsimler arasında geçiş yapamaz.”

Petra yapmıştı bunu. Tabii ki yapmıştı.

Normalde Clarion, arkadaşının zekâsıyla ve çözülmez görünen sorunları çözebilme yeteneğiyle gurur duyardı. Ayrıca hep istediği buydu: Petra’nın icatlarının değerinin bilinmesi. Yine de Clarion, Petra’nın yaptığı karşısında ancak dehşete kapılabildi.

Derken Elvina’nın tam olarak söylediği söz kafasına dank etti.

“Ben kullandığım zaman mı?”

Elvina’nın yüzü o bıçağın sert parlaklığı altında bir miktar soldu. “Sen kullanmak zorundasın. Hüküm dönemine kutlu bir başlangıç olur ve tebaana güven verir. Peri Adası’nın Kâbuslardan sonsuza dek arınmasını sağladığını anlarlar.”

Bütün Peri Adası’nın değil, diye düşündü Clarion.

Ağzından bir cevap çıkmadı. Böylesi berbat bir şeyi hayal bile edemiyordu: Peri Adası’nın dokusunun ta kendisini yırtıp ayıracak kadar güçlü bir bıçak. Sıcak mevsimlerin yüz yüze kaldığı tehlikeler ne olursa olsun, bu plan doğru olamazdı. Bir zamanlar olsa, boyun eğebilirdi. Hatta ona katılabilirdi bile. Ancak Milori ile yaşadıkları onca şeyden sonra –birbirlerine bu kadar yakınlaştıktan sonra– Clarion böylesi yanlış yönde giden bir plana karşı dilini tutamazdı. “Tek yol bu olamaz.”

Yıldız ışığından bıçak soldu ve Elvina elinde boş kılıç kabzası ile kalakaldı. Gözlerinin içinde ışık pırıldamazken Elvina’nın yüz ifadesi okunamaz oldu, neredeyse soğudu. “Memnun olmadın.”

Clarion o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi tahta zeminde gıcırdadı. Elvina bu ani patlama karşısında şok olduysa bile, yüzüne yansıtmadı. “Tabii ki olmadım! Senin bu eylem planından nasıl memnun olduğunu anlayamıyorum. Bana nasıl hükmedileceğini sen öğrettin. Sen de çok iyi biliyorsun ki hepimiz Anakara’ya mevsimlerin geldiğinden emin olmak için çalışıyoruz. Bu hareket, olayların tabii akışına aykırı.”

Clarion şu son birkaç haftada bir şey öğrendiyse o da şuydu: Her bir mevsim hayati derecede önemliydi. Milori onunla Kış’ın bilgeliğini diğer bakanların yaptığı şekilde paylaşmamıştı ama paylaşmasına gerek olmamıştı. Clarion bizzat görmüştü. Kış, direnmeyi öğretiyordu; en uzun, en karanlık gecede bile umuda tutunmayı.

Elvina tepkisiz bir ifadeyle onu süzdü. “Daha önce bana kafa tuttuğunda belki de haklıydın. Sana bilmen gereken her şeyi öğretmedim.”

Hiç istifi bozulmamış bu sakinliği, Clarion’ın öfkesini iyice alevlendirdi. Dikkatle sordu: “Öyle mi?”

“Sana Kış’ın kendi kendine yetebildiğini daha önce de söylemiştim. O şekilde kalmaları hepimiz için en iyisi.” Elvina kılıcın kabzasını masaya koyup ellerini birleştirdi. “Kraliçeden kraliçeye aktarılan bir hikâye vardır. Seninle paylaşmanın zamanı geldi.”

Clarion koltuğa yavaşça tekrar oturdu. Ne kadar öfkeli olursa olsun, merakına yenildi. Konuşmanın gidişatının kontrolünü yeniden ele geçirince Elvina’nın kaskatı omuzları biraz gevşedi.

“İnanması güç olsa da bir zamanlar sıcak mevsimler ve Kış Ormanı uyum içinde yaşardı.” Elvina’nın sesindeki tını değişti, Peri Adası tarihinden bir öykü anlatırken hep böyle olurdu. “Elbette, bu çok uzun

zaman önceydi; sağ kimsenin hatırlamadığı bir zamandı. Kâbusların oluşturduğu tehlikeyi anlayan ilk Peri Adası Kraliçesi onların Kış Ormanı'nın derinliklerine hapsedilmesini ayarladı. Ayrıca bu hapishaneyi koruma görevini Kış Ormanı Bekçisi'ne teslim etti. Bir süre her şey huzur içindeydi. Ancak Bekçi, gitgide görevine içerlemeye başladı. İzci-lerini toplayıp Kraliçe'ye karşı bir ayaklanma çıkardı.”

“Ne?” diye lafını kesti Clarion. “Neden öyle bir şey yapsın?”

Clarion'ın tüm dikkatini üzerine topladığını sezen Elvina kuru kuru gülümsedi. “Aralarında yaşanan çatışmanın tüm detayları malesef zaman içinde kayboldu. Belki Bekçi'nin canı sıkılmıştı ya da belki de Peri Adası'nı onun yönetmesi gerektiği görüşündeydi. Peri Adası kraliçelerinin çok fazla sorumluluğu ve gücü vardır. Belki o elindekiyle tatmin olmadı, çorak ülkesi dışında herhangi bir yerin üzerinde yargı yetkisi falan yoktu.”

Bu açıklamaların hiçbiri Clarion'ı tatmin etmedi. Onların diyarları hırs ya da can sıkıntısı gibi eften püften nedenlerle birbirinden uzaklaşmamalıydı. Clarion buna inanamazdı, özellikle de Kış'ı bizzat ziyaret ettikten sonra. Özellikle de oraya âşık olduktan sonra. Çorak onun için kullanılacak son kelimeydi. Çok güzel ve hayat dolu bir yerdi; kim olsa oraya hükmetmekten gurur duyardı.

“Gelgelelim,” diye devam etti Elvina, “benim kendi teorim var. Bence Kâbuslar, kış perileri üzerinde bir etki alanı kurmuş.”

Durakladı, bu uğursuz sözlerin düşmeye hazır bir bıçak gibi aralarında havada asılı kalmasını bekledi. Bu söz Clarion'ın teninden içeriye kış ayazı gibi sızdı ve onu iğne gibi batan bir huzursuzlukla kapladı. “Etki alanı mı?”

“Kâbusların ne kadar sinsi olduklarını, bir perinin zihnine pençelerini nasıl sokabildiklerini gördün. Periler uyanıkken de bunu yapmadıklarını nereden bilebiliriz?” Elvina elleriyle eteklerini düzeltti. “Ayrıca, bu kadar uzun zamandır onlarla yan yana yaşıyorlar, kim bilir bunun etkisi nasıldır, hayal edemiyorum. Hapishane onları dünyaya salacak kadar zayıfladıysa, elbette güçleri de dışarı sızmıştır.”

Clarion’ın bu ima karşısında, tanıştığı tüm perilerin, canavarların insafına kalması düşüncesi karşısında midesi bulandı. “Sen, Bekçi’nin ihanetinin nedeninin Kâbuslar olduğuna inanıyorsun.”

“Olabilir, evet.” Elvina, Clarion’a yavaş ve ölçülü adımlarla yaklaştı, sonra yine sedirin ucuna tünedi. Tekrar göz hizasına geldiklerinde sözlerinin ağırlığı boğucu, kaçılmaz bir hâl aldı. “Yazık. Kış Ormanı Bekçisi’ne asla güvenilmez demektir.”

Clarion buna inanamıyordu. İnanmayı *reddediyordu*. Parmaklarını dizlerine batırdı, kaçmamak için kendini zor tuttu. “Bunu bana neden daha önce anlatmadın?”

“Bir seferde çok fazla bilgiyle başını döndürmek istemedim, özellikle kış perileri hakkında zaten endişeli olduğun için.” Clarion bu kelimeleri bir tokat gibi hissetti. En büyük korkusu âdeta teyit edilmişti: Elvina onun, görevinin hakikatini kaldırabileceğine inanmıyordu. Kraliçe öne eğilip bir elini Clarion’ın koluna koydu. Elvina’nın cildi ateşi çıkmış gibi sıcaktı, her bir parmağı onu dağlayan bir mühürdü. “Ancak şimdi yaptığım her şeyi biliyorsun. Taç giydiğin gün, bize miras kalan en sonuncu görevimizi yerine getireceksin: Peri Adası Kraliçesi, Kâbusların etkisine karşı sıcak mevsimleri korumalıdır.”

Clarion'ın eski öz güvensizliklerinin ağırlığı altında kısa bir an bastırıldığı cüreti canla başla yeniden alevlendi. Bunların tek kelimesini daha dinleyemeyecekti. “Eğer bu doğruysa o zaman Kış Ormanı'na yardım etmeliyiz, onları koparıp atmamalıyız!”

“Biz onlara yardım edecek konumda değiliz.” Elvina'nın ses tonu tartışmaya kapalıydı. “Fazlasıyla tehlikeli bu. Onlarla nasıl savaşacağımızı bilmiyoruz.”

“Bu yüzden beni kış perilerini kaderlerine terk etmeye mi zorlayacaksın?” Clarion'ın sesi titriyordu. “Kâbusların evlerini mahvetmesine izin mi vereceğim? Hepsini tek tek yok etmelerine? Bu pratiklik değil Elvina. Canilik bu. Yapmayacağım bunu.”

Elvina şok içinde kalakaldı. Kendini toparladığında Clarion onun, asil yetiştirilişini nasıl da çabucak bir kalkan gibi kuşandığına, tıpkı tüm kraliçe giysilerini giyer gibi giyiverdiğine hayret etti. Tekrar konuştuğunda sesi buz gibiydi. “Çoğunluğun iyiliği için bu. Kış Ormanı perilerine ilgin olduğunu biliyorum ama onları aklından çıkarmalısın. Bunca asırdır, en zalim koşullarda bir başlarına hayatta kaldılar. Buna da dayanırlar.”

İyi de dayanmak zorunda kalmamalılar. Clarion dilini ısırды.

Sessizliğini onaylama olarak algılayan Elvina derin bir nefes verdi, âdeta paramparça olmuş sabrının kırıklarını topluyordu. “Zamanla anlayacaksın Clarion. Senin iyi kalpliliğin kıymetli ama aynı zamanda taşıması ağır bir yük. Başkalarına bu kadar çok üzölmezsin.”

Clarion, “Bunu göz önünde bulunduracağım,” diye cevap verdi. “Şimdi iznini istiyorum. Kendimi kötü hissetmeye başladım.”

Elvina'nın cevabını beklemeden çalışma odasından kaçtı. Odasına girer girmez, Petra'nın yolladığı kutuyu yatağının altında sakladığı yerden çıkardı. Titizlikle bağlanmış fiyongu açtı, ardından kapağı çat diye kaldırdı. Paltosu içindeydi: tek parça hâlinde ve mükemmel. Clarion bunu göğsüne bastırmadan edemedi. Yere diz çökmüş, kürk işlemeli yakaya yüzünü sürerken ne kadar komik görüldüğü umurunda değildi. Orada onu görececek kimse yoktu ki.

Paniğin en kötüsünü nefes alıp vererek atlattıktan sonra karman çorman düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Elvina'nın ona anlattıkları doğru olsun olmasın, önemli değildi. Tek bildiği, Elvina'nın ona sırtlaması fazla ağır bir problemi teslim etmiş olduğuydu.

Milori ile ikisinin, Kâbusların hapishanesini mühürlemek için yaz gün dönümüne kadar vakti vardı; aksi takdirde Elvina, Kış Ormanı'nı sonsuza dek yalnızlığa mahkûm edecekti.

D

u

z

e

n

f

e

m

e

N

Clarion'ın sınırdaki beklediği her dakika, emekleyen buzullar kadar yavaş geçti. Clarion yeni tamir edilmiş paltosunun etekleri arkasında dalgalanarak nehir kıyısında huzursuzca volta attı. Ağaç sınırını gözlerken tek hayal edebildiği Kâbusların gölgelerden süzüldüğü, leş bir karanlık şeklinde yükseldiği idi. Kış, sanki cam bir duvarın arkasına mühürlenerek kaldırılacaktı. Onları birbirine bağlayan kökler, kendi eli tarafından koparılacaktı. Clarion kendine dair bu imgeyi, hayatları terazide tahıl ölçer gibi ölçen bu soğuk ve mesafeli kraliçe imgesini kaldıramıyordu. Yıldız ışığından, gücüyle tüten bir bıçağı kafasının tepesinde tuttuğunu. Peri Tozu Ağacı'nın sihrinin, ölümcül bir yara gibi nehre boşaldığını.

Canilik, demişti Elvina'ya.

Düşüncelerinin karanlık gidişatı, Milori'yi yeniden görecektir olmanın yaşattığı dehşeti artırmaktan başka işe yaramıyordu. Clarion

o öpüşmeyi tekrar tekrar yaşadığı ve tekrar buluştuklarında ona söyleyeceklerini hayal ettiği saatler geçirmişti. Böyle dertler ona şu anda son derece uzakta görünüyordu. Yine de gergin bekleyişi elinden kayan her saniye artıyordu.

Neyse ki fazla çekmedi. Milori hiç geç kalmıyordu.

Hatta, erkenciydi.

Milori oraya vardığında güneş daha batmaya başlamamıştı. Kartanecikleri etrafında uçuşurken sessiz bir zarafetle iki diyar arasındaki köprüye kondu. Her şeye rağmen, onu görünce Clarion'ın kalbi kuş gibi pır pır etti. Onu ne kadar çok özlediğini, tam karşısında görene kadar anlamamıştı. Clarion mesafeyle mi donansa, koşarak kollarına mı atılsa karar veremedi. Milori'nin yüzündeki temkinli bakış ve omuzlarındaki katılık, en azından bu seçimi kolaylaştırdı. Korktuğu şeyin bu kadar açıkça doğrulanması Clarion'ı yaraladı.

Aralarında hiçbir şey olamazdı.

Clarion paltosunu iyice kendine çekip köprüye adım attı, sihrin ayaklarının altında uğuldayan hissiyle iç geçirdi. Kafasını kaldırıp Milori'ye bakarken sözcükler buhar oldu. Her zamanki gibi o yalın güzelliği, kalbine saplanan buzdan bir bıçaktı. Uçuk kirpiklerinin uçlarında kırağı parıldıyordu, göz kapakları gri gözlerinin üzerine doğru inikti. Clarion ile göz göze gelmekten kaçınıyordu.

“Clarion.” Adını son derece dikkatli bir resmiyetle söylemişti. neredeyse ona *Ekselansları* demiş gibiydi. Clarion'ın her yanı üşümeyle ürperdi.

“Milori.”

Aralarındaki huzursuz sessizlik gerildi. Daha fazla dayanamayınca Clarion, "Sana bir şey söylemem lazım," diye yumurtlarken Milori de aynı anda, "Ben sana..." dedi.

Göz göze geldiler ve Clarion'ın yüzü ısındı. Milori'nin dudakları aralıktı, her ne itiraf edecekse havada asılı kaldı. Yüzünde incinebilir bir ifade belirip kayboldu, Clarion yanlış mı anladım diye merak etmeden edemedi. İçinde umut birikti... Ama hayır, herhangi bir anlam çıkarmak için kendine izin vermeyecekti. Sadece tutuk konuşmaları ikisini de telaşlandırmıştı.

Milori bir saniye sonra başını iki yana sallayıp, "Lütfen. Önce sen söyle," dedi.

Clarion derin bir nefes alıp kendini toparladı. Milori artık inisiyatifi ona bıraktığı için zihni daha berraktı. Nereden başlamalıydı? Elvina'nın planının Kış Ormanı için yaratabileceği tehdit, nedense duygularını yönetebileceği daha güvenli bir alan gibi geldi ona. "Bugün Elvina ile konuştuk."

Milori'nin bunu duymayı beklemediği belliydi. Dağılmış hâlde gözlerini kırptırdı, sanki dertli bir rüyadan uyanıyordu. Gergin enerjisinin bir kısmı baloncuklar hâlinde dışarı kaçtı ancak Clarion, daha fazla detay isteme arzusuna karşı direndiğini görebiliyordu. Her zamanki sabrıyla, "Anladım," diye cevap verdi.

Bahar'dayken bile Clarion, Elvina ile konuştukları konu karşısında buz gibi olmuştu. Üşümesine engel olmak için kollarını göğsünde birleştirdi. "Bana dedi ki, ilk Kış Ormanı Bekçisi, Peri Adası Kraliçesi'ni tahtından etme girişiminde bulunmuş. Ona göre bu yüzden artık iki diyar arasında hiçbir ilişki kalmamış. Daha

da kötüsü, Kâbusların Bekçi üstünde bir etkisi olduğuna inanıyor. Tekrarlaması da mümkünmüş ve...”

Söylemeye dili varmıyordu. Ne dile getirmek ne de korkularının içinde ateşlediği soruları ona sormak istiyordu.

Sence bu doğru mu?

Sen de ilk bekçi gibi bu görev karşısında içerliyor musun?

Clarion, anlayışın önce yavaş yavaş, sonra *birden* Milori'nin yüzüne oturuşunu izledi, kafasını kurcalayan bir şeyin nihayet son parçasını bulmuş gibi görünüyordu. “Bunun doğru olabileceğinden endişelisin,” dedi. Sesinde bir suçlama yoktu, yalnızca teslimiyetçi bir anlayış vardı.

Clarion vicdan azabı duydu. Buna nasıl inanabilirdi, üstelik o da, halkı da ona bu kadar iyi davranmışken? Clarion ellerini ona uzatmamak için önünde birbirine kenetledi. “Sadece senin adına endişeleniyorum. Senden şüphe etmem için bana hiçbir sebep vermedin.”

Milori tekrar aklı karışarak kaşlarını çattı. “Ben hiçbir Kâbus’un, uyanık birisi üstünde bir güce sahip olduğunu görmedim. Bence bu mümkün değil.”

“İçim rahatladı,” diye mırıldandı Clarion. “Elbette bir işareti olurdu. Hiçbir gariplik dikkatini çekmedi?..”

Milori ağırlığını diğer ayağına verdi, bakışlarını yine Clarion’dan kaçırdı. “Ben günlerdir uyumadım. Onun haricinde hayır, hiç.”

Clarion’ın içi dehşetle doldu. “Sence şey mi...”

“Benim uykumu kaçırın Kâbuslar değil Clarion.”

Sesi imkânsız derecede kibardı ve alçaktı, öyle ki Clarion bir an onu duyamadığını sandı. Milori gözlerini tekrar ona çevirince, orada bulduğu yoğunluk ve ciddiyet kulaklarını ısıttı. Öpüşmelerinin duysal anısı uyandı, Clarion'ın teninin üstünde ısınmış izler bırakarak ilerledi ve ışıltısının korunu körükleyip gül rengi bir aleve çevirdi. Milori'nin yüzünü avuçlayışına sadakate benzer bir şey gizlenmişti, dudaklarını dudaklarına her sürtüşü âdeta bir anttı. Ah, Clarion, Milori gibi bir erkek perinin, kendini tamamen adama niyeti olmadan en ufak bir hareket yapacağına inanmakla ne kadar aptallık etmişti.

“Ah.” Katıksız bir nefes veriş sesiydi bu.

“Sen geri dönmedin.” Milori'nin her kelimesinde rahatlama ve acı eşit pay alıyordu. “İlk başta bir şey oldu diye kaygılandım. Sonra, kendi kendimi, pişman olduğuna inandırdım.”

“Hayır,” dedi Clarion, mizahtan uzak bir tebessümle. “Hiç pişman olmadım. Sadece panik olduğuma ve benim korkumun seni endişeye sürüklemesine pişmanım.”

Onu en çok korkutan buydu: Kalbinin artık göğsünün dışında attığı hissi. Milori önünde duruyordu, ona dokunacak kadar yakındı. Yine de yeterince yakın değildi. Clarion gerçek anlamda birbirlerinin dünyasını paylaşamadıkları sürece, asla tatmin olmayacağından korkuyordu. Hem de artık Elvina'nın planını bildiği için... İkisinin sonsuza dek ayrılmak zorunda kalabileceğini düşünmek korkunçtu.

Öğrendiklerini ona aktarmaktan daha fazla kaçamazdı.

“Biliyorum, söylenecek daha çok şey var.” Kış’ın serinliğinin yüzünü okşadığını hissedene dek Milori’ye bir adım yaklaştı. Parmaklarını koluna koyup nazikçe sıktı. “Fakat Elvina’nın bana anlattıkları bu kadarla bitmedi.”

Milori onu yudum yudum içerken gözlerindeki umut söndü. “Ne var?”

“Elvina planını eyleme geçirmeye çok yakın. Kış ile sıcak mevsimler arasındaki köprüler yıkılmadan önce, yaz gün dönümüne kadar vaktimiz var.”

Milori’nin beti benzi attı. Konuşabilecek kadar kendini toplayınca, “Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum,” dedi.

Sesindeki çaresizlik Clarion’ı dondurdu. “Ben de bilmiyordum. Yine de gündüzler hâlâ bizim. Ben tekrar denemeye hazırım.”

Eğer başarısız olursa...

Clarion tüm gücünü toplayıp, “Bence bunu birlikte yapmak. Kâbuslar sorununu sonsuza dek çözmek senin ve benim ortak kaderimiz,” dedi.

“Sen ve ben,” diye tekrar etti Milori ağırbaşlılıkla.

Belki cesur bir ifadeydi. Ancak aralarında yakaladıkları şey kader gibiydi, özellikle de aralarındaki mesafe bile ihtimallerle çıtırdarken.

“Güneş tamamen batmadan hapishaneyi mühürleyebilirsek bu gece hiçbiri kaçma fırsatı bulamayacak.” Clarion çenesini kaldırdı. hissettiğinden daha fazla öz güven yaymayı umdu. Milori düşük göz kapaklarıyla onu seyretti, ilk direncinin bir kısmı hayranlık gibi bir duyguya yol vermişti. Clarion cesaretini kaybetmeden önce

devam ediverdi. “Ondan sonra, Kâbusların büyüğü altındaki herkes uyanacaktır, tıpkı rüya perileri Kâbusları ilk kez buza hapsedtiğinde olduğu gibi.”

“Pekâlâ,” dedi Milori, ufak bir isteksizlikle. “Fakat güneş batmadan önce hapishaneye ulaşacaksa uçmalıyız.”

Clarion bunu duyunca tekledi. “Noctua ile demek istiyorsun.”

“Tabii ki mecbur değiliz,” dedi Milori, ağzının köşesinde ufak bir ukala sırıtmayla. “Ancak yarın tekrar buluşup günün çok daha erken saatlerinde doğa yürüyüşümüze başlamak zorundayız.”

Clarion inlememek için dudağını ısırıldı. “İyi, tamam. Çağır onu.”

Milori hâlimden fazla memnun göründü. İki parmağını dudığına götürüp ılık çaldı. Çıkan ses, korudaki dingin sessizliği kesti. Sessizlik bir şekilde derinleşti, sanki bütün orman nefesini tutmuştu. Birkaç saniye geçtikten sonra Noctua çam ağaçları örtüsünden fırlayarak belirdi ve kızılbaşan gökyüzünde kara bir biçim gibi uçtu.

Clarion mağlup bir iç çekişle paltosunun düğmelerini ilikleyip Kış’a adım attı. Clarion yaklaşırken Noctua tüylerini kabartıp inceden öttü. Bu sefer en azından geri kaçarak sinmemişti.

“Bence senden hoşlandı,” dedi Milori. “İstersen bu sefer tek başına binebilirsin.”

Bu öneri karşısında Clarion’ın zihninde nihai sonuna doğru sertçe düştüğü hoş olmayan görüntüler belirdi. Uzanıp dizginleri tuttu. “Hayır, hiç istemiyorum.”

Milori bir elini onun beline yaslayarak onu kaldırmaya hazırlandı. Dokunuşunun serinliği paltosunun içine sızdı ve Clarion ona

yaslanma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Milori eğlenen hoş bir sesle, “Peri Adası Kraliçesi gerçekten de eşini buldu,” dedi.

Madem öyle, bu oyuna o da vardı. Clarion ona nazlı nazlı gülmüseddi. “Ya da belki de ben sana yakın olmak istiyorumdur.”

Bu cümle ukala yanıtları susturmuş oldu. Clarion zafer kazanmış gibi sevinerek Noctua'nın sırtına tırmanmaya başladı. Hafif bir destekle, yerini kolayca buldu ve Noctua başını arkaya çevirip altın rengi gözlerinin ucuyla onu süzerken irkilmedi. Belki hayal etmişti ama Clarion, kuşun gözünde bir onaylama pırıltısı gördüğüne yemin edebilirdi. Milori arkasında yerleşti. Bir kolunu ona dolayıp boştaki eliyle dizginleri tuttu.

“Hazır mısın?” Nefesi, Clarion'm kulağının arkasında bir bulut oldu. Clarion'ın omurgasından yukarı hoş bir ürperti tırmandı.

“Hazırım,” yanıtını verdi.

Bununla birlikte havalandılar. Kar yüklü çamlıklardan kaçça kaçça, deniz kabuğu pembesi güneş ışığını yansıtan buz sarkıtlarının etrafından uçtular. Yaprak örtüsünü geride bıraktıklarında manzara Clarion'ın nefesini kesti. Altın saatte aydınlanan uçsuz bucaksız kar ve soğuk su alabildiğine pırıldıyordu. Bu yükseklikten her şey ufaktı ve kanatları paltosunun altındayken hayretinin yanı sıra heyecandan başı dönüyordu. Soğuk rüzgâr saçlarını arkaya savurup burnunun ucunu ısıırıyordu. Kar yağışı önünde deli gibi dans etti. her bir tanecik pembe altın ışıkların sıcacık tonlarına boyalıydı ve güneş dağların ortasında alevli bir köz gibi batıyordu.

Derken ormanın gölge kısmına doğru inişe geçtiler. Altlarında donmuş gölün yuvarlak gözü ona bakıyordu, âdeta yüzeyin altında

kıvranan her Kâbus varlığını sezmişti ve ondan nefret ediyordu. İçgüdüsel bir korkuyla Clarion'ın nabızı hızlandı ve kolundaki yara, en son buraya geldiklerinde olanların anısıyla zonkladı. Ancak şimdi cesaretini yitirme lüksü yoktu.

Etraflarını çam ağaçları sardı ve Noctua alçak bir dala kondu. Buradan bile, buzun üstüne yoğun bir sis gibi çökmüş pis ve zehirli hava onlara doğru emekliyordu. Clarion'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Noctua bile huzursuzlukla tüylerini kabarttı. Clarion düşünmeden onu rahatlatmak için başını okşadı ve sonra hayvanın sırtından indi. Botları kalın kar tabakasının üzerinde çıtırdadı.

Milori de yanına indi, gri gözleri eğri büğrü huş ağaçlarının hemen arkasında sinsice gizlenen hapishaneye kenetlenmişti. Bir rüzgâr daha ağaçların arasından eserek paltosunu buzdan pençeleriyle lime lime etti. Bir miktar kar yerden tül örtü gibi havalanıp batan güneşin önünü kapattı. Tüm bunlar âdeta bir uyarıydı: *Buradan gidin.*

Clarion, "Yapalım mı?" diye sordu.

"Bir saniye." Milori parmaklarını parmaklarına kenetledi ve Clarion erimemek için kendini zor tuttu. Dokunuşu onu itiraf edemeyeceği kadar çok heyecanlandırıyor ve rahatlatıyordu.

Kar birikintilerinin arasından el ele güçlkle ilerleyip nihayet donmuş gölün kıyısına vardılar. Clarion ömrü boyunca bunun *varlığına* asla alışamayacaktı. Buradaki sessizlik doğaya aykırıydı, göl âdeta bütün sesleri yutuyordu. Korkusu, bir çelik levha gibi omuzlarına çöktü. Clarion ağırlığı altında nefes alıp vermek için elinden geleni yaptı.

Buza adımını attı. Hain yüzeyi pırıldasa da Clarion Kâbusların bulanık şekillerinin botlarının altındaki kara sular gibi dalgalandığını seçebiliyordu. Milori ile ikisi tam ortaya doğru ilerlerken Kâbuslar geriye sınıyor ve sırayla saldırıyordu. Clarion yüzeydeki ağırlığı altında gıcırdayan ince çatlaklardan kaçındı. Gölün derinliklerine düşse ne olacağını düşündüğünde bile ürperiyordu.

Gölün ortasına vardıklarında, gün ışığı ufukta incecik bir çizgi-den ibaretti artık. Clarion, Kâbusların açlığının ve beklentilerinin çatlaklardan yükseldiğini hissedebiliyordu. Birlikte kımıl kımıl dönüyor, hasretle özgürlüklerine uzanıyorlardı.

Ya şimdi ya da aslaydı.

Clarion istemeye istemeye Milori'den elini çekti. Buzdaki yeni çatlakların yanına çömeldi, farkındalığının yüzeyin hemen altındaki rüya sihri bariyerine –zapt ettiği canavarları zor tutan incelen iplerine ve gevşeyen dikişlerine– doğru sürüklenmesine izin verdi. En son buraya gelişlerinden bu yana bağlar daha da incelmmişti. Clarion'un sihri onu onarmaya can atıyordu.

İlk içgüdüğü tanıdık ve rahat olan şeye uzanmaktı: kendinin hâkimi olmak, odaklanmak, çekmek. Onun yerine gözlerini kapattı ve ayaklarının buza kök saldıği yeri, nefes alırken göğsünün inip kalkışını hissetti. Belki kendini, Milori'nin onu gördüğü gibi görmeye çalışırsa...

Sen bunun için yaratıldın.

İçi sakın bir öz güvenle doldu. Derisinin altında enerji çıtırdıyordu ve ışığı yoğunlaşmıştı. Clarion avucunu buza yassı bir şekilde bastırıp sihrinin içinden dışarı akmasına izin verdi. Altın rengi ışık

kolundan kıvrılarak, inip avucunda toplandı. Milori'nin hayranlıkla bakan gözlerinde, gücünün yansımasını gördü.

Clarion gücünün yükselmesine izin verdi.

Buza yıldız ışığı aktı ve yıpranarak incelmış rüya ipliklerinin üstüne dokundu. Buraları ilmek ilmek güçlendirdi, bütün yırtıkların üstünden geçti. Clarion'ın sihri buzu içeriden aydınlatıyor ve onu ebrulu altın rengi ışıkla yıkıyordu.

Kâbuslar, hapislerinde sinirle debelenirken ciyaklamaları Clarion'ı kemiklerine kadar sarstı. Negatif duygu fırtınalarıyla ona saldırdılar: Reddedilmenin acısı, küçük düşmenin mide bulandırıcı hissi, bir şeyin başına musallat oluşunun derin korkusu. Clarion yalnızca gıcırdayan dişler ve hain gözler görüyordu. Tek düşünebildiği, Kış'ı tek bir darbeye yapayalnız bırakan gelecekteki hâliydi. En feci korkuları yüzeye çok yakın geliyordu ona, acil ve inkâr edilemez derecede gerçektiler. Gözlerinin arkasında baskı arttı. Elleri titremeye başladı.

Ancak son bir ilmeği de sıkı sıkı çekince işi bitmişti. Onarılmış bariyer, örümcek ipeğinden bir tül gibi pırıldıyordu. Dikişlerin aralarından Kâbusları zar zor görebiliyordu, yeni hapishanelerinden geriye kaçarken hırlıyor, dişlerini gıcırdatıyorlardı.

"Milori," diye seslendi Clarion. "Şimdi."

Milori ellerini öne uzattı ve çatlak buzun arasında kırağı bitti. Kâbusların haykırıışları giderek boğuklaştı ve Clarion sonunda onları işitemez oldu.

Bariyerin ışığı, gölün donuk yüzeyinin altında loşlaştı ve ardında bıraktığı yere usulca gece yerleşti. Gözleri yıldız ışığıyla

aydınlanmış karanlığa alışırken Clarion el işine doğru baktı. Buzun kendisi pırıldıyor gibiydi. Hapishane mühürle kapatılınca o boğucu atmosfer azalmıştı ve Clarion, buranın asırlar önce böyle göründüğünü varsaydı.

Güzel.

Milori inanamayarak hafif bir ses çıkardı. Clarion ona doğru dönünce içinde özlem dolu bir sancı daha hissetti. Ay ışığı buzun üstünde sim gibiydi ve Milori'yi perde gibi sarıyordu. Bu hâliyle ışıltı ışıldı, bir de *yüzünde güller açarak* ona baktığında etkisi iyice artıyordu.

“Başardık.”

Clarion da ona sıırtmadan edemedi. “Başardık.”

İnanamıyordu. Korku ve belirsizlikle geçen haftaların ardından, halklarını Kâbuslardan kurtarmışlardı. Clarion bunu sindirecek zaman bile bulamamıştı. Çünkü Milori kanatlarının bir çırpınışıyla havalandı. Clarion'm eldivenli ellerini, ellerinin içine aldı ve geri geri uçmaya başladı, Clarion da onunla birlikte buzda süzülüyordu.

“Milori!” diye kahkaha atarak itiraz etti. İçinden topuklarını yere bastırmak geçse de Milori'nin coşkusu bulaşıcıydı. Clarion da teslim oldu ve yüzeyde buz pateniyle kaymaya ses çıkarmadı.

Milori, hareketlerini yavaşlatmak için Clarion'ı döndürdü ve bir elini beline sarıp dengesini sağladı. “Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Milori bu kadar özgürce mutluyken Clarion onun hangi isteğini geri çevirebilirdi ki? “Tabii. Nereye istersen.”

Milori onu dağın bir başka zirvesindeki manzara noktasına götürdü. Buradan Kış Ormanı'nın yeni bir açısı, en çarpıcı şekilde de kocaman donuk göl seyredilebiliyordu. Ayna kadar pürüzsüz buz şimdi altın damarlarla parıltıyordu. Etrafındaki karanlığı yumuşacık altın rengi bir ışık aydınlatıyordu. Bunun ilerisinde Kış Köşkü görülüyordu, ay ışığında soğuk soğuk ışıltıyordu ve kış perilerinin evleri, karanlıkta ateş böcekleri gibi parlıyordu. Ve orada, aydınlık ve altın rengi Peri Tozu Ağacı duruyordu. Clarion'ın burada oturup bütün hayatını geçirdiği, ömrü boyunca hiç ayrılmayacağını sandığı yere karşıdan bakıyor oluşu imkânsız gibiydi.

Ancak Milori onu bu manzarayı göstermeye getirmemişti. Kâbusların hapisanesine bakan bir noktada, tamamen buzdan oyulmuş, devasa bir heykel yer alıyordu.

Clarion heykele yaklaştı, tamamıyla süzebilmek için başını arkaya attı. Elini kalçasındaki kılıca yaslamış bir erkek perinin heykeliydi bu. Üzerine Kış'ın kar tanesi şeklindeki amblemi kazınmış tacı başındaydı. Hayvan kürkünden kesilmiş bir pelerin arkasında dalgalanıyordu. Ay ışığıyla yanan kanatları kışın kendisi gibi pırıl pırıldı. Garip bir biçimde tanıdık görünüyordu... Sabırlı duruşu ve o temkinli gözleriyle neredeyse *Milori*'yi andırıyordu.

"İşte burada," dedi Milori. "İlk Kış Ormanı Bekçisi. Bu heykelin, Peri Adası Kraliçesi tarafından yaptırıldığı söylenir."

"Kış Lordu," diye mırıldandı Clarion.

Milori kısaca durakladıktan sonra, “Evet,” dedi. “Sanırım o unvanla da tanınıyordu.”

Bu, gururu uğruna her şeyi riske atmış bir erkek peri hatırına dikilmiş bir abideye benzemiyordu. Ölümünde bile, görevini unutmamış bir adamın heykeline benziyordu.

Clarion heykelin etrafında dönerken bakışları kaideye ilişti. Likenle ve sımsıkı olmuş karla kaplıydı ancak hemen altında bir şey yazdığını görebiliyordu. Clarion yanına diz çöktü, eldiveniyle üstündeki katmanı kazıdı. Parça parça kopup düştü bu katman. Oraya kazınmış yazıyı görene kadar kazımayı sürdürdü.

BUZUN İÇİNDE VE TÜM PERİ ADASI'NIN GÖNLÜNDE,
KIŞ LORDU'NUN ANISI YATAR.
GERÇEK BİR DOST VE AMANSIZ BİR KORUYUCU
BURADA SONSUZA DEK ÖLÜMSÜZLEŞTİRİLMİŞTİR.

En son satırın hemen altında silik bir kakma yer alıyordu. Clarion kraliyet mührünü hemen tanıdı: Bir kral kelebeğinin kanatlarının çerçevelediği Peri Tozu Ağacı. Bunu görünce Clarion'un yüreği sızladı. Yaşayanlar için yapılmış bir heykel değildi bu, yani Elvina'nın hikâyesi bütünüyle yanlıştı. Ülkelerini birbirinden ayıran bir isyan, bir hainlik yaşanmamıştı. Clarion'un içine su serpildiği gibi, aynı anda kafası karıştı.

“Ne oldu öyleyse?” diye sordu. “Nasıl bu hâle geldik?”

“Bilmiyorum.” Milori yanına çömelip bakışlarını heykele doğru kaldırdı. “Yazılarında, Kâbusların Kraliçe'nin endişelenmesi gereken bir şey olmadığını vurgulamış hep. Herhâlde ondan sonra gelen bekçi Kraliçe'yle o kadar sıkı fıkı değildi ve böylece, belki de zaman-

la birbirimizden koptuk. Sanırım hepimizin ortak huyu bu, bu yükü tek başına taşımak istemek.”

O bakış açısının gerekliliğini anlıyorum, demişti Milori, Clarion, Elvina’nın felsefesine katılırken.

Clarion bir elini onun koluna yasladı. “Sen kopmadın.”

“Ben kopmadım.” Kederli kederli gülümsedi. “Peri Adası’nda, varoluş amacını gerçekleştiremediğine inanan tek peri sen değilsin. Nesiller boyunca her Kış Ormanı Bekçisi görevini hiç aksatmadan yerine getirdi, ben hariç. İkimizin halkının da başına gelenler tamamen benim yüzümden ve senden hatamı düzeltmeni rica ettim.”

Tamamen benim yüzümden. Clarion da Sonbahar Ormanı’ndaki yıkıntının ortasında yere çömelip aynısını düşünmemiş miydi? Fakat onun ağzından işitince böyle demenin ne kadar haksızca olduğunu fark etti. Hiç kimse bu kadar çok yükü sırtlanmamalıydı.

“Sana muazzam bir borcum var,” dedi. “Haberini tebaana verirken beni suçlamak istersen...”

“Seni nasıl suçlayabilirim?” diye lafını kesti Clarion. “Sen ne yapmış olabilirsin ki?”

Milori sustu.

“Bana hiçbir borcun yok. Bir borçlu varsa, o da *benim*.” Ellerini ellerinin içine aldı. “O yüzden kendini affet. Öyle ya da böyle bu olacaktı zaten. Sen ve ben sadece bizden önce gelenlerin düzeltmediklerini düzeltmek zorunda kalan talihsizleriz. Çok uzun bir süre, sen ve ben onlara layık olmaya çalışmakla enerjimizi harcadık. Ancak sen kendi iyi özelliklerinle de yeterince iyisin.”

Milori bir kez daha bakışlarını ona kaldırdı ve bütün dünya kara kışta olduğu gibi dinginleşti. Kar yağışı yavaşlayıp durur gibi oldu; rüzgâr çekilip bir fısıltıdan ibaret kaldı. Gözlerinin içinde parıldayan duygular Clarion'ın nefesini kesti ve ne kadar yakın oldukları kafasına dank etti. Nefesi, aralarındaki mesafede buhar oldu.

“Umarım aynısının senin için de geçerli olduğunun farkındasındır.” Milori bir tutam saçını dikkatlice kulağının arkasına attı. Parmak boğumları hafifçe elmacık kemiklerinin üzerinde gezindi ve Milori elini indirdi. “Sen mükemmel bir kraliçe olacaksın.”

Milori bunu söylediği için kalbi yerinden fırlayacak gibi olsa da taç giyme töreninin yaklaştığını hatırlamasıyla gerçekler bir dalga gibi Clarion'ın üzerine çöktü. Ondan ayrılmak zorunda kalacağı bir dönemde onunla tanışmak acımasızlık gibi geldi Clarion'a. Gizli gizli Kış'a kaçtığı günler sona erecekti. Aralarındaki bu şey her neyse sona erecekti. Çünkü o taç başına konduğu anda Clarion, ömrünün kalanını sarayda geçirecekti ve günlerini toplantılar, oturumlar ve törenler kaplayacaktı.

O soğuk yıldız olacaktı; kulesinin tepesinde, bir mesafeden gözetlemeye yemin ettiği her şeye yukarıdan bakacaktı.

Clarion olarak onu sevebilirdi. Ancak Peri Adası Kraliçesi asla onunla –ya da herhangi biriyle– gerçekten beraber olamazdı.

Milori, Clarion'ın ruh hâlini sezmişti. “Her şey yolunda mı?”

“Evet.” Clarion zoraki gülümsedi. “Üşüdüm biraz.”

Milori tam inanmadıysa da yine de, “O zaman seni Bahar'a geri götüreyim,” dedi.

Sınıra dönüş yolunda Clarion sessizliğini korudu. Milori üstüne gitmese de Clarion onun ilgi ve endişesinin üstüne aktığını hissediyordu. Ancak köprünün kenarında ayakta durduğu zaman dönüp Milori'nin yüzüne baktı. Bir şeyleri açığa kavuşturup sonlandırmadan ikisini de boş yere beklemek zorunda bırakamazdı, tekrar olmazdı. Ayrıca Clarion ona başladıkları konuşmayı bitireceklerine söz vermişti.

"İtiraf etmek zorundayım ki," dedi, "yalan söyledim. Her şey yolunda değil."

Milori, şaşırmış gibi yapsa mı, yapmasa mı, bilemediği bir ses tonuyla konuşarak, "Ah," dedi. "Canını sıkan nedir, sorabilir miyim?"

Clarion gülse mi, ağlasa mı karar veremedi. Bu soruya nasıl cevap verebilirdi? İlk başta yola çıktıkları görevi tamamladıklarına göre, artık birbirlerini görmeleri için bir neden kalmamıştı. "Seni özleyeceğim."

"Hepsi bu mu?" diye sordu. "Yarın gelebilirsin."

"Gelemem." Hüsran ve özlem içinde aynı anda fokurduyordu.

Keşke bu kadar basit olsaydı. "Bir hafta sonra taç giyeceğim Milori. Hükümdarlık görevlerimiz bizi birbirimizden koparacak."

Clarion'ın sözleri karnına bir yumruk gibi indi ve Milori sersemledi. Hafifçe başını iki yana salladı. Clarion karşı çıkıp tartışmak istediğini görebiliyordu ancak sadece, "Anladım," dedi.

"Senden hoşlanıyorum," diye nefesi kesilerek devam etti Clarion. "Çok, çok fazla."

"O zaman anlamıyorum..."

“Beni korkutuyor.” *Seni ne kadar istediğim. Seni kaybetmenin bana ne kadar acı vereceği.* “Söylediklerimde ciddiydim. Hiçbir şeyden pişman değilim. Tüm olanlar için mutluyum ama bir daha yaşanamaz. Bundan sonra aramıza resmî bir mesafe koymalıyız. Her şey aşırı acı verici olmadan.”

Saniyeler ilerlerken Milori'nin yüzündeki acı dolu ifade yavaşça yumuşadı. Onu kaçırmaktan korkuyormuş gibi Clarion'a doğru dikkatli bir adım attı. Sesini alçaltarak, “Pek gizli tuttuğumu düşünmüyorum ama ben de senden hoşlandığımı söylemeliyim,” dedi.

Gözyaşları akmak üzere bekleyip boğazını acıtırken bile Clarion buna kahkaha atmadan edemedi. Alnını Milori'nin omzuna yasladı çünkü sözlerinin onu ne kadar etkilediğini saklamak istiyordu. Bir süredir onun hislerinin farkındaydı ancak dışından itiraf ettiğini duymak... İşte o *bunu*, –bu her neyse– gerçek kılıyordu; kaybedebileceği bir şey. “Benim söylediklerimden tek aldığın bu mu?”

“Ben görevlerimizin, birbirimizden ayrı kalmamızı gerektireceğine inanmıyorum. Yine de bu tartışma noktasına başka bir zaman döneceğim.” Clarion tekrar gözlerini ona doğru kaldırmaya cesaret ettiğinde Milori bakışlarını kaçırdı. Clarion onu tanımasa, gergin görüldüğünü sanırdı. “Seni Kış'ın taç giyme balosuna davet etmek istiyorum. Senin şerefine düzenlenecek.”

Milori'nin sesindeki o sessiz incinebilirlik, o saraylı zarafetin arkasına saklanış, Clarion'ın kalkanına bir çekiç darbesi indirdi. Her şeyi hep böyle zorlaştırmak *zorunda* mıydı? “Milori...”

“Bizim şeref konuğumuz olarak resmî biçimde katılabilirsin elbette,” diye hızla ekledi. “Kış'ta yaşayan tebaan seninle tanışmaya can atıyor.”

Clarion bunu ciddi ciddi düşündü. Sağduyusu, bu daveti geri çevirmesi gerektiğini buyuruyordu. Tam bir ayrılık çok daha kolay olurdu, onun etrafında olarak kendine daha fazla işkence çektirmezdi. Ancak Clarion Kış ile sıcak mevsimler arasında bir köprü kurmak istiyorsa, buna göğüs germeyi öğrenmek zorundaydı. Zamanla belki bu hisler sönümlenecek, bir hatıradan ibaret kalacaktı. Bu sırada Clarion alıştırma yapmak zorundaydı.

Baloya katılmak tabii ki lojistik olarak zorluk çıkaracaktı. Ancak kendi taç giyme balosundan gizlice sıvışmak ne kadar zor olabilirdi ki gerçekten? Törendeki görevlerini yerine getirdi mi, doğru perilerle sohbet etti mi bir iki saatliğine ortadan kaybolmasını kimsenin ruhu duymazdı. Birilerinin gözü onu arayana kadar geri dönerdi.

Clarion paltosunun kolunu hafifçe çekti. “Bir Kış balosuna giyecek kıyafetim yok.”

Milori kazandığını anlamıştı çünkü dudaklarına bir gülümseme yerleşti. “Sen kraliçesin. Canın ne isterse giyebilirsin.”

Clarion’ın içi müthiş bir sevgiyle doldu. “O hâlde sanırım gelmek zorundayım.”

“Gelecek misin yani?” Heyecana kapılır kapılmaz Milori kendini yatıştırdı. “Herkes seni gördüğüne çok sevinecek.”

“Eh,” dedi Clarion, “bu his karşılıklı.”

Milori’den uzaklaşmadığını, aralarına mesafe koyması gerektiğini çok iyi bilmesine rağmen bunu istemediğini çok geç fark etti Clarion. Tıpkı geçen gece yaptığı gibi parmak ucuna kalkıp onu öpmesi, parmaklarını beyaz saçına dolması çok kolay olurdu.

Milori'nin bakışları yüzünde dolaştı ve bir an için dudaklarında kaldı. Hiçbir zaman saklamadığı konusunda doğru söylemişti; Clarion kemiklerindeki yıldız tozuna kadar Milori'nin ona izin vereceğini biliyordu. Yine de buzdan yapılmış bir erkek peri heykeli kadar hareketsiz durdu.

“Biraz daha kalırsan üşüteceksin,” diye mırıldandı Milori.

Clarion fikrini değiştiremeden, “Bana yakıştığı söylenmişti,” dedi.

Milori kendi sözlerini ona çevirdiğini bir saniye sonra anladı. Gözlerinin içinde acı tatlı bir hasret yandı ve Clarion oracıkta, kendisi için geri dönüşü mümkün olmayan bir çizgiyi aştığını anladı. Belki de ne kaçırdığını hiç bilmese daha iyiydi.

Belki de yas tutmaktansa, özlem çekmek daha iyi olurdu.

Hapishaneyi mühürleyip kapattıklarından beri hiçbir Kâbus, onlar uykudayken Peri Adası'na çökmemişti. Hiç kimse uyanıp da emeklerinin yerle bir olduğunu görmemişti. Hiç kimse onların o berbat büyüsüne kurban gitmemişti.

Kimse o kâbusumsu derin uykusundan da uyanmamıştı.

Clarion kliniği ziyaret edince odadaki tüyler ürpertici sessizlik üstüne çöktü. Uyuyan perilere doğru bakınca, anlamlandıramayarak şok oldu ve uyuştı. Ancak ardından gelen yıkım buzlu bir rüzgârdan farksızdı, onu bir bıçak gibi deldi ve içini boşalttı. Anlamıyordu. Hapishaneyi mühürlemişlerdi, o zaman neden bu yöntem geçmişte olduğu gibi işe yaramamıştı?

Belki de Clarion hikâyelere bu kadar yürekten inanmak yerine daha akıllıca davranmalıydı. Milori ile başka canavarların kaçmasını önlemiş olabilirlerdi ancak büyülerini iyileştirecek bir tedavi

bulmadıkları sürece bu kâbus bitmekten çok uzaktı. Şimdiyse her şeyi sonlandırmak için yalnızca bir haftaları vardı.

En azından Peri Adası nihayet, tereddütle gardını indirmişti. Bu yeni gelişme Elvina'yı şaşırtsa da bu geceki Taç Giyme Balosu için sokağa çıkma yasağının kaldırıldığını ilan etti.

Gelgelelim, Clarion'ın içinden hiç kutlama yapmak gelmiyordu. Bunun tamamen ve sonsuza dek sona erdiğinden emin olmadığı sürece –Rowan ve diğerleri uyanmadığı, sonbahar mevsimi Anakara'ya gecikmesiz varmadığı sürece– başardıklarından memnun olamazdı. Onları özgür kılmanın bir yolu olmalıydı.

Ama nasıl?

Clarion bu soruyu kafasında evirip çevirerek odasında tek başına ve melankolik hâlde balo için giyindi. Bir hafta içinde tacın onun olacağı gerçek değildi sanki. Belki de Clarion bu unvana layık olduğunu kendine kanıtlayana kadar da olmayacaktı.

Balkon kapıları aralıktı, akşam serinliği içeri giriyordu. Aslan pençeleri ve frezyaların narin, çimensi kokusu hafifçe burnuna çaldı. Mor ve sarı çiçekler dallardan ona el sallıyor, âdeta onunla göz göze gelmeye çalışıyorlardı. Peri Tozu Ağacı son birkaç gündür yeni çiçekler açmıştı; çiçekler dilinde ona, *Senin yanımdayım* diyordu. Clarion ağacın son zamanlarda onun ne kadar üstüne titrediğine hayret etti. Onu koruduğunu biliyor mu acaba diye merak etmeden duramadı.

Clarion aynanın önünde sessizce durdu; kendini son derece gülünç ve kesinlikle kraliçelikten uzak hissetti. Omurgası boyunca dizilmiş bütün minik düğmeleri ilikleme yeteneğini gözünde fazla

büyüterek tuvaleti üstüne geçirmişti. Kumaşın sırtı yarık gibi açıktı ve omzundan düştü düşecekti.

Sanki bunu bilirmiş gibi o anda kapı tıklatıldı. Clarion rahat bir oh çekti. Birisi sonunda onu kurtarmaya gelmişti demek. “Kim o?”

“Artemis Ekselansları.”

“Ah güzel,” diye cevap verdi Clarion. “İçeri gel.”

Kapı açıldı. Artemis eşikte durdu, tepeden tırnağa kraliyet izci üniformasını donanmıştı. Clarion onun terzi elinden çıkma hatları, siyah kumaşı, parlak altın düğmeleri olan ceketine hayran kaldı ve kılıcının sırf sembolik olmadığını fark etti. Her zaman kalçasına astığı bıçağı takmıştı ancak bu kez daha işlemeli bir kına sokmuştu. Çiçek şeklinde incecik ve iç içe geçen altın kıvrımlı telkâriyle işlenmişti. Hatta saçlarını bile yaptığını görünce Clarion şok oldu. Bir at kestanesinin cilalanmış kabuğu gibi parlıyordu, arkaya doğru taranıp düzgünce kulak arkasına sokulmuştu.

Titiz ve kusursuz üniformasına rağmen Artemis tedbirli görünüyordu, hatta biraz da üzgün. Clarion anlıyordu galiba. Bu gece, son birkaç haftadır devriye gezerek hayatını riske atan izcilere törenle şövalye unvanı takdim edilecekti. İzcilerin erişebileceği en yüksek şerefti bu, kraliçenin kendisi tarafından bahşedilirdi. Clarion’un bunun Artemis’in istediği –ve Clarion’un hayatını kurtardıktan sonra hak ettiği– bir şey olduğunu bilmek için sormaya ihtiyacı yoktu.

Artemis önündeki manzarayı şöyle bir süzdü. Clarion’un sıkıntılarından etkilenerek, “Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordu.

Clarion ona aynadan minnet dolu bir bakış attı. “Lütfen.”

Artemis ona doğru uçtu, sonra hemen alıştırma yapmış, becerikli bir kolaylıkla düğmeleri iliklemeye başladı. İşini bitirince tuvaletin kuyruğunu düzeltti, bir su birikintisi gibi yelpaze şeklinde açtı. Clarion artık tuvaleti tüm ihtişamıyla görebilirdi. Kumaş, yıldız ışığı gibi ışıldıyordu, parlaklığı duvarlara pırıltılı, daima değişen bir ışık vuruyordu. Daha birkaç dakika önce Clarion saçlarını da örmüştü. Bahçe perilerinden biri saçının içine örmesi için ona sümbülden bir celenk bırakmıştı. Geriye kalan tek şey artık makyajını yapmaktı.

“Çok hoş görünüyorsunuz,” dedi Artemis.

“Sen de öyle.” Clarion bu iltifata ısındı ancak korumasının ne kadar acı tatlı bir hâlde *düşünceli* görüldüğünden sıyrılamıyordu. “Nasılsın?”

Artemis şaşırmış gibi oldu ama, “İyiyim,” cevabını verdi.

Clarion tek kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

Anlık bir sessizlik oldu ve Artemis bu sorunun arkasındaki soruyu algıladı. Ağzını bükerek diken üstünde gibi güldü. “Ah.”

Cidden, diye düşündü Clarion. İzçiler ve o sabırlı mizaçları. Belki bu konunun üstüne gitmek profesyonelce değildi ama onun iyi olması, Clarion için önemliydi. “Takdiri sen de hak ediyorsun, biliyorsun.”

“Önemli değil,” dedi Artemis aceleyle. “Ben ufak tefek biçimlerde yardım etmek için elimden geleni yaptım. Tek istediğim Peri Adası’nın iyiliği.”

Clarion kendi yansımasına arkasını dönüp manalı bakışlarını Artemis’e çevirdi. Ondan daha kendini düşünmeyen biri olamazdı. “Ama bundan fazlasını istiyorsun.”

Artemis duraksadı. "Sanırım öyle."

Birbirlerini tanıdıkları bunca yıl içinde ikinci kez, Clarion, Artemis'i incinebilirlik sınırına çekmişti. Büyük adımı atmaya onu ikna edebilir miydi, emin değildi. Yatağının ucuna tüneyip çenesini ellerinin arasına aldı. "Bir keresinde sen bana aklından ziyade yüreğinle hareket ettiğini söylemiştin. O yüzden benim korumam olmakla görevlendirildiğini. Tam olarak ne oldu?"

Clarion bir an için, Artemis konuyu tamamen değiştirecek sandı. Ancak Artemis uzun bir iç çekişle yatakta yanına oturdu. Ağır-lığıyla şilte hafifçe çöktü. Artemis sırtı kazık gibi dimdik oturdu, ellerini dizinin üstünde birleştirdi.

"Ben Peri Adası'na ilk geldiğimde," dedi, "devam eden bir durum yaşanıyordu. Üstümüze bir atmaca dadanmış, Sonbahar Ormanı'nda kendi mıntikasını kurmak istiyordu. Hayvan perilerinin hiçbirisi onu idare edemiyor ya da başka yere gitmeye ikna edemiyordu, o yüzden onun oluşturduğu tehdidi halletmek izcilere kalmıştı.

Ben de o zamanlar delifişektim." Clarion bu cümle karşısında kahkahasını bastırdı. Artemis ona yarım bir gülümseme çaktıysa da gülümsemesi çabucak soldu. "Atmacayla bir atışmaya karıştım, onu kovalama pozisyonumu almıştım. Tam görüş açımdaydı, ben ve birimimden bir arkadaşım onu köşeye kısıtırmıştık. Fakat arkadaşım günlük peri tozu oranını hafife almıştı. Düştü."

Periler, peri tozu olmadan kanatlarının ağırlığını taşıyamazdı. Üstüne bir de bir atmaca ile çarpışıyorlarsa orman zemininden cpey yüksekte olmalıydılar.

"Ah," diye mırıldandı Clarion.

Artemis başını öne eğdi ve siyah saçları yüzünü perde gibi örttü. “Onu kurtardım ama hedefimizi saldı. Benim hatam yüzünden başkalarını kaybettik. Üstlerim benim savaş esnasında doğru kararları verecek kadar akli başında olmadığıma kanaat getirdiler. Benim içgüdülerim, korumalık görevine daha uygundu.”

İyi bir kraliçe elindeki göreve odaklanmalı, demişti Elvina bir keresinde, ve ölçülü yardım yapmalıdır.

Artemis’in sesindeki acıyı işitince yüreğini bir el sıktı, Clarion bu acıyı yakından tanırdı. O da olsa kurtarabileceği birine sırtım dönmezdi. Sorumluluk sahibi ve akli başında olmak sahiden bu anlama mı geliyordu? Gözünün önündeki biri yerine, varsayımsal çoğunluğu korumak mı?

“Buna *hata* diyebileceğimden emin değilim,” dedi Clarion yumuşak bir şekilde.

Artemis kafasını kaldırıp baktı, gözlerinin içinde beklemediği bir umut canlandı. Hiç kimse onu bu suçtan aklamamış mıydı? Clarion pek yakında onu yeniden atayabilirdi. Yeterince cezalandırılmış ve kendini suçlamıştı.

“Ben de yerinde olsam farklı davranır mıydım, bilmiyorum. Senin yaptığın hareket çok cesurcaymış.” Clarion omzunu Artemis’in omzuna vurdu. “Sen temiz kalplisin Artemis. İzçilerin arasında daha çok senin gibi periye ihtiyacımız var.”

Artemis’in dudaklarında inceden bir gülümseme belirdi. Konuşacak kadar kendine güvenmiyormuş gibi tekleyerek, “Çok naziksiz,” dedi.

Clarion da gülümsemesine karşılık verdi. “Doğru ama.”

Artemis bir cevap veremedi kapı yine tıklatıldı.

“Ben geldim.”

Petra'nın sesini duyunca Clarion'ın yüzü parladı. Balolara birlikte hazırlanmak bir nevi gelenekleriydi ancak çalışma takvimleri ve Kış yüzünden yaşadıkları gerginlikten dolayı Clarion ondan ne bekleyeceğini bilememişti.

“Kapı açık,” diye seslendi Clarion.

Petra içeri girdi ve Clarion, Artemis'in aniden nefesinin kesildiğini, duymadan önce hissetti. Ona hak veriyordu. Petra her zaman güzeldi ancak bu gece bir içim su olmuştu. Elbisesinin gövde kısmı üstüne oturuyordu, ancak etekleri kat kat zarif sarmaşıktandı. Kızıl kıvrıkcık saçları taranmış, ensede şık bir topuz yapılmışken birkaç dalgalı tutam hünerle yüzünün çevresine salınmıştı.

Petra bakışlarını Artemis'e çevirince o da şaşırarak boğuk bir ses çıkardı. Artemis hiç düşünmeden ayaklandı ve ikisi sessiz bir hayranlık içinde karşılıklı bakiştılar. Clarion bir yorum yapmamak için tüm iradesiyle kendini tuttu. Onun yerine yataktan, tuvalet masasına geçti.

Sessizliği ilk Artemis bozdu. “Çok... hoş olmuşsun.”

Petra boynundan yukarıya kadar kızardı, utangaçlıkla panikledi. Neredeyse arkasındaki duvara çarpacaktı. “Ne? Niye öyle dedin? Yüzümde bir şey mi var?”

“Hayır, ben...” Artemis gözlerini kırptırdı, bu durumla nasıl başa çıkacağını besbelli bilmiyordu. “Öyle kastettiğim için söyledim.”

“Anladım.” Petra ise hâlâ derin şüphedeydi fakat neredeyse memnun olmuştu.

“Evet,” diye araya girdi Clarion.

İkisi de yerinden sıçradı, sanki onun da içeride olduğunu unutmuşlardı.

“Petra ve benim hazırlanmayı bitirmemiz lazım.” Clarion bir makyaj fırçası, sonra küçük bir göz farı aldı. Far kutusunun içinde kil ve peri tozu karışımından yapılmış altın rengi bir madde vardı. “Sen de ister misin Artemis?”

Artemis onu bir tehdidi değerlendirir gibi süzdü. “Hayır, teşekkürler. Ben size engel olmayayım.”

Clarion tek omzunu kaldırdı. “Nasıl istersen.”

Artemis yanından geçerken Petra duvara doğru sindi. Kapı arkasından tık diye kapanınca sarmaşık etekleri ve ateş kırmızısı bukleleriyle odanın diğer tarafına koştu. “Onun da burada olacağını söylememiştin.”

“O her zaman buradadır.” Clarion göz farının kapağını açtı. Karşı koyamadan, “Bu gece mesaisi yok, izinli biliyorsun,” dedi.

Petra’nın yüzü aydınlandı. “Sahi mi?”

Clarion soluk alamadı. Petra’yı gafil avlama niyetinde değildi ama artık yıllardır şüphe ettiği şeyi doğrulamış olmuştu. Fırçayla Petra’yı dürtükledi. “Tahmin etmiştim!”

“Tahmin edecek bir şey yok!”

Petra fırçayı elinden kapmaya ya da en yakın pencereden kaçmaya hazır görünüyordu. Yine de o hınzırlığı azalmadı. “Ah, bence var.”

“Önemli değil zaten.” Petra yüzünü ellerine gömdü. “Çok korkutucu biri.”

Clarion gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. “Sadece dansa kaldır işte. Isıracak hâli yok ya.”

“Beni bıçaklayabilir ama,” dedi Petra dertli dertli.

Clarion sıırttı. Petra ile bu rutine girmek ne kolaydı. O kadar normal geliyordu ki ona, endişe verici son konuşmalarını neredeyse unutmuştu. Bu gece onu atlatmak zorunda kalacağını neredeyse unutmuştu.

Sen de, Elvina da planlarınızın işe yaraması için bana bel bağladınız. Bu konumda olmak benim için kolay değil.

Bu hatıra –aralarına mesafe girdiğinin anımsatılması– acı bir sızı bıraktı. Petra onun bu gece gizlice Kış’a sınışımayı planladığını bilseydi, onu durdurmaya çalışırdı. Ancak şimdi planlarının tam anlamıyla başarıya ulaşmadığı ortaya çıktığı için Clarion’un Milori ile konuşmaya daha fazla ihtiyacı vardı. Yapabilecekleri bir şey olmalıydı; Elvina’nın, Petra’nın ona hazırladığı silahı kullanmasını önleyecek her ne olursa.

Petra’nın yüz ifadesi endişeyle yumuşadı. “Ne var?”

“Sadece son günlerde kafam çok dolu. Taç giyme ile ilgili konular.” Clarion zoraki gülümsedi. Kendini oyalamak için birkaç cam parfüm şişesini oradan oraya götürdü. Şişeler birbirine çarpıp o kırılğan sessizlikte çok ses çıkardılar. “Gel. Otursana.”

Petra dikkatlice yatağın ucuna ilişti.

Clarion dönüp yüzüne baktı, dizleri neredeyse birbirine çarpacaktı. Fırçayı göz farının içine soktu, sonra Petra’nın çenesini parmaklarının arasına aldı. “Her zamankinden mi?”

“Evet.” Bir saniye sonra ekledi: “Ama özellikle güzel görünmeli. Hiçbir özel sebebi olmasa da.”

“Tabii, tabii,” dedi Clarion, ufak bir muziplikle.

Bileğini Petra’nın elmacık kemiğine yaslayarak Clarion göz kapaklarına altın tozu dokundurdu. Bilezikleri usulca tıngırdadı ve Petra’nın düzenli soluğu çalışırken yüzüne vurdu. Clarion alışkın olduğu ritmi tutturdur, pigmenti kaş kemiğine kat kat uyguladı. Petra’nın gözleriyle işi bitince en tüylü fırçasını alıp Petra’nın elmacık kemiklerine peri tozu dokundurdu. Tek ihtiyacı bu kadardı. Daha fazlası çillerini kapatırdı.

“Gözlerini aç,” dedi Clarion.

Petra açtı ve Clarion’un yüreği hop etti. Boyanın altın rengi ve saçlarının yoğun kırmızısı gözlerindeki bütün yeşil tonlarını ortaya çıkarmıştı. Güneşin aydınlattığı bir yaz ormanının rengindeydiler.

“Mükemmel.” Clarion fırçasını vurgulayarak masaya koydu. “Sana âşık olacak.”

Petra sözsüz bir itirazla inledi ve korku ve stresine rağmen Clarion kahkaha attı. Birkaç saat daha, her şey her zamanki gibi devam ediyormuş numarası yapabiliirdi.

Yaz’ın en merkezine kurulmuş baloya vardıklarında, kutlamalar çoktan başlamıştı. Clarion, Petra ve Artemis, Peri Halkası’nın –kırmızı şapkalı mantarlardan oluşan dairenin– altından geçerek balo salonuna girdiler, bir müjde perisinin canlı, gür sesi onları anons etti.

Salonu görüncü Clarion'ın nutku tutuldu.

Alçak dallardan sarkan kandil böcekleri, çimenlerin üstüne yumuşak mavi bir aura vuruyordu. Arada sırada ateş böcekleri toplu iğne başı gibi ışıklarıyla karanlığı delerek havada uçuşuyordu. Onların yardımı olmadan da bütün açık alan, ay ışında yıkandığı için inanılmaz derecede aydınlıktı. Merkezde bir pınar çağlıyor, etrafına toplanmış su perileri sayesinde tam bir göz şenliğine dönüşüyordu. Perilerin elini bir sallayışıyla damlacıklar yüzeyden yükseldi ve ay ışığını yansıttı. Sudan narin iplikler havada iç içe geçti ve ıslıl ıslıl, tülümsü bir pus perdesi yarattılar.

Balo salonunun en arkasında Clarion istikametini gördü: bir fidanın yosun kaplı kütüğünün üstündeki derme çatma kürsü. Clarion buradan Elvina'nın tacının kancalı yükseltilerini ve kanatlarının ışığını seçebiliyordu. Daha iyi görebilmek için boynunu uzatınca hemen yanında havada duran Üzüm Tozu Komutanı gözüne çarptı. Elvina şövalye unvanı seremonisini yürütürken birazdan Clarion da onların yanında duracaktı.

Ziyafet sofralarının yanından geçtiler, her bir masa aşçı perilerin emekleriyle tepeleme doluydu. Her yemek yaza yazılmış bir aşk mektubu kadar güzel ve bereketliydi: balmumuyla süslenmiş ballı pasta, böğürtlenler ve incirler; ham şeker serpiştirilmiş narin yabamersini turtaları; şeftali reçeli ve altın ekmek; kalın kalın dilimlenmiş, tuz ve fesleğenle servis edilmiş domatesler; kadehlerce kuş üzümü şarabı; turp turşusu ve gökkuşağı gibi rengârenk marullar; portakal çiçeğı ve nane ile tatlandırılmış sürahilerce su; rhubarb ve çilekli turta. Baktıkça Clarion'ın ağzı sulandı.

Ancak en can alıcı olan halkıydı. Her biri en güzel giysilerini giymişti. Periler gece açan çiçeklerin taç yaprakları üstüne yayılarak uzanmıştı, dolunay ışığının altında kendilerine çekidüzen veriyorlardı. Kimileri mantarların tepesinde yatıyor, kimileri havada amaçsızca uçuşuyor, arkadaşlarıyla fısır fısır konuşuyordu. Onların bu heyecanlı sohbetleri normalde orkestra müziğinin sesini bastırırdı. Ancak bu gece, havada bir melankoli vardı.

Belli ki, uykuda olan periler hâlâ herkesin aklındaydı.

Açık alanda ilerlemeye devam ederlerken toplanmış kalabalık ikiye ayrılıp ona yol verdi ve sustular. Clarion dört bir yanından saygıyla söylenmiş “Ekselansları,” mırıltılarını duyuyordu. Yanlarından süzülürken çoğu reverans yapıyor ya da eğilerek onu selamlıyordu. Artemis onun yanında huzur veriyor, Var Olmayan Ülke Denizi dalgalarını delen bir korsan gemisinin direği gibi onu kürsüye doğru götürüyordu. Clarion ona başıyla teşekkür edip havalandı ve Kraliçe’yle izcilerin komutanına katıldı. Elvina bakışlarıyla onu süzdü, tören esasını gevşekçe elinde tutuyordu.

Gördüklerinden tatmin olmuştu ki, “Bu gece bir kraliçe gibi gözüküyorsun,” dedi.

Gözlerinin içindeki gururu gören Clarion bir tuhaf oldu. Bu cümleyi duymak için ne kadar hasret çekmişti ve şimdi kulağına ne kadar içi boş geliyordu. Elvina ne yaptığından habersizdi. “Teşekkürler.”

Elvina toplanmış perilere doğru döndü. Orkestra son bir titrek nota çaldı ve müzik nemli yaz havasına karıştı, bunun üstüne mutlak sessizlik oldu.

"Hepiniz hoş geldiniz. Prenses Clarion şerefine düzenlenen Taç Giyme Balosu'na katıldığınız için teşekkür ederiz. Prenses bugünden bir hafta bir gün sonra sizin kraliçeniz olarak taç giyecek." Sesinin titremesiyle Elvina durdu. Clarion kaşlarını çattı. Elvina'nın tekllediğini bir kez bile görmemişti, hele hele tebaasının önündeyken. Ancak Clarion onu yakından inceledikçe Elvina'nın suratının oldukça donuk olduğunu fark etti. "Bu şekilde toplanmayı uzun zaman olmuş gibime geliyor. Saldırıda yaralananlar aklımızdan hiç çıkmasa da Peri Adası'nın üstüne çöreklenen kara gölge nihayet kalkıyor."

Açıklıkta toplanmış perilerden yumuşak bir alkış koptu. Alkışlamalar bitince Elvina devam etti. "Böylece akşama cesur izcilerimizden bazılarını onurlandırmakla başlamak isterim. Güvenliğimizi sağlamak için bıkmadan usanmadan çalıştılar. Her gece gökyüzünde devriye gezerek hayatlarını riske attılar. Gereken bölgeleri boşalttılar, ayrıntılı raporlar sundular ve Kâbusların neden olduğu her türlü hasarı onarmaya yardım ettiler. Bu gece bir izcinin erişebileceği en yüksek onur derecesine layık görülecekler: şövalyeliğe."

Clarion izcilere şöyle bir göz gezdirdi, kürsünün hemen önünde düzenli sıralar hâlinde ayakta duruyorlardı. Çoğunun yüzü gülse de Clarion yalnızca Artemis'e odaklanabildi. Yüzünde öylesine apaçık bir özlemle grubun arkalarında ayaktaydı ki Clarion gözlerini ondan kaçırmak zorunda kaldı.

"Peri Adası Şövalyeleri, lütfen yanıma gelin."

Küçük bir izci takımı havalanıp Elvina'nın arkasında yarım daire şeklinde havada durdular. Her biri paltosunun yakasına bir iğne

takmıştı: siyah kumaşın üstünde pırıldayan, yıldız şeklinde, yanardönerli bir deniz kulağı kabuğu.

“Lütfen isminiz çağırılınca bir adım öne çıkın,” diye giriş yaptı Elvina.

Clarion seçilmiş izcilerin birer birer öne çıkıp Elvina’nın önünde diz çöküşünü izledi. Başları öne eğikken bile, onlardan yayılan mutluluğu hissedebiliyordu. Sahiden hak ediyorlardı. Ancak Clarion içinde katılaştan o buruk duyguya engel olamıyordu. Artemis’in delicesine istediği bir şeyi kaçırmış olduğunu biliyordu.

“Sizi bu vesileyle Peri Adası Şövalyeleri ilan ediyorum.” Elvina asasıyla omuzlarına dokundu. “Kalk şövalye ve tanın.”

Sonuncu izci de şövalyeliğe yükselince toplanan kalabalık tezahüratlar yapıp bağırdı. O karambolde bir hizmet perisi kürsüye uçup Clarion’a narin bir kadeh verdi. Kadeh Clarion’ın tenini üşüttü ve önüne bakınca bir tutam taze biberiyeyle süslenmiş bir bardak limonata olduğunu gördü.

“Şimdi,” diye seslendi Elvina kalabalığı bastırarak, “müstakbel kraliçeniz birkaç şey söyleyecek.”

Açık alandaki herkes ilgisini ona çevirince Clarion’ın boğazı kurudu. Öne doğru süzüldü ve bakışlarıyla tebaasını şöyle bir taradı. Sahiden ilk kez tek başına onlara hitap ediyordu ve bu olayın gerçekliğinin, düşüncesinden çok daha korkutucu olduğunu fark etti. Yazın gevşek sıcaklığı üstüne basmıştı ya da belki de kendi gerginliğinden böyle *terliyordu*.

“İyi akşamlar,” dedi emin olamayan bir sesle. “Bu akşam geldiğiniz için teşekkür ederek Majesteleri’nin söylediğini tekrarlamak isterim.

Konuşmamı Taç Giyme Günü'ne saklıyorum ancak bu arada, bu gece kutlama yapmaya gelmenizi size tarif edemeyeceğim kadar önemsiyorum. Bu gece iyi eğlenin, benim onuruma dans edin. Evet..." Kadehini kaldırdı. "Hepinize ve gelecekteki daha aydınlık günlere."

Kadehlerin çarpışma sesleri açık alanda yankılandı. Clarion sırf ağzındaki acı tadı dağıtmak için limonatasından bir yudum aldı. Uykudakileri büyüden hâlâ uyandıramamışken kutlanmayı hak etmiyordu.

Orkestra yeni bir melodiye başlarken Elvina elini Clarion'ın omzuna yasladı. Konuşmasa da Clarion ne demek istediğini anlamıştı: *İyi konuştun.*

"Hadi," dedi Elvina. "Gecenin geri kalanının tadını çıkar."

"Çıkaracağım." İçinde bir umut maytabı yandı. Artık zorunlu görevlerini tamamladığına göre, Kış diyarındaki tebaasını ziyarete gidebilirdi. Geriye tek kalan, kimseye çaktırmadan sıvışmaktı.

Balo salonunun içinde havada uçuşurken perilerin havada müzik perilerinin müziğine eşlik ederek piruet yapışlarını seyretti. Dans gecenin geç saatlerine kadar sürecekti, ta ki bütün dünya peri tozu ve yıldız ışığıyla pırıl pırıl aydınlanana dek. Clarion bütün hayatı boyunca kalabalık içinde yalnız olmanın nasıl bir duygu olduğunu çok iyi öğrenmişti. Ancak bunu hiç bu geceki kadar şiddetli hissetmemişti. Diğer perilerin el ele tutuştuğunu, döndüklerini, kahkahalar atarak eş değiştirdiklerini gördükçe aklından hiçbir zaman sahip olmayacağı –*olamayacağı*– şeyler geçti.

Koluna bir el yapışıp onu düşüncelerinden çekerek kopardı. Onu kimin tuttuğunu görmek için kafasını çevirdiğinde Petra ile burun buruna geldi. Clarion'ın midesi düğüm düğüm olup ezildi.

Tam şansıma, diye düşündü. Şimdi nasıl kaçacaktı?

“Şu tarafta bayağı ücra bir köşe gördüm,” dedi Petra, sanki birkaç saniyedir konuşuyormuş gibi. “Ne dersin?”

“Ashna bakarsan,” dedi Clarion, mümkün olduğunca kibar bir şekilde Petra’dan kolunu kurtararak, “kendimi pek iyi hissetmiyorum.”

“Ah, yo. Bana izin yoksa, sen de bu bahaneyi kullanamazsın. Beni burada yalnız başıma terk edemezsin, millet benimle *konusabilir...*” Petra titredi. “...ya da *daha beteri.*”

“Bundan daha kötü ne olabilir?”

“Bir sürü şey olabilir! Mesela...” Petra aniden sustu. “Hayır, dikkatimi dağıtma. Sen gidiyorsan, ben de seninle geliyorum.”

“Hayır,” dedi Clarion çabucak. “Yani... hayır, bunu yapmana gerek yok.”

Petra onu şüpheli şüpheli süzdü. “Neden?”

“Çünkü...” Bir bahane aradı. “Birkaç dakika hava almak istiyorum sadece. Sen burada kalıp partinin tadını çıkarmalısın.”

“Tadını mı çıkarayım... *Tadını mı?*” diye karşılık verdi Petra tükürür gibi. “Partileri sevmediğimi biliyorsun. Burada neler oluyor gerçekten?”

Clarion kendi kulağına bile gevrek gelen bir sesle kahkaha attı. “Hiçbir şey olmuyor.”

“Ya, sahi mi?” Petra elini beline koydu. “O zaman neden benden kaçmaya çalışıyorsun?”

Şu Petra’nın da bazen inadı tutuyordu. “Çalışmıyorum ki,” dedi Clarion, sabrının taşıdığını belli etmemeye çalışan bir sesle.

GörünüŖe bakılırsa başarısız olmuştu çünkü Petra onu gücemiş bir bakışla süzdü. “Yanlış bir Ŗey mi yaptım acaba?”

“Hayır, tabii ki hayır.” Clarion omzunun üstünden içi içini yiyerek arkasına baktı. Gerçekten artık gitmesi gerekti. “Sadece yalnız kalmak istiyorum.”

Petra’nın yanakları kızardı. “Neye üzüldüğünü bilmezsem senden özür dileyemem.”

Yakınlardaki birkaç peri onlardan tarafa meraklı bakışlar attılar. Clarion, Petra’yı bileğinden tutup Peri Halkası’nın en kenarına, ormanın gölgesinin mantar şapkalarından oluşan kemeraltına dek ulaştığı noktaya doğru götürdü. Partinin ışıkları, Petra’nın burnunun kemerindeki peri tozunun üstünde ışıldadı ve kızıl saçlarını yanıyor gibi parlattı. Yine de burada, neredeyse karanlığın içinde Clarion tuhaf bir üşüme hissetti. Kollarını kendine sarıp bakışlarını yere indirdi. Dürüst olmadan kaçamayacağı anlaşılmıştı.

“Sana kızgın ya da küs değilim. Sadece seninle Kış hakkında konuşmamı istememiştin, o yüzden.”

Petra düşüncelere dalarak bir adım geriledi. “Konu Kış mı yani? Orada ne işin var? Saldırıları durdu artık.”

“Ama hiç kimse uykusundan uyanmadı,” diye karşılık verdi Clarion. “Ve Elvina bana onun için yaptığın aleti gösterdi.”

“Ah.”

Ah. Bütün söyleyeceği bu muydu? Clarion kafasını kaldırıp bakuğunda Petra da Kış kadar solgun bir yüzle ona bakıyordu.

“Seninle o plan hakkındaki hislerimi paylaştım, sen de bana katılıyorsun sanmıştım.” Clarion’ın sesi taşmaya bu kadar yakın ol-

duğunun farkına varmadığı bir duyguyla titredi. Söylemek istediği çok fazla şey vardı ama bu kadar canı acırken tutup da ona çıkışmak istemiyordu. Petra'nın hatası değildi bu. Onun kraliyete karşı mecburiyetiydi, Clarion'a değil. Hâl böyleyken bile, Petra'nın dahil oluşu Clarion için her şeyi güçleştirdi. "Önemli değil. Ben sorunu kendimce çözmek için elimden geleni yapıyorum."

Petra'nın yaralı ifadesi yavaş yavaş kararlılığa dönüştü ancak kızarması geçmedi. Yoğun duygular her zaman onun suratını kıpkırmızı yapardı. "Yani gerçekten şimdi *bunu* yapmayı mı planlıyorsun?"

Clarion, onun sesindeki yargıyı hiç beğenmedi. Savunmaya geçmesine, "Bu gece benden beklenen her şeyi yerine getirdim. Ben Peri Adası'nı güvende tutmaya çalışıyorum," dedi.

Petra hayal kırıklığı içinde, yumuşak bir ses çıkardı. "Balo elbisesiyle mi Clarion? Ben saf değilim. Bir tedavi araştırmasına girmeyeceksin. Sen Bekçi'yi görmeye gidiyorsun."

Clarion beyninden vurulmuşa döndü. Petra yoksa Milori'nin, Clarion'ın vaktini almasına mı bozuluyordu, yoksa Clarion'ı gerçekten bir oğlan için görevlerini ihmal edecek bir aptal âşık mı sanıyordu? Her hâlükârda, sinirden tüyleri diken diken olmuştu. "Öyleyse ne olmuş?"

Petra inanamayarak ona bakakaldı. "Bir hafta sonra taç giyeceksin."

"Yani o zamana kadar eve kapanıp," diye içerlemeyle cevap verdi Clarion, "senin onaylamadığın hiç kimseyle konuşmamalıyım."

"Hayır. Daha sorumluluk sahibi olmalısın. Bu oyunları oy-

namak aşırı tehlikeli!" Petra'nın ışığı yoğunlaştı, kenarları yanık portakal rengi oldu. "Sen zaten onun yüzünden bir kere yaralandın. Mesafeli oldun ve her an yorgunsun. Bu gece de herkes her şeyin iyi olacağını temin etmen için senin gözünün içine bakarken gizlice kaçacaksın, öyle mi? Kötü bir fikir bu. Ama sen beni *hiçbir zaman* dinlemedin. Zaten kim dinliyor ki? Kimse beni ciddiye almıyor *çünkü* ben her şeyden korkan biriyim."

Sesindeki acı, Clarion'ın öfkesinin en canlı alevlerini söndürdü. Fakat Petra'nın kelimeleri onu derinden yaralamıştı.

Bencilce davrandığımı düşünüyorsun. Rolümü ciddiye almadığımı düşünüyorsun.

Clarion bu sözleri dilinin ucunda tuttu. En son ne zaman bu şekilde kavga ettiklerini hatırlamıyordu. Clarion kendini savunmak için yanıp tutuşsa da, aralarında kırılanları onarmak için can atsa da buna ayıracak vakti yoktu. Petra onu her neyle suçlamak isterse istesin, konu onun duygularıyla ilgili olduğu kadar Peri Adası ile de ilgiliydi. Ona bir açıklama borçlu değildi.

Clarion yaşların akmasını önleyebilir gibi gözlerini yumdu. Sinirli sinirli ve elinden geldiğince dikkatlice onları silip attı. Gözlerine tekrar altın süremezdi ve kış perileriyle, ağlıyormuş gibi görünerek buluşamazdı. "Gitmeliyim."

"Clarion, *lütfen...*"

Clarion kırgınlığını yutarak karanlığa adımını attı ve Kış'a doğru yola koyuldu.

Keşke Petra bu konuyu hiç kurcalamasaydı. Keşke Clarion'ı hazır olmadığı bir yüzleşmeye sürüklemeseydi.

Keşke, keşke, keşke. Clarion yakındaki bir ağacın oyuğuna sakladığı paltosunu alırken bu düşüncelerle fokur fokur kaynıyordu. Paltosunu göğsüne bastırdı, kenardaki kürke sinmiş o tanıdık Kış kokusunu içine çekti. İçini rahatlatamadı; yalnızca Petra'ya ne kadar borçlu olduğunu hatırlamış oldu.

Derin bir nefes çekerek tüm kırgınlığını katlayıp dikkatlice rafa kaldırmaya çalıştı. Şu anda tekrar ağlayacak kadar duygulanma lüksü yoktu. Sonuçta bu geceki Kış'a yolculuk tamamen kraliyet görevini yerine getirmek içindi. Clarion herhangi bir becerikli kraliçe gibi duygularını yönetebilirdi. Yine de tek istediği odasına çekilmek ve en yakın arkadaşıyla dostluğunu nasıl resmen kopardığı üzerine yas tutmaktı.

Güneş tamamen batmış olmasına rağmen Clarion artık Kış ile Bahar arasındaki sınırı gözü kapalı bulabiliyordu. Kanatları yolu biliyordu: Topraktan sivrilen her bir taş, her bir nehir kıvrımı, patikaya doğru uzanan her bir ağaç dalı, onu ev gibi hissettiği tek yere götürüyordu. Bahar bu gece ondaki hüznü seziyor gibiydi. Söğüt dalları onu yatıştırmak istercesine kollarını okşuyordu ve kiraz ağaçlarının her zamankinden daha yabani açtığına yemin edebilirdi. Taç yaprakları Clarion'ın eteklerine dolanıyor ve yanından geçtiği ay ışığıyla aydınlanmış göletin üstüne konuyorlardı.

Clarion sınıra vardığında Milori onu bekliyordu. Yavaşça aşağı indi. Elbisesinin kuyruğu etrafında bir su birikintisi gibi yığıldı ve etekleri peri tozu ile altın rengi ışık zerreciklerine dönüşürken suyla buzu muhteşem bir altın rengine boyadı.

Zifirî karanlıkta, yıldızlarla bezeli gökyüzünün ışığı altında Milori kömür kalemle çizilmiş bir çizim gibiydi. Clarion gözlerini ondan alamıyordu. Daha önce onu hiç rütbesinin formasıyla görmemişti. Üstünde uçuk maviye boyanmış, narin gümüş ipliklerle kırağı benzeri desenler işlenmiş, örümcek ipeğinden brokar bir perlerin vardı. Omuzlarına safi buzdan bir broşla takılmıştı ve kumaşın üstünde soğuk soğuk parlıyordu. Hem kırılğan hem görkemli buz sarkıtlarından bir çember beyaz saçlarının içine yerleştirilmişti. Milori saçlarını açık bırakmıştı, sırtından aşağı ay ışığının aydınlattığı sular gibi akıyordu.

Bir an bakiştılar, aralarındaki hava söylemedikleri bir sürü sözle yoğunlaştı. Tekrar bir araya geldiklerinde Clarion duygularını işe karıştırmayacağına nasıl inanmıştı?

Belki Petra *tamamen* yanılmıyordu.

Sonunda Milori sessizliği bozdu. Pelerininin kürkle kaplı kenarları kayarak önünde eğildi. “Seni baloya götürmek üzere buradayız.”

“Biz?..” Noctua gözüne çarpınca sustu. Birkaç metre ötedeki bir alaçam dalma tünemiş, Clarion’ın hoşuna gitmeyecek derecede sabırsız bir bakışla onları izliyordu. Bir baykuş bile gerginliği hissedebiliyorsa eğer, durum gerçekten iç karartıcı demekti. “Tabii ki.”

Milori koluna astığı paltoya başıyla işaret etti. “Paltona yardımcı olabilir miyim?”

Clarion duraksadı. Aralarında bir miktar mesafe korumak istiyordu –eh *istemek* biraz güçlü bir kelimeydi, fakat konu buydu işte– ancak ufak bir jestten kime ne zarar gelirdi? Clarion, paltosunu Milori’ye uzattı. “Neden olmasın?”

Milori paltosunu tuttu ve Clarion kollarını içinden geçirdi. Omuzlarına çekip düğmelerini ilikledi. Clarion hayatında sahip olduğu en şık balo elbisesinin üstüne bu kaba saba paltoyu giydiği için çok komik görüldüğünün farkındaydı. Ancak tekrar Milori’ye kafasını kaldırıp baktığında, yüzünde bütün bu kılık hayatında gördüğü en çarpıcı şeymiş gibi bir ifade vardı.

“Ne oldu?” diye sordu Clarion.

“Hiçbir şey.” Milori ona kolunu uzattı. “Gidelim mi?”

Clarion elini onun dirseğinin altına soktu. “Ne kadar yerinde.”

“İlk kez Peri Adası asillerinden biri resmî bir davet için ülkemizi şerefendiriyor,” dedi Milori, hafiften göz kırparak. “İyi bir ilk izlenim bırakmak niyetindeyim.”

Milori döndü ve Clarion, Kış'a adımını atarak onu takip etti. Üstüne akan soğuk hava âdeta temizleyiciydi. Yaz ve taç giyme balosu artık çok ama çok uzaktaydı sanki.

Milori onu Noctua'ya doğru götürürken omzunu hafifçe omzuna çarptırdı. "Aklına bir şey mi takıldı?"

Clarion bir an yalan söylemeyi düşündü. "O kadar mı belli?"

Milori, *Bayağı belli*, dercesine hafifçe omuz silkti. Bir saniye sonra, "Kâbuslarla mı ilgili?" diye sordu.

"Kısmen." Clarion dudağının içini ısırды. "Üzgünüm. Daha önce gelip seninle konuşmak istedim. Saldırıları durdu ama..."

"...hiç kimse uyanmadı."

Sesindeki ciddiyeti duyunca, solgun gözlerinin altında oyulup kalmış o bitkin gölgeleri görünce Clarion'ın içi sızladı. O yükün bir kısmını almak için nasıl da yanıp tutuşuyordu. "Nerede yanlış yaptığımızı anlamıyorum."

"Sen bir şeyi yanlış yapmadın." Milori bakışlarını önde tuttu, düşüncelere dalmış gibiydi. "Talimatlar açık değildi. Ayrıca, efsane-nin her zaman bizi bir çıkmaza sürüklemeye riski vardı fakat yine de yaptıklarımız yok yere değildi. Hapishaneyi mühürlemek senin tebaana haftalar sonra ilk kez iç huzuru verdi. Bu gece bunun kanıtı."

Clarion, "Herhâlde öyledir," diye mırıldandı. "Yine de ister istemez kendimi suçlu hissediyorum, sanki uyuyanları unuttuk. Onlar olmadan kutlama yapmak bana yanlış geliyor."

"Bulabildiğimiz neşe anlarını ertelememenin yanlış olduğundan emin değilim."

Cevaben yüreği hop edip kanatlandı. O alçak, nazik ses tonu neredeyse anlamlıydı. Çok hoş bir duyguydu bu, keşke Clarion da ona –ve onlara– uyduğuna inanabilseydi. Clarion olur da sonradan

pişman olacağı kadar garip ya da melankolik bir şeyi ağzından kaçırır diye sessizliğini korudu. Şu anki ruh hâlindeyken hangisinin olacağından emin değildi.

“Her koşulda...” Milori hızla yola devam etti. Kulaklarının ucu kızarıyordu. “Koruyucu ve ben, cevaplar içerebilecek başka metinler aramaya başladık. Biraz zaman alabilir. Kış Köşkü çok büyük ve kabul ediyorum ki düzensiz. Her Koruyucu kendi sınıflandırma sistemini getirmiş ve hiçbirisi çalıştıkları sürece bu sistemi bütün koleksiyona yayacak kadar tutarlı olmamış. Hâlâ renklerine göre dizilmiş koskoca bir reyon duruyor.”

Clarion düşününce neredeyse gülümsedi. Koskoca bir kütüphanenin gökkuşağına dönüştürülmesi ne kadar sihirli olurdu. “Keşke yardım edebilseydim.”

“Ben de.” Milori duraksadı. “İstersen, bulduklarımızı sana yazabilirim.”

Taç giydikten sonra herhâlde mektuplaşmalarını takip eden hiç kimse olmayacaktı. “Peki.”

Milori başıyla onayladı. “Senin canını sıkan bir şey daha var mı?”

Clarion derin bir iç çekti. Nefesi beyaz bir bulut şeklinde uçtu. “Bu konuya nazaran çok komik geleceğinden eminim. Petra ve ben baloda kavga ettik, onun etkisi üstüme çöktü.”

Noctua’nın yanına vardıklarında Milori dizginleri aldı –bunlar daha kaliteli bir malzemedendi; belli ki kuşların aksesuarları bile süslü olabiliyordu– ve tereddüt etti. “Anlatmak ister misin?”

İster miydi? Bir yanı istiyordu tabii. Ancak açık yarayı kurcalarsa, sonunu getiremeyeceğinden korkuyordu. Petra’nın Kış için neredeyse en kötü sonun gerçekleşmesine katkıda bulunduğunu

düşünmek zorunda kalırdı. Ancak hepsinden de kötüsü, aralarına mesafe sokmada oynadığı rolü enine boyuna düşünmek zorunda kalırdı. Petra'nın endişeleri mantıksız sayılmazdı. Bir sıcak peri olarak Kış Ormanı'na girme cesaretini göstermesi, objektif olarak *tehlikeliydi*. Belki de Clarion duvarlar çekmek yerine, onunla konuşmalıydı.

Belki de uzun zamandır Petra'yı adamakıllı dinlememişti.

Clarion yüzünü buruşturarak hayır anlamında başını salladı. "Birazdan geçer."

Milori pek ikna olmuş görünmedi ama üstüne gitmedi. "Nasıl istersen."

Milori ile ikisi Noctua'nın sırtına bindiler, Clarion bunun artık kendisine çok kolay geldiğini fark etti. Artık baykuş kanat çırpıtığında, onları sırtında taşıyarak göğe yükseldiğinde can havliyle tutunmak zorunda değildi. Burada, Milori'nin kollarına güvenle yerleşmişken huzur benzeri bir his duydu. Aşağı bakma cesareti gösterdi. Gecenin örtüsü altında bütün karlar, pastel bir maviliğe boyanmıştı.

Milori'nin onları daha önce hiç görmediği bir bölgeye doğru götürdüğünü birkaç dakika sonra fark etti. Hemen altlarında, camdan bir damar gibi parlayan, tamamen donmuş bir nehir vardı. Bu yükseklikten Clarion buzun üstünde gezinen kalabalığı görebiliyordu, nehir kenarında sağa sola serpiştirilmiş birkaç kulübe neşeli bir turuncu ışıkla içeriden aydınlatılmıştı.

Milori, Noctua'yı yavaşlatınca baykuş temiz bir iniş yapmak için kanat çırpıtı. Milori konuşunca, Clarion onun göğsünde gümbürde-

yip kulağına doğru gelen sesini hissedebildi. “Biraz baş döndürücü olabileceğine dair seni uyarmalıyım.”

Clarion ona boş bir bakış attı. “Benden şüphe mi ediyorsun?”

“Asla,” dedi Milori usulca. “Sadece senin onlar için ne yaptığını biliyorlar.”

“Ah.” Clarion, bunun durumu *değiştireceğini* tahmin etti. Sıcak mevsimlerde hiç kimse Milori ile ikisinin Kâbusları mühürleyip kapattıklarını bilmiyordu. “Uyardığın için teşekkürler. Ama galiba hazırım.”

Milori’nin gözlerinin içi muzip muzip parladı. “O zaman esaslı bir giriş yapmaya hazır ol.”

Sahiden de esaslı bir giriş yaptılar.

Noctua dalışa geçti, Kış balosunun üstüne etrafında beyaz tüyleri ve peri tozu yağmuru bırakarak alçaldı. Baykuş kanatlarını şöyle bir çırparak inişlerini yavaşlattı, karın en üst tabakasını tekmeledi; karlar etraflarına sıçrarken festival alanının hemen dışına kondular.

Clarion rüzgârın esintisi arasında bile kış perilerinin neşesini işitti. Bir anda, kalabalıklar etraflarına üşüştü ve Clarion ismini duydu; saygılı fısıltılarla değil ancak heyecanla anılıyordu? Çok yabancı bir kavramdı bu ona, algılayamadı bile.

“Şeref konuğumuz geldi,” diye seslendi Milori bu tantananın arasında.

Nasıl olduysa gürültü daha da arttı. Clarion onların yüzüne doğru bakarken ancak dışından kahkaha atabildi. Daha önce hiç kimse onu gördüğüne bu kadar sevinmemişti. Onları hayal kırıklığına uğratmamayı umdu.

Milori eğilip kulağına fısıldadı: “Seni uyarmıştım.”

“Kesinlikle uyardın.”

Clarion kuştan inerken rüzgâr tuvaletinin eteklerini havalandırıp ışıldamalarını sağladı. Milori ile ikisi birlikte peri seline girdiler. Nehre doğru çok az ilerleyebildiler çünkü her iki adımda bir, birisi onu durduruyordu.

“Kış Ormanı’na hoş geldiniz Ekselansları.” Zarif beyaz örgüsünü omzuna atmış bir peri yüzünde güller açarak ona gülümsedi. “Eğer kabul ederseniz, size bunu vermek isterim.”

Ona kırağı ile kaplı bir yasemin çiçeği uzattı, ışıldıyordu ve mükemmel korunmuştu. Çok güzeldi ve inanılmaz derecede kibar bir jestti. Gidip getirmesi zor olmuş olmalıydı; yasemin yalnızca Kış ile Bahar’ın kenarında büyürdü.

Clarion bunu nazikçe aldı, taç yapraklarını çıt diye kırmaktan korktu. “Tabii ki kabul ederim. Çok teşekkürler.”

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez bu kez de bir erkek peri yanında bitti. Ona buzdan oyulmuş bir figür verdi. “Minnetimizin ufak bir işareti Ekselansları, hayatımızı korumak için kendi hayatınızı riske attınız.”

“Ah,” dedi Clarion, biraz başı dönerek. Bu küçük figürü dikkatlice kabul edip eldivenli elinin avucuna koydu. Tutarsa erirdi, şimdi değilse de sıcak mevsimlere geri döndüğünde. Bu gelip geçici şeylerin kırılgan güzelliklerine hayran kaldı. “Benim için bir zevk.”

Ona yaklaşan üçüncü periye de görünce Clarion arkada bir kuyruk oluştuğunu fark etti. Bu kadar çok perinin onunla konuşmak için beklemesi onu şaşkına çevirdi. Sonunda konuşmaları birbirine kaynaştı, tokalaşmalar, tanışmalar ve hediyeler girdabına kapıldı:

o kadar çok hediye gelmişti ki Clarion bunları eve götürebilecek miydi ya da götürebilseydi bile nereye koyacaktı, bilmiyordu. Sıcak mevsimlerden bu kadar uzun zamandır ayrı kalmış olan Kış perileri sunacakları şeyleri paylaşmaya belli ki pek hevesliydiler. Gördüğü bu karşılamayla Petra ile kavgası arasında dünya ona fazla geliyordu, Clarion'ın tüm duygularının ortalığa dökülüp saçılmasına ramak kalmıştı.

Sahiden de baş döndürücü olmuştu.

İlk heyecan biraz sönünce ve kalabalık seyrelince kibar bir peri ona bütün eşyalarını bir kızağa taşıyıp kutlamalardan sonra sınıra kadar götürmeyi teklif etti. Halkının içinde onu görmek için bekleyen son kişi Milori'ydi. Clarion onu görünce hiç de az buz rahatlamadı.

“Nasıl gidiyor?”

“Mükemmel,” dedi Clarion ve ciddiydi. “Biraz yorgunum gerçi.” Milori biraz mahcup göründü. “Seni eve götüreyim mi?”

“Hayır,” dedi Clarion, belki biraz fazla aceleyle. Doğrusu, buradan hiç ayrılmak istemiyordu. “Henüz değil. Daha o küçük kulübecikleri ziyaret etmedim.”

“Gitmeden önce mutlaka uğramalısın.” Milori ona elini uzattı. Clarion bu eli görünce bastırılmaz ve parlak bir baş dönmesi hissetti. “Benimle gel öyleyse.”

Clarion onun elini tuttu. “Peki.”

Milori onu donmuş göle doğru götürdü. Festivale yaklaştıklarında gece aydınlandı. Her yüzeyde mumlar yanıyordu –taşlarda, buzdan masalarda, ağaç kütüklerinde– ve her yeri gül pembesi tonlarına buluyordu. Nehir bütün mum ışığını emiyor ve karan-

lıkta kor gibi parlıyordu. Kış perileri bütün göl kıyısına boyanmış ahşaptan küçük kulübeler kurmuştu, çatıları pastalar gibi beyazla süslenmişti ve kenarlardan buz sarkıtları damlıyordu. Her biri farklı bir şey sunuyordu: baharatlı elma şırası, nar parçacıklarıyla süslenmiş su kabağı çorbası, koyu yeşillerden ve incecik pancar dilimlerinden salatalar, şekerlenmiş fındık fıstıklar, turunc reçelli hamur işleri, karamel soslu tatlılar. Clarion her şeyden azıcık tatmakta ısrar etti.

Periler dört bir yanda buz pateni yapıyor ve havada uçuşarak dans ediyordu. Üstlerinde saf beyaz ve koyu kırmızı giysiler vardı. Clarion durup kulaklarında ve bileklerinde pırıldayan, kırağı dantel işine ve buzdan mücevherlere hayran oldu. Buranın moda akımları bile ne kadar farklıydı!

“Onlara katılmak ister misin?” diye sordu Milori.

Clarion dönüp onun yüzüne baktı, böylesine arzuyla uzun uzun bakarken yakalandığı için kızardı. Milori’nin sorusunun şüpheli bir davete benzediğini bir saniye sonra anladı. “Sen dans eder misin?”

“Edebilirim,” dedi Milori, “teoride. Ama nadiren dans edecek bir nedenim oluyor.”

“Şok oldum,” diye sırtarak cevap verdi Clarion. Onu dans ederken hayal bile edemiyordu. “Ben de. Eh, sanırım bu doğru değil. Ben her zaman dans etmek istemişimdir.”

Milori dalgın bir sesle konuştu. “Neden etmedin o zaman?”

“Kraliçeler dans etmez.”

“Kış ülkesinde, edebilirler.” Manalı manalı gözlerinin içine baktı ve Clarion’ın boğazı kurudu. “Ayrıca, sen daha kraliçe olmadın.”

Clarion kendi sözlerinin ona doğru çevrildiğini duyunca kızardı. Hoş bir sabırsızlıkla başını iki yana salladı. Geçen her anla birlikte aralarına niçin mesafeye benzer bir şey koymakta ısrar ettiğini hatırlamakta güçlük çekiyordu. Milori'nin söyledikleri doğrudu: Clarion daha kraliçe değildi. Milori de ona öyle bir umutla bakıyordu ki onu geri çevirmek zalimlik olurdu.

Neden son bir özgür gece yaşamasındı?

Clarion yenilmiş gibi havalara girerek iç geçirdi. Bir adım yaklaşıp çenesini kaldırdı ve Milori'nin gözlerinin içine baktı. "Sanırım buna karşı çıkamam."

Milori sessizce dudaklarını araladı. Clarion ona küçük dilini yutturduğu için ufak bir heyecan duydu. Belli ki Clarion'un bu kadar kolaylıkla yola gelmesini beklemiyordu. Fakat bir saniye sonra toparlanıp sordu: "O zaman seni ilk dansına davet etme cüretini gösterebilir miyim?"

Clarion şakacı, soğukkanlı sesini korumak için çaba sarf etti. "Gösterebilirsin."

Clarion uzaktan, müzik perilerinin başka bir şarkıya geçtiğini fark etti. Yavaşça bir elini Milori'nin omzuna koydu; diğeriyle elini tuttu. Milori dansın akışına girip bir elini bel çukuruna yaslayarak Clarion'ı kendine çekti. Teninin o tanıdık, huzur verici serinliği Clarion'ı sardı, beraberinde burnuna herdem yeşil ve yeni yağan kar kokusu geldi. Milori her ne kadar nadiren dans ettiğini iddia etse de pratik yapmış birinin rahatlığıyla adımları takip ediyordu. Pistteki az sayıda çiftten biriydiler; başka birisine çarpma korkusu olmadan bu kadar çok yer kaplayabilmek özgürleştirici bir histi. Clarion'un

tuvaletinin kumaşı etraflarında döndü, kar ve yıldız ışıklarını topladı.

“İlk Kış balon nasıl geçti?” diye sordu Milori.

“İnanılmaz. O kadar...” Clarion tam kelimeyi bulmakta güçlük çekti ancak en çelişkili kelime ona en uygunu gibi geldi. “Sıcak ki.”

Milori bundan memnun oldu ancak yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti. “Eğer istersen, böyle olabilir.”

Clarion ilk kez bu hayali zihninde canlandırmak için kendine izin verdi. O kraliçe olduğunda sıcak mevsimlerdeki gidişatı değiştirmek onun elinde olacaktı. Elvina, Clarion’a bilgeliğini aktarmış olsa da Kış’ta geçirdiği zaman ona tek yolun bu olmadığını kanıtlamıştı. Tarafsız bir mesafeden değil de *sıcaklık* ile halkı yönetmek ne kadar tatlı olurdu. Belki de o zaman yapayalnız kalmazdı. Bu düşünce onu hayatında bildiği en büyük arzudan da daha büyük bir arzuyla doldurdu.

Şarkı bitince Milori onu hemen bırakmadı. Clarion başını onun omzuna yaslama dürtüsüne direndi. Kalbi ne kadar çok kalmak istese de soğuk hissedilir olmuştu. Parmakları uyuşmaya başlıyordu, kulaklarının ucu yanıyordu. “Kaybolduğumu birileri fark etmeden önce Yaz’a geri dönmeliyim.”

Milori hayal kırıklığına uğramışsa da renk vermedi. Ancak Clarion gitmesini istemediğini okuyabiliyordu, isteksizliği ancak Clarion’ı tutan titremeye kırıldı. Milori onun elini bıraktıktan sonra bile avucu bel çukurunda kaldı. “Tabii ki. Hadi seni artık soğuktan çıkaralım.”

İkisinin de üstüne ciddi bir ruh hâli çökmüştü; sınıra dönüş uçuşu sessizlik içinde geçti. Clarion her şeyin sona erdiği duygusu haricinde bir şeye odaklanamıyordu. Elbette Milori de bunu hissediyordu. Dizginleri parmak boğumları beyaz olana kadar sıkarak tutuyordu, sanki şu son anları bırakmak istemiyordu. Clarion başını onun omzuna yasladı, göz kapaklarını yarım indirdi. Bu baktığı noktadan, Milori'nin karanlıkta kurdeleler gibi dalgalanan açık beyaz saçlarını görebiliyordu.

Noctua yere indi ve anında tüylerini kabarttı. Başı bu tüylerin arasına karışmış gibiydi. Güneş ufukta çoktan battığı için sıcaklık iyice düşmüştü. Nehrin akıntısında buz parçacıkları sürükleniyor ve siyah cam levhalara benziyorlardı.

Clarion kuşun üstünden inince botları karların arasına battı. Clarion duraksadı, başını kaldırıp Milori'ye baktı, Milori ise Noctua'nın sırtına tünemiş duruyordu. Sivri köşeli donuk tacıyla tam Kış Lordu heykeline benziyordu: yenilmez olduğu kadar da üzgün. Rüzgâr yasalı bir iç çekiş gibi Kış'ı süpürdü. Milori'nin pelerini havalandı ve kalınlaşan kar tanecikleri aralarına bir perde gibi girdi.

Clarion veda edemiyordu.

Böyle olabilir, demişti Milori, eğer istersen.

Her şeyden sonra, mutluluğu hak etmiyorlar mıydı?

"Milori," diye söze başladı Clarion. Aynı anda Milori, "Şey ben..." dedi.

Milori boğazını temizledi. "Devam et."

Clarion titrek bir nefes verdi. “Önce aşağı iner misin?”

Milori hiç ikiletmeden hemen yanında karlara indi. Clarion yine de ona bakmak için başını yukarı kaldırmak zorundaydı. Ancak aynı seviyedeysen Milori avucundan kaçmayacakmış gibi hissediyordu. Clarion eldivenlerini teker teker çıkardı. Tüm cesaretini toplayıp, “Ben biraz düşündüm,” dedi.

Milori’nin sesi işitilmeyecek kadar alçaktı. “Neyi?”

“Senin söylediklerini. Ben...” Sözleri aciliyetle çıktı ağzından. Kendini iyi ifade etme umudu tamamen elinden kaçmıştı. Eldivenleri yere düştü. Clarion parmaklarını Milori’nin pelerininin kumaşına doladı, tam köprücük kemiğinin altından tutmuştu. Gözlerini gözlerinden ayırmayarak, “Ben gitmek istemiyorum,” dedi.

Milori bütün ömrü boyunca bu sözleri beklemiş gibi görünüyordu. İçinde bir baraj kapağı kırılmıştı ve gözlerinde yanan tüm duygular bir sel gibi taşı. Ellerini Clarion’ın ellerinin üstüne koyup bileklerine doladı. Clarion onun kalbinin çılgınca atışını duyabiliyordu, teninin serinliği kendininkine sızıyordu.

“O zaman gitme,” diye mırıldandı Milori aralarındaki minicik mesafeye.

Gitme. Dünyanın en kolay işiymiş gibi.

Başka yapılacak ne vardı ki? Clarion parmak ucuna kalkıp onu öptü.

Bir an, şefkatli bir şaşkınlık içinde kaldılar. Ardından Milori dudaklarını araladı ve Clarion alev aldığını hissetti. Dilinin ucunda kakao ve tarçın tadı aldı, Milori’nin nefesinin kesildiğini hissederek ona doğru sokuldu. Milori parmaklarını Clarion’ın ensesindeki

saçlara doladı, çenesini ona doğru kaldırarak öpüşün yoğunluğunu artırdı. Clarion'ın çiçekten tacını başında tutan firketeler kaydı ve saçları salındı, bütün toprağa beyaz taş yapraklar ve tatlı polen aktı. Milori'nin her dokunuşu Clarion'ın sinirlerini hem gevşek bir ısıyla hem de yakıcı bir soğukla yaktı.

Clarion nefes nefese ondan ayrıldı. Ancak bu ufak mesafe bile ona acı veriyordu. Şu anda onu kısıtlayan şeylere, bedeninin bu diyarı bu kadar uzun süre kaldıramamasına ne kadar kızıyordu. "Donuyorum."

"Buna izin veremeyiz." Milori her bir hecede dudaklarını onun-
kilere sürttü.

İkisi de ayrılmak istemiyordu.

Milori onu kucağına alıp yavaş yavaş geri götürdü. Clarion gül-
meye başladı, dengesini sağlamak için kollarını Milori'nin boynuna
doladı. Milori ancak iki dünya arasındaki köprüye varınca durdu:
Clarion'ın ayakları kırığı kaplı çimenlerde, Milori'nin ayakları in-
ce kar tabakasıındaydı. Ancak burada Bahar'da bile, soğuk üstüne
yapışmıştı. Clarion'ın kirpiklerinde kar tanecikleri pırıldıyordu ve
aralarında akıp giden nefes yavaşça havada buharlaşıyordu.

İşte bu, diye düşündü Clarion, yeterdi. Bunu yürütebilirlerdi.

Tam o anda, sadece ikisi vardı, başka kimse ve hiçbir şey yoktu.

Derken tanıdık bir ses neşesini bıçak gibi kesti: "Clarion!"

Elvina.

Elvina kayan bir yıldız gibi üstlerine indi, bakışları öfkesinin gücüyle alev alevdi. Milori, Clarion'ı hemen bırakmadı; parmaklarını neredeyse korumacı bir edayla koluna sarmıştı. Clarion bunu takdir etse de buhar olup tamamen ortadan kaybolmayı yeğlerdi. Parçalara bölünüp karahindiba yaprakları gibi rüzgârda savrulup uçmayı.

Başına gelebilecek en kötü olaydı bu.

Elvina nehir kenarına inince Clarion olduğu yerde sindi, büzüştü. Yıllar içinde Clarion, Elvina'nın birçok yanını görmüştü; ölçülü bir peri olsa da onun ruh hâllerindeki ince değişimleri anlayıp öngörmeyi öğrenmişti.

Hayal kırıklığına çok şahit olmuştu ancak hiçbiri böyle değildi. Hâkim olamadığı öfkeden suratı büzüşmüştü, yüzünün her bir noktası gölge ve turuncu ışıkla keskinleşmişti.

Ancak onu en çok yaralayan şey, arkasında Petra ve Artemis'i görmek oldu. Petra kısa bir mesafede havada duruyordu, bir yabancı mersini çalısının arkasına yarı gizlenmişti. Bu hâlinde bile Clarion onun ne kadar stresli görüldüğünü görebiliyordu: Elleri sıkılmıştı, saçları zarif topuzundan kopmuştu ve ısırıldığı dudağı yara olmuştu.

Clarion, bakışlarını Artemis'e doğru çevirdi, Artemis ise ona belli belirsiz başını salladı. Clarion onun ne demek istediğini anlamıştı: *Benim bununla bir alakam yok.*

Neler olduğu Clarion'ın zihninde gün gibi ortadaydı. Balodaki kavgalarından sonra Petra, Elvina'ya Clarion'ın nereye gittiğini söylemişti. Utançtan Clarion'ın midesi bulandı. Ancak şimdi ihanet acısı bu utancı yakarak deliyor, tüm inadını yok ediyordu. Ne kadar canı acısa da şaşırmamıştı.

"Burada ne arıyorsunuz?" Clarion'ın aklına sadece bunu sormak gelmişti.

Görünüşe göre bu beklenen ya da arzu edilen karşılık değildi. Elvina'nın aurası sinirden daha parlak turuncu oldu. "Şu son birkaç haftadır seni tüketen şeyin *bu* olduğunu mu anlamalıyım? Kış hakkında seni bu kadar meraklı kılan *bu* muydu? Senden daha iyisini beklerdim Clarion."

"Bu benim sorumluluğum," diye araya girdi Milori. Sesinde soğukluktan en ufak eser yoktu, sadece dayanılmaz bir ciddiyet vardı. Başındaki amblem ve taca rağmen, boyun eğmeye razı görünüyordu.

Clarion inanamayarak ona ters ters baktı. *Tabii ki* Elvina'nın gazabını üstüne çekmeye çalışacaktı. "Hayır, *değil...*"

“Hatamı düzeltmek için ondan ben yardım istedim,” diye devam etti Milori hiç istifini bozmadan. “Onun yaptığı her şey, benim ricam sonucudur. Beni bağışlayın Majesteleri.”

Elvina ona bir böcekmiş gibi, dikkat etmeye bile değmez bir şeymiş gibi baktı. Yüzündeki o iğrenme ifadesini görünce Clarion’ın içinde öfke alev aldı. Artık Elvina’nın kış perileri hakkında nelere inandığını bildiği için, kavga etmenin anlamsız olduğunu biliyordu. Milori ne derse desin, onu tatmin ya da ikna edemezdi.

Yine de Clarion, Milori’nin tüm suçu üstlenmesine izin veremezdi. Kendini daha fazla kurban edemezdi; zaten yüz farklı şekilde yapmıştı bunu. Bundan çok daha fazlasını hak ediyordu. Çok uzun zamandır kış perileri görmezden gelinmiş ve şereflice gönüllü oldukları bir şeyden dolayı alınlarına leke sürülmüştü. Clarion bir dakika daha burada durup ona ortak olmayacaktı. Kış Ormanı Bekçileri’nin, Peri Adası Kraliçeleri’nin omuzlarından aldıkları yük çok büyüktü; bunun için şereflelendirilmeleri lazımdı.

“Onun hakkında yanılıyorsun.” Clarion, onu Elvina’nın açıktan açığa sergilediği iğrenmeden koruyabilir gibi Milori’nin bir adım önüne çıktı. “Hepsi hakkında. Kış Ormanı, hiç de bizim sandığımız gibi bir yer değil.”

“Bunu evde konuşacağız,” dedi Elvina dişlerini sıkarak. “Benimle geliyorsun. Hemen.”

“Hayır.”

Clarion’ın sesi karanlıkta cınladı ve tepelerindeki yıldızlar sonuna nokta koyar gibi âdeta daha parlak parladı. Elvina beyninden vurulmuşa dönmüştü. Neredeyse afallamış görünüyordu, sanki ne

yapacağını bilmiyor ya da derli toplu ve kontrol altındaki vârisinin yerine geçen bu dikbaşlı yaratığı tanıyamıyordu. Clarion bile bu cesareti nereden bulduğunu bilmiyordu.

“Başka seçeneğin yok maalesef,” dedi Elvia.

“Kâbusları durdurmak için benimle birlikte çalışıyor! Beni sadece bir dinlersen...”

“Clarion,” dedi Elvina uyarı babında.

“Her şeyi Peri Adası’nı korumak için yaptım. Sen aynısını söyleyebilir misin?”

Elvina tokat yemiş gibi geriledi. “Efendim?”

Aniden basan adrenalinle Clarion’ın elleri titremeye başladı. Kendini tanıyamıyordu. Bu haklı öfke onu neredeyse içten yakacaktı. Vahşi bir yangın gibiydi ve artık onu durduramıyordu. “Sen Kış’ta yaşayan tebaana en ufak bir ilgi ve saygı göstermiyorsun. Sen onlara sırt çevirip imkânsız bir görevle baş başa bırakmayı planladın! Kâbusları durdurabilecek tek şey, yönetim perisi sihri ama senin umurunda bile olmadığı için...”

Elvina esprisiz bir kahkaha patlattı. “Senin neden bahsettiğinden haberin bile yok.”

“Var,” diye ısrar etti Clarion. Artık başlamıştı ve susamıyordu. “Kış perileri fazla uzun zamandır bizim eksik tarih anlayışımızın kurbanı oldular ve ben bunun devam etmesine göz yummayacağım. Mil... Kış Ormanı Bekçisi, senin sandığın gibi biri değil.”

“Hayır, değil,” dedi Elvina karamsarlıkla. “Genç. Henüz ileride olabileceği kişiye dönüşme şansı olmamış; kendisinden önce gelen-

ler gibi hırslı ya da dokundukları her şeyi zehirleyen canavarlarla zehirlenmiş değil henüz. Onun yanında güvende değilsin.”

Tam yanında duran Milori yüzünü buruşturdu.

Bu kadar mıydı? Clarion’ın tüm söylediklerini yok mu sayacaktı? “Ben hayatımda başka hiçbir yerde daha güvende olmadım.”

Elvina ona doğru yaklaştı. Gözlerindeki bakıştan, Clarion’ı köprüden çeke çeke götürmeye hazır ve niyetli olduğu anlaşılıyordu. “Seni şimdiden bana karşı çevirmiş.”

“Hayır, *sen* beni sana karşı çevirdin!” Bu sözler dilini tutamadan dökülmüştü ve Elvina olduğu yerde kalakaldı. Sesi titremişti. Yine de itiraf etmek istemediği bir gerçektir bu. “Ben senin koyduğun standartlara yaraşır şekilde yaşamak istedim, tacı taşımaya değerim diye umdum. Senin gibi olmak için çok uğraştım. Ama değilim. Kış bana bunu öğretti.”

Sihri içinde alevlendi, duygularının gelgitiyle birlikte yükseldi. Haklılığın gücüyle parlıyordu. Paltosunun altından bile, kanatlarının ışıltısı Elvina’nın hayretler içinde kalmış yüzünü kireç gibi bembeyaz boyadı.

“Hayır. Kesinlikle değilsin,” dedi Elvina ancak sesinde korku ve dehşet yoktu. Bu kez hayrete benzer bir duyguyla konuşmuştu.

“Lafınızı bölmek istemem ama,” dedi Petra sessizce, saklandığı çalının arkasından bakarak. Yüzü kül gibi olmuştu. “Sanırım bir terslik var.”

Clarion’ın bakışları, onun gökyüzünde parmakla işaret ederek gösterdiği yere döndü. *Sahiden* bir terslik var gibiydi. Son birkaç dakikadır gecenin karanlığı nasıl olduysa yoğunlaşmıştı.

Bulutlar alçak ve tehlikeliydi, dolunayı ve eşlikçisi yıldızları tamamen kapatıyordu. Havada enerji çıtırdıyor, Clarion'ın kollarını karıncalandırıyordu. Hava perileri fırtına çıkabileceğine dair bir yorumda bulunmamıştı ancak... Hayır, burada şimşek çakacak gibi durmuyordu. Bu daha kötü, daha uğursuz bir şeydi. Clarion ürperdi.

Tam o sırada gökyüzünde bir şey havai fişek gibi uçtu: Altın rengi bir peri tozu çizgisi, yoğunlaşan kasvetin ortasında imkânsız derecede parlak çaktı. Yaklaştıkça Clarion bunun Kış'tan bir izci olduğunu fark etti, onlara doğru son sürat uçuyordu.

Erkek peri hâlâ şık giyimli olsa da parmak boğumları bembeyaz olmuş eliyle kılıcını tutuyordu. Göğsü şişti, gözleri vahşi ve cam gibi oldu, sanki gerçekten orada olmayan bir şeye bakıyordu.

“Milorî,” dedi boğulur gibi sonunda. “Bir saldırı oldu.”

Milorî'nin özenle sakın tuttuğu yüz ifadesi darmadağın oldu. “Ne?”

“Kâbuslar,” dedi izci nefes nefese. “Festivali bastılar, şimdiye dek gördüğümüzden daha fazlalar. Benim birimim olabildiğince çok periyi Kış Köşkü'ne götürüyor ama...”

Clarion, izcinin duraklamasını fiziksel bir darbe gibi hissetti. Havadan boşluğa, bir kafa karışıklığı ve suçluluk duygusu bataklığına düşüyordu sanki. Bunun olmaması gerekiyordu. Ancak sonsuz uykuda hapis kalmış periler için de buna inanmamış mıydı? Milorî ile ikisinin başardığı şey, yükselen gelgite bir avuç kum atmaktan öteye geçmemişti. Hiçbir şey başarmamışlardı hem de.

Hepsi senin suçun, diye tısladı içindeki öz şüphe.

Bu kez kaç kişiyi Kâbusların büyüüne kaptırmışlardı? Clarion şokun etkisinden kendini koparıp sordu: “Nasıl tekrar kurtulmuş olabilirler?”

Elvina sersemliğinden sıyrılıp neyi kastettiğinin farkına vardı. “Onları mühürleyerek hapsetmeye çalıştınız.”

“Ben... ben bilmiyorum.” Milori başını iki yana salladı. Clarion onu hayatında hiç bu kadar sarsılmış görmemişti ancak Bekçi düzgün konuşmak için kendini topladı. “Benim gitmem lazım.”

Clarion dirseğinden yakalayıp gözlerinin içine baktı. “Seninle geliyorum.”

Milori'nin gözlerinde yanan minnet, Clarion'ı nefessiz bıraktı.

“Clarion.” Elvina'nın sesine yakaran bir tını girdi. “Yapma.”

Clarion arkaya doğru sadece bir bakış atmakla yetindi. Bakışları gözleri kocaman açılmış ve Clarion'ın parmak basamadığı bir duyguyla parlayan Petra'ya döndü. Belki de Elvina ile ikisi haklıydı: Milori'ye karşı hisleri onu korkusuz yapmıştı. Ancak içinde yanan bu korumacı, haklı öfkeyle kendini şimdiye dek hiç amacına daha bağlı hissetmemişti.

“Üzgünüm,” dedi usulca. “Gitmeliyim.”

Arkadaşlarına ve akıl hocasına arkasını dönerek, Milori'nin peşinden Kış ayazına adımını attı.

Lütfen çok geç kalmış olmayalım.

Clarion içindeki bu yakarışa, bir can simidiymişçesine ve Milori'ye tutunduğu kadar sıkı tutunurken festivalin yapıldığı alana

doğru havalandılar. Milori, Noctua'nın dizginlerini çekiyor, onları yoğunlaşan fırtınanın içinden geçiriyordu. Bu kadar yüksekten, –karanlıkta neredeyse siyah– bulutlar görüş alanının önünden bir orman yangını dumanı gibi siyah siyah geçiyordu. Kar yağışı artmıştı, kirpiklerine batıyor, Clarion'ın yüzünü buz katmanları gibi kurutuyordu. Esen her rüzgârda düşecek gibi sallanıyorlardı ve Clarion arkasında bir ses olduğuna yemin edebilirdi.

Düş, diye fısıldıyordu bu ses.

Sınırı geçtiği bunca zamandır ilk kez Kış ona düşman gibi geliyordu.

Görüşünün ucundan bir gölge geçti ve dikkatini çekti. Clarion gölgeye doğru hızla kafasını çevirdiğinde onlara doğru savrulan bir şey gördü: Kâbusların gücünün menekşe pırıltısıyla çerçevelenmiş kanatlı bir biçim.

“Milori!” diye seslendi Clarion. “Dikkat et!”

Milori başını aniden Kâbus'a doğru çevirdi. Bir yıldırım göğü yarıdı, berbat bir saniye için canavarı aydınlattı.

Milori dizginleri çekiştirdi ve Noctua, Kâbus'un önünden kaçtı. Milori dengesini kaybetmemek için baykuşun sırtına yamyassı yapışmış, Clarion'ı da bastırmıştı, böylece tam son anda yaratığın pençelerinden kurtuldular. Clarion alnını onun kürek kemiklerinin ortasına bastırıp titrek bir soluk verdi, hem oturduğu yeri hem kellesini kaybetmeye ramak kalmıştı. Alelade bir uçuş sırasında Noctua'nın sırtında düşmeden durmak bir şeydi, savaşmak ise tamamen bambaşka bir olaydı.

Clarion kafasını kaldırıp bakınca Kâbus'un havada daire çizdiğini gördü. Bu kez bir baykuş şekline girmişti: Noctua'nın gülünç bir taklidiydi. Gagasının içinde rahatsız edici bir şekilde insan dişleri vardı ve pis pis gülüyordu. Daha kötüsü, kanatlarının gölgesinin altında, telaş verici derecede hızla onlara doğru gelen bir kara bulut gördü Clarion. İlk başta uzaktan gelen bir kuş ötüşü gittikçe tiz bir çığlığa dönüşerek Clarion'ın kemiklerine kadar işledi. Hayır, bir bulut değil, bir grup Kâbus'tu bu, böceklerin kanadı üstünde taşınıyordu. Clarion ta buradan bile açlıklarını *hissedebiliyordu*.

Korkudan donakaldı. Eğer bu sürü onlara ulaşırsa, asla sağ çıkamazlardı. Yüzlerce olmalıydılar. Kâbusların *hepsi* mi serbest kalmıştı?

"İnmemiz lazım," diye bağırdı Clarion rüzgârın arasında. "Hemen."

Milori yaklaşan Kâbuslara doğru baktı, çenesini sıktı. "Tamam. Sıkı tutun."

Clarion emre uydu. Milori bununla birlikte Noctua'ya dizginleri verdi. Baykuş kanatlarını vücuduna sıkıştırdı ve alttaki ormana doğru baş aşağı inmeye başladı.

Acı rüzgâr ve soğuk onu tırmaladıkça Clarion'ın gözleri sulandı. Milori'nin saçları arkasında uçuşa uçuşa, Clarion'ın yüzüne çarpa çarpa aşağı indiler. Birkaç saniye sonra Noctua, ormanın saçaklarını deldi, karları ve bıçak gibi keskin buz sarkıtlarını dağıttı. Dallar, Clarion'ın paltosunu ve saçlarını ağa takılır gibi çekiştirdi ancak adrenalini patlaması içinde Clarion hiçbir şey hissetmiyordu. Yerden birkaç metre yüksekten Noctua düşüşlerini yavaşlatmak için kanat çırpı.

İndiklerinde Clarion'ın kalbi boğazında atıyordu. Kâbusların hiçbirisi buraya kadar peşlerinden gelmemiştir ancak Clarion onları hissedebiliyordu. Tepelerinde iç içe geçmiş dalların hemen üstünde kıvranıyorlardı. O iğrenç böcek vızıltısı susana dek Clarion olduğu yerde donup kaldı. Görebildiği gökyüzü parçacıkları hâlâ grinin uğursuz bir tonundaydı ancak hiçbir şey gözünü dikmiş ona bakmıyordu. Titrek, kesik nefesler aldıkça dehşeti azaldı ve Kâbusların tüyler ürpertici yakınlık hissi üstünden kalktı.

Şimdilik kaçmışlardı.

Milori ile Noctua'nın sırtından indiler. Sağlam zemine sağ salım ayak basınca Clarion dönüp ona baktı. Uçarken bir noktada tacını düşürmüştü ve dolu parçalarıyla kuru dallar saçlarına takılmıştı. Çok şükür ki tek parçaydı ve yara almamış görünüyordu. Yüzünün bir yanında ince bir çizik açılmıştı.

Clarion onun çenesini avucuna alıp başparmağına biriken kanı eliyle sildi. "İyi misin?"

"İyiyim," diye cevap verdi Milori. Bu sefer de o, Clarion'ı tepeden tırnağa süzüp yaralanmış mı diye baktı. Yaralanmadığını görmüş olacaktı ki gerginliği bir nebze azaldı. "Sen?"

"Sanırım." Clarion titreyen bacaklarla yavaşça dönerek nerede olduğunu anlamaya çalıştı. "İlerlemeye devam etmeliyiz."

Milori kafasını salladı. Ormanın ve fırtınanın derinliklerine doğru o kasvetli yürüyüşte başı çekti; parıltısı, bu karanlıkta cılız bir gümüş ışıkla yoluna rehberlik ediyordu. Clarion botlarıyla dikkatlice onun ardında bıraktığı ayak izlerine bastı. Karanlıkta ve yoğunlaşan kar yağışı altında yüzünün bir santim yakınındaki elini

bile zorla görebiliyordu. Kar perdesini delen her bir dal pençeler gibi onlara ulaşıyordu ve içinde artan huzursuzluk ağaçlardan sarkan, damlarken donmuş vampir dişleri yaratıyordu. O sevgili Kış Ormanı'nın böylesi lanetli bir yere dönüştüğünü görmekten hiç hoşlanmıyordu.

Burası hep sessizdi, ağır kar yağışı bütün sesleri emiyordu. Ancak bu kez bütün orman nefesini tutmuş, üzerine doğa dışı bir sessizlik çökmüştü. Ayak sesleri karın üstünde pırıldayan buz kabuğunu çıtırtılarla eziyordu.

Derken Clarion bir şey duydu: çığlıklar.

Kanı dondu. İkisi de ağzını açmadı; buna gerek yoktu. O dehşet sesiyle cesaretlenip koşmaya başladılar. Kayınların ve köknarların arasından fırlarcasına geçtiklerinde Clarion olduğu yerde kaldı.

Festivalden geriye kalan kıyım, gözlerinin önündeydi. Aralarında dolaştıkları kulübeler tamamen mahvolmuş, kırık dökük tahta yığınlarına dönüşmüştü. Kalan parçalar, hiç söndürülmeyen mumlardan dolayı köz olmuş, için için yanıyordu. Nehrin yüzeyine buz heykelin sivri parçacıkları yayılmış, çiğnenmiş çiçekler ve çelenklerin arasında parlıyorlardı.

Ancak Clarion, buzun üstüne sere serpe uzanmış, derin uyukdaki peri karaltılarından gözlerini alamıyordu. Heykellere benziyorlardı: Bunca yıkımın arasında tamamen hareketsizlerdi. Üstlerine çoktan kar birikmişti.

İşte Clarion'ın başarısızlığının kanıtı cırılçıplak ortadaydı.

Kâbuslar, perilerin etrafına dökülmüş yağ gibi birikmiş, biçim almaya çalışarak kaynıyorlardı. Havada kara dumanlar gibi dönü-

yorlardı. Kimileri hayvan biçimini almış, oklar taşıyordu. Clarion bir başka okun garip biçimli bir ayının gözünden içeri girdiğini gördü. Yaratık sinirle bağırdı, sivri dişlerinin ölümcül noktalarından tükürükler –hayır, zehir– saçtı.

Bu, Clarion'ı kendine getirdi.

Tepelerinde izciler vızır vızırdı, oklarını çekmiş, savaş naraları atıyorlardı. Kâbusları defedememelerine rağmen, ellerinden geldiğince çok periyi kurtarmak için hayatlarını riske atıyorlardı. Birkaç tanesi Kâbusların dikkatini çekip peşlerine düşürdü, karanlıkta mekik dokuyup sağa sola kaçışarak uçtular, bu sırada arkadaşları da sivillere Kış Holü'ne kadar eşlik ediyordu. Böylesi özverili bir cesaret karşısında Clarion'ın yüreği hop etti.

Arkasından alçak bir hırıltı duydu.

Clarion nefesi kesilerek arkasını döndü. Yamuk ve bozuk şekilli bir Fenris ile karşılaştı: Bir kurttu bu, ağzının içi dişle doluydu ve gözlerinin üstünde bir çift göz daha yer alıyordu. Clarion kımıldamadan –ağzını açıp çığlık bile atamadan– canavar yere yığılıp yan döndü, üstüne bir ok saplanmıştı. Yan kısmından çok kötü kara bir sıvı sızdı ve bir duman üstünden kavrulmuş gibi kıvrılarak yükseldi. Yaranın kenarlarında inceden altın rengi bir ışık parlıyordu.

Clarion yavaşça döndü ve gördükleri karşısında gözleri yaşardı.

Petra birkaç adım ötede, elinde Clarion'ın hayatında hiç görmediği bir silahla duruyordu. Yüzündeki ifade zaferle korku karışımıydı. Gecenin karanlığında saçları kan kırmızısıydı, dalgali buklelerine kar tanecikleri yapışmıştı. Artemis hemen yanında, beyazlığın ortasında bir karalıktı, bir elini beline koymuştu.

“İyi atıştı,” dedi. Gayet etkilenmiş benziyordu. “Ve iyi refleksler.”

Clarion gerçekten burada olduklarına inanamıyordu. Akli başka yerde olmasaydı, yoldan geçenlere gelişigüzel atılmış bir okun saplanabileceğini düşünüp endişelenebilirdi. Petra’nın ömrü boyunca silah doğrulttuğunu sanmıyordu. Ancak şu anda, aklını başından alan minnetten başka bir şey duyamıyordu.

“Git,” dedi Milori usulca. “Ben diğerlerinin Kış Holü’nü bulmasına yardım edeceğim.”

“Ben hemen arkadayım.” Clarion, gözlerinin içine baktı ve birden şimşek gibi bir korkuyla çarpıldı. Eğer ona bir şey olursa... Hayır, Clarion bunu düşünemiyordu bile. “Dikkatli ol.”

Milori gergince kafa salladı. “Sen de. Yakında görüşürüz.”

Milori pelerininin kumaşı arkasında havalanarak arkasını döndü ve uçtu. Işığı, ağır kar yağışının arasında silikleşirken Clarion boğazında düğümlenen kaygıları yutamadı. Milori kendini koruyabilir, diye düşündü içinden. Çok yakında onun yanında olacaktı. Bakışlarını, Milori’nin kaybolduğu yerden kaçırıp karların arasından Artemis ve Petra’ya doğru koştı.

“Siz burada ne arıyorsunuz?” Bir saniye sonra, daha da acil bir soru kafasına dank etti. “Nasıl buradasınız?”

Petra silahını yana indirdi. En bariz şeymiş gibi cevap verdi: “Bunu tek başına yapmana izin veremedik. Nasılina gelince... Prototip paltolarım çirkin olabilir ama iyi iş görüyor.”

Clarion onları süzdü. İkisi sahiden çok *komik* görünüyordu; kumaşın içinde yüzüyorlardı. Paltolar, üstlerine aşırı büyük gelen

çirkin şeylerdi, Petra, Peri Vadisi'nde eline ne geçerse kullanmıştı resmen. Clarion boğazını yakan gözyaşlarına rağmen bir kahkaha atmadan edemedi.

"Ayrıca diğer prototipini test etme fırsatını da kullanmak istedi." Artemis, Petra'nın silahına imrenerek baktı. Kendi silahını kaldırdı –onunla hemen hemen aynıydı–; bu da somut bir şey yerine, âdeta bir hayalle bir arada tutturulmuştu. Clarion'ın eğitimsiz gözünde, ince bir tahta parçasına çivilenmiş izci yayma benziyordu. Ortasından uzun bir yay parçası geçiyordu ve buraya bir ok takılabilirdi. Yayın ipi gerildiği zaman, tetikle salınan bir mekanizma tarafından tutuluyordu. "Ya da en azından *benimki* bir prototip."

"O yüzden benim yakınımnda kalmalısın," dedi Petra, serseri gibi gülerek. "Sonunda bütün emeklerimin karşılığını alıyorum."

"Son derece kusursuz bir ok ve yayı mahvetme emeklerin," diye mırıldandı Artemis, ciddi olmadan. "Bütün sanatsallığı götürmüş."

Petra suçlar gibi bir parmağını ona gösterdi. "Sanatsallık *var*! Sen hiç beğenmiyor..."

"Bir dakika." Clarion'm midesi düğümlendi. "Sen *bunun* üstünde mi çalışıyordun? Kılıç üstünde değil?"

Artemis ve Petra sustular. Aralarında bir gerginlik oldu.

"Herhâlde yani." Petra ona titrekçe gülümsedi. "Sana daha önce söyledim ama fırsatım olmadı."

Clarion tartışmalarını hatırlayınca yüzünü buruşturdu ancak o konuşmadan Petra devam etti. "Yani, Elvina'nın kılıcı üstünde de çalışıyordum. Fakat belli bir noktadan sonra, vaktimin çoğu onu ikna edici göstermekle geçti."

Clarion kaşlarını çattı. “İkna edici derken?”

“Çalışmıyor ki.” Petra artık daha fazla içinde tutamadığı suçunu itiraf ediverdi. “Eğer bir çakarsa...”

“Çakmayacak,” diye lafını kesti Artemis, biraz temkinlice. Sanki aynı konuşmayı daha önce iki kez yapmışlar gibi bir hava sezinledi Clarion.

“...bu kez sahiden sürgüne gönderilirim!”

“Çalışmıyor mu?”

Petra durup düşündü, kendini toparladı. “Eh, sanırım, güneş taşlarının güneş ışığını aktarışı kadar çalışıyordur. Yani yönetim perilerinin kullanımında olan yıldız ışığının üzerinde çalışacağını düşünmek çok uzak bir ihtimal değildir...” Yönetim perisi adının geçmesiyle, Petra belli ki daha acil dertlerini hatırladı. “Uzun lafın kısası, Elvina’nın istediği işi yapmayacak. Ona söyleyecektim ama sen kendinden çok emin davranıyordun ve...”

Cümlesinin kalanı saçma sapan bitti. Clarion’ın tek takıldığı nokta şu oldu: “Elvina’ya yalan mı söyledin?”

Petra’nın yüzü önce bembeyaz, sonra da belli belirsiz yeşil oldu. “Sanırım öyle yaptım.”

İyi de Petra *hayatta* yalan söylemezdi. Clarion bunu anlayamıyordu. “Neden yaptın bunu?”

“Bilmiyorum.” Petra ellerini yüzüne götürdü. “Artık bir kere yapmıştım ve çok geçti. Yani şimdi öğrenirse...”

Artemis derin bir nefes verdi. Diplomatik bir edayla, “İkimiz de sana güvendik,” dedi. Bakışlarını manalı manalı Petra’ya çevirdi. “Senin hakkında endişelendiğimiz zaman bile.”

Petra'nın vicdan azabını paniği kovaladı. "Daha önceki konuşmamız için özür dilerim. Bu kadar şey olmamalıydım..."

"Yargılayıcı mı?" diye tamamladı Clarion.

"Doğru. Ondan." Petra yüzünü buruşturdu. "Elvina'yı dahil ettiğim için üzgünüm, istediğin en son şeydi oydu, farkındayım. Panikledim işte, her zaman olduğu gibi. Saçma sapan bir şey yaparsın diye endişelendim. Başına bir şey gelmesini istemedim."

"Biliyorum. Bence haksız da sayılmazdın," diye kahkahasını bastırdı. Clarion oracıkta ağlayabilirdi; rahatlamadan ya da pişmanlıktan, hangisi olduğuna emin değildi. Aralarında hâlâ çözülmemiş bir sürü şey vardı ama şimdilik, bu kadarı yeterliydi. Yetmek zorundaydı çünkü bu geceyi çıkaracaklar mıydı, bilmiyordu. "Ben de üzgünüm. Öyle davranmamalıydım..."

"Sonra konuşuruz," dedi Petra usulca.

"Sonra." Clarion aniden şahlanan duygularını bastırmak için elinden geleni yaptı. Petra'nın elinde tuttuğu silaha işaret etti. "Bu şey nedir ayrıca?"

Petra'nın yüzü aydınlandı. "Ah, bu mu?"

Görünüşe göre, Kâbus yok edici bir aletti. En azından, Clarion, Petra'nın giriştiği çok coşkulu –ve çok teknik– açıklamadan bu kadarını koparmıştı.

"Ben buna T yayı adını vermeye karar verdim. Yoksa X yayı mı desem? İnce detaylar üstünde hâlâ çalışıyorum, fakat buna peri tozuna bulanmış oklar takabiliyorsun. Elbette yönetim perisi sihri kadar kuvvetli değil ama varsayımsal düşününce..." Petra cümlesini

havada bıraktı, bembeyaz olmuştu. “Biliyor musun, arkasındaki bimsel açıklamanın bir önemi yok şu anda.”

Cümlesinin sonu bir ciyaklamayla tamamlandı. Clarion, Petranın daha önce vurduğu Kâbus’un kendini yeniden dikerek bir araya getirmeye başladığını gördü. Ayaklanmaya çalışırken pusu andıran biçimi fokurdadı ve göçtü. Tekrar saldırması an meselesiydi.

Artemis, “Plan ne?” diye sordu her zamanki iş bitiriciliğiyle.

“Kış perilerinin çoğu Kış Köşkü’ne sığındılar,” diye cevap verdi Clarion. “Öncelikle onların can güvenliğini sağlamalıyız. Milori ile orada buluşup girişi sağlamlaştıracamız ve yeniden plan yapacağız. Anlaşıldı mı?”

Artemis asker selamı çaktı. “Anlaşıldı Ekselansları.”

Petra bir ok daha takıp yayını gerdi. Yayın ucu pırıldayarak gözlerini altın rengi ışıkla doldurdu. Yüzünde o tanıdık, tüyler ürpertici sakinlik vardı; bir son teslim tarihi yaklaştığı zamanki düşünce yapısına geçiş yapmıştı, paniğe hiç yer yoktu. “Hadi bitirelim şu işi.”

Onlarla Kış Köşkü arasında dişe dokunur sayıda Kâbus’tan bir deniz duruyordu. Savaşmadan oraya varamazlardı. Ancak Clarion, gözleri kararlılıkla parıl parıl alevlenmiş Artemis ve Petra’ya şöyle bir bakınca, kazanabilecek gibi göründüklerine karar verdi.

Diz boyu karın ve sık ağaçların arasından Kış Köşkü'nün yolunu tuttular. Yayan gitmek delirtecek derecede yavaştı. Tipi son sürat yağıyordu, kar ve rüzgârdan göz gözü görmüyordu. Çıplak kalmış yüzünün derisine buzlar sürtüyor, bir bıçak kadar keskin soğuk kemiklerine işliyordu. Clarion, havanın Kâbusların etkisiyle mi böyle olduğunu yoksa Kış'ın kendi savaş narasını mı attığını bilmiyordu.

“Az kaldı,” diye seslendi Artemis ve Petra'ya.

Hem de bunun doğru olmasını deli gibi umuyordu. Tam olarak nereye gittiklerini anlamak zordu. Ancak ciyıklama sesleri kulağına çalındı: Fırtınanın şiddetiyle bağırışlar ve kükremeler gittikçe uzaklaştı. Azıcık duyabilmesine ve görebilmesine rağmen, Kâbusların gücü alçak bir sis gibi havada asılıydı. Clarion'ın derisine değiyor, her bir sinirini korkuyla yakıyordu.

Sağda solda üzerlerinde uçan Kâbuslar gözüne takılıyordu: bulutların karalığını bile örten, kımıl kımıl gölgeler. Kaçan kış perilerini sinsice takip eden üçlüyü fark etmediler. Clarion panikten göğsünün daraldığını hissetti.

Yıldızlara sessiz bir dilek yolladı: *Hızlı uçuşunlar lütfen.*

Milori'yi önden tek başına yollamak hataydı, diye düşündü Clarion.

Kış Köşkü –rünlerin pastel mavi ışıklarıyla parlayan, buzla dikilmiş kapıları– gözüne çarpınca heyecan ve gerginlikten çatlayacaktı. Bir tepenin en üstünde durmuş, Köşk'ün dağın eteklerine oyulduğu yere bakıyorlardı. Buradan Clarion, önündeki kaosu görebiliyordu.

Kış Köşkü bütünüyle Kâbuslar kuşatması altındaydı.

İzciler, ödü patlamış perileri aralık kapılardan içeri sokuyor, kalabalığın deli gibi üstlerine gelişini yönetebilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bir başka grup havaya yükselmiş, Kâbusları kandırıp Köşk'ten uzağa çekmeye çalışıyordu. İşte orada, etrafı bir sürü izciyle çevrili olan Milori duruyordu.

Hayranlık ve rahatlama içinde birbirine dolanırken yüreği hop etti Clarion'ın. Onu hiç böyle becerikli, yoğun bir zarafetle hareket hâlindeyken görmemişti. Ellerinden saf soğukluklar fırlatıyor, havaya Kâbusları saldırının ortasında donduran buz kristalleri saçıyordu. Canavarlar haykırarak buzun altından kaçıp serbest kalmaya çalışıyor ve hâlâ daha fazlası gökten aşağı iniyordu.

Şimdilik dayanıyorlardı. Peki hepsini daha ne kadar savuşturabileceklerdi?

Artemis okunu tekrar hazırladı. Kara gözleri parıldayarak aşağıdaki manzarayı taradı. "Sayıları çok fazla."

Clarion tam söylemediği şeyi apaçık anladı: *Aşırı fazla.*

“Gün doğana kadar onları püskürtsek yeter. Güneşten saklanmak zorunda kalacaklar.”

Gelgelelim, sabahın olmasına saatler vardı.

Bir Kâbus buza saldırınca Kış Köşkü’nün kapısındaki rünler ışıldadı. Koruyucular güçlüydü fakat bir sürü canavarın hücumu karşısında...

“Sabaha olana dek o hâlde,” dedi Artemis, soğukkanlı ve hiç gözü korkmamış bir ifadeyle. “Emirleriniz?”

“Beni koruyun. Kapılara doğru gideceğim. Ondan sonra, izcilerin Kâbusları oyalamasına yardım edin. Sakın riskli bir hareket yapmayın.” Artemis ona yarım bir gülüş çakınca Clarion, “Sağ kalın yeter,” diye ekledi.

Savaşın tam ortasına doğru ilerleyişe geçtiler. Arkadaşları iki yanında onu kolluyordu: Kızıl saçları arkasında bir kuyruklu yıldız gibi dalgalanan Petra ve vahşi bir hayvan gibi dudakları aralık hırlayan Artemis.

Burada, vadinin içinde, boğucu atmosfer hapishanedeki gibi dayanılmazdı. Kâbusların yaydığı tüm negatiflik boğucu bir el gibi üstlerine çöreklandı. Clarion’ın ensesinden soğuk terler damladı, boğazında korkunun bayat tadı vardı. Kâbuslar dört bir yanda karanlık, yırtık pırtık kumaşlar gibi savruluyordu. İzciler vızır vızır geçti, yüzlerindeki hayalet görmüş ifade, kendi pırıltılarının turuncu ışığında iskelet gibi koftu.

Güruhun sanki sonu gelmiyordu. Kâbuslar gölgelerin içinden kopuyor, intikamcı hayaletler gibi kar yağışının arasında ortaya

çıkıyordu. Clarion ve arkadaşları yollarına çıkan Kâbusları birlikte hakladılar. Okların ve yıldız ışığının kurbanı oldu canavarlar. Clarion'un sihrinin sıcaklığı altında kimileri parçalara ayrılmaya başladı ancak ormanın karanlığına doğru kaçıştılar.

Ödlekler, diye düşündü Clarion.

Kar örtüsünün altında kara bir şekil belirdi. Artemis'in arkasında bir geyik duruyordu, boynuzlarından gölgeli zehir damlıyordu.

"Artemis!" diye haykırdı Clarion.

Artemis şaşırarak irkildi. Refleksle kılıcını kınından çıkarıp canavarın bacağına sapladı. Bıçak zarar vermeden içinden geçerken, canavarın şekli su gibi dalgalandı. Etinin gölgeleri yavaşça kılıcın etrafında somutlaştı ve kılıcı Artemis'in elinden zorla çekip aldı. Bir toynağını getirip onu yere sermeye kalkıştığında Artemis hafif bir nefes alıp onu ittirdi. Elinde ikinci bir bıçak belirdi. Parmaklarının arasında döndürüyor, geyiğe tekrar saplamaya hazırlanıyordu ki Petra peri tozuna batırılmış parıl parıl bir okla onu vurdu. Geyik çığlık attı, yarasından yağlı kan akarak yalpalaya yalpalaya geriledi.

"Teşekkürler," dedi Artemis hırlar gibi.

Kıl payı atlatmışlardı.

Clarion o ikisini inceledi. Artemis'in yanağında ince bir kırmızı çizik açılmıştı ve Petra sakın görünmesine rağmen, yayı taşımaktan kolu titriyordu. Clarion bile yorgundu, sihri içinde tükenmeye yaklaşmıştı.

"Hadi git," dedi Petra. "Bizi merak etme."

Clarion istemeye istemeye başıyla onayladı. Kış Köşkü'ne doğru koştu. Tüm bu patırtı ve savaşın ortasında, gerçek kutup yıldızını buldu: Milori.

Bir grup Kâbus, tipinin arasından fırlamış, üstüne üşüşüyordu. Clarion geriye doğru sendeledi, neredeyse ayakları birbirine dolanıp düşecekti. Hiç düşünmeden elini öne uzatıp yıldırım gibi bir yıldız ışığı fırlattı. Canavarlar onun gücünden sendeleyerek geri kaçtı, yanmamak için şekil değiştirip büzüştüler. Onlar dağıldığında ise Clarion kendini zorlamaktan nefes nefese kalmıştı. Bunu ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu.

“Kraliçe burada!” Tepeden bir izci bağırdı. “Savaşmaya devam edin!”

Vadide savaş naraları duyuldu. Clarion titreyen ellerine baktı ve yumruk yapıp sıktı. Gücü bir umut sembolüydü. Şu anda, belki de tek ihtiyaçları buydu.

Clarion, Kış Köşkü’ne kadar kalan yolu koştu, bir Kâbus yine Milori’ye doğru hamleye hazırlanırken bir yıldız ışını yolladı. Canavar acı içinde avaz avaz bağırarak kenara yığıldı. Milori, yüzünde şok ve minnetle ona doğru döndü.

Clarion hemen onun yanına koştu ve o kısacık sessizlikte Milori’yi süzdü. “İyisin.”

Milori parmaklarıyla onun çenesine hafifçe dokundu, bir saniye sonra elini aşağı indirdi. “Sen de öyle.”

Clarion’un cevap vermeye vakti olmadı çünkü yönünü şaşırttığı Kâbuslar, tekrar toparlanmıştı. Alçak hırlamaları ve buzlu zeminde pençelerinin tıkırtıları dağın eteklerinde yankılanarak yavaş yavaş yaklaştılar. Clarion’a fazla sokulmakta tereddüt ettikleri belli oluyordu. Hiçbirisi biçimini tam anlamıyla geri kazanmamıştı. Kimileri onlara doğru dura kalka sokuluyor, kimileri duman gibi kapkara yükselip etraflarını sarıyor, onları karanlık bir perdenin altında bırakıyordu.

Clarion ve Milori birbirine bakıp sırt sırta verdiler. Clarion'ın avuçlarından altın yıldızlar akarken kırağılar Milori'nin çevresini sardı. Kâbuslar onlara doğru atlarken savaşın ritmine girdiler. Clarion sihrini bıçak gibi kullandı, atılan Kâbuslara sapladı durdu. Onun karşısında pek direnemiyorlardı; Clarion'ın ışığı karanlığı rahatça kesiyordu. Fakat daha önce gücünü hiç bu kadar çok kullanmamıştı, yere düşen her bir canavarla birlikte Clarion titredi.

Fare şeklinde bir tanesi kuyruğuyla ona vurunca Clarion dağın eteğine savruldu. Bir anda nefessiz kaldı ve görüşü bembeyaz oldu. Bir buz patlaması canavarı önünden çekince Clarion kendine geldi.

Milori onu tutup ayağa kaldırdı ve elini bırakmadı. Endişeden gözleri yuvalarından fırlamıştı, kolunu parmaklarıyla sıkı sıkıya tutuyordu. "Sen elinden geleni yaptın Clarion. Artık içeri girmelisin."

"Hayır," diye dişlerini sıktı Clarion. "Savaşmaya devam edebilirim. Gün doğana kadar onları tutmalıyız."

Milori'nin gözlerinin içinde teslimiyete benzer bir şey parıldadı. Clarion gerçeği orada gördü: Sabaha kadar dayanabilmeyi beklemiyordu ancak geri adım atmaya da niyeti yoktu. Clarion'ın içi de duygulardan düğüm düğüm oldu. Durumun umutsuz olduğunu inkâr edemezdi. Arkalarındaki esip savuran fırtınanın taşıdığı Kâbuslar geldikçe geliyordu.

Clarion elini onun elinin üstüne koyup gözlerinin içine baktı. "Seni bırakmam. Benden bunu isteme."

Milori'nin kararlılığının kırıldığı anı gördü. Yüzü düştü ve işkence gibi kısacık bir an alnını Clarion'ın alnına dayadı. Sessizce şöyle dedi: "Elimizden geldiği kadarını boşalttık. Hâlâ dışarıda olan herkesi içeri çağırıp son savunmamızı yapmalıyız."

Son savunmamız. Bu sözler Clarion'ın içini titretti. Yine de başıyla onayladı. "Sen izcileri getir. Ben Artemis ve Petra'yı bulayım."

Milori gökyüzüne uçarak geri çekilme emrini bağırdı. Clarion ise bu kaosta arkadaşlarını aradı. Sonunda bir sokak kedisi şekline bürünmüş Kâbus'la savaşmaya çalışan Artemis ve Petra'yı gördü.

Açık alanda onlara doğru fırladı. Kâbusların ciyaklamaları kulaklarında çınılıyordu. Bir şey ona doğru zıplayınca yuvarlanmaya başladı. Kolundan aşağı bir altın yıldırım inip canavarı yere devirdi. Yüreği ağzında, ayaklandı ve aynı anda, canavarın dişlerini Artemis'in kaval kemiğine sapladığını gördü. Artemis acıyla çığlık çığlığa bağırdı. Kâbus ise deli gibi başını sallayarak Artemis'i silkeledi; Artemis'in bedeni bir bez bebek gibi ileri geri sallandı.

"Artemis!" diye haykırdı Petra.

Canavara doğru bir ok attı; omzunu kıl payı ıskaladı. Sokak kedisi bu kez Petra'ya doğru döndü. Petra'nın gözleri korkudan fal taşı gibi açık ve cam gibi donuktu.

Kâbus'tan bir yarasa, Clarion'ın üzerine doğru indi. Clarion bir yıldız ışığını elinde toplayıp onu vurdu ancak bu kez de bir başkası onu yere devirdi. Canavar, tüm ağırlığıyla üstüne abanmıştı. Clarion bir an deli gibi çırpındıktan sonra içinden sihir patladı. Canavar geri kaçıp, Clarion'ı pençesinden bıraktı. Clarion ileri doğru emekleyip tekrar ayağa kalktı. Kemikleri acıyordu. Dişiyle kendi dudağını ısırıyordu. Elleri o kadar çok titriyordu ki, gücünü ancak fışkırtabiliyordu. Yine de duramazdı.

Az ötede, gökyüzünden dökülen ince bir peri tozu çizgisi gördü: Birini daha kaybetmişlerdi. İçi acıyordu ancak Clarion'ın şu anda

onlar için yapabileceği bir şey yoktu. Sadece Artemis'e odaklanabilirdi, yüzü hayalet gibi olmuştu ve terle parlıyordu, bacağı tuhaf bir açıda kırılmış, canlı bir kırmızıyla parlıyordu.

Kâbus sokak kedisi, Petra'ya doğru yanaşmıştı. Pençeleri zehirle doluydu, karanlıkta menekşe rengi parlıyordu. Petra yayına bir ok daha takmaya çalışırken Kâbus ona bir pençe attı. Petra havaya fırladı. sonra bir ağaç gövdesine çarptı. Mide bulandırıcı bir çatırtı sessizliği bozdu. Silahı yere düştü ve buzda kayarak ulaşamayacağı bir yere gitti. Petra kıpırtısız yatıyordu, kızıl saçları bir kan lekesi gibi karın üstüne saçılmıştı. Gözleri kapalıydı, yüzü ise dehşet maskesi gibi donmuştu.

Kâbus'un büyüü altında tutsaktı.

Hayır, diye düşündü Clarion. Hayır, hayır, hayır.

Bugün kaç tane peri düşmüştü? Daha kaç düşecekti? Clarion çok fazla peri kaybetmişti. Şimdiyse, Petra'yı kaybetmişti.

Bu duygunun gücü içini yardı, sonra gözü kör edecek bir ışık halesi şeklinde dışarıya patladı. Sihri bütün buz ve kardan yansıdı; vadi, gecenin karanlığında gündüz gibi aydınlandı. Kış Köşkü'nün etrafına üşüşmüş bütün canavarlar acıyla çığlık attılar. Kaçışmak için nasıl debelendiklerini görmek neredeyse acıklıydı. Kıvrandılar, binlerce farklı şekle girdiler, Clarion'ın aydınlatma enerjisi karşısında çaresizdiler.

Bu gücün görkeminde bütün Kâbuslar ifşa olmuştu: Küçücük, sinmiş, zavallı, minicik hâllerleriyle çırılçıplaktılar. Clarion'ın içinden insafsız bir sihir akıp hepsini kavurdu, küle çevirdi. Sonunda ışık söndüğünde vadide yeller esiyordu. Kâbuslardan geriye kalanlar siyah kum tanecikleri gibi esintide uçuştular.

Ve Clarion dizlerinin üzerine yığıldı.

Clarion içini bomboş hissediyordu, sanki birisi kemiklerindeki iliği sömürmüştü. Genellikle göğsünün içinde hissettiği yıldız ışığı pırıltısı ocakta sönmüş küller gibi soğumuştur.

Bitkinlikten sürünse de, gözleri kararsa da Petra'ya doğru emekledi. Nihayet onun yanına vardığında boğuk bir hıçkırıkla ağladı. Petra'nın çilleri, teninin matlaşmış rengine kaybolmuştu. Kapalı göz kapaklarının arkasında gözleri kıpırdadı, Clarion'ın göremediği bir şey –onu kurtaramadığı bir şey– zihnine musallat olmuştu. Clarion buna dayanamadı. Başarısızlığının ağırlığına daha fazla dayanamazdı. Hemen yanında karda top gib kıvrılıp pes etmek istiyordu. Bir asır uyumak istiyordu.

Uyumak ne kadar kolay olurdu.

Orada ne kadar süre kıvrılıp kaldığını bilmiyordu, sonunda ayak seslerinin çitirtılarını işitti. Clarion sese doğru başını çevirdi.

Milori ve Yarrow hemen yanında, endişeli ifadelerle duruyordu. Clarion en uzun, en acı Kış ayazından daha soğuk hissediyordu. Soğunun ruhuna kadar işlediğini hissediyordu. Kanını yavaşlatmıştı, düşünceleri hepten öyleydi. Her şey gerçek dışıydı sanki, onlar orada mıydı değil miydi, bundan bile emin olamıyordu.

“Önce Artemis’le ilgilenin,” diye mırıldandı Clarion. Kelimeler ağzında büyüdü; dudaklarını zor kımılatıyordu.

“Şifacılar onunla ilgileniyor,” diye usulca cevap verdi Milori.

“Güzel.” Clarion gözlerini kırıştırtarak kapattı. “Hava çok soğuk.”

Uzakta bir yerde Milori’nin alçak tonlarda Yarrow ile konuştuğunu duydu. Sadece bölük pörçük yakaladı: “...çok solgun... bir şey yap...”

Milori ondan bahsediyor, diye düşündü Clarion. Yarrow’un cevabına odaklanmak için kendini zorladı.

“İyileştirecek bir yara almadıysa, bir şey yapamam. Kendine yaptığı baskı...” Şifacı cümlesini tamamlamadı. “Durumu kötü Milori. Tam anlamıyla gücünü tüketmiş. Derhâl sıcak mevsimlere gitmek zorunda. Onların şifacıları ne yapılacağını bilir.”

Ölüyor muyum yoksa? diye merak etti Clarion. Kendi bedeninden o kadar kopuk hissediyordu ki bu ihtimal bile onu korkutmadı.

“Arkadaşları onu geri götürebilecek durumda değiller,” dedi Milori. “Ben onu Bahar sınırına götürebilirim.”

“Peki orada sıcak peri bulamazsan ne olacak?” diye bilmek istedi Yarrow, ellerini iki yanında yumruk yaparak. “İzcilerimiz onları saldırıya karşı uyardı. Sınırdaki bekleyen birileri olacağını sanmıyorum.”

Milori'nin yüzüne bir gölge düştü. Clarion onun kararlılıkla çenesini sıkışından, omuzlarını dikleştirişinden hoşlanmadı. İçinde yeni bir dehşet filizlendi, Kâbusların ona çektiirdiğinden daha beter bir dehşetti bu. "O zaman ben yapılması gerekeni yaparım."

"Milori," dedi Yarrow uyarır gibi.

"Bedelinin farkındayım."

"Gerçekten farkında mısın?"

Clarion, Yarrow'un gözlerinin içinde bir ıstırap yakaladı; Milori, Clarion'ın yanına çömelince itiraz etmediği de gözünden kaçmadı. Milori bir kolunu onun altına sokup Clarion'ı kucağına kaldırdı.

Bir izci periye el edip ıslıkla Noctua'yı çağırıldı. Baykuş bir anda tünediği yerden fırlayıp yanlarına indi. İzcinin yardımıyla Milori, Clarion'ı Noctua'nın sırtına taşıdı, sonra yanına oturdu. Noctua'nın yumuşacık tüylerinin sıcaklığı Clarion'a iyi geldi.

Kış göğüne doğru yükselirken Clarion'ın görüşü kaybolup geri gelmeye başladı. Milori'nin ay ışığı yaldızıyla çizilmiş, belli belirsiz yüz hatlarını çıkarabiliyordu. Saçları yıldız ışığıyla dolu gökyüzünde bir kar parçası gibi beyazdı. Fırtına dinmiş, diye düşündü Clarion uykulu uykulu. Milori çok güzel ve çok üzgün görünüyordu. Milori bakışlarını üstünde hissedince gözlerini Clarion'a doğru indirdi. Alnını kırıştıran endişe Clarion'ın kalbine oturdu. Her şeyden çok, bunu omuzlarından almak isterdi.

Ancak şu anda, güçsüzdü.

İçinde boşluktan başka his kalmamıştı. Bütün bedenini huzur kaçıran bir uyuşukluk kaplamıştı. Eğer kendini salarsa, süzülüp kaybolabilirdi. Çok baştan çıkarıcı geliyordu ona. Göz kapakları

inanılmaz derecede ağırdı. Kirpiklerine yapışan kar tanecikleri arasında yıldızların solduğunu izledi. Onun adını çağırıyorlardı.

Clarion.

Yoksa bu Milori miydi?

“Clarion,” dedi Milori sertçe. “Benimle kal.”

Çok yorgundu. Ancak Milori ona kal diyorsa... Eh, bu dünyada ona çok göreceği pek az şey vardı. Gücünün yettiği her şeyi ona verirdi. “Benimle konuş,” derken kelimeler ağzından peltek peltek çıktı.

Anlık bir sessizlikten sonra Milori, nefes almadan bir ses çıkardı, sanki ne diyeceğine inanamıyordu. “Ben senin yıldızının düşüşünü görmüştüm, biliyor musun?”

Bununla birlikte Clarion’ın içinde minik bir sıcaklık kıvılcımı çaktı. Uyku mahmuru bir şekilde gülümsedi. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Sesindeki hassaslığı duyunca kendini zorlayıp gözlerini açtı. Milori göksel ışığın halesi altında, neredeyse bu dünyaya ait değil gibi görünüyordu. Öfkeli bir çaresizlikle, hem hayranlıkla hem de acı çekerek Clarion’ı izliyordu. Clarion’ın da içi sızladı, düşüncelerinin çamurlu bataklığında adını koyamadığı bir duygu kabardı.

“O sırada o yıldızın bize yeni bir kraliçe getirdiğini bilmiyordum. Hayatımda hiç kayan yıldız görmemiştım; çok hızlı kayarlar. Fakat gökyüzündeki hareketini yakaladım. Kendimi çok...” Durdu, sesi yumuşadı. Yüzüne acı tatlı bir gülüş yerleşti. “Uzun zamandır umut hissetmemiştim ancak o gece hissettim. Hatta bir dilek bile tuttum.”

Bir dilek mi? Clarion bilirdi, kimse dileğini başkasıyla paylaşmamalıydı. Dileklerini bozabilirdi bu. Ancak elbette kendi yıldızına dilek tutulmuşsa, Clarion onu Milori için saklayabilirdi.

Milori onun düşüncelerinin değiştiğini sezmiş gibi cevap verdi. “Peri Adası’nda benim için farklı bir gelecek olabilmesini dilemiştim,” dedi sessizce. “Benim Kâbuslara bağlı kalmadığım bir gelecek. Belki dünyalarımızın bu kadar ayırık ve bölünmüş olmadığı bir gelecek.”

Çok güzel bir dilek. Clarion bunu zihninde canlandırınca yüreği özlemle doldu. Milori parmaklarını onun parmaklarına geçirip parmak boğumlarına dudaklarını dokundurdu.

“Olacak,” diye fısıldadı Clarion. “Söz veriyorum.”

Yapacağı son şey de olsa, Clarion onun dileğini gerçekleştirecekti.

Tepelerindeki yıldızlar daha parlak parladı. Milori’nin yüzü hayranlıkla dolarken ışıkları etraflarında yağan kar taneciklerinde dans etti. Milori’nin bakışları tekrar onunla buluşunca Clarion nasıl nefes alacağını unuttu. Milori’nin ona âşık olduğu o anı görebilmek ne kadar güzeldi. Belki her zaman belli bir seviyede onu sevmişti, belki de yeniden umutlanmak için kendine izin verdiği o geceden beri. Ancak karanlık her yana yayılırken –zihni, ondan uzaklara doğru süzülürken– rüya görmediğine kendini inandıramadı.

Elbette bu kadar şahane bir şey, bir rüya olmalıydı.

Görüşü tekrar yerine geldiğinde inmişlerdi.

Clarion yana dönüp kıvrılmış, Noctua'nın tüylerine sokulmuştu. Kış ile Bahar sınırında durduklarını –ve Milori'nin artık yanında olmadığını– fark etmesi birkaç saniye aldı. Yerinden fırlayarak dirseğinin üstünde doğruldu. Ancak gücü kökünden koparılmış gibiydi, tekrar yerine çöktü. Dünya ekseninde yamulurken Clarion ancak zayıf bir şekilde inleyebildi.

Bu baktığı noktadan saçlarında biriken, aylak aylak etraflarında uçuşan kar taneciklerini görebiliyordu. Nehrin yüzeyinde pırıldayan beyaz ay ışığını. İşte orada, nehrin kıyısında derin ayak izleri üst üste geçmişti. Milori volta atmış, diye düşündü Clarion, *hâlâ* da atıyordu. Tekrar görüş açısına girdi, yüzünde kötümser bir ifade vardı.

Ne oldu?

Clarion hatırlamaya çalışırken başı ağrıdı. Burada, soğuk içine iyice yerleşip orada evini kurarken cevabı bulamıyordu. Her şey çok uzaktaydı, sanki Clarion kendini yüksekte gözlemliyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sorabildi Clarion. Kendi sesi bile bulamıyordu.

Milori onu uyanık bulunca şok olarak irkildi. Bir saniye sonra, yüzünde büyük bir ciddiyetle kendini topladı. “Hiçbir şey. Şifacılarınız nerede?”

Clarion kaşlarını çatıp odaklanmaya çalıştı. “Koyungözü Tarlaları'nda.”

“Orası neresi?” Sesinde çaresizlik vardı.

Cevap onun için çok önemliydi belli ki. Clarion bir saniye daha bilinçli kalabilirdi. “Yaz ile Sonbahar'ın kıyısında.”

Milori derin bir nefes aldı. “Pekâlâ öyleyse.”

Sesindeki kararlılığı duyunca – çok geç olsa da– neden sordugunu anladı. Anılar geri geldi. Kâbus sürüsü. Işık patlaması. Milori. Onu sıcak mevsimlere geri götürme kararlılığı. Clarion hezeyanların arasında telaşla sıçradı: *Yapamaz.*

Eğer sınırı geçerse kanatları kırılırdı.

Başka bir yolu olmalıydı. Clarion konuşabilecek kadar gücünü toplayabilirse ya da Noctua'nın sırtında düşmeden durabilirse... Ama hayır, bir parmağını bile oynatamıyordu. Vücudu bir daha ısınma umudunu yitirmiş gibi titremesi bile durmuştu. Tek şansı, sihriydi. Clarion hiçbir zaman bir yerden bir yere ısınlanmayı beceremediyse de Elvina ona ardındaki teoriyi anlatmıştı. Hayatında bir kere bunu başarabilecekse, o an bu an olmalıydı. İçinde derinliklere daldı ve âdeta kurumuş bir gölün dibini tırmalıyor gibi oldu. Yumuşak bir acıyla nefesi kesildi. Geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Dolayısıyla, başka seçenek yoktu.

“Beni bırak,” dedi çatlak bir sesle.

Milori onu yudum yudum içerek süzerken paniği yavaşça acıya dönüştü. İkisi de, tek parça hâlinde şifacılara gidemedен yere yığılıp kalacağının farkındaydı. “Işığın neredeyse tamamen söndü.”

Clarion o söyleyince galiba öyle olduğunu ayırt etti. Belli belirsiz, o solgun tenini fark etti; geri itecek bir ışık olmayınca gece, bir kefen gibi üstüne sarınıyordu. Clarion hiç acı hissetmiyordu ancak Milori'nin gözlerindeki bakış içini dağladı. Tam anlamıyla çaresizdi. Âdeta Clarion ile birlikte o da ölüyordu.

Clarion bir şeyleri tartışmaya niyetlendiyse de aklından uçup gitti. Kelimeleri söylemek için kendini zorlamak çok zordu. Bilince

tutunmak çok zordu. Gözleri kapanırken Milori boğuk bir ses çıkardı. Kanatlarını çırpıttığı gibi Noctua'nın sırtına bindi ve Clarion'ı kucağına aldı.

“Milor... dur.”

Milor ona cevap vermedi. Sadece bir eline dizginleri toplayıp sallayarak Noctua'yı bir kez daha uçurdu. Sınırın üstünden yükselirken gözünü bile kırpmadı. Bahar'ın içine geçmek, sıcak suya atlamaktan farksızdı. Üstüne sıcak hava aktıkça Clarion hem rahatlamaktan hem korkudan hüngür hüngür ağlamak istedi. Bir kış perisi için burada hiçbir koruma yoktu.

“Lütfen.” Dudakları bu kelimeyi biçimlendirdi ancak cılız bir ses şeklinde çıkmıştı.

Milor onu duymuş muydu acaba?

Başı Milori'nin omzuna düşmüşken sadece onun çenesini sıkıldığını, çelik gibi bakışlarını ileri diktiğini görebiliyordu. Soluk teni çoktan kızarmaya başlamıştı. Şakakları ter içindeydi. Clarion ona yaslandığı için kalbinin küt küt attığını duyabiliyordu.

Bu ısı onun için çok fazlaydı.

“Kanatların.” Clarion'ın sesi duyguyla kalınlaşmıştı. Ne zaman ağlamaya başlamıştı? Birdenbire olmuştu.

“Clarion.” Milori onun adını bir yakarış gibi söyledi. “Senin canına karşılık teraziye konsa benim kanatlarım gözümde bir hiç. Bu takası her gün yaparım.”

Bu kelimeler Clarion'ı neredeyse yıktı. Gözyaşları yanaklarından özgürce akıyordu artık fakat silecek gücü yoktu. Milori'ye odaklanamıyordu bile; dünya dönüyor, gözündeki yaşların ardında bulanık görünüyordu. “Neden?”

“Peri Adası’nın sana ihtiyacı var,” dedi Milori sessizce. “Bekçi olarak, Peri Adası’nı savunmak benim görevim. Bu seni korumak demek oluyor.”

Keşke onunla tartışacak dermanı olsaydı... Clarion var gücüyle ona baskı yapardı. Kendi güvenliği nasıl gözünde bir hiç olabilirdi? Ancak Clarion artık kendi bedenine hapisti, Milori’nin onun uğruna kendini feda edişine seyirci kalmak zorundaydı. Clarion’ın hayal edebildiği en kötü işkenceydi bu.

“Kızarsan kız,” dedi, “ama seni kaybedemem.”

Clarion perişan hâlde anlıyordu, o da olsa aynısını yapardı.

Kalp insana ne aptallıklar yaptırıyordu.

Clarion, Yaz’a geçtikleri anı anladı. Aşağısı yemyeşil bitkiler ve altın rengi çiçeklerle doluydu. Ancak sıcaklığı eve hoş geldin dercesine üstüne kapanmıştı. Saçına dolanmış karlar eridikçe boyundan aşağı sular süzülüyordu. Yavaş yavaş Clarion’ın uzuvlarına yeniden his geliyordu. Bir zamanlar uyuşmuş olan derisine binlerce iğne batarken bu duyguyu istemedi. Ancak havadaki sıcaklık, yüreğindeki soğuğa hiçbir fayda etmedi. Göğsü, yıldızların arasındaki mesafe kadar karanlık ve boştu.

Milori’nin nefesi tıkanmıştı, saçları yüzünün çevresinde dalgalanıyordu. Burası Peri Adası’nın onun için en tehlikeli yeri. Gece en azından kapalı ve rutubetli olurdu, ceza gibi yakan güneşin altında geçen öğleden sonralarına benzemezdi.

Koyungözü çiçeklerinin tanıdık kokusu burnuna süzüldü. Clarion uyku mahmuru bakışlarını dışarı doğru çevirince ay ışığında

yıkılan her bir beyaz taş yaprağı gördü. Daha önce hiç bu kadar güzel ve bu kadar korkunç görünmemişti.

“Orası,” dedi perişan hâlde.

Tarlaya konduklarında, Milori Noctua’nın sırtından indi ve kendi ağırlığını bile taşıyamıyormuş gibi küt diye yere bastı. Ağır, sendeleyerek adımlarla şifacı perilerin kliniğine vardı. Clarion gözlerini onun kanatlarından alamıyordu. Sırtına katlanmışlardı fakat sanki... soluyorlardı.

Hayır, diye düşündü Clarion. Eriyorlar.

Baharın başında çözülen buz sarkıtları gibi uçlarından aşağı damlıyorlardı. Görüntüsüyle Clarion vicdan azabından mide bulantısı çekti. Böylesi bir acıya katlanmak için ne kadar dayanıklı olmak gerektiğini hayal bile edemezdi. Milori cılızca yumruğunu koyarak kapıyı tıklattı.

Birkaç saniye içinde bir şifacı eşikte belirdi, içeriden gelen pırıltıyla arkadan aydınlatılmıştı. Clarion ne dediklerini buradan duymıyordu ancak konuşmanın genel gidişatını tahmin edebiliyordu. Milori konuştuğu şifacının duygu geçişini izledi: Kafa karışıklığı yerini şoka bıraktı, ardından üzerine aciliyetin getirdiği ağır sakinlik çöktü.

Milori’ye kafa sallayıp kliniğin içinde gözden kayboldu. Kapı aralık kalmıştı. Bir elçi ateş böceği aralıktan süzülüp Peri Tozu Ağacı’na doğru yollandı, karnında acil sinyali yanıp sönüyordu.

Milori ona döndü. “Seni yerinden hareket ettirmek zorundayım.”

Yumuşak bir gayret sesiyle onu Noctua’nın sırtından aşağı indirdi. Kucağına kaldırıp kliniğin içine taşıdı. Ona değdiğinde her

zaman serin olan teni, ateşi çıkmış gibi sıcaktı. Mumlar yanıyor, sığ tabaklarında eriyip balmumu gölüne dönüşüyordu. Şifalı bitkilerin –ıtırılı kuşotu ve kekremsi dulavratotu kökünün– yatıştırıcı kokusu havaya parfümünü salmıştı. Clarion’ın tek odaklanabildiği şey. Milori’nin kanatlarının döşeme tahtalarına şıp, şıp, şıp damlama sesiydi.

“Bu tarafa,” diye seslendi birisi Milori’ye.

Milori duraklaya duraklaya klinikte ilerledi. Neredeyse zifirî karanlıkta Clarion tam seçemiyordu ancak sukulent perdesinin arkasına geçtikleri zamanı anladı. Balmumu kaplı yaprakları bir araya toplanmıştı ve yüzüne neredeyse şefkatle dokundular. Milori onu durumu kritik olan perilere ayrılmış odaya götürdü. Milori onu karyolaya yatırırken bile durum ona hâlâ gerçek gibi gelmiyordu. Dişleri birbirine çarptı. Milori boğazındaki broşu çözüp pelerinini onun üstüne örttü. Şu anda bile, hâlâ onu düşünüyordu.

“Git,” diye fısıldadı Clarion. “Lütfen.”

Milori acı içindeydi. “Gidemem.” Yatağının yanma çömeldi. “Henüz olmaz.”

“Lütfen Milori.” Clarion bir şey arandı, onu ikna edecek bir cümle kurmaya çalıştı ama hiçbir şeyi kalmamıştı. Ağzından çıkan kelimelere anlam veremiyordu. Aklı gidip gelirken Milori’nin yüzündeki ter tabakasını algıladı. Şifacıların birbirlerine seslenişlerini duyabiliyordu. Sadece anlık duyuları yakalayabiliyordu. Dudaklarına değen serin su. Peri tozu ısıltıları. Bir iğne batması. Ve yavaşça, yavaşça geri dönen sıcaklık. Dakikalar mı geçmişti, saatler mi, yoksa günler mi... Derken onun sesini duydu.

“Bekçi?”

Elvina, diye düşündü *Clarion*. Ses tonu temkinliydi ancak bu akşamın başında ona gösterdiği düşmanlıktan eser yoktu.

Clarion gözlerini azıcık araladı, tavana vuran mum ışığına baktı. Mumun alevi fitilin üstünde dans ederken ışık hipnoz eder gibi titreşti. Bu kadar zifirî karanlıkla örtünmek ne kadar tuhaftı. *Clarion*'ın kanatları, karartılmış cam kadar şeffaftı. İçlerinde yalnızca bir zerre kadar yıldız ışığı parlıyordu.

“İyi olacak mı, bilmem lazımdı,” diye cevapladı *Milori* çatlak bir sesle.

Elvina hayranlıkla inanamama arası bir ses çıkardı. “Artık gitmelisin. Çok geç olmadan Kış’a geri dön.”

İkisi de konuşmadılar. Bir an, *Clarion* onların zihninin uydurduğu parçacıklar olduğunu, şimdi ortadan kaybolduklarını zannetti.

Ancak ardından *Elvina*, “Teşekkürler,” dedi.

Neden bahsettiğini açıklamasına gerek yoktu.

“O da olsa benim için aynısını yapardı,” dedi *Milori*.

Clarion o kelimelere tutunmak için debelendi. Ancak görüşünün kenarlarını iyice karanlık kaplıyordu. Tekrar baygınlık geçirmen önce son duyduğu şu oldu:

“O korumaya değer.”

Clarion uyandığında özel iyileşme odasını fenerlerin ışığı sıcacık aydınlatıyor, raflara dizilmiş iksir şişelerinde ve kavanozlarda parlıyordu. Penceresinin dışındaki gökyüzü, koyu mavi ve turuncularla çizgi çizgiydi ve ufukta güneş belirmeye başlıyordu.

Yaşıyorum, diye düşündü uyku mahmuru.

Bir sabaha daha sağ çıkmıştı demek.

Yorganın altında bile, teninin altındaki soğuk geçmemiş, kalbinin etrafını sarmıştı. Clarion deneme amaçlı parmaklarını kıvırdı. Çok şükür parmakları hâlâ bedeninin bir parçasıydı. Soğuk ısırmasından kangren olup bir yerini kaybetmemişti. Battaniyeyi üzerinden şöyle bir kaldırıp kanatları tan yeri öncesi karanlığında inceden pırıldadığı için rahat bir oh çekti. İçlerinden damar damar geçen altın varaklar geri dönmüştü, gerçi yaydıkları aydınlık biraz kısıktı.

Yana dönünce başucundaki sandalyeye atılmış pelerine gözleri takıldı.

Milori.

Onu düşünmesiyle yüreğine bir buz sarkıtı saplandı. Gözlerini kapattığında, kliniğin zeminine damlayarak eriyen kanatlarının anısını görebiliyordu. Clarion'a *Seni kaybedemem* derkenki sadakat ve acıyla karışık sesini duyabiliyordu.

Belki Elvina haklıydı.

Clarion kimseye düşkün olmasaydı, kendini mesafede tutsaydı, bunların hiçbirisi yaşanmayacaktı. Milori onu sınırdan bıraksaydı, yıldızlar hatalarını düzeltecekti. Belki de o gece bir başka yıldız düşüp onun yerini alacaktı. Altın kanatlı, yeteneğine denk yürekli başka bir peri; hazır ve pratik, sahip olamayacağı şeylerin arzusuyla yanıp tutuşmayan bir peri.

Onun yerine Milori, Peri Adası'nın upuzun ömrünün sonuna dek tüm kusurlarıyla ona sahip olmasını sağlamıştı. Clarion çılgınlık atmak istiyordu. Raflardaki şişecikleri fırlatıp yerde paramparça oluşlarını duymak istiyordu. Zamanı geri çevirmek, Milori'nin kendini feda edişini elinden gelen tüm gücüyle engellemek istiyordu.

Milori bunu nasıl yapabilmişti?

Hayır, *Clarion* bunu nasıl yapabilmişti? Suçlanacak biri varsa, o da kendisiydi. Milori'yi kendi yörüngesine çekecek kadar bencildi. Bir kraliçe halkının arasında yaşamamalıydı. Onları yetenekleri ötesinde şeyler başarmaya sevk etmemeliydi. Clarion'un kaderi her zaman yalnız olmaktı.

Artık bununla mücadele etmeyi kesmeliydi.

"Clarion."

İrkildi, adını duyunca gözlerini kırptırdı. Akli karışmış hâldeyken odanın iinin aydınlandığını algılaması bir saniye sürdü. Geç sabah güneşi camdan içeri akıyordu, yaprakların arasından süzölerek yumuşuyor, sıcaklığıyla Clarion'ı ısıtıyordu.

Clarion tekrar uyuyakalmış olmalıydı.

Uyku mahmuru hâlde yanağına dokundu. Yanaklarında gözyaşları kurumuştu, tuzdan yüzü yanıyordu. Bileğinin dışıyla yanaklarını sildi. Gözleri gündüz ışığına alışırken Elvina netleşti. Yüzündeki her bir çizgiden okunan derin bir yorgunlukla başucundaki sandalyede oturuyordu. Clarion'ın midesi suçlulukla kasıldı. Elvina sabaha kadar başında mı beklemişti?

“Uyanmışsın,” dedi Elvina, sesinde yoğun bir rahatlamayla. “Yıldızlara şükürler olsun.”

Clarion yastığın üstünde doğruldu. “Petra ve Artemis nerede?”

Elvina'nın dudaklarının köşesinden küçük bir gülümseme geçti, âdeta bu soruyu bekliyordu. Gülümseme belirdiği gibi kayboldu, yerini kraliçeye yakışır bir maske aldı; kötü haberi sakın bir mesafeyle verdiği zamanlar için sakladığı ifadeydi bu. “İkisi de burada. Kış'a geri dönmeden önce Bekçi'yi çok kısa gördüm. Sınıra şifacıları yollayıp onları aldirtmamızı istedi.”

Elbette, diye düşündü Clarion. Acılar içindeyken bile onların eve dönüşünü Elvina ile planlamayı düşünmüştü. “Nasıllar?”

“Artemis'in iyileşmesi için önünde uzun bir yol var ama durumu stabil. Petra diğerkleri gibi uykuda.”

Clarion'ın boğazı kurudu. “Ya Milori?”

Elvina duraksadı. “Pek iyi görünmüyordu.”

“Anladım.”

Clarion gözlerini yumdu. Zarar görmeden döndüğüne inanmak istese de o kadar da saf iyimser olamazdı. Hiçbir kış perisi sıcak mevsimlere girip de bedelini ödemedi çıkamazdı. Clarion bunu biraz daha düşünürse kendini daha fazla tutabileceğinden emin değildi.

Elvina duygularını dizginleyişini izledi. Kendini toparlayınca ona, “Sen haklıydın Clarion,” dedi.

Clarion battaniyesinin köşesini almış, hafifçe gözlerinin altına değdiriyordu. Neşesiz bir gülüş çıktı ağzından. “Hangi konuda?”

“Bekçi konusunda.” Ağzını memnuniyetsiz bir şekilde burdu, sanki hatalı olduğunu kabul etmek onu yaralıyordu. Bir saniye sonra derin bir nefes verdi. “Her konuda. Benim planım en iyi deyişle günü kurtaracaktı ve inanılmaz derecede tehlikeliydi. Bizim diyarlarımız birlikte çalışmalı.”

Clarion ne kadar uzun zamandır bu sözleri duymak istiyordu. Yine de hâlâ inanamıyordu. “Nereden çıktı tüm bunlar?”

Elvina gayet gerçekçi bir biçimde, “Senin hayatını kurtardı,” diye cevapladı. Ellerini kucağında birleştirdi. “Bundan ötürü, ona borçluyum.”

Demek ki durumu düzeltmek için hâlâ bir şans vardı.

Belki de Clarion’ın sihri, rüya perilerinin bir zamanlar yaptığı gibi Kâbusları bağlayacak kadar güçlü değildi. Ancak Koruyucu’nun kitabında kovanında yaşayan bir kraliçe arı gibi hapishanenin derinliklerinde ikamet eden bir Kâbus’tan da söz ediliyordu. Bütün erkek arılara komuta edecek kadar güçlü, hepsinin gücünü elinde tutabilen bir kraliçe arı.

Clarion'ın yıldız ışığı, Kış Köşkü'nün dışındaki tüm Kâbusları yok etmişti. Eğer Kraliçe Kâbus'u yenebilirse, uyku büyüsü kesinlikle bozulurdu. Ancak Clarion hâlâ tam olarak iyileşmemişti. Ayrıca, yardım etmek için attığı her adım, sonunda her şeyi daha da kötüleştirmişti.

“Bana yardım edebilirsin. Birlikte, yönetim perisi sihirlerimizle Kâbusları yok edebiliriz,” dedi Clarion.

“Yapamam,” diye gülümsedi Elvina kederli kederli. “Benim gücüm azalıyor.”

“Azalıyor mu?” Clarion'ın sesi kendi kulaklarına bile feci derecede küçük, neredeyse bir çocuk sesi gibi gelmişti.

Elvina elini açtı. Avucunda bir gül açar gibi yıldız ışığı pırıldadı ve yavaşça genişledi. Azimle yanıyordu ancak kesinlikle Clarion'ın görmeye alışkın olduğu kadar parlak değildi. Elvina parmaklarını kapatıp ışığı söndürdü. “Artık bundan daha fazlasını çıkarmayı başaramıyorum.”

Clarion hayatında hiç, bir perinin yeteneğinin zamanla *azaldığını* duymamıştı. “Neden?”

“Böyledir doğanın kanunu,” dedi Elvina. “Senin taç giyme töreninden hemen sonra, ben yıldızlara geri döneceğim, tıpkı bizden önceki diğer kraliçeler gibi.”

“Ben anlamıyorum...” Clarion başını iki yana salladı. Akli almıyordu; almak istemiyordu. Elvina'nın sözleri anlamsızlığa karışıyordu.

Eğer bu doğru olsaydı Clarion belirtilerini görürdü.

Elvina hiç farklı görünmüyordu, öyle değil mi? Ama zaten Clarion, Peri Adası'na ilk geldiğinde nasıl görüldüğünü hatırlamıyordu

ki. Saçlarında yeni ak teller mi vardı? Her zaman bu kadar kırılgan, o beyaz teninin altında kemikleri böyle kuş gibi narin miydi? Periler uzun yaşardı, kraliçeler çoğundan da daha uzun yaşardı. Ancak yaşlanmak kadar sıradan bir nedenle ölmemeleri gerekirdi.

“Anlamıyorum,” dedi Clarion nihayet.

“Üzgünüm Clarion.” Elvina’nın sesi azıcık titreşti. Hâkim olmaya çalıştığı ve başarısız kaldığı acıdan kaşları çatıldı. “Sana anlatmam gereken birçok şey vardı. Daha erken anlatmalıydım ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.”

Clarion bunu duymak istemiyordu. Çok uzun zamandır Elvina’nın ona gerçekleri anlatacak kadar güvenmesini istiyordu. Şimdiyse, hakikat katlanılmayacak kadar ağırdı. Elvina uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına atarken gözyaşları Clarion’ın boğazını yaktı.

“Şahsen Anakara’ya hiç gitmedim ama orası hakkında geniş kapsamlı hikâyeler işittim. İnsanlar, çocuklarını doğdukları andan itibaren severmiş. Anne babalarının olduğundan daha iyi olacakları umuduyla onları yetiştirirlermiş.” Elvina’nın parmakları Clarion’ın çenesinde kaldı. “Ben senin o yıldızdan çıkışını gördüğüm zaman, sanırım annelerin ne hissettiklerini anladım. İlk nefesini aldığı andan itibaren dünyanın kaderinin sana bağlı olduğunu duymak ne kadar zor ve kafa karıştırıcı, biliyorum. Hem de bunun doğru olduğunu kalpten bilmek.

Birçok açıdan benim gibi olduğunu gördüm fakat birçok açıdan da benim gibi olmadığını. Tecrübe bana pek çok ders öğretti, çoğunluğu da zor yoldan edinilmiş, acı dolu derslerdi bunların. Seni

bunlardan korumak istedim. İncinmeni istemedim. Benim için çok kıymetlisin.” Elvina elini aşağı indirdi. “Bir kraliçeliğin ağırlığı büyüktür, hayatlarımız da uzun. Sevdığın bütün periler, eninde sonunda kaybolup gidecek, sense değişmeden kalacaksın. Ben kendimi uzakta tuttum ki dayanamayacağım kadar çok yas tutmayayım. Sana ne kadar acı verdiğini görsem de seni de aynını yapmaya teşvik ettim. Sen de benim için çok çaba gösterdin.”

Clarion’ın yüreği onun için sızladı, tahmin edemeyeceği kadar çok kalbi acıdı. Elvina’nın çocukluğunu ve yetişkinliğini gördü; uzun, yalnız ve kayıplarla biçim verilmiş yetişkinliğini. Elvina onu zarardan korumak ve kollamak için çok uğraşmıştı. Sonunda, en büyük çabaları yalnızca yeni bir yara açmıştı; Elvina’nın kendi yaralarının bozulmuş bir aynasıydı bu yara. Fakat sonunda Elvina ikisini de özgür bırakıyordu. Clarion, nasıl bir kraliçe olmak istediğini kendi seçebilirdi.

Peri Adası’nda benim için farklı bir gelecek olabilmemesini dilerdim, demişti Milori.

Onu düşününce –içinde güvende tuttuğu dileği hatırlayınca– yüreğinde bir şey kıpırdandı. Soğumuş göğüs boşluğunda yıldız ışığından bir kıvılcım çaktı, Sonbahar’da yanan rahatlatıcı bir ateş gibi içinde döndü. Belki de bu rüyayı ikisi için de gerçeğe dönüştürebilirdi. Belki de iyi bir kraliçe *sahiden* içinden doğduğu yıldız gibiydi. Soğuk ve mesafeli değildi, tebaasının umutlarını içinde taşıyordu.

Clarion yapacağı son iş olsa da Milori’nin fedakârlığının hakkını verecekti. Peri Adası’nı ve değer verdiği herkesi, kanının son

damlasına kadar savunmalıydı. İşte, diye karar verdi, Clarion böyle bir kraliçeydi.

“Sanırım artık anlıyorum,” diye mırıldandı Clarion. “Teşekkürler Elvina. Her şey için.”

“Tabii ki.” Nedense şaşırdı buna. “Şimdi dinlen ve gücünü topla. Birlikte bir yol bulacağız.”

Birlikte. Çok tatlı bir kavramdı bu. Ancak Clarion bunu yalnız yapmak zorundaydı. Onun başarısızlığından dolayı başka kimse acı çekmemeliydi.

Kapı arkasından kapanınca Clarion içinde çakan o umut kıvılcımına tutundu. Kıvılcım bir kor kadar parlak parladı, sonra iyice büyüdü. Buna son vermek için Clarion, Kraliçe Kâbus ile –kaçıp özgürlüğe kavuşmadan önce– teke tek karşılaşmalıydı.

Buzun altına inmek zorundaydı.

Clarion iyileştikten sonraki üçüncü gün, kaçış planını yaptı.

Kâbuslarla yeniden yüzleşmek için sahiden hazır olacak mıydı hiç, bilmiyordu ancak yaklaşan taç giyme töreni ona bir şey öğrettiyse eğer, o da zor şeylere hiçbir zaman hazır olunmayacağıydı.

Gün doğumu ufuk çizgisini kan kırmızı lekeleyene ve Yaz sesleri kliniğin aralık camlarından içeri girene kadar bekledi. Clarion artık buranın yaşam ritmine uyum sağlamıştı. O alacakaranlık saatlerinde şifacılar, yan odada fısır fısır konuşup sohbet ediyor, iş yerinde yaşanan olayların dedikodusunu yapıyordu. Clarion'ın çıkarabildiği kadarıyla aşırı ilginç bir şey yoktu. Sakaların neşeli

bağırışları ve sabah kumrularının usul usul sesleri, konuşmalarını yatıştırıyordu.

Ya şimdiydi ya da asla.

Clarion'ın kışlık paltosu yatağın kenarında katlanmış duruyordu ve Clarion paltoyu şöyle bir sallayıp açtığı anda birkaç yerindeki kan lekesine rağmen tek parça hâlinde olduğunu gördü. Kış'a en az bir yolculukta daha kullanılırdı. Geriye kalan tek şey, kimseye gözükmeden klinikten çıkmaktı. Demek ki, yönetim perisi sihrinin sonuncu engelini de aşmak zorundaydı: Bir yerden bir yere düşünce gücüyle gitmek.

Daha önce hiç becerememişti. Fakat şu anda, içinde durmadan yanan yıldız ışıqla birlikte, hem sakindi hem de kendine güveniyordu. Paltosunu üzerine giyindi ve pencereyi ardına kadar açtı. İlk gerçek denemesinde katı bir objenin içinden geçmeye çalışmamanın en iyisi olduğuna karar vermişti. Derin bir nefes alıp gözlerini kapadı.

Şimdi hafiflediğini, daha da hafiflediğini hayal edebilirse...

İçinden bir ışık yayılmaya başladı. Ellerini göz seviyesine doğru kaldırıncı, kenarlarının solduğunu ve altın rengi kıvılcımlar çaktığını görebiliyordu. Dizlerinin bağını çözdüren panik yerini çabucak mutluluğa bıraktı. Parça parça ayrıştı ve pırıldayan bir peri tozu bulutuna dönüştü. Sanki o çağırılmış gibi, bir esinti çıktı. Yaprakların arasında dans edip Clarion'ı hafif bir akımla taşıdı. Clarion dağdan inen sabah sisi gibi sessiz ve şekilsiz açık camdan dışarı süzüldü. Koyun gözü çiçeklerinin üstünden süzüldü ve ağaçların başladığı noktaya ulaştı. Ormanın gölgesi onu sarar sarmaz, tekrar biçim almaya karar verdi.

Başarmıştı.

Clarion inanamayarak kahkaha attı. Kendini sersemlemiş ve ayaklarının üstünde dengesiz hissediyordu, ancak hızlıca bakınca her parçasının ona ulaştığını doğruladı. Hiçbir uzvu geride kalmamıştı. Fakat şimdi ne yaptığına hayran olmaya vakti yoktu.

Clarion gökyüzüne çıkıp sınırın yolunu tuttu. Artık içindeki yıldız ışığı yeniden yandığından kemiklerine sızan soğuk dağılmaya başlamıştı. Parıltısı eskisi kadar yoğun değildi fakat kanatlarına sızan güneş ışınları neredeyse iyileştiriciydi. Her bir kanat çırpışında altın rengi kıvılcımlar, etrafında dans ediyordu.

Hemen altında İğneucu Çayırı engin bir yeşillik deniziydi. Uzun otların arasından koşan bitkiler bitiyor, ara sıra aceleyle topraktan fırlayıp koşarken birbirlerine çarpıyorlardı. Bu kadar çoğunu bir arada görmek olağan dışıydı fakat Clarion nedenini anlıyordu: Toprağın içine uzun, siyah bir çizgi bir yara izi gibi oyulmuştu. Bu hareketli otlar da Kâbuslar tarafından evlerinden koparılmış olmalıydı. Clarion içinde öfkeyle karışık kararlılık duydu.

Tek seferde bu işi bitirecekti artık.

Sınıra varınca, köprünün boş durduğunu gördüğünde içinde hem bir rahatlama hem de bir hüznü duydu. *Güzel*, diye düşündü Clarion. Milori'yi yanına gelmemeye ikna etmek zorunda kalmazsa işi daha kolay olurdu.

Clarion paltosunun düğmelerini ilikleyip Kış'a geçti. Köprüden aşağı indi, başını gökyüzüne doğru çevirdi. Birkaç saniye orada kaldı: Soğuk ve kuru havayı içine çekti, herdem yeşillerin kokusunu aldı, soğuğu yanaklarında hissetti, kar taneciklerinin deli gibi yağ-

şını izledi. Kış Ormanı'nı daha önce hiç gündüz vakti görmemişti. Kar âdeta pırlantalarla kaplı gibi parlıyor, buzlar yüzeye altın rengi ışıklar serpiştiriyordu.

Çok güzel, diye düşündü Clarion.

Bir mekânın aynı anda hem çok neşeli hem de acı verici anılar taşıyabilmesine hayret etti. Fakat Kış'ı böyle hatırlamak istiyordu: Arkadaşça sessizliğini koruyan bir dost gibi. Rüzgâr saçlarını dağıttı, uçlarını çekiştirdi.

"Artık seni özgür bırakmanın zamanı geldi," diye mırıldandı Clarion.

Buradan, Kâbusların hapishanesine yol uzundu. Clarion keşke Noctua'yı çağırabilseydi... Derken kaşlarını çattı ve aklına bir fikir geldi. Denemekte zarar yoktu. Clarion parmaklarını dudaklarına götürüp ısıldı.

Hiçbir şey olmadı.

Yavaşça elini yana düşürdü, denediği için kendini şapşal gibi hissetti. Derken tam tepesinde meraklı bir baykuş ötüşü duydu.

Clarion nefessiz kaldı. "Noctua!"

Baykuş başını çevirip Clarion'ı süzdü. Nasıl olduysa, gözlerine inanamıyor gibi görünmeyi başardı. Belli ki *Clarion*'ın onu çağırmasını beklemiyordu. Yine de tünediği yerden inip onu selamlar gibi tüylerini kabarttı.

Clarion korkusunu hatırlayamayacak kadar sevinerek seke seke ilerledi ve Noctua'nın gagasını hafifçe okşadı. Gaganın ölümcül sivri noktasının ucunda, eli çok narin göründü. Ne çabuk, diye düşündü **kuru kuru**, kendini korumaya alma içgüdüsunü tamamen yitirmişti.

Belki de Milori ona kötü örnek olmuştu. Evcil hayvanını bir süre ödünç almasında sakınca görmeyeceğini umdu Clarion.

“Kusura bakma,” dedi usulca. “Bugün sadece sen ve beniz.”

Noctua yavaşça gözlerini kırptı. Clarion emin değildi ama sanki ona kabul ediyormuş gibi geldi.

Clarion kuşa bakarken feci bir gerçek kafasına dank etti: Bugün onu tek başına sürecekti. Ancak elbette yeterince pratik yapmıştı. Düşme riski, dağda yürüme riskinden daha ağırdı. Sonuçta gece olmadan oraya varmak *zorundaydı*.

“Pekâlâ,” diyerek kendini cesaretlendirdi, “bunu yapabilirsin.”

Clarion dizginleri eline alıp Noctua’nın sırtına çıktı. Dengesini bulur bulmaz, hafifçe sırttı. O kadar da zor değildi. Şimdi, baykuşun uçması için Milori ne yapıyordu? Ah, doğru ya. Nazikçe dizginleri şöyle bir çekti.

Noctua ok gibi öne fırladı. Clarion tek başına olduğu için bu kez çılgılığını bastırmaya uğraşmadı.

Ağaçların tepesinden kar ve çam dalları fırlatarak havalandılar. Güneş, Noctua’nın kanatlarından yansıdı, tüylerinin kenarlarını yanardönerli bir parıltıyla boyadı. Baykuş son sürat öne fırlarken dizginler Clarion’un parmaklarının arasında işe yaramaz biçimde sallandı.

Clarion, Noctua’nın boynuna eğilip yapıştı, açık saçları arkasında deli gibi uçuşuyordu. Eliyle bir anlığına çılgınca çekiştirdikten sonra, dizginleri tuttu ve daha yukarıdan kavradı. Noctua itiraz eder gibi başını arkaya doğru silkti.

“Vaaaaa!” Clarion’ın sesi yarı korku, yarı eğlenceyle karışık çıktı.

Kontrolü tekrar ele geçirince Clarion dengesini sağladı. Yerinde kalmak için bacaklarının ve ön kollarının tüm gücünü kullanması

gerekti ama başarıyordu. Bir zafer ılığıyla Noctua'yı ileri doğru yönlendirip Kâbusların hapishanesine doğru çevirdi.

Milori'nin baykuş üstünde uçmayı neden bu kadar çok sevdiğini şimdi anlıyordu.

Çam ve huş ağaçlarının üstünde en tepeye kadar yükseldiler, sadece Clarion donmuş gölün gözünü fark edince inişe geçtiler. Gölün kıyısına kondular ve Clarion kuştan indi. Bacakları titredi, Noctua'ya yaslanarak dengesini buldu. Baykuşun yanında bir süre durup gölün pırıltılı yüzeyine baktı. Sabahın soğuk ışığında bile, o yağlı dehşet hissi hiç olmadığı kadar acımasızca üstüne çöküyordu. Clarion ürpertisini bastırmak için savaştı.

“Bana şans dile.”

Noctua omzuna gagasıyla hafifçe dokundu ve Clarion bunu iyi dilekler olarak yorumlamaya karar verdi.

Clarion ağır, kararsız adımlarla kıyıya doğru yürüdü. Buz, en son geldiğinden beri daha inceydi sanki; ağırlığı altında hareket ettikçe çatırdıyordu. Ancak tam ortasına varınca Milori ile birlikte yarattıkları bariyerin mahvedildiğini gördü. Saçılmış kırık camlar gibi buz kıymıkları parıldıyordu ve narin yıldız ışığı iplikleri, örümcek ağlarından fazlası değillermiş gibi paramparça edilmişti. Hapishane en büyük Kâbuslar hariç hepsini dışarı salacak kadar açıktı. Belki de yönetim perisi sihri sahiden de rüya sihriyle uyumlu değildi ya da belki de Kâbuslar artık oraya hapsolmayacak kadar büyüyüp güçlenmişti. Nedeni her ne olursa olsun, Clarion bir daha hiçbir perinin kılına zarar veremeyeceklerinden emin olacaktı.

Gündüz vakti, buzun altında kalan şey uğursuz biçimde hareketsizdi. Fakat Clarion, gölün altındaki dünyaya dimdik bakarken gözlerinin ona doğru çevrildiğini hissetti. İçerisi buz gibi dondurucu muydu acaba? Onu karanlık derinliklerine çekmeye hazır sular olacak mıydı? Belirsizlik içini kemirdi. Clarion buraya kadar gelmişti ve artık öğrenmenin tek yolu vardı.

Gölün içine atladı.

Clarion suyun sıçramasını, soğğun artmasını beklemişti. Ancak buzun altına kaydığında burada sadece onu saran bir boşluk ve siyahlık buldu. Düşüşü yavaşladı, sonra tamamen durdu. Kanatları paltosunun altında hapisken bile, dipsiz boşluğun üstünde yüzüyor, zifirî karanlıkta havada asılı duruyordu. Âdeta çalılarının arkasından onu izleyen bir yırtıcının gözlerini hissedencesine, bütün tüylerini ürperten bir his duydu.

Bir şey onu seyrediyordu.

Clarion ürpermesini bastırıp başını arkaya attı. Buradan, hapis-haneye girdiği deliği görebiliyordu ve hemen ötesinden, tül gibi gün ışığı süzülüyordu.

Güneş buzu yukarıdan aydınlatıyor, Clarion'ın etrafına garip biçimde güzel desenler yolluyordu. Yukarıdaki dünya silikti ve tehlikeli; dercedilece erişilmezdi. Kâbusların neden böyle çaresizce kaçmak

istediğini neredeyse anlıyordu. Burada hiçbir şey yoktu: Ne ışık, ne ses ne koku. Clarion son derece huzursuz oldu.

Derken tekdüze bir *şıp, şıp, şıp* sesi duyuldu.

Clarion'ın nefesi boğazına tıkanıp kaldı. Bu ses şeye çok benziyordu... Düşünceden kurtulmak için başını salladı ve sordu: "Kim var orada?"

Cevap yoktu, sadece *şıp, şıp, şıp*.

Bu delirtecek derecede yüksek ses zihninde sekti. Her bir damlama sesiyle suçluluk duygusu ve korku safra gibi boğazından yukarı çıktı. Clarion sese doğru döndü ve gücüne erişti. Avuçlarına yıldız ışığı aktı fakat gölge perdesi kalkmamıştı. Dayanılmaz bir baskı hissi –kötülük hissi– içinde yoğunlaştı. Fakat Clarion karanlığın arasında kıl gibi ince bir beyazlık seçti.

Milori.

Milori yavaş, tereddütlü adımlarla geri çekilirken sadece saçlarının arkada havalandığını gördü. Clarion'a, ona o geceki bakışını, merdivenlerden yukarı zorla çıkıp onu şifacıların kliniğine bırakışını fazlasıyla hatırlattı.

"Milori?" diye seslendi. Sesi karanlıkta yankı yaptı.

Milori yanıt vermedi.

Clarion'ın ayakları ansızın sağlam zemine yapıştı. Sendeledi ve dengesini bulmaya çalıştı. Altında görebileceği hiçbir şey belirmemişti ancak attığı her adımda ayaklarının altındaki karanlık dalgalandı. Clarion sanki dingin, siyah bir gölün yüzeyine konmuştu. Sonunda koşmaya başladı. Ona yetişmek zorundaydı.

Milori burada ne *arıyordu*? Ve nereye gidiyordu?

"Milor!"

Clarion onun peşinden koştu. Ancak ne kadar hızlı hareket ederse etsin, ne kadar uzağa giderlerse gitsinler, bir türlü ona yaklaşamıyordu. Zifirî karanlık etrafında fokurduyordu, gölgeler yılan gibi kıvrılıp sokuluyor, yüzüyor ve ona yaklaşıyordu.

Hava basıncı değişti. Derken bir şey üstüne atladı.

Clarion yere eğildi, başının üstünde kapanan köpek dişlerinden son anda kurtuldu. Yıldız ışığından bir yıldırım fırlattı ona. O şey her neyse geri çekildi, geri püskürtülmenin öfkesiyle tısladı.

Clarion'un kalbi gırtlığında atıyordu; sihriyle alevlenen elleri titriyordu. Düşmanlarını daha göremezken onlarla nasıl savaşacaktı? Fakat burada oyalanamazdı; böyle bir yerde Milori'yi kaybedemezdi.

Kafasını kaldırıp, bakınca onun yakında bir yerde durduğunu gördü, içine işleyen o gri gözlerle Clarion'a bakıyordu. Clarion ona doğru atıldı. Yaklaştıkça, etrafındaki dünya kömür karası tonlarda şekil almaya başladı.

Karanlıktan ağaç silüetleri çıktı. Çimler bitti, Clarion'un hissetmediği bir rüzgârda sallandılar. Clarion'un ayakları onu taşıyacağı yeri, hangi engellerin üstünden atlayacağını çok iyi biliyordu, sanki bu, daha önce içinde defalarca dolaştığı bir rüyaydı.

Burası artık Kış değildi.

Milor arkasını dönüp maksatlı adımlarla ondan uzağa yürümeye başladı, sıcakın ona ne yapacağı umurunda değildi. Hayır, diye düşündü Clarion. Sıcakın ona zaten ne yaptığı umrunda değildi.

Clarion bunun tekrar yaşanmasına seyirci kalamazdı.

Tepelerinde bulutlar toplandı, uğursuz menekşe rengi bir ışıkla çıktılar. Tam şimşek çakmadan önceki an gibiydi, bir Kâbus saldırısından hemen önceki an gibi. Clarion'ın ensesindeki her bir saç teli dikildi ve biçimsiz bir kaygıyla teni karıncalandı. Zihni bütün düşüncelerden arındı, yalnızca, *Bunu durdurmalyım* kaldı.

Hava ağırlaştı, ciğerlerine yapıştı. Çürüme kokuyordu: Midesini bulandıran, iğrenç, baygın tatlı, bitkisel bir kokuydu. Clarion burayı şimdi tanımıştı: Peri Tozu Ağacı'nı Yaz'dan ayıran nehre ulaşmadan önceki son ağaçlıktı burası.

Clarion ilerlemeye devam ettikçe birisinin çığlık attığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Yerden süpürge otu çalıları bitiyor, yolunu kesiyorlardı. Clarion yürümeye devam etti, ayağı takılıp tökezledi ve botu kökünden kopup düşmüş bir sarmaşığa takıldı. Yere sere serpe düştü, ellerindeki deriler soyuldu. Avuçları kanla doldu, bileklerinden aşağı damladı. Fakat acısı ona uğramadı bile. Clarion kafasını kaldırıp baktığında gördüğü şeyle olduğu yere çakıldı. Dehşetten donakalmıştı.

Peri Tozu Ağacı çürüyordu.

Dallarının ucundan leş gibi siyah sıvılar akıyordu ve tüm yapraklar bozuşmadan vıcık vıcık olmuştu. Hastalıklı bir çürüme gövdenin kenarlarını yalıyordu, fokurduyordu ve akışkandı. Ancak en kötüsü de ağaç cılız mı cılız yeni fidanlar büyötmeye çalışmıştı: Kıl gibi incecik orman gülü ve siyah gül çalıları açmayı bile becerememişti.

Tehlike, diyordu. Çaresizlik.

Bana yardım et.

Köklerindeki süngersi topraktan göl gibi Kâbuslar çıkıyor, Peri Tozu Kuyusu'na doğru tırmalayarak ilerliyorlardı. Perilerin dünyasındaki her şey bu ağacın hayatta kalmasına bağlıydı. O olmazsa, peri tozu da olmazdı. Ev olmazdı. Yeni doğan perilerin ineceği bir yer olmazdı. Peri Adası yok olurdu ve Var Olmayan Ülke Perileri olmazsa, Anakara ne hâle gelirdi?

“Hayır,” derken boğazı tıkanmış Clarion'ın. “Hayır, hayır, hayır.”

Clarion nehrin sığılığında debelendi, çaresizlikten deliye dönmüştü. Kış paltosunun içinde ter döküyordu. Zaten neden kış paltosunu giymişti ki? Gördüğü birkaç Kâbus'u gözü dönmüş gibi patlattı, darbeleri onlara ulaşıyor mu, nereye isabet ediyor diye bakmadı bile.

Diğer tarafa ulaştığında gördüğü ilk periyi omzundan yakaladı. “Ne oldu?”

Peri yüzünde açıktan açığa bir iğrenmeyle Clarion'dan kaçtı. Gözlerinin içinde, Clarion'ın hayatında hiç görmediği bir şey vardı: nefret. Peri berbat bir ifadeyle ağzı açık bakıyor, gözlerinden alev saçıyordu. Bunu görünce Clarion iliklerine kadar titredi.

“Sen yaptın,” dedi tükürür gibi.

Ben mi?

Peri ondan hızla kaçtı. Clarion arkasını dönüp, bakınca küçük bir grup perinin arkasında toplandığını, birbirlerine sokulmuş hâlde kraliçeliğin kalbinin çürüyüp kokuşmasını izlediklerini gördü. Hepsi de ona katıksız bir nefretle bakıyordu. Aralarında alçak sesli, kindar mırıltılar yayıldı. Clarion aradan birkaç kelimeyi seçebildi:

Soğuk. Umursamaz. Hak etmiyor.

Hata, hata, hata.

Clarion'ın en büyük korkularının doğrulanışı kafasının içinde çınılıyordu artık.

Hayır, hâlâ bir şey yapabilirdi. Onları hâlâ kurtarabilirdi.

Buraya onları kurtarmaya gelmemiş miydi? Panikten bütün mantığını yitirerek Peri Tozu Ağacı'nın dibine fırladı. Köklerinde periler sağa sola saçılmıştı, Kâbusların büyüünün etkisi altında ceset gibi hareketsizdiler. Bazıları çürüyen toprağın içine batmaya başlamıştı. İşte orada, siyah çürüme lekesinin ortasında, Petra'nın kızıl saçları vardı.

"Petra!"

Toprak bataklık gibi fokurdayıp onu derinlerine çekti. Clarion ellerini toprağa soktu, leş gibi kokudan öğürerek Petra'yı dışarı çekti.

"Petra," dedi yalvarırcasına. "Lütfen uyan. Çok üzgünüm."

Petra gözlerini araladı. Clarion boğuk bir sesle hıçkırdı. Hiçbir şey yoksa bile, bu dünyada bir tane iyi şey kalmıştı. Ufacık bir merhamet.

"Sen," dedi Petra zehir zemberek. Yavaşça doğrulup gözlerini bile kırpmadan Clarion'a baktı. "Bunu bana sen yaptın. En önemli olan zamanda bana kulak asmadın. Sen *bencilin* tekisin."

Clarion geri kaçtı ve doğruca birisinin kaval kemiğine çarptı. Boynunu uzatıp bakınca karşısına Elvina'nın duygusuz yüzü çıktı.

"Sen tam bir hayal kırıklığısın," dedi Elvina dudaklarını büzererek. "Yıldızlar neden seni yolladı ki?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Clarion, dertop olup büzüşerek. "Bilmiyorum."

Keşke yollamasalardı. Tacın ağırlığı ona hep dayanamayacağı kadar fazla gelmişti zaten. Clarion hepsini sırtlanabileceğini nasıl düşünebilmişti ki? Yönetim perisi olarak doğmak hataydı. Ne yaparsa yapsın hiçbir zaman iyiye gitmeyecekti. Zaten sonunun böyle olması kaderinde yazıyordu.

Peri Adası mahvolmuştu. Clarion, yapayalnız kalmış ve lanetlenmişti.

Nehirden karanlık akıp etrafını sis gibi sardı. Savaşıp mücadele etmenin ne anlamı vardı?

“Clarion!”

Bu sesi tanıyordu ama nereden? Clarion başını kaldırmaya cesaret etti ama kafası çok ağırdı, göz kapakları daha da ağırdı. Tek gördüğü, onu en çok sevenlerin ve ondan en çok nefret edenlerin acımasız yüzleriydi. En azından bu karanlık onun etrafına kapanırken yavaş yavaş yok oluyorlardı. Clarion kendine izin verse, sonsuza dek uyuyabilirdi.

“Clarion.” Ses öncekinden daha telaşlı ve sıkıntılıydı, şimdi içine bir parça çaresizlik karışmıştı. “Gerçek değil bu. Uyanman lazım.”

Milori. Burada ne arıyordu?

Burada, sıcak mevsimlerde olamazdı. Yine de onu daha birkaç saniye önce görmemiş miydi?..

Hayır, diye fark etti Clarion. Sıcak mevsimlerde değildi ki. Buzun altındaydı, Kış Ormanı’nın derinliklerindeydi. Sis onu bir örtü gibi baştan ayağa sarıp sarmalamıştı, öylesine boğucuydu ki nefes bile alamıyordu. Clarion odaklanırsa, Kâbusların menekşe rengi sihrinin etrafına iplik gibi dokunduğunu görebilirdi. *Bir yanılsama.*

Tıpkı uykuda hapis kalmış tüm periler gibi, Clarion da Kâbuslar diyarına yollanmıştı.

Dudağının içini ısırды, acı onu uyandırmaya başladı. Peri Adası'nın bu korkunç kâbus versiyonu silikleşmeye başladı. Geriye tekrar gölün altındaki her şeyi yutan karanlık kaldı.

Clarion bu hâlsizlikle mücadele edip gücüne erişti. İçinden ışınlr şeklinde yıldız ışığı fışkırdı ve onu bağlayan karanlık, şeritler hâlinde kesilmiş bir kumaş gibi düştü. Clarion dizlerinin üstüne düştü, altındaki görünmez, camımsı suya indi. Dişleri takırdıyordu. Ancak sihrin ışığı yukarıdaki buza çarpıp sekerken şimdi onu neyin esir aldığını anlamıştı: kocaman bir yaratığın burun deliklerinden kıvrılarak çıkan, iğrenç mor bir duman. Clarion titrekçe çığlık atıp gerileyerek araya mesafe koydu.

Sessizliği gırtlaktan gelen bir hırlama böldü. Sürüngenin gözleri açıldı ve intikam dolu bakışları Clarion'a çevrildi. Clarion artık hapishanenin en derinlerinde sinsice yatanı görebiliyordu.

Kraliçe Kâbus.

Bir ejderha.

Clarion böyle bir şeyin var olabileceğini hayal bile edemezdi. Böyle bir şeyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Korkudan olduğu yere çakılıp kaldı. Elleri deli gibi titredi ve içindeki o yıldız ışığı kıvılcımı, böylesi muazzam bir şeyin karşısında ona küçücük göründü. Korkusu hamdı, ölüm içgüdüsel ve saf bir terör duygusuyla ensesini yalıyordu. Bir de şu vardı: çaresizlik.

Ejderha ağzını açtı ve sıra sıra testere gibi dişleri ortaya çıktı. aralarındaki karanlığa sülfürlü bir ışık saçıldı. Clarion'un bunun kopmaya hazır bir ateş topu olduğunu fark etmesi zaman aldı.

“Clarion!”

Clarion, Milori'nin sesini duyunca irkildi. Yukarı bakınca tepesindeki buza yumruk atan Milori'yle karşılaştı. Yüzü seçilmiyordu ancak dışarı yaydığı o amansız *inanç* seçiliyordu.

“Bana ne söz verdiğini hatırla!”

Clarion donukluğundan bir anda kurtuluverdi, içinden bir kahkaha çıktı. Çok güzel bir dilekti o, uğrunda savaşmaya değerci.

Hayır, Clarion şimdi teslim olamazdı.

İçinde onun yıldızının kaydığını gören binlerce kişinin hayallerini taşıyordu. Bir anlığına karamsarlıklarını bir kenara bırakıp dileklerini ona aktaracak kadar umutlanmış ya da ümitsiz hissetmişlerdi. Clarion bu dilekleri taşıdığı sürece, çaresizliğe teslim olamazdı.

Ejderhanın gırtlığındaki alevler yukarı çıkarken Clarion omuzlarını dikleştirdi. O Peri Adası Kraliçesi'ydi. Peki bu yaratık? Sadece bir çocuğun korkusuydu, şekil almış ve haddinden fazla zamandır şişip küflenmişti.

Gündüz ışığında bakıldığında bir hiçti.

Clarion bir yıldız gibi yandı: Tükenmez ve yok edici bir ışık oldu. Altın ışıklar dışarı doğru fışkırıp hapishanenin içini doldurdu. Onu meydana getiren korku ve şüphe teker teker çözülürken ejderha çığlık çığlığa bağırdı. Karanlığın iplikleri makarasından kurtuldu, havada uçuşup küle döndüler.

Sonunda geriye yalnızca şu kaldı: Bomboş duran yeri gece göğünün sonsuz parlaklığına dönüştüren pırıl pırıl yıldız ışığı zerrecikleri.

Yıldız ışıklarının kırışması sönünce Milori, Clarion'ı gölün derinliklerinden yukarı çekti. Clarion'ı sağlam zemine çıkarır çıkarmaz, buz sonunda iyileşen bir yara misali arkasından birleşti ve Clarion altında koyu renk suların hareketini gördü. Birdenbire, o hapishane sanki hiç var olmamıştı.

Clarion başarmıştı.

Yavaş yavaş kendini gölün ayna gibi pürüzsüz yüzeyine alıstırdı ve bakışlarını göğe kaldırdı. Paltosunun içinden soğuk sızıyordu ama umurunda değildi. Buzun altındayken zaman akıp gitmişti. Gece, Kış'ın üstüne bir perde gibi inmişti ancak hava göklerin ışığı sayesinde neredeyse aydınlıktı. Gökyüzünde dalgalanan kurdeleler şeklinde, geniş mi geniş bir aurora borealis açıldı. Bir zamanlar belki de rüya perileri bunun altından yükselir, bu ışınları sepetlerine doldururlardı. Ancak şimdi, ışınlar erişilmeyecek bir mesafede

pırıldadı, sihirleri gecenin kendisi kadar mucizevi ve esrarengizdi. Milori'nin etrafını hale ile çevreleyerek onu uçuk yeşilin ve mavinin tonlarına boyadılar.

“Buraya gelmen gerektiğini nereden anladın?” diye sordu Clarion, sesindeki merakı saklayamayarak.

“Baykuşumu çalmışsın,” dedi Milori, keyifle. “Kraliçe'den başka kim bunu yapmaya cüret edebilir? Onu nereye götürdüğünü tahmin etmek pek de zor olmadı.”

Clarion kızardı. “Doğrusu, onu çalmama gönüllü oldu.”

Milori kahkaha attı. Tam bir oğlan çocuğu gibi, apaçık bir mutluluk içindeydi, Clarion da gülmeye başladı. Milori'yi kolundan yakalayıp buza doğru yanına çekti. Milori isteye isteye yere düştü. Bir an ikisi yan yana, iki yıldız seyircisi gibi yerde uzandılar. Clarion yavaş yavaş parmaklarını onun göğsüne koyup açtı ve doğrulup ona yukarıdan baktı. Milori'nin saçları yüzünün iki yanına saçılmış, buzun donuk maviliği üstünde bir beyaz birikintisi olmuştu.

Clarion bir süre daha burada, ikisi dışında hiçbir şeyin var olmadığı bu yerde kalmak istedi. Parmak uçlarıyla onun çene kemiğini takip etti. Milori'nin üstüne eğildi, saçları omzundan aşağı akıp onları perdeledi.

“Dileğin kabul oldu,” diye mırıldandı. “Şimdi ne yapacaksın?”

Milori onun saçlarını bir eline topladı, yüzünden geriye itip omzuna bıraktı. Teninin serinliğine rağmen, ona değdiği anda Clarion'ın tüm bedeni ısındı. “Doğrusu bilmiyorum. Çok uzun zamandır son derece imkânsız bir dilek gibiydi. Gerçek olursa ne yapacağım kısmını pek düşünme izni vermedim kendime.”

Neyse ki Clarion yatakta mahsur kaldığı saatler içinde buna biraz kafa yormuştu. “Eh, eğer ikinci dileğini gerçekleştireceksem... Seni sarayımda istiyorum. Kış Ormanı Bekçisi olarak değil, Kış Lordu olarak.”

Milori şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Sesi temkinliydi ancak yüzü kırılğan umutlarla doluydu. “Uzun zamandır Kış Lordu’muz olmamıştı.”

“Gerçekten çok yazık.” Clarion tartışma istemiyordu. Doğrulup oturdu ve ellerini ona uzattı. Milori ellerini alınca Clarion öz güvenini ona aşılayabilir gibi tutuşunu sıkılaştırdı. “Atasal unvanının sana geri verilmesini hak ediyorsun. Üç Mevsim Bakanımız var ve Kış ile hiçbir ilişkimiz yok. Seni dışlamak bana mantıklı gelmiyor.”

“Diğer bakanların böyle hissetmeyebilir,” dedi Milori ancak Clarion, kazandığını anlamıştı.

“Yola geleceklerdir.” Clarion çenesini yana eğip Milori’den bir gülümseme kazandı. Kolları ve bacakları ağrıyarak ayağa kalkıp Milori’nin kalkmasına yardım etti. “Ya da ben kraliçe olur olmaz onları ikna ederim. Her birimizin kaynakları ve paylaşacak uzmanlığı var.”

“Pekâlâ. Teklifini kabul edeceğim.” Milori resmî konuşma havalarına girmişti ancak ağzının köşelerinde bir gülümseme gizliydi.

“Bu, benim ilk buyruğum olacak,” dedi Clarion. “Bir daha iki dünya asla birbirinden kopmayacak.”

Milori, “Bir daha asla,” diye usulca ona katıldı.

Peşinden yaşanan sessizlikte gerçeklik zaferlerinin hülyalı baloncüğünü delerek araya girdi. Bu vizyonu, hayata geçirmek için hâlâ yapılacak çok şey vardı. Artık güvende oldukları için, artık

Milori hemen yanı başında, onun karşısında dikildiği için, Clarion olan biteni konuşmak zorundaydı. İstemeye istemeye Milori'nin ellerini bıraktı.

“Şey nasıl?..”

Cümlesini bitirmeye gücü yetmedi ama sorusunu tamamlamasına gerek de yoktu zaten. Milori'nin gözlerinde feci ve ciddi bir kavrayış oldu.

“Kırık,” dedi.

Arkasını döndü ve o kaçamak anın sessiz neşesi buharlaştı. Clarion'ın bakışları sağ kanadındaki narin, helezonik desenleri baştan uca takip etti. Bir an, gördüğü şeyin dehşeti zihninin işlemeyi reddettiği bir şeye dönüştü. Alt yarısı sanki tamamen erimişti, ardından tekrar kırık kenarlar hâlinde donmuşa benziyordu.

Clarion duygularının şiddetiyle nefessiz kaldı. Suçluluk ve utanç bileklerine pranga gibi kenetlenerek onu bir kez daha çaresizliğe doğru çekti. “Milori... Çok üzgünüm.”

“Clarion,” dedi Milori, sesi demir gibi. “Ben yaptığım şeyden pişman değilim, olan bitenden ötürü seni suçlamıyorum. Fırsatım olsa, yine aynısını yapardım.”

Akıtmadığı gözyaşları Clarion'ın görüşünü bulandırdı fakat Clarion gözlerini kırıştıtırarak yaşları şiddetle geri itti. “Beni sınırdan bırakmalydın.”

“Hayır.” Milori dönüp ona baktı, ellerini sertçe omuzlarına koydu. Gözlerinin içinde kırılğanlık çıktığında Clarion yıkıldı. Bakışlarının altında, neredeyse kendisinin vazgeçilmez ve yeri doldurulamaz bir şey olduğuna inanacaktı. “Ben bunu yapamazdım.

Evet, alışmam gerekecek. Ancak Kış içinde, böyle yaralar bir onur işaretidir, hem tekrar uçamayacak değilim ki. Noctua var.”

Clarion elbette tüm bunların doğru olduğunu biliyordu. Milori, yaptığı eylemden dolayı bir kahraman olarak tanınacaktı. Yine de bundan çok kolayca *kaçınabilirlerdi*. “Tereddüt bile etmedin. Neden?”

“Bence nedenini biliyorsun Clarion.”

Milori alçak ve kibar bir sesle konuştu. Sesi öylesine acı tatlıydı ki Clarion’ın içi sızladı. Tabii ki nedenini biliyordu. Şu anda onun kalbi de aynı nedenden ötürü parçalanıyordu.

Clarion gözlerini kaldırıp ona, ciddi gri gözlerinin içine bakarken onu saran duygunun büyüklüğü hem bir aydınlanma hem de kaçınılmaz bir gerçek gibiydi.

Clarion onu seviyordu.

Belki de hep sevmesi gerekiyordu, onu sınırdan gördüğü ilk andan itibaren bu böyleydi. Nasıl sevmezdi? Clarion onun sarsılmaz dayanıklılığını, nezaketini, hatta korkusuzluğunu, kendini hiçe sayan cesaretini seviyordu. Düz mizah anlayışını ve halkına sarsılmaz sadakatini seviyordu. Clarion’ı da özgür bıraktığı için onu seviyordu.

Yine de Clarion’ın kalbini kırmıştı.

Eğer ona bir şey olursa Clarion sağ kalamazdı. Milori de köküne kadar sadık olduğundan, onun uğruna kendini tekrar tekrar tehlikeye atardı. İşte şimdi, Elvina’nın bilgeliğini tüm gerçekliğiyle görüyordu. Aşk, seni çok fazla acıya açıyordu. Aşk, önceliklerini, bağlılıklarını bölüyordu. Peri Adası’ndaki çoğu kişi için bu kabul edilebilirdi ancak Kış Lordu için...

Clarion'ı sevmek, onun için fazlasıyla tehlikeliydi.

“Biliyorum,” diye fısıldadı Clarion.

Milori onun yüz ifadesini süzerken gözlerinin içinde parlayan sıcaklık soldu. “Aynı hisleri paylaşmıyorsan seni anlarım ama ben...”

“Ondan değil.” Clarion'ın sesi titredi. Hayır, şimdi ağlayamazdı. Clarion'ın kararlılığından şüphe duymasına dayanamazdı. Yine de göğsündeki acıya rağmen nefes almak çok zordu. *Böyle bir his olacağını –kalbi sahiden un ufak oluyormuş gibi hissedeceğini– hiç bilmiyordu.* “Yapamazsın. Yöneticilik yeteneğine engel olur.”

“Hayır.” Milori boşluktan düşen birine benzedi, sanki tutunacak hiçbir dalı kalmamıştı; sanki inandığı her şey parmaklarının arasından kayıyordu. “Orasını bilemezsin, kesin emin olamazsın.”

“*Benim yöneticilik yeteneğime engel olur.*” Olmuştu bile. Clarion onun bir daha kılına zarar geldiğini görmektense, Peri Adası'nın çürüdüğünü görmeyi, en kötü kâbusunu yeğlerdi. “Her kararı seni düşünerek alırdım. Seni korumak için her şeyi, *bütün her şeyi* riske atardım. Anlıyor musun? Seni seviyorum Milori. Bu beni fazlasıyla korkutuyor.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Milori sefil hâlde.

Bu sözleri duyunca Clarion düpedüz mahvoldu. *Güzel, diye düşündü. Bırakalım bu acı bize ayrı kalmaya ne kadar ihtiyacımız olduğunu anlatsın.*

Onları gibi bir aşk yıkıcıydı. Kırık bir kanat, kırık bir kalbin yanında hiç kalırdı. Clarion yalnızca ikisinin de acısının zamanla azalmasını umabilirdi.

Bütün azmini ve kararlılığını takındı. Tekrar konuştuğunda ses tonu dümdüzdü. “İkimizin de hayal ettiği dünyanın var olmasını

sağlayacağım. Ancak başka hiç kimse bizim katlandığımız şeye katlanmak zorunda kalmamalı. Sınırı geçmek fazlasıyla tehlikeli. Yasak olmalı. Bu yasak anında yürürlüğe girmeli.”

Milori'nin çehresinde bir suçlama ifadesi yoktu ancak Clarion orada bulduğu, yakarıyla meydan okuma karışımı şeye bakarken içi acıdı. Genellikle ay ışığı vurmuş sular gibi durgun olan gümüş gözleri, şimdi Var Olmayan Ülke Denizi'nin çelik grisi gibi derin ve yabaniydi. Clarion'ı dibe çekiyorlardı.

“Sahiden istediğin buysa eğer,” dedi Milori, Clarion'ın beklediğinden daha derli toplu bir tavırla, “senin emrini uygulatırım.”

“Bu.” Clarion bu sözü telaffuz ederken bile ruhu itiraz çıgıllıkları atıyordu. “İstediğim bu.”

Ancak son kelime aralarına bir taş gibi düşer düşmez, Milori'nin bu kararı onun için kolaylaştıracağını sanarak ne büyük aptallık ettiğini anladı. Önce hangisi hamle yaptı bilmiyordu.

Birlikte çarpıştılar ve Milori'nin ağzı Clarion'ı soluksuz bırakan bir çaresizlikle onunkini buldu. Clarion da aynı coşkuyla ona karşılık verdi. Bütün dünyası daralıp şuna indirgenmişti: Parmaklarının arasından su gibi akan saçları. Milori'nin omurgasının üstünden aşağı doğru inip bel çukurunu kavrayan elleri. Milori aralarındaki bütün mesafeyi silmek ister gibi onu kendine çekti. Ne kadar yaklaşırsalar yetmeyecekmiş gibi. Clarion hiçbir zaman sahip olamayacakları zamana olan hasretini ifade edebilirmiş gibi.

Nefes nefese ayrıldılar. Milori alnını onun alnına dayayıp yüzünü avuçları arasında tuttu. Clarion'ın elmacık kemiklerini takip etti, çenesine, dudaklarının çıkıntısına öyle bir saygıyla dokundu ki

her bir ayrıntıyı hafızasına kazır gibiydi. Clarion yüzünde gözyaşlarının nemini hissetti. Kimin gözyaşı olduğunu bilmiyordu. Milori başparmağının ucuyla bu yaşları sildi.

“Pekâlâ,” dedi sessizce, Clarion’ı yola getirdikten sonra. Dokunuşunu geri çekerek onu kendinden mahrum bıraktı. “Hadi seni sınıra geri götürelim.”

Lütfen, demek istedi Clarion. *Azıcık daha kalayım*. Onun yerine fısıltıdan ibaret bir sesle, “Tamam,” diye yanıt verdi.

Milori bir ısıklıkla Noctua’yı çağırdı. Birkaç saniye sonra baykuşun açık kanatları Ay’ı kapattı. Clarion hayvanın sırtına çıkarken bunun baykuşun üstünde gezeceği son sefer olabileceğini düşünmemeye çalıştı. Hiçbir zaman tanışma fırsatı yakalayamayacağı bütün kış perilerini, gezip dolaşamayacağı bütün şahane yerleri kafasına takamazdı. Bir daha asla yeni yağmış karın üstünde adımlarının çıkardığı çıtırtıyı duyamayacaktı. Bir daha asla soğuk kuzey rüzgârının saçlarında dans edişini hissedemeyecekti. Bir zamanlar çok güçlü olduğunu düşündüğü o erkek perinin yanında bir daha asla yürüyemeyecekti. Milori ona buz pateni yapmayı öğretmemişti.

Yıldızlar aşkına, Clarion bunu yapabilecek kadar güçlü değildi.

“Seni bir daha göreceğim miyim?” diye sordu Milori. Öylesine usulca sormuştu ki, Clarion neredeyse onu duymadı.

“Taç giyme törenimin, *bütün* tebaamın huzurumda bulunabileceği yerde, sınırda yapılmasını istediğime karar verdim. O yüzden, eğer gelersen...”

“Elbette,” diye cevap verdi Milori. “Kaçırmam.”

Bir an bakıştılar. Clarion bakışlarını ilk kaçıran oldu, yeniden ağlamamaya çalışıyordu.

Sınıra vardıklarında, bir grup peri Bahar tarafında onu bekliyordu. İzçiler nehir kenarında volta atıyordu ve Elvina karanlıkta altın rengi bir işaret fişeği gibi duruyordu. Bu yükseklikten bile Clarion, şaşkınlık ve telaş çığlıklarını işitebildi. Neredeyse yüzünü gülümsettiler. Hiçbirisi ne yazık ki bir baykuşun dostluğunu asla tadamayacaktı.

Noctua sessizce yere indi. Clarion onun sırtından aşağı kayınca sıcak perilerin üstüne sessiz bir hayranlık çöktü. Clarion karda dizlerinin üstüne çökmek istedi. Yalnız kalmak, az önce yaptığının tüm ağırlığını hissetmek istedi.

Fakat halkının ona ihtiyacı vardı.

Omuzlarını dikleştirip köprüye adımını attı. Bahar'a geçince arkasına bakmadı. Baksaydı, aralarındaki o görünmez ipliğin koptuğu anı, onu Milori'nin tarafına çağırışını duysaydı, fikrini değiştirebilirdi. Ancak bunun herkes için en iyisi olduğunun bilincindeydi.

Bir gün, buna sahiden inanabilmeyi umuyordu.

Saraya dönüş yolu boyunca, periler ona meraklı bakışlar attılar ve belki de hayatında ilk kez onunla izin almadan konuştular.

Ona ve Elvina'ya Peri Tozu Ağacı'na kadar eşlik eden izçiler onu cevaplamadığı ya da cevaplayamadığı sorularla kuşattılar.

"Kış Ormanı Bekçisi nasıl biri?"

"Onları yenmeyi nasıl başardınız?"

“Büyü bozulacak mı?”

Saraya varınca soru yağmuru durdu, Clarion’ın odasının kapıları önünde kocaman, hevesli gözlerle toplandılar.

“Kraliçenizi bırakın dinlensin,” dedi Elvina, kremayı bile ekşitecek ters bir bakışla. “Daha sonra onu sorguya çekmek için bol bol vaktiniz olacak.”

Aceleyle, “Evet Majesteleri,” korosuna dönüşerek dağıldılar.

Clarion ona minnettar bir bakış attı. Elvina da bilen bir gülümsemeyle onu içeri geçirdi. Kapıyı kapattı ve Clarion hiç vakit kaybetmeden yatağına sürüklendi. Kış paltosunu omzundan itti, yere attı ve sonra yüzüstü şilteye devrildi. Elvina da yanına oturunca şilte onu ağırlığıyla çöktü.

Clarion ona bakmadan da biliyordu Elvina’nın beklediğini... Her ne çıkacaksa işte. Doğrusu, Clarion da konuşana kadar ne söyleyeceğini bilmiyordu: “Bitti.”

Bitmişti de: Hem Kâbuslar hem de Milori ile ne yaşıdıysa. Şu anda Clarion neyse ki uyuşmuş gibi hissediyordu.

Elvina cevap vermeyince Clarion başını çevirip ona baktı. Elvina’nın gözlerinin içinde acıma değil, kadim, korkunç bir anlayış vardı. Garip bir şekilde onu rahatlattı; tek kelime etmeden anlaşılacak garip bir şekilde güzeldi.

Elvina’nın, dünyalarının işleyişi hakkında ona anlatmadığı çok şey vardı. Clarion’a, *kendi* hakkında anlatmadığı çok şey vardı. Yoksa Elvina da böyle kırılmış mıydı? Elvina’nın âşık olduğunu hayal etmek sanki imkânsızdı, hatta ölümcül bir hata ya da yanlış bir he-

saplama yaptığını. Ancak bu bilgeliğin kolay edinilmediğini kabul etmişti zamanında.

Aralarındaki körfezi aşmak haftalardır imkânsız görünürken şimdi bu ortak acı onları birbirine bağlamıştı. Belki de Elvina geri kalan ömrü boyunca artık ona rehberlik edecekti.

Onca şey varken, nihayet baraj kapaklarını çatlatan bu oldu.

Clarion'ın gözyaşları sıcak ve amansız bir şekilde akmaya başladı. Bedeni hıçkırıklarıyla sarsıldı. Büyük bir şaşkınlığa uğratarak Elvina onu kollarına aldı ve kucağında bir çocuk gibi ağlamasına izin verdi.

“Seni yetiştirirken bir sürü hata yaptım,” dedi Elvina sessizce. “Hatta belki kendime karşı da yaptım. Bunu yalnızca ömrümün son günlerinde görebilmem ne kadar acı. Kısacık zamandır buradasın ve yine de bana ne çok şey öğrettin.”

“Gitme,” diye fısıldadı Clarion. “Lütfen, lütfen gitme.”

Elvina'nın yavaşça nefes alışını duydu. “Ben bile yıldızlara karşı gelemem. Ancak sen bensiz iyi olacaksın Clarion. Peri Adası'nı senin hünerli ellerine bıraktığım için içim çok rahat.”

Clarion'ın göğsü acıyla kasıldı. Bütün hayatı boyunca bu sözleri işitmek için yanıp tutuşmuştu. Sonunda hasretini çektiği o güveni almak ne tatlıydı. Sadece bunu hak ettiğinden emin değildi. Peri Adası'nı kurtarmıştı. Kendi sihrinde ustalaşmıştı. Gelgelelim, hayatının geri kalanını hatalarının lekesiyle yaşamak zorundaydı. Yeni gelenlere uçmayı nasıl öğretebilirdi artık? Her seferinde kırıdığı o kanatları hatırlayacakken taze kanatlarını hak ettikleri özenle açmaya nas il cesaret edebilecekti?

Çaresizlik sisini Elvina'nın sesi dağıttı. "Kış ile bir bağının olması iyi bir şeydir. Mevsimleri birleştirmek, egemenliğine başlamanın çok güçlü bir yolu. Benim adıma Kış Ormanı Bekçi'ne özürlerimi iletme zorundasın."

Onun bekçisi. Hayır, artık onu sahiplenmeye hakkı yoktu. "Onu bir daha görebilir miyim bilmiyorum."

Elvina kaşlarını çattı. Clarion'ın gözlerinin içinde ne gördüyse gördü ve anladı. "Sadece dinlen ve bu kez bu konuda ısrarcıyım. Taç giyme töreninden önce hâlâ yapacak çok iş var."

Clarion bu hâldeyken kolay kolay dinlenemezdi. Ancak Elvina yavaşça saçlarını okşadı ve Clarion kollarını onun beline sarınca karşı çıkmadı. Ne kadar kırık ve zavallı hissetse de birine sarılmak nasıl da rahatlatıcıydı.

"Bir varmış bir yokmuş," diye başladı Elvina ve ona Clarion ilk geldiğinde anlattığı o güzel hikâyeleri, kahramanlık ve sevgi ve çoktan göçüp gitmiş kraliçelerin hikâyelerini fısıldadı.

Clarion, Elvina'nın sesinin yatıştırıcı ritmine kendini kaptırdı. Rüyasında kar ve yıldız ışığı gördü. Clarion'ın hiçbir zaman gerçekten hak etmeyeceği bağışlayıcılıkla dolu gri gözleri gördü.

Clarion uyanıp kıpırdanınca odasını, akşamüstü güneşiyle yıkanmış buldu. Bu kadar çok uyumak onu sersemletmişti ancak göz kapakları hâlâ o kadar ağırdı ki bir kapatsa tekrar uykuya dalabilirdi. Bu bitkinlik, tükenmişlik hissinin, göğüs boşluğunu kaplayan kemirici soğukluğun yanında bir hiçti ama yine de tekrar kenara kıvrılıp yatmak onu çok cezbediyordu.

Petra. Bu düşünceyle tamamen ayıldı. Onu ve diğerlerini kontrol etmeye gitmeliydi.

Clarion örtüyü üstünden attı. Yorganın altı o kadar sıcaktı ki, kapalı kapılı odasının içi bile ona birden serin geldi. Baş ucunda onu üç şey bekliyordu: Kim bilir ne zamandır orada durmaktan buz gibi olmuş bir kâse lapa, yapraktan bir şasenin içine düzgünce bohçalanmış günlük peri tozu dozu ve kraliçelik mührüyle mühürlenmiş bir mektup.

Elvina'nın ona söyleyeceği ne olabilirdi?

Clarion notu alıp parmaklarını dikkatlice balmumunun altına sokarak mührü bozdu. Kraliyet amblemi olmadan da, Elvina'nın mükemmel el yazısını tanırdı.

Hazır olur olmaz kliniğe gel. Büyü nihayet bozuldu.

Clarion'ın heyecandan nefesi kesildi. Haftalardır süregelen stres, endişe, bir saniyede üstünden uçuvermişti. Peri Adası nihayet özgürdü.

Ve en yakın arkadaşını tekrar görebilecekti.

Clarion eline geçen ilk elbiseyi giydi, sonra kanatlarına peri tozunu döktü. Tatlı kokusu odaya işlerken tatminle iç geçirdi. Odanın karşı tarafından, kendi yansıması gözüne takıldı. Kirpiklerinde altın tozu zerrecikleri kalmış, uykudan dolaşmış, salınmış saçlarında ışıldıyordu. Göz kapakları ağlamaktan şişti ve yastığın kırıksıklıkları yüzüne kırmızı çizgiler hâlinde kazınmıştı. Neye benzediğinin bir önemi yoktu. Bir dakika daha orada duramazdı.

Balkon kapılarını ardına kadar açtı. Peri Tozu Ağacı yapraklarını rüzgârla yumuşacık kıpırdatıp salınarak onu selamladı. Clarion orada bir anlığına oylanmak için kendine izin verdi. Ellerini parmaklığa yaslayıp kenardan aşağı sarktı. Peri Adası önünde alabildiğine uzanıyordu, altın saatte kocaman ve çok güzeldi.

Çok yakında, bunun hepsini koruma görevi onun olacaktı. Üstelik Clarion hayatında ilk kez, kendini bu göreve layık hissetti. Haftalardır olmadığı kadar hafif hissederek uçtu. Bir kereliğine de olsa, gizli gizli sıvışmamak ona fena hâlde değişik geldi. Gökyüzünde devriye gezen, gözünü dört açmış izciler yoktu. Kaçmanın heye-

canıyla yakalanmanın korkusu arasında yaşanan o mide bulantısı yoktu. Kış'a doğru uçarken Artemis'ten herhangi bir yorum yoktu.

Artemis.

Artemis de iyileşme yolundadır diye umdu Clarion. Yakında onu görecekti.

Yaz Düzlüğü üstünde yükselirken Peri Adası'nın normale döndüğünü görünce kocaman gülümsedi. Kahkaha ve şarkı sesleri bu yükseklikten bile ona ulaştı. Koyungözü Tarlaları üstünde bahçe perileri süzülüyor, yeni bitenleri hayata döndürüyordu. Onlar çalışırken zengin killi toprak ve acı ot kokuları yoğunlaştı, rüzgârın nefesiyle onun burnuna taşındı.

Clarion şifacıların altın rengi kalpli çiçeklerin yemyeşil otlara karıştığı kliniğine indi. Yerden zehirli mantarlar fışkırıyor, geniş şapkaları kliniğin ön verandası görevini görüyordu. Clarion mesafeyi kapatmak için yukarı doğru uçtu, sonra verandaya kondu. Konar konmaz da neşeyle kalbi hopladı.

"Artemis!"

İzci peri sallanan sandalyeye oturmuş, sağ bacağını önüne uzatmıştı. Bacağı çimenden örülmüş bir ipin iki ince ağaç kabuğuna bağlanmasıyla yapılmış bir alçının içindeydi. Hemen yanında, bir koltuk değneği boynuyla omzunun girintisine yaslanmıştı. Siyah saçları Clarion'ın hayatında görmediği kadar karışık ve gözleri hâlâ yorgunluğun gölgeleriyle doluydu. Clarion'ın sesini duyunca rahatlayarak yüzü gevşedi.

Artemis kanat çırparak yerinden havalandı, değneğine yaslanarak dengesini buldu. Tek kelime bile etmedi. Sadece aralarındaki me-

safeyi kapattı, değneğin ucu mantarın şapkasına ritmik bir şekilde vuruyordu. Sonra kaslı kolunu omzuna sararak Clarion'ı kocaman kucakladı. Çok sıkı sarılmıştı fakat Clarion şikâyetçi değildi. Ondan bir daha bu kadar açık bir sevgi gösterisi göreceğinden şüpheliydi.

“Başardın,” dedi Artemis, saçlarının içine.

“Sen olmasan asla yapamazdım.” Clarion geri çekilip onu süzdü. “Nasılsın?”

“Neredeyse eski hâlime döndüm Ekselansları.”

Clarion ona, *Bana karşı dürüst ol*, diyen dümdüz bir bakış fırlattı. Artemis değneğine sertçe yaslanıyordu. Perilerin nadiren yürümesine karşın ağırlık dağılımındaki küçük değişiklikler, uçuş ortasında dengelerini sağlamalarını bayağı güçleştirebilirdi. En azından alçı çıkarılana kadar hareket edebilmek için yardım alması gerekecekti.

“Daha iyi olduğum oldu.” Artemis bunu itiraf etmekten memnun olmadığını belli ederek soldu. “Sakıncası yoksa oturabilir miyim?”

Clarion, “Tabii ki yok,” diye cevapladı. “Rahat.”

Artemis ona minnetle bakarak dikkatlice tekrar sallanan sandalyeye yerleşti. Bacağını öne uzattı, ittirip acıtmamaya dikkat etti. “Ağrıya dayanabiliyorum ve yakında beni kaçarken durdurmak zorunda kalmayacaklar.”

“Kaçmak yok,” diye kulağını çekti Clarion. “Bu bir emirdir bu arada. İyileşmen gerek.”

“Tamam Ekselansları.” Artemis cılızca gülümsedi. “Eğer bir istisnaya onay verirseniz, şifacılar taç giyme töreninize katılmamı kabul etti. Bir kraliçe korumasız kalmamalı.”

“Elbette onay veriyorum.” Clarion kaşlarını çattı. “Ama bence sen farklı bir görevi fazlasıyla hak ettin. Taç giydikten sonra seni seve seve yeniden atayarak...”

“Saygısızlık olarak değerlendirmeyin ama,” diye lafını kesti Artemis, “ben görevimden memnunum. Eğer sizin için bir farkı yoksa, bu görevi korumak isterim.”

“Benim korumam olarak mı kalmak istiyorsun?” diye inanamayarak sordu. “Devriye gezmeye geri dönmek istiyorsun sanıyordum.”

“İstiyordum.” İnanmayışımı direniş olarak yanlış yorumlayan Artemis ekledi: “Tabii ki eğer siz benim başka bir yere daha uygun olduğumu düşünüyorsanız...”

“Ondan değil,” diye cevap verdi Clarion. Artemis’i salmaya kendini tamamen hazırlamıştı ancak derinde bir yerde bunu umut ettiğini inkâr edemezdi. Birlikte geçirdikleri bunca yılın ardından Artemis olmadan ne yapacağını hiç bilmiyordu. “Sadece bu ani fikir değişikliğine neyin neden olduğunu bilmek istiyorum.”

“Ben eskiden sizin özel korumanız olmak benim kefaretim sanırdım. Hatta belki de cezam.” Artemis kederli kederli gülümsedi. “Eski konumuma yeniden geçmek, Peri Adası için fark yaratabileceğim tek yol sanırdım. Son birkaç gündür, isteklerimin bu kadar saf olduğundan şüphe etmeye başladım. Yeniden görevlendirildiğimden bu yana, bir şey kanıtlamam gerektiğini hissettim.”

“Hiçbir şey kanıtlamana gerek yok Artemis,” dedi Clarion nazikçe. “Ben senin her zaman Peri Adası’ndaki en asil perilerden biri olduğuna inanmışımdır.”

“Böyle düşünmenize sevindim.” Artemis düşünceli düşünceli değneğini yere vurdu. “Eğer geri dönersem, hayran olduğunuzu söylediğiniz o yanımı bastırmak zorunda kalırım. Uzun yıllar boyunca, ben de öyle yapmaya çalıştım. Fakat sizin yaptığınız şeyi görünce...”

Cümlesini tamamlamadı, doğru sözcükleri aradığı belliydi. Clarion onun bakışının sıcaklığı altında ısındı.

“Ben size inanıyorum,” dedi Artemis. “Gücünüze. İyiliğinize. Vizyonunuza. Sizin gibi birisini korumak, yeteneğimi değerli bir amaç uğruna kullanmak demektir.”

Ah, biraz daha devam ederse Clarion duygulanıp gözyaşlarını tutamayacaktı. Şakacı bir edayla, “Yani beni özleyeceğini mi söylüyorsun?” dedi.

“Kendimden başka kimseye sizin korumanız olması için güvenmem diyorum,” diye karşılık verdi Artemis. Clarion yönelttiği suçlamayı *inkâr etmediği* için keyiflendi. “Sizin mizacınız göz önüne alındığında, tahmin edilenden daha zor bir iş bu. Ben bile son zamanlarda kendi standartlarıma yaraşır performans sergileyemedim.”

Artemis onu süzdü. Asla dışından söylemezdi ama Clarion ne demek istediğini açıkça anladı: *Berbat görünüyorsun.*

Clarion bir kahkaha attı. Buna karşı çıkamazdı. Son birkaç günkü olaylardan sonra ikisi de kesinlikle hiç iyi hâlde değildi.

“Eh,” dedi, “ben seni seve seve yanımda tutarım. Ben de seni özlerdim, biliyorsun.”

“Güzel,” dedi Artemis. “Bu sakatlanma size hizmet etmekten beni alıkoyamaz.”

“Hiç şüphem yok.” Clarion’ın yüzünde güller açtı. “İzninle diğer herkesi kontrol edeceğim.”

“Elbette Ekselansları.” Artemis başını öne eğdi. Bir duraksadı, sanki sıradaki sözlerinden emin değildi. Sonunda şöyle dedi: “En son baktığımda Tinker hâlâ uyanmamıştı. Uyandığı zaman...”

Clarion yanından yürüyüp gitmeden önce içini rahatlatırcasına omzunu sıktı. “İlk bilen sen olacaksın.”

Artemis’in yumuşak “teşekkürler”i kliniğin içine kadar taşındı.

İçerisi şifalı otların tanıdık kokusuyla kaplıydı: Papatya, hatmi kökü, ısırgan otu. Kapı arkasından tık diye kapanınca Clarion ant-reye akan bazı sesler –ve kahkahalar– duyduğunu fark etti. Clarion burayı daha önce hiç bu kadar gürültülü gördüğünü sanmıyordu. Haftalardır ilk kez ruh hâli neredeyse... neşeliydi. Bu enerjiyle sevinç dolarak hasta odasını ayıran sukulent bitki perdesinin arkasına geçiverdi.

İçerisi *ana baba günüydü*.

Clarion zevk dolu şaşkınlığını içinde tutamadı. Periler ellerinde çiçek arajmanları, çorba tencereleri ve elbette son dedikodularla içeri doluşmuştu. Uyanmış olan perilerin yatağının etrafında küçük gruplar toplanmıştı. Kimileri konuşuyor ve gülüşüyor, normal hayatlarına kaldıkları yerden geri dönmeye hazırlanıyordu. Kimileri ağlıyordu. Kimileri de o korkunç rüyalarından uyanan arkadaşlarını bağrına basıyordu.

Hepsi tamamen sevgiyle çevrelenmişti.

Yeniden kavuşmaya kendilerini öyle kaptırmışlardı ki eşikte dikildiğini hiç kimse fark etmedi; bir şifacı ile birlikte odanın diğer

köşesinde havada duran Elvina hariç hiç kimse. Kraliçe ona hafifçe gülümsedikten sonra çenesiyle köşedeki karyolayı gösterdi.

Orada yatıyor, der gibiydi.

Clarion hiç vakit kaybetmeden aceleyle Petra'nın karyolasında yattığı yere koştu. Kızıl saçları yastığa dökülmüştü, kıvrır kıvrır bukleleri günlük hayatında olmadıkları kadar parlak ve mükemmeldi. Belli ki birisi özenle tarayıp bukle bukle ayırmıştı. Derli topluluk sahiden Petra'ya yakışmıyordu. Clarion içinden taşan sevgiden başı dönerek gülümsedi.

Çok nazikçe Petra'nın ellerini ellerinin içine aldı. "Sen uyandığın zaman," diye fısıldadı, "sana anlatacağım çok şey var."

Sanki onu duymuş gibi kımıldandı Petra.

"Birisi hemen Artemis'i çağırın!" diye seslendi Clarion. Bir şifacının cevabını belli belirsiz işitebildi: "Derhâl Ekselansları!" Clarion kendi rahatlaması dışında, güneş ışığı gibi pırıldayan o his dışında bir şeye odaklanamadı.

Petra gözlerini kırpıştırıp açtı, cam gibi ve odaklanmadan bakıyordu, nerede olduğunu şaşırmıştı. Derken Clarion'un suratını kendi yüzünün birkaç santim yukarısında görünce gözleri şokla kocaman açıldı. Bir ciyakladı ve geri kaçtı. "Clarion!"

"Petra." Clarion'ın sesi küçük düşürücü biçimde titredi.

"Sen ne... Ah."

Clarion kollarını Petra'nın boynuna dolayıp ona sımsıkı sarıldı. "Geri döndün. Yıldızlara şükürler olsun."

Petra da ona yaslanıp gevşedi. "Ne oldu? Kendimi çok dinlenmiş hissediyorum. Aynı zamanda da günlerdir hiç durmadan koşmuş gibiyim. En son hatırladığım şey..."

Clarion geri çekildi çünkü arkadaşı titremiştii. Bütün anılar zihnine hücum ederken Petra'nın yüz ifadesi silikleşti.

"Kâbuslar artık yok," dedi. "Güvendesin."

Kâbusların büyüüne kapıldığından bu yana olan biten gelişmeleri Clarion ona aktardı. Sözüünü bitirdiğinde Petra onu gözlerinde sonsuz bir anlayışla izliyordu. Clarion onun yüzüne bile bakamıyordu.

"Çok özür dilerim," diye aynı anda yumurtladılar.

Bir sessizlik oldu, sonra ikisi de kahkahayı bastı.

"Sen mi özür diliyorsun?" diye sordu Clarion inanamayarak. "Neden? Özür dilemesi gereken kişi benim."

Petra alnını kırıştırdı. "Aramızdaki mesafeden ötürü."

Clarion, "Lütfen bunun için asla özür dileme," dedi. "Sen bana hep iyi bir dost oldun. Bense..."

"Hey." Petra bir elini koluna koydu. "Kendini parçalamana gerek yok Clarion. Seni affediyorum."

"Ediyor musun?"

"Herhâlde yani." Petra ona gülümsedi. "İkimiz de kendi işimize dalmışız. Sen kraliçe olduktan sonra birbirimizin hayatına nasıl sığacağımızı çözmek biraz zaman alacak, biliyorum. Ama ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Teşekkürler."

Petra cevap veremedi kliniğin kapılarının üstündeki perde hiddetle titreşti. İkisi de hasta odasının girişine doğru döndüler. Artemis az ileride havada duruyordu, gözleri korku ve umutla kocaman açılmıştı "Petra."

Clarion onun sesini daha önce hiç bu kadar kırılgan duymamıştı.

Artemis onlara yaklaştı, değneğiyle olabildiğince dikkat ederek ortadaki karyola ve karışıklığın arasından ilerledi. Buna rağmen o aceleyle neredeyse önüne çıkan her şeyi devirdi. Çalışma tezgâhının başındaki bir şifacı rahatsız olmuş gibi göründüyse de hiçbir şey söylemedi. Onun yerine havanda dövdüğü orman meyveleri ve otlardan bir karışımı hazırlamaya devam etti.

Artemis, Petra'nın yatağının başına varınca ona ters ters baktı.

Petra, "Sen..." diye başladı ancak izci önce alnına, sonra daha hassas bir şekilde dudağına bir öpücük kondurunca durdu. Artemis geri çekildiğinde Petra'nın bütün yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Sakın bir daha," dedi Artemis, "beni böyle korkutma."

"Nihayet," diye kendi kendine mırıldandı Clarion. Sonra onlara dönüp, "Ben ikinizi biraz yalnız bırakayım," dedi.

Fakat onu duyan yoktu.

Clarion göğsünde yalnızlığın sızısını duydu, aynı zamanda da sevince benzer bir his. Eğer o mutluluğu yakalayamıyorsa, en azından arkadaşları bunu hak ediyordu. Clarion kendine çok gördüğü şeye sahip olduğu için hiçbir arkadaşına içerleyemezdi. Onun kalbi ve tüm sadakati artık tebaasına aitti. Clarion dikkatini kliniğe doğru çevirdi.

Ziyaret etmesi gereken bir peri daha vardı.

Sonbahar Bakanı'nın yatağının yanma varlığında boş sandalyeye oturup yüzünü inceledi, uykuda huzurlu ve rahattı. Demek bu, başladığı yerde sona erecekti.

Clarion'ın uzun beklemesi gerekmedi. Rowan –yavaşça, kolayca, sanki çok ihtiyaç duyduğu bir şekerleme yapmış gibi– uyanır uyanmaz hemen gözlerinin içine bakıp gülümsedi. “Majesteleri?”

“Henüz değil,” dedi Clarion usulca.

Rowan tekrar gözlerini kapattı, yüzüne gevşek bir gülüş yerleşti. “Yapabileceğini en başından beri biliyordum.”

Taç Giyme Günü gelip çatmıştı, üstelik şahane bir yaz ortası öğleden sonrasıydı.

Clarion tören alanının kanatlarında, gür bir yaban mersini çalısının arkasında saklanmış, bekliyordu. Yukarıdaki dallar olgunlaşırken kızaran meyvelerden ve narin çan şeklindeki çiçeklerden ağırlaşmış, aşağı sarkıyordu. Kalabalığın heyecanlı konuşmaları, nehrin gürül gürül akma sesini ve Clarion'ın kalp atışlarını bastırdı. Heyecanı, özellikle de gür yaprakların arasından hiçbir şey göremediği için geçen her anla birlikte yükseldi.

“Sıra sizde Ekselansları,” dedi Artemis. “Sizi görmeye hazırlar.”

Clarion onun sesini duyunca döndü. Artemis yanında belirmişti ve gelişi sadece değneğin yere yavaşça değmesiyle duyulmuştu. “Bana bu unvanla hitap ettiğini son duyuşum olabilir. Alışmam gerekecek.”

“Benim için gayet doğal bir geçiş olacak.” Artemis ona usulca gülümsedi. “Gidelim mi?”

Birlikte çalının içine oyulmuş bir kemerdeki çıkışa doğru ilerlediler. Kemerin altında Elvina ve üç Bahar Bakanı onu bekliyordu. Kraliçe’nin yüz hatları her zamanki gibi sakindi ancak Clarion ondan yayılan gururu kaçırmamıştı.

Iris nefesini tuttu. “Ekselansları! Göz kamaştırıyorsunuz.”

Clarion ağzı kulaklarına vararak gülümsedi. “Teşekkürler.”

Tuvaleti, pırıl pırıl saf altındı ve üstüne peri tozuna batırılmış, şeffaf örümcek ipeğinden bir katman eklenmişti. Saçları geleneksel şekilde örgülü taç yapılmış, yaz karı çiçekleriyle bezenmişti.

Clarion ne kadar gergin hissederse hissetsin, şurası su götürmezdi: Bir kraliçe gibi görünüyordu ve öyle hissediyordu.

Rowan sır verir gibi ona doğru yaklaştı, pelerinindeki altın di-kişler, omzundan aşağı inerken ışıktaki parlıyordu. “Hazır mısınız?”

“Öyle umalım,” dedi Aurelia baygın baygın, “yoksa kendi törenini kaçıracak.”

Iris elinin arkasına güldü.

“Ben çok hazırım,” dedi Clarion. “Bakalım ne mucizeler yarattınız.”

Iris, “Bence çok sevineceksin,” diye şakıdı.

Clarion elbette onlara sonsuz güveniyordu; yine de ne bekleyeceğini bilmiyordu. Clarion ve Elvina –hem de iki gün kala– tören mekânının değiştiğini duyurunca Aurelia ciddi ciddi boş bakarak tepki vermişti. Hayalkırıklığına uğradıysa ya da paniklediyse de Clarion bilmiyordu, merak etme fırsatı da olmamıştı. Iris havada dönmüştü, zaferle koca bir cadı kahkahası atmıştı.

Nihayet Bahar spot ışıkları altında! diye bağırıyordu. Pişman olmayacaksınız!

Aurelia, Bahar Bakanı'na dik dik bakmıştı ancak ikisi bu günü gerçekleştirmek için çok çalışmıştı. Rowan bütün bu olanlarla çok eğleniyor gibi görünmüştü, ne de olsa onun için değişen bir şey yoktu.

Belki de bu kadar uzun süre uyumanın tek avantajı, demişti Clarion'a göz kırparak.

Elvina boğazını temizledi, kucagında tuttuğu dürülmüş parşömeni düzeltti. "Onları daha fazla bekletmeyelim artık. Bence yeni kraliçelerini görmek için sabırsızlanıyorlar."

Hep birlikte çalının arkasından Bahar'ın kıyısına çıktılar. Clarion, tören alanını görünce nefesi kesildi. Hemen yanında, Aurelia ve Iris hâllerinden memnun bakiştılar.

Kendilerini aşmışlardı. Tepelerindeki dallardan ballı güneş ışığı süzülüyor, yerleri benek benek altına boyuyordu. Aurelia'nın ışık perileri tarafından dikkatlice boyanmış gökkuşakları açık alana asılmıştı ve gökyüzünde âdeta kraliyet flamaları gibi dalgalanıyorlardı. Yarım daire şeklinde dizilmiş sıra sıra sandalye, Kış ve Bahar'ın arasındaki köprüye dönüktü ve bütün kış perileri, sınırın diğer tarafındaydı. Dondurucu periler buzdan sıra sıra banklar oymuş, her birini ökseotu, çoban püskülü ve kartopu çiçekleriyle süslemişti. Aurelia ve Iris'in, Milori ile ortak çalışmayı akıl etmiş olmaları onu çok duygulandırdı.

"Herkes ayağa kalsın," diye bağırdı bir müjde perisi, "huzurlarınızda Ekselansları Prenses Clarion."

Peri Adası'ndaki her bir peri tek sıra hâlinde ayağa kalkıp döndü ve ona baktılar. Hayatında hiç bu kadar çok göz üstünde olmamıştı. Hayatında hiç, o gözler hayranlıkla dolmamıştı.

Clarion yüzüne yayılan sırıtmaya engel olamadı. Elvina ile birlikte köprüye doğru yürürlerken mırıltılar ve keyiften kesilen nefesler alanda çınladı, ardından hemen müzik perilerinin enstrümanlarını çalmaya başlamasıyla yutuldular. Clarion'ın elbisesinin kuyruğu, yerden hemen yukarıda havada duruyor, bir nehrin görünmeyen akıntısıyla çekiliyormuş gibi arkasında dalgalanıyordu.

O ve Elvina koridorları geçip köprünün üstüne kondular, iki mevsim arasındaki mesafeyi kaplayan ve titizlikle yapılmış kemerin hemen altında durdular. Bakanlarının düzenlediği tüm detaylar arasında Clarion'm herhâlde en sevdiği bu olmuştu. Kemerin Kış tarafında kalan yarısı karlar ve narin kırağılarla süslüydü. Bir fidanın yosun kaplı dallarından örülmüş Bahar yarısıysa tam ortada Kış ile buluşuyor, iki yarı dalları birbirine kenetlenmiş parmaklar gibi birbiriyle iç içe geçiyordu. Her mevsimden çiçekler bu yapının aralarına serpiştirilmişti, farklı dokular ve renklerle doluydu.

Sınırın kısıtlı alanı Clarion'ı rahatlattı. Kış serinliği eski bir dostun dokunuşu gibi ona hafifçe değdi. Yolunu kaybetmiş birkaç kar tanesi uçuşup saçına kondu ve eridi. Taç giymeyi tercih edeceği başka bir yer yoktu: Burada, kendine inanmayı öğrendiği bu noktada. Burada, onu hem onarmış hem kalbini kırmış kişiyle tanıştığı yerde.

Clarion bilinçsizce kalabalıkta gözleriyle onu aradı. Fakat bulamadı ve Elvina elinde taşıdığı dürülmüş parşömeni açmaya başladı.

‘Prenses Clarion,’ dedi, sessizlikte sesi cınlayarak, ‘kraliyet yemini-
ni etmeye razı mısın?’

Clarion sesi titremeden, ‘Evet,’ dedi.

‘Peri Adası’nı canın pahasına korumaya söz veriyor musun?’

‘Evet.’

‘Huzurunda toplanmış bu perileri adalet ve merhametle yöne-
tecek misin?’

‘Evet.’

‘Mevsimlerin değişimini düzenli ve etkin bir biçimde gerçekleştireceğine ant içiyor musun?’

‘Ant içerim.’

Elvina başını salladı ve iki yardımcı peri yanlarında bitti. Bir tanesi elinde kraliyet asasını, diğeri ise bir minderin üstüne konmuş tacı taşıyordu. Elvina önce tacı aldı, zarif bir bakırdan yapılmış yuvarlak tacın Petra’nın işi olduğunu Clarion anında anladı. Her nasılsa, tüm bu karışıklığın arasında Petra onun için güzel bir şey yapmaya vakit bulmuştu.

Elvina tacı dikkatlice Clarion’ın saçına yerleştirdi. Sonra asayı eline verdi. Elvina tacı bir kez daha düzeltti ve Clarion bir an, gözlerinde yaşlar gördüğünü düşündü. Göz açıp kapayınca dek belirip yok olmuşlardı. Elvina’nın içine sinince, tekrar kalabalığa döndü.

‘Peri Adası’nın yeni kraliçesi Kraliçe Clarion’ı selamlayın!’

Bütün boş alanda tezahüratlar ve coşkulu bağrıışmalar yankılandı. Clarion, yüreğinin yükselip onlarla buluştuğunu hissetti. Periler ellerindeki keselere uzanıp havaya peri tozu serpiştirdiler. Hızlı uçanlardan bir grup dallardan havalanıp neşeli bir esinti yarattılar.

Altın ışıldadı ve havada döndü. Clarion onlara boğazı düğümlenerek bakabildi. Hepsini çok seviyordu.

Sırf bu sevgi, onu hayatta tutmaya yeterdi.

Bu tantana azalınca Clarion derin bir nefes çekip sesini çıkardı. “İzin verirseniz, size ilk kez kraliçeniz olarak seslenmek isterim.”

Kalabalık hemen suspus oldu. Clarion yarattığı bu etkiye hiç alışabilecek miydi? Ona verdikleri bu alanı doldurmak ona doğal gelecek miydi?

“Çoğunuz beni pek iyi tanımıyor olabilirsiniz. Geldiğimden beri sizden uzak durdum, buna derinden pişmanım. Ancak bugünden itibaren bunu değiştirmek isterim. O yüzden... izninizle kendimi tanıtayım. Ben Clarion.

Umarım hükümdarlığım süresince her birinizi teker teker tanıyabilirim. Sizin güvenliğiniz ve mutluluğunuz benim birinci önceliğimdir, o yüzden bilgelikle ve biraz mizahla yönetmeyi umuyorum.” Hassasça gülümsedi. “Lütfen her türlü meseleniz ya da fikrinizle bana gelmekten çekinmeyin. Merhaba demekten çekinmeyin. Sizinle konuşmak için her türlü fırsata açığım.”

Elvina'ya doğru baktı, Elvina ise çenesini aşağı indirdi.

Devam et, der gibiydi.

“Son bir aydır, kendim ve dünya hakkında çok şey öğrendim, tanıdım. Tanıdıklarım arasında en önemlisi komşularımız, kış perileri oldu.” Clarion onlara doğru baktı, hepsi de başını sallıyordu. “Anlıyorum ki uzun yıllardır onların yaklaşılmaz, hatta güvenilmez periler olduğu düşünülmüş. Fakat ben onlarla tanışma ayrıcalığına eriştim. Bize öğretecek çok şeyi olan renkli bir topluluk onlar. Beni

ummadığım kadar cömert ve sıcak karşıladılar. Ben onlardan umuda tutunmayı, en karanlık ve soğuk gecede bile umudu yitirmemeyi öğrendim. Birlikte başka neler başarabileceğimizi keşfetmek için sabırsızlanıyorum.”

Sınırın Kış tarafından büyük tezahürat koptu. Clarion devam etmeden önce bu seslerin durulmasını bekledi.

“Kış Ormanı Bekçisi olmasaydı bugün burada olmazdık.” Clari-on boğazında düğümlenen duyguları bastırdı. “Bunu tüm kalbimle söylüyorum. Ben Kâbusları yenmeyi başaramazdım. Hâlâ pek çoğumuz Kâbusların büyüsünün etkisi altında olurdu. Zamanla belki de hepimizi ele geçirirlerdi. Ona çok büyük bir minnet borçluyuz.”

En azından *Clarion* borçluydu. Onun için yaptığı şeyi asla ödeyemezdi.

“Dolayısıyla, benim ilk buyruğum diyarlarımızı birleştirmek olacak.” Sağlam yanan bir alev gibi, bu amaç onu içeriden ısıttı. “Onlara yardım edeceğiz, süreçlerini geliştirmeleri için Tinkerlerimizi ödünç vereceğiz. Dahası, Kış Ormanı Bekçisi bundan böyle Kış Lordu adıyla tamnacak. Kış Ormanı’nı adıma yönetmiştir ve bu emeği onurlandırılmalıdır. Konseyimde resmen görev yapacaktır.”

Clarion durdu, bu buyruğun nasıl karşılanacağından emin değildi. Ancak bıraktığı bu sessizlikte yavaş yavaş alkışlar kopmaya başladı. Neşe ve içinde duyduğu derin rahatlama onu keyiflendirdi. Böylece sıradaki duyurusuna geçebilirdi.

“Gelgelelim,” diye devam etti, “hepinizin bildiği gibi, onların dünyası ne kadar güzel olsa da sıcak periler için güvenli değil, tıpkı bizim dünyamızın da onlar için güvenli olmadığı gibi. Bu sebeple

ben bugün herhangi bir perinin sınırı geçmesini resmen yasaklıyorum. Fiziksel olarak ayrı olmak zorundaysak bile, bilin ki, amaçlarımız ve hislerimiz ortak.

Bu ortaklığımızla birleşmiş bir Peri Adası olarak yeni bir çağa adım atmak istiyorum. Umut çağına. Ben elimden geleni yapacağım. Hatalarım olacak, farkındayım. Ama sahip olduğum her şeyi size vereceğime yemin ederim.”

Konuşmasının son sözleri sıcak bahar havasında eriyip dağıldı. Ardından Milori'nin sesi duyuldu: “Kraliçe Clarion'ı selamlayın!”

Adını duyunca içinde bir şey gerildi. Sanki onları bağlayan bir ip varmış gibi bakışları kalabalıkta Milori'yi buldu. Öğleden sonra güneşinin parıltısı altında onu görebilmek ne kadar nadirdi. Güneşin çarptığı gümüş rengi gözleri onu tam anlamıyla dondurdu.

Açıklıkta duran herkes onu taklit etmiş, coşkulu alkışlar kopmuştu. Ancak bu ses Clarion'ın kulağına boğuk geldi ve her şey silinip yalnızca o kaldı. Milori ile ikisi âdeta özel, ortak bir dünyaya savrulmuştu; zamandan soyutlanmış, bir rüya gibi ıslıl ıslıl bir dünyaya. Clarion gözlerini ondan alamıyordu. Milori'den yayılan gurura ve tüm bu özleme karşı kendini savunamıyordu.

Clarion kendini zorlayıp gerçeklere döndü, bugünün mutluluğuna odaklandı. Eksik bir mutluluktan bu çünkü bir yarısı, asla erişemeyeceği bir yerde kalmıştı. Ancak şu anda tebaasının kabulüyle yıkanmak ona yetiyordu.

Parti neşeyle saatlerce devam etti. Sıcak periler ve kış perileri ilk başta kendi aralarında vakit geçirseler de sonunda kutlamaları sınıra yayıldı. Daha cesur –ya da en azından daha arkadaş canlısı– birkaç peri nehir kıyısına doğru süzülüp sözde buz kırma istedi. Bağırarak birbirleriyle konuştular, birbirlerine yaklaşılabildikleri kadar yaklaşarak havada dans ettiler. Köprü'nün üstüne birbirleri için yiyecek bıraktılar, birbirlerini her bir mevsimin sunduklarını tatmaya davet ettiler. Hatta girişimci bir dondurucu peri yakalamaca oyunu başlattı ancak kar topu sonunda eriyince oyun bitti.

Ancak güneş batarken ve periler yavaş yavaş evlerine dönerken Clarion düşüncelere daldığını, hatta neredeyse melankoliye kapıldığını fark etti. Yapması gereken son bir şey daha vardı hâlâ, en korktuğu şey.

Veda etmek.

Diyarları yan yana çalışacak olsa da Milori ve Clarion bir daha asla, bir zamanlar buluştukları gibi buluşmayacaktı.

Clarion partinin kenarında, mis kokulu leylaklardan bir perdenin altında duruyordu. Elinde bir bardak meyve suyu vardı: Parlak renkli ve mayhoştur ancak Clarion tadını bile almıyordu. Akli tamamen başka bir yerdeydi. Saçlarına örülmüş çiçekler sıcaktan solmaya başlamıştı ve kutlamanın başındaki mutluluğu şu anda çok uzaktaydı çünkü ne yapması gerektiğini biliyordu. Ancak kraliçe olmak, kolay kararlar almak demek değildi. Doğru kararları almak demekti.

Sonunda Petra onu buldu.

Clarion'a yanaştı. "Burada ne yapıyorsun böyle? Arpacık kumrusu gibi düşünüyor musun?"

Clarion ister istemez hafif bir kahkaha attı. "Sanırım. Sen de beni durdurmaya mı geldin?"

Petra deve tabanından uzun etekli bir elbise giymişti. Elindeki bardağı döndürünce –elbette kendi tasarımı– cilalı metalden bilezikler bileğinde tıngırdadı. Omuz silkerek, "Çok ısrar ediyorsan, izin var. Ne de olsa *senin* partin bu," dedi.

"Doğru." Clarion'ın yüzü yumuşadı. "Tacım çok güzel olmuş bu arada. Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz." Petra birkaç saniye sustu, düşünceliydi. Tekrar konuştuğunda sesinde hiçbir suçlama yoktu. Sadece sessiz bir empati vardı. "Onunla konuşacak mısın? Bütün gece yüzü düşüktü."

"Konuşmalıyım. Konuşmak istiyorum." İstiyor muydu ama? Onu tekrar görmek kalbini kıracaktı ve Clarion bugün kendi buyruğuyla kendine zaten yeterince acı çektirmişti. Burada, en yakın arkadaşının yanında rahatlatıcı karanlıkta boğuştuğu soru, artık dışından söylenmeden kalamayacak kadar acildi. "Petra, sence doğru olanı mı yaptım?"

"Tabii ki öyle. Sen bizim kraliçemizsin." Petra kaşlarını çattı, duraksadı, sanki sıradaki sözlerini dikkatlice seçiyordu. Clarion'ın yüzünü inceledi ve orada her ne gördüyse kararı kesinleşti. "Fakat bence hiçbir zaman tam doğrusunu bilemeyeceksin."

Clarion perişan hâlde iç geçirdi. Ona göre de bu doğrudu.

"Tek bildiğim, elimizden geldiğince kendimizi korumamız gerektiği ve birçok başka kişinin yaşamlarına da *senin* göz kulak

olman gerektiği. Sen elinden gelenin en iyisini yapıyorsun.” Petra omzuyla onun omzunu dürttü. “Git. Ben tek başıma iyi olurum.”

“Teşekkürler.” Clarion kolunu sıktı. “Gerçekten. Her şey için.”

Petra ona nazikçe gülümsedi. “Bol şans.”

Sınıra doğru ilerledikçe partisinin sesleri –müzik, kahkaha, bağırışlar– silindi. Gecenin içinden tek tük ateş böcekleri çıkıp parıldadı. Onu eğlendirmeye çalışır gibi yolunu aydınlattılar, etrafında dönerek dans ettiler. Ancak Clarion köprüye adımını atınca ayrıldılar. Buraya gelmeye ilk cesaret ettiği gece gibiydi: Azmi, kabaaran korkusunu bastırıyordu, ay ışığıyla boyanmış kiraz çiçekleri yere düşüyordu.

Yosun, serin ve çiyden nemliydi. Clarion’ın tuvaletinin uzun kuyruğu yeri süpürdü. Nehirden alçak bir sis inmişti, rüzgârda hafifçe salınıyordu. Melankolik bir geceydi, şişmiş gri bulutlar yağmur getireceğe benziyordu.

Milori’nin varması bir dakika bile sürmedi, sanki gözü köprüdeydi de Clarion’ın ışığının bir fener gibi belirmesini beklemişti. Her zamanki gibi güvenilir ve can yakıcıydı. Gözleri hayatında gördüğü en parlak, en berrak gözlerdi. Sessiz, nazik kuvvetiyle Clarion’ın kalbini tam ortasından deşti. Clarion’ın yüreği hop etti. Onu kaybetmeye dayanabilir miydi, bilmiyordu. Birlikte kalsınlar ya da kalmasınlar, Clarion onu nasılsa kaybedecekti. Öyle ya da böyle, yıldızlar onları ayıracaktı.

O yüzden en iyisi Milori’yi kendinden uzakta ve güvende tutmaktı.

Kış ve Bahar arasındaki bir solukluk yer, aralarında görünmez bir bariyer oldu. Hem bir buz kütlesi misali kalındı hem de yok gibiydi.

Sessizliği ilk bozan Milori oldu. “Tebrikler Majesteleri.”

Ses tonundaki serin resmiyet, Clarion’ı nefessiz bıraktı. Birlikte geçirdikleri tüm zaman silinmişti: Milori, ilk tanıştıkları geceki tarafsızlıkla ona hitap ediyordu. Clarion olduğu yerde kalmak, ona koşup kollarını boynuna dolamamak ve birkaç gün önceki gibi ona baksın diye yalvarmamak için kendini çok ama çok zor tutuyordu.

Clarion’ın bakışları, Milori’nin tuniğine iğnelenmiş iki turkuaz taş boncuğa takıldı. İki beyaz kuş tüyünü yerinde tutuyorlardı. Yeni bir pelerin, diye fark etti Clarion, sırf Noctua’nın tüylerinden yapılmış bir pelerin. Sırtına takılmış yeni bir çift kanada benziyordu.

Clarion kendini tekrar zorlayıp gözlerinin içine baktı. “Teşekkürler Lord Milori.”

Unvanını kullanınca Milori’nin sonuncu direnci de düştü.

“Numara yapmanın ne anlamı var?” Çok sefil konuşmuştu. “Ayrıldığımızdan beri senden başka bir şey düşünmedim.”

Bu kez, Clarion içindeki en kötü dürtüleri yok sayma zahmetine girmede. Ona sarıldı ve kış soğuğu çıplak kollarına esti. Milori’nin kalbi, Clarion’ın yanağında deli gibi atıyordu. Clarion’ın parmakları onun omuzlarının en üstüne battı, galiba istediğinden daha sert tutmuştu ama ayaklarını yere bastıracak bir şeye ihtiyacı vardı.

“Ben de,” dedi Clarion. “Bunu hak ettiğime beni inandırdın. Aynı zamanda başka biri, herhangi biri olmak için her şeyimi verebilecek gibi hissetmeme neden oldun. Elimde olsa hepsini geri verirdim.”

“Lütfen böyle deme,” diye mırıldandı Milori. “Sen hak ediyorsun bunları. İnanılmaz şeyler başaracaksın Clarion. Başardın bile.”

“Yine de yalnız olacağım işte.” Clarion dilini tutamadan ağzından kaçırvermişti.

Milori çenesini kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. “Bütün halkın seni sevecek. Ayrıca ben yanında olmasam da bana hep sahip olacaksın. Senden daha parlak bir yıldız olmayacak. Seni her zaman seveceğim.”

Clarion hıçkırarak ağlamak üzereydi. Bir kraliçeye yakışmıyordu bu ama Clarion’ın umurunda olamadı. “Benim de seni seveceğim gibi.”

Milori’nin yüzünü avuçlarının içine alıp onu öptü; kısaca, bencilce, sırf onu hafızasına kazımak amacıyla öptü. Dudakları dudaklarının altında yumuşacıktı. Daha önce kaç kere öpüşmüş olsalar da Milori’nin nefesi tekledi. Clarion’ın dokunuşunun altındaki hoş, serin teni. Herdem yeşil ve ayaz hava tadı. Bu kadar nihai ve bu kadar yetersiz hissederken Clarion bu öpücükle hiç rahatlamadı.

Bu, vedaydı.

İstemeye istemeye geri çekilip, “Özgür olmayı unutma Milori. Artık hayalet gibi bu sınırdaki gezinmek yok,” diye fısıldadı.

Milori ona hayatında gördüğü en kalp kıran gülüşü çaktı. “Sen de.”

İmkânsız, diye düşündü Clarion. Yaşadığı sürece, ondan hiç kurtulamayacak, özgür olamayacaktı. Bir başkası hiç olmayacaktı. Ne olursa olsun. Peri Adası Kraliçesi olarak, Clarion bu acıya tek başına göğüs germek zorundaydı. Bu kadarı onun göreviydi. Yavaşça Milori’den uzağa bir adım attı. Ellerini onun kolundan, sonra bileğinden aşağı kaydırıp ve nihayet parmakları da ondan koptu.

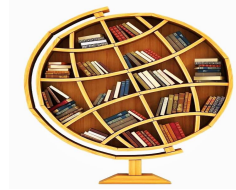
“Kendine iyi bak Majesteleri,” dedi Milori.

Clarion kendine güvenip konuşamadı.

Milori ona arkasını döndüğünde usulca bir esinti çıktı. Saçlarında dolaştı, pelerinini arkasında havalandırdı. Clarion onun kanadını bir anlığına gördü. Ay ışığında kırık bir cam parçası kadar parlak ve berrak parladı.

Clarion, Milori ağaçlık arasında gözden kaybolana dek, tepedeki bulutlar sonunda yarılıp yağmur başlayana dek köprüde kaldı. Yağmurdan sonra toprak kokusu etrafında yükselirken Bahar’da tek başına durup, Kış’taki soğuk boşluğa bakakaldı.

Kış, uzun ömrünün geri kalanı boyunca onu eve çağıracaktı.

TEŞEKKÜRLER

Bir bakıma bunu okuduğunuza inanamıyorum. 2016'da "cidden" yazmaya başladığımda aklıma bile getiremeyeceğim bir kilometre taşıydı beşinci kitabımı yayımlamak. Eğer o gün bana bir gün Disney Perileri için bir şey yazacaksın deseydiniz, size herhâlde inanmazdım. Hayaller sahiden de gerçek oluyor.

İlk olarak böylesi sevilen bir dünyanın bana emanet edilmesinden duyduğum derin minneti ifade etmek istiyorum. Umarım bu kitap bazılarınızda eve dönüş hissi yaratır. Eğer Disney Perileri'ne başlangıç noktanız bu kitapsa da... Kraliçe Clarion'dan alıntı yapayım: Sizi buraya mutluluk getirdi. Peri Adası'na hoş geldiniz!

Bu kitap pek çok yetenekli insanın çabası –ve tabii ki bir sürü peri tozu– sayesinde hayata geçti. Her zamanki gibi temsilcilerim Claire Friedman ve Jess Mileo'ya benim için her zaman savaştıkları

için kocaman bir teşekkür. Her kitapla birlikte size olan gönül borcum arttı.

Editörüm Katlin Sarantou, coşkununla, iletişim becerilerin ve insan üstü çalışma ahlakıyla beni kendine hayran bıraktın. Senin detaycı gözün, önerilerin ve desteğin olmasaydı bu kitap şu anki hâline gelemezdi. Bu sihirli projede seninle birlikte çalışmak benim için bir şerefti!

Disney Press'teki ekibin geri kalanı: Karakterlerin hepsi on beş santim boyunda olduğundan beni kahramanca hizaya getiren redaktörlerim Rachel Rivera, Warren Meislin, Nancee Adams ve Jennifer Black; idari editör Cathryn McHugh; illüstrasyon müdürü Hannah Meyer; prodüksiyon müdürü Jeremy Burton; pazarlamadan Kaia Hilson ve tanıtımdan Crystal McCoy. Bu nefes kesici kapak illüstrasyonunu yaratan Charlie Bowater'a ve tasarlayan Gingham Vardanyan'a teşekkürler.

Arkadaşlarım! Yayıncılık ikizim ve sevgili dostum Courtney Gould, her adımda yanımdaydın. Senin yüreklendirmen ve ara sıra zorbalığın olmasa bunu başaramazdım. Jo Schulte, Megan Lally, Kalie Cassidy, Alex Clayton ve (yeniden) Courtney bu kitabın büyük bir bölümünü Charleston'da gözden geçirirken bana göz kulak oldular: Hepiniz hiç yardımcı olmadınız fakat beni kahkahalara boğdunuz, o yüzden sanırım ödedik. Charles Keegan, Diane McClamroch, Andrew Oy , Ana O'Connor, stresli bir yılda desteğiniz, esprileriniz ve anlayışınız benim için dünyalara bedeldi. Helen Wiley, Audrey Coulthurst ve Elisha Walker, sız siz ben bir hiçim. Sizi çok seviyorum!